İSTANBUL KURAN ARAŞTIRMALARI GRUBU
(İKRA)

UYDURULAN DİN VE KURAN'DAKİ DİN

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ
20. BASKI

İstanbul Yayınevi 2011
www.istanbulyayinevi.net

İstanbul Yayınevi

Eser Adı: Uydurulan Din ve Kuran'daki Din

***Sayfa Düzeni*:** Adem Şenel

ISBN: 978-605-88082-5-6

Bu kitapla ve kitaptaki konularla ilgili her türlü sorularınız, eleştirileriniz ve önerileriniz için;

www.kurandakidin.net

adresine başvurabilirsiniz.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. No:123 Kat:1 Topkapı/İstanbul
Tel : 0212 482 99 10 Sertifika No:16053

Genel Dağıtım
İstanbul Yayınevi
Cağaloğlu Yokuşu Evren Han No:17 Kat:1 Daire:33
SİRKECİ – İSTANBUL
Tel: (0212) 519 62 72 Fax: (0212) 513 73 86
www.istanbulyayinevi.net
bilgi@istanbulyayinevi.net

İSTANBUL KURAN ARAŞTIRMALARI GRUBU
(İKRA)

UYDURULAN DİN VE KURAN'DAKİ DİN

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ
20. BASKI

İSTANBUL YAYINEVİ

Allah pisliği akıllarını kullanmayanların üzerine yağdırır.

10- Yunus Suresi 100

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM
DİNİN KAYNAĞI NEDİR? 19
DİN TARİHİ AKILLA TAKLİDİN MÜCADELESİDİR 21
KURAN AKILLA ÇELİŞMEZ 24
KİTABIN AMACI 25

2. BÖLÜM
KURAN AYETLERİNE GÖRE DİN 27
DİNİN KAYNAĞINI BELİRLEMEK 27
KURAN'I YETERSİZ GÖRENLER 28
HÜKÜM YALNIZ ALLAH'INDIR 29
KURAN HER DETAYI İÇERİR 31
ALLAH UNUTMAZ 32
EKSİKSİZ KİTAP 33
KURAN'A UYAN PEYGAMBER'E DE UYMUŞ OLUR 35
KURAN KARANLIKLARDAN AYDINLIĞA ÇIKARIR 36
YAHUDİLERDE VE HIRİSTİYANLARDA DA AYNI TİP DEJENERASYONLAR VAR 37
KURAN'IN AÇIK VE DETAYLI AÇIKLAMALARI 38
KURAN'IN AÇIKLAMADIKLARI DİN DIŞI ALANDIR 39
KURAN'IN ANLAŞILMASI İÇİN TEFSİR, HADİS, İLMİHAL GİBİ KAYNAKLARA İHTİYAÇ YOKTUR 41
PEYGAMBERİMİZİN ŞİKAYETİ 43

3. BÖLÜM
REFORM DEĞİL KURAN'A DÖNÜŞ 44
BU HAREKET POPÜLİST BİR HAREKET DEĞİLDİR 45
HERKES MEZHEPSİZDİ 45
TARTIŞILMAZ KİŞİLERDEN DİNİ KURTARALIM 47
DİNCİ VE DİNSİZ YOBAZLIK 49
DİYANET SORUNU 50

SUNNİ MEZHEPLERE GÖRE ÖLDÜRÜLMESİ GEREKENLER 51
KABAK SEVMİYORUM DİYENİN KELLESİ GİDER 53
OSMANLI'DAN MİRAS KALAN MEZHEPÇİ ZİHNİYET 54

4. BÖLÜM
HADİSLERİN (SÜNNETİN) İNCELENMESİ 56
HADİSLERİN SAYISAL ÇOKLUĞU 58
HADİSLER DİNİN KAYNAĞI OLSAYDI DİNİMİZ EKSİK OLURDU 59
PEYGAMBERİMİZ'İN YAZILMASINI YASAKLADIĞI
HADİSLER NASIL KİTAPLARA DÖNÜŞTÜ? 61
SAHABENİN HATASIZLIĞI İDDİASININ HADİS
NAKLİNDEKİ ZARARLARI 63
MANA İLE HADİS NAKLİNİN GETİRDİKLERİ 65
HADİS NAKİL ZİNCİRLERİ 67
BU FİKİRLERİ İLK BİZ SÖYLEMİYORUZ 68
ESBABI NUZUL HADİSLERİ 70
SALMAN RÜŞDÜ'NÜN "ŞEYTAN AYETLERİ"
KİTABI ASLINDA ŞEYTAN HADİSLERİDİR 72
PİYASADAKİ KURAN TEFSİRLERİ 72
KURAN'DAN SONRA HANGİ HADİSE İMAN EDİYORLAR? 74
DOĞRU HADİSLERİ NE YAPACAĞIZ? 78
AMACIMIZ ÇORBAYI DEĞİL, ZEHİRİ İÇİRTMEMEK 79

5. BÖLÜM
DİNE SOKULAN İLAVELERİN, HADİSLERİN UYDURULMA SEBEPLERİ 81
1- DİNİ BOZMAK, DEJENERE ETMEK İÇİN UYDURMALAR 81
2- SİYASİ AYRILIKLARDAN KAYNAKLANAN UYDURMALAR 82
3- DİNİ EKSİK ZANNEDİP, KENDİNCE DİNİ
KURTARANLARIN UYDURMALARI 83
4- DİNİ SEVDİRMEK İÇİN UYDURMALAR 84
5- MEZHEPLERİNİ, FİKİRLERİNİ DOĞRU
ÇIKARMAK İÇİN UYDURANLAR 85
6- ZORLAMA ALTINDA UYDURANLAR 85
7- MADDİ ÇIKAR SAĞLAMAK İÇİN UYDURANLAR 86
8- MANEVİ ÇIKAR SAĞLAMAK İÇİN UYDURANLAR 87
9- GELENEK VE GÖRENEKLERİ DİNSELLEŞTİRMEK İÇİN UYDURANLAR 88
10- DİĞER DİNLERDEKİ UYDURMALARIN DİNİMİZE
TAŞINMASIYLA OLUŞAN UYDURMALAR 89

6. BÖLÜM
HADİS - KURAN ÇELİŞKİLERİ 92
1- ALLAH'IN BALDIRI OLUR MU? 94
2- ALLAH EL SIKIŞIR MI? 94
3- DİN DEĞİŞTİREN ÖLDÜRÜLSÜN MÜ? 95
4- ÖLÜNÜN SUÇU NE? 96
5- KADIN DÜŞMANLIĞI 96
6- ZALİM KİM? 96
7- MİRASTA VASİYET VAR MI? 97
8- EN BÜYÜK AZAP RESSAMLARA MI? 97
9- ALTIN TAKILIR MI, İPEK GİYİLİR Mİ? 98
10- DEPREMLERİN SEBEBİ OLAN BALIK 98

7. BÖLÜM
HADİS - HADİS ÇELİŞKİLERİ 100
1- ORUÇLU İKEN KAN ALDIRILIR MI? 101
2- TUVALET HANGİ YÖNLERE KARŞI YAPILABİLİR? 101
3- ORUÇLU İKEN HANIM ÖPÜLÜR MÜ? 102
4- BİR NAMAZ İKİ KERE KILINIR MI? 103
5- KÜÇÜK TUVALET NASIL YAPILIR? 103
6- SU NASIL İÇİLİR? 104
7- AYBAŞILI KADIN CAMİYE GİREBİLİR Mİ? 104
8- HACDA İHRAMLI OLAN EVLENEBİLİR Mİ? 104
9- ERKEKLERİN BALDIRI GÖZÜKEBİLİR Mİ? 105
10- ÖLÜ HAYVANIN DERİSİ NE OLACAK? 105

8. BÖLÜM
HADİS - MANTIK ÇELİŞKİLERİ 107
1- YERYÜZÜNÜN ÜSTÜNDE OLDUĞU BALIĞIN CİĞERİ 108
2- ALLAH = ZAMAN, HİÇ OLUR MU? 109
3- HZ. MUSA AZRAİL'E TOKAT ATTI MI? 109
4- PEYGAMBERİMİZ HİÇ ZALİM OLUR MU? 110
5- YANGIN NASIL SÖNER? 110
6- CİNSEL MÜNASEBETLE İLGİLİ GEREKSİZ AÇIKLAMALAR 110
7- KADINLARIN CERAHAT YALAMASI 111
9- NASIL BİR TAŞTIR BU TAŞ? 112
10- GEL DE ÇIK İŞİN İÇİNDEN! 113

9. BÖLÜM
HADİSLERİN DİNE İLAVELERİ 114
1- 27 VE 70 KAT 115
2- SOL ELLE YEMEK 115
3- DOĞAN ÇOCUK İLE İLGİLİ SEREMONİLER 115
4- KARA KÖPEKLERİ ÖLDÜRELİM Mİ? DEVE ŞEYTANDAN MI YARATILDI? 116
5- YEMEK TAKIMLARI GÜMÜŞSE DEĞİŞTİRMEK GEREK 117
6- ÜÇ PARMAK KESEN DÖRDÜNCÜYÜ DE KESSİN DAHA İYİ 117
7- KADINLARINIZI SÜNNET ETTİRDİNİZ Mİ? 118
8- NASIL AĞAÇTIR O? NASIL DİŞTİR O? NASIL DERİDİR O? 118
9- DEVE ETİ YİYENE ABDEST ALDIRMAK 119
10- BİR NAMAZLA KURTULMAK 119
SİZ BU HADİSLERİ DİNİMİZE KAYNAK OLARAK YAKIŞTIRIYOR MUSUNUZ? 120

10. BÖLÜM
HADİSLER HADİSLERİ YARGILARSA 122
PEYGAMBERİMİZ HADİS YAZIMINI YASAKLAMIŞTI 122
YALNIZ VE YALNIZ KURAN 124
HADİSLERE GÖRE HADİSLERİ İMHA ETMEK LAZIM 126

11. BÖLÜM
DÖRT HALİFENİN HADİSLERE KARŞI TAVRI 129
DAHA EVVEL HİÇ KİMSE BUNLARI AKIL EDEMEDİ Mİ? 129
DÖRT HALİFE TEK BİR HADİS YAZDIRMADI 130
HZ. ÖMER'İN UYDURUKÇULARA ATTIĞI DAYAK 131
MEŞHUR SAHABELER HADİS NAKLİ İLE SAVAŞTI 133
HZ. ALİ DE HADİS SAYFALARINI YOK ETTİRDİ 134

12. BÖLÜM
BAZI ÖNEMLİ HADİS UYDURUCULARI 136
EBU HUREYRE'YE GÜVENİLMEZSE TÜM HADİS KİTAPLARI GÜVENİLMEZ OLUR 137
ATIN KANDIRILMASI, HZ. ÖMER'İN DAYAĞINDAN DAHA MI ÖNEMLİ? 138
EMEVİLER EBU HUREYRE'NİN ALTIN ÇAĞIYDI 140
İSRAİLİYAT VE MEŞHUR UYDURUCULARI 141
KAB EL AHBAR'A DAYANDIRILAN DİN 142
KAB KAYNAKLI UYDURMALARA ÖRNEKLER 143
VEHB İBNİ MÜNEBBİH 144
MESİHHİYAT VE MEŞHUR UYDURUCULARI 145

13. BÖLÜM
DİNİ UYDURMACILIKTA EMEVİLER,
ABBASİLER VE DİĞER TARİHİ SEBEPLER 147
EMEVİLER'İN PEYGAMBERİMİZİN TORUNLARINI ÖLDÜRMELERİ 148
ELBİSEYİ TERS GİYENLER 150
EMEVİLER İLE BAŞLAYAN UYDURMACILIK SONRA DA SÜRDÜ 150
EMEVİLER DÖNEMİNDE YAZILMIŞ BİR KİTAP: İRCA 152

14. BÖLÜM
MEZHEPLER 154
BİZİM MEZHEPLERİN HIRİSTİYAN MEZHEPLERDEN FARKI NE? 155
BİR MEZHEBE GÖRE CENNETLİK, DİĞERİNDE CEHENNEMLİK OLUYOR 155
AYRILIK RAHMET DEĞİL FELAKETTİR 157
MEZHEPLERDEN KURAN'IN ANLATTIĞI İSLAM İLE KURTULURUZ 159
NE OLACAK DİŞLERİ ÇÜRÜYEN HANEFİLERİN HALİ? 161
HARİCİLERE GÖRE KADIN 163
MEZHEP İMAMININ RÜYADA ALLAH'I GÖRDÜĞÜ UYDURMASI 164
UYDURULAN DİNİN TEMELLERİNİ ŞAFİ ATTI 165
HÂLÂ ATALARINIZIN MEZHEBİNE Mİ İNANIYORSUNUZ? 167

15. BÖLÜM
TARİKATLAR 172
TEKKELERİN DEJENERASYONU 172
ŞEYTAN ACABA KİMİN MÜRŞİDİ? 173
ŞEYHE KÖRÜ KÖRÜNE İTAAT 174
SÖMÜRÜLEN MÜRİTLER 176
TARİKATLARDAKİ MASALLAR 176
RABITANIN SAÇMALIĞI 178
EFENDİLERİN SAPTIRMASI VE TASAVVUF 180
ŞEYHLERİ UÇURAN MÜRİTLER 181

16. BÖLÜM
SÜNNET KAVRAMI 184
ARAP ADETLERİNİN "SÜNNET" BAŞLIĞIYLA KABUL ETTİRİLMESİ 186
SU DURULURSA ZEHİRLİ YILAN FARKEDİLİR 187
VEDA HUTBESİ BİLE ÇELİŞKİLİ 188
KURAN SÜNNETİ DE KAPSAR 189
ÜMMETİN SÜNNETİ 190

17. BÖLÜM
ARAP KAVMİYETÇİLİĞİ VE TÜRKLER HAKKINDAKİ UYDURMALAR 193
ARAPÇANIN KUTSALLAŞTIRILMASI 194
ARAP OLMAYANLARLA EVLENMEK 195
TÜRKLER HAKKINDA UYDURULAN HADİSLER 195
ARAPÇI, KAVMİYETÇİ DİN ANLAYIŞI 196

18. BÖLÜM
SANAT, MÜZİK, HEYKEL, RESİM, SATRANÇ DÜŞMANLIĞI 198
TÜM KAİNAT ALLAH'IN SANATI 198
MÜZİK DİNLEYENİN BAŞINA GELECEKLER 199
MEZHEPÇİLER HZ. SÜLEYMAN'I NASIL DEĞERLENDİRİYORLAR? 201
HAYATIN RENKLERİNİN DÜŞMANLARI 202
RESSAMLIK PUTPERESTLİKTEN KÖTÜ MÜ? 203

19. BÖLÜM
KURAN'DA YEMEK, MEZHEPLERİN VE HADİSLERİN DİNİNDE YEMEK 205
MİDYE VE KARİDESİN HARAM KILINMASI 206
ÜÇ PARMAKLA PİLAV YEMEK 207

20. BÖLÜM
KIYAMET ALAMETİ UYDURMALARI: İSALAR, MEHDİLER... 210
MEHDİLİK VE DECCALİYET 210
HER TARAF MEHDİ KAYNIYOR 211
HUMEYNİ'NİN MEHDİLİKTEN GELEN GÜCÜ 212
ÖLÜ DİRİLTEN DECCAL 213
HZ. İSA'NIN YENİDEN GELECEĞİ İDDİASI 214
YECUC-MECUC 215
DABBE 216

21. BÖLÜM
KURAN'IN DİNİNDE KADIN - UYDURULAN DİNDE KADIN 218
KADINLARLA İLGİLİ MEZHEP VE HADİS KÖKENLİ UYDURMALAR 219
KADINA CENNET VİZESİ KOCADAN 220
DİŞSİZ, TİPSİZ, YAŞLI KOCALARIN KURTULUŞU 221
KADININ EN MAKBULÜ KOYUN CİNSİDİR 223
AĞZINDA ÇAKIL TAŞIYLA KONUŞMA 225

CİNSELLİĞİ SAĞLAMA ALMAK İÇİN HADİS UYDURMA 227
KADINLARLA İLGİLİ KONULARDA KURAN'LA
İLGİLİ BAZI YANLIŞ ANLAMALAR 229
TARİHTE ÇOKEŞLİLİK 230
KÖPEK ETİ YEMEK VE ÇOKEŞLİLİK 231
PEYGAMBERİMİZİN EVLİLİKLERİ 233
KADINLAR VE DÖVME MESELESİ 236
KADIN VE MİRAS 239
BİRBİRİMİZİN GİYSİLERİYİZ 241
KURAN'IN İSLAMI'NA GÖRE KADININ YERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ 242
ÜSTÜNLÜK CİNSİYETTE DEĞİL, İYİ FİİLLER GERÇEKLEŞTİRMEDE 243

22. BÖLÜM
BAŞÖRTÜSÜ VE KAPANMA 245
SORUN GELENEĞİN DİNSELLEŞTİRİLMESİDİR 246
KURAN'DA BAŞI KAPAMAK GEÇMİYOR 247
KURAN'DA "TESETTÜR" KELİMESİ YOK 249
KURAN'DA ÜNİFORMA YOK 249
SICAKTA BAŞIN ÖRTÜLMESİ KÜLTÜRELDİR 252
KADINLARI POŞETE SOKMA 253
TEK GÖZ İZAHI 254
FUTBOL OYNAYAN ERKEKLER SEYREDİLEBİLİR Mİ? 256

23. BÖLÜM
KURAN'I ÜFÜRÜK KİTABI YAPANLAR 258
EVLİYALARDAN MEDET UMMA 258
KURAN ÜFÜRÜK KİTABI DEĞİLDİR 261

24. BÖLÜM
MARİFETNAME VE BİLİMSEL GERİLİĞİN KÖKENİ 264
"İLİM, İRFAN OKYANUSU"NUN KİTABI 264
MELEKLERİ KORKUTAN YAKUT GÖZLÜ YILAN VE DİĞERLERİ 266
HANIMLAR İÇİN ÖNERİLER 267
FAKİRLİĞİN VE UNUTMANIN SEBEPLERİ 268
EHLİ SÜNNET VE SATIŞ REKORU KIRAN KİTAP 270
İBRAHİM HAKKI VE TABERİ 270
BİLİMDE GERİ KALINMIŞLIĞIN KÖKENİ 271

İNSANLAR KENDİLERİNİ BOZMADIĞI
SÜRECE TOPLULUKLAR BOZULMAZ 272
HADİS ETİĞİ 273
DÜNYA DÖNSEYDİ NE FELAKETLER OLURDU 273

25. BÖLÜM
DİNİ OYUNCAĞA ÇEVİRME: NASİH-MENSUH 275
"AYET" KELİMESİNİN KURANDAKİ MANASI 276
KURAN'DA ÇELİŞKİ YOKTUR Kİ NASİH-MENSUH OLSUN 278
NESH'İN ARAPÇASI NEDİR? 279
NASİH-MENSUH HADİSLERDEN BİLE ÇIKMIYOR 279
MEŞHUR 5 NASİH-MENSUH İDDİASI 282

26. BÖLÜM
BİR BÜYÜK UYDURMA: RECM (TAŞLAYARAK ÖLDÜRME) 285
KEÇİ KURAN AYETİNİ YOK EDİYOR 287
ZİNA YAPAN MAYMUNLARIN TAŞLANMASI 288
MEZHEPÇİLER LÜTFEN BUNU DÜŞÜNSÜNLER 289
KURAN'I BOHÇADAN ÇIKARALIM 290

27. BÖLÜM
ELÇİYE (RESULE, PEYGAMBERE) İTAAT NE DEMEKTİR? 291
"ELÇİ" KELİMESİNİN KULLANILMASI HER ŞEYİ AÇIKLIYOR 292
"MUHAMMED" İSMİNİN KURAN'DA KULLANILIŞ TARZI 293
PEYGAMBER SADECE KURAN'LA EVRENSEL HÜKÜMLER GETİRİRDİ 294
HZ. İBRAHİM'İN HADİSLERİ NEREDE? 295
KURAN AYETLERİNDE ANLATILANLARA
UYMAK ELÇİYE UYMAKTIR 296
PEYGAMBERİN DE HATALARI OLABİLİR 298
KURAN'IN BİR BENZERİ YOKTUR 300
HİKMET KURAN'DADIR 301
ALLAH'A İTAAT = KURAN'A İTAAT = ELÇİ'YE İTAAT 304

28. BÖLÜM
PEYGAMBERİN AŞIRI YÜCELTİLMESİ 305
PEYGAMBERLERİ YARIŞTIRMA 306
ALLAH'IN PEYGAMBER'E ÖVGÜLERİ 308
KIL TAPINMACILIĞI 309
GÜDÜLEN SÜRÜ OLMAYALIM 310

29. BÖLÜM
HIRİSTİYAN VE MUSEVİLER'DEN İBRET ALMAK 311
HIRİSTİYANLIK'TAKİ BABA-OĞUL MESELESİ 313
BAŞ SORUMLU KİLİSE 314
DİNE EN BÜYÜK ZARARI SAHTEKAR DİN ADAMLARI VERİYOR 315
İNCİL VE TEVRAT'TA PEYGAMBERİMİZ'E İŞARETLER 317
HZ. İSA'DAN SONRA GELİP BİR TEK ALLAH'A ÇAĞIRAN KİM VAR? 318
YALANCI VE GERÇEK PEYGAMBERLER 320

30. BÖLÜM
KURAN VE YÖNETİM 322
YÖNETİMDE TEMEL İLKELER 322
DİNDE ZORLAMA YOKTUR 325
PADİŞAHLIK SİSTEMİ KURAN'LA UYUŞMAZ 325
MEZHEPLERİN SAHTE YUMUŞAK YÜZÜ 326

31. BÖLÜM
KURAN İLE MEZHEPLERİN ORTA YOLU OLMAZ 328
İHTİYAÇ YENİ MEZHEP DEĞİL 329
GÜNEŞ DOĞARKEN KAÇIŞAN YARASALAR 330
TÜM MESELE YÖNTEMİ BELİRLEME 331
BÜTÜN HADİSLER ŞÜPHELİDİR 333
KRALDAN ÇOK KRALCI OLUP DİNİ PEYGAMBERDEN ÇOK DÜŞÜNENLER! 334
AFGANİSTAN'DAKİ TALİBANLAR SUNNİLİĞİN ÖRNEĞİDİR 335
AYDINLARIMIZ AYDINLANIRSA 336

32. BÖLÜM
GERÇEK DİNDAR KİM? 339
ESKİDEN BUNLARI SÖYLEYENİN KELLESİ GİDEBİLİRDİ 339
DİN ADAMLARI MI, DİN TÜCCARLARI MI? 340
KİTAP YÜKLÜ EŞEKLER 342

33. BÖLÜM
KELLE SAYISI SAYILARAK GERÇEK BULUNABİLİR Mİ? 345
PEYGAMBERLER KENDİ DEVİRLERİNİN RADİKALLERİDİR 346
"ŞANLI ATALAR" EDEBİYATI 347

BİLMEDİĞİNİN ARDINDAN GİTME....349
HİNDULAR KELLE SAYARSA....350
HEM AKLINI ÇÖPE ATIP HEM DE AKIL VERMEYE SOYUNANLAR....351

34. BÖLÜM
KURAN'IN DİNİNİN KOLAYLIĞI....353
ALLAH YERİNE KONUŞANLAR....353
KURAN'LA ARAMIZA ÖRÜLEN DUVARLAR....355
ÇÖLDEKİ BEDEVİ KURAN'I 72 + 8 İLİMLE Mİ ANLADI?....356
MEZHEPÇİ HANIM VE BEYE GÜNDELİK HAYAT TAVSİYELERİ....358
EKSİĞİ ÇOK, FAZLASI YOK....360

35. BÖLÜM
SORULARIN KURAN'DAN ÇÖZÜMLERİNE ÖRNEKLER....362
KURAN'DAN BİR KONUYU ANLAMADA PRENSİPLER....362
1- KADINLAR ERKEKLERE NAMAZ KILDIRABİLİR Mİ?....364
2- AYBAŞILI KADIN KURAN OKUYABİLİR Mİ?....364
3- SİGARANIN HÜKMÜ NEDİR?....365
4- TÜRKÇE EZAN OLUR MU?....366
5- KİMLERLE EVLENİLEBİLİR ?....367
6- ANNE VE BABANIN MİRASTAN PAYI....368
7- YAHUDİ VE HIRİSTİYANLAR CEHENNEMLİK Mİ?....369
8- DEVLET, NAMAZDA ZORLAMA YAPABİLİR Mİ?....370
9- GÜZEL AHLAK?....370
10- CENNET SONSUZ MU?....371

36. BÖLÜM
KURAN'DA İNANÇ KONULARI, NAMAZ, ZEKAT, ORUÇ VE HAC....373
KURAN'DA İNANÇ KONULARI....373
KURAN'DAKİ NAMAZ VE ÜMMETİN SÜNNETİ....376
ABDEST VE BOY ABDESTİ (GUSÜL)....379
KIBLEYE DÖNMEK....384
NAMAZDA KIYAFET VE TEMİZLİK....384
NAMAZ VAKİTLERİ....385
SABAH (FECR) NAMAZI....386
AKŞAM (İŞA) NAMAZI....387
VUSTA (ORTA, EN İYİSİ) NAMAZ(I)....389

HADİS NAKİLLERİ VE NAMAZ 390
KAZA NAMAZI VAR MI? 392
BEŞ VAKİT NAMAZ NEYE DAYANDIRILIYOR? 393
NAMAZIN KAPSADIKLARI 395
NAMAZDA REKAT SAYISI VAR MI? 399
NAMAZDA SES 401
CUMA (TOPLANTI) NAMAZI 402
SAVAŞTA NAMAZ 403
KORKU HALİNDE NAMAZ 404
CENAZE NAMAZI 404
NAMAZA ÇAĞRI (EZAN) 405
NAMAZDAN SONRA ALLAH'I HATIRLAMAK 406
SONUÇ OLARAK: CAMİLERDE KILINAN NAMAZ NASIL OLMALI? 407
KURAN'DAKİ ZEKAT 411
KURAN'DAKİ ORUÇ 417
KURAN'DAKİ HAC 421

37. BÖLÜM
DİNE İLAVELERİN LİSTESİ 427
BUNLAR KURAN'DA = DİN'DE YOK 428

38. BÖLÜM
DİNDE OLANLARIN LİSTESİ 437
BUNLAR KURAN'DA = DİN'DE VAR 437

39. BÖLÜM
KURAN'DA YER ALMAYAN KONULARDAKİ TAVIR 446
20 ÖRNEK SORU VE CEVAPLARI 448

40. BÖLÜM
ANLAŞILAN DİLDE İBADET VE SON SÖZLER 454
BURAYA KADAR NE YAPTIK? 454
TÜRKÇE İBADET 455
TÜM KAVİMLERİN DİLLERİNİN YARATICISI ALLAH'TIR 457
OSMANLI DÖNEMİNDE KURAN'IN YERİ 459
SARHOŞVARİ NAMAZ 462
SONUÇ OLARAK... 463

1. BÖLÜM

DİNİN KAYNAĞI NEDİR?

Din hakkında yapılan tartışmalar hem medyada, hem de halkın arasındaki tartışmalarda sürekli gündeme gelmektedir. Bu tartışmalarda kimin haklı olduğuna, hangi fikrin dini gerçeklere uygun olduğuna nasıl karar vereceğiz? Neden din adına farklı doğrular ileri sürülmektedir? Gerçek dini din adına uydurulanlardan nasıl ayırt edeceğiz?

İşte elinizde duran bu kitap tüm bu soruları cevaplamak ve bu konudaki kafa karışıklıklarını gidermek için yazılmıştır. Kitabın hareket noktası olan ve cevaplanması gereken en önemli soru, "Dinin kaynağı nedir?" sorusudur. Bu soruya verilecek cevap diğer soruların cevabını da belirleyecektir. İlerleyen sayfalarda görüleceği gibi, din adına ortaya atılan farklı fikirlerin temel kaynağı bu soruya verilen farklı cevaplardır. Dini tartışmalara "Dinin kaynağı nedir?" sorusuna net bir şekilde cevap vermeden girişmek ve her soruyu teker teker, dini anlamadaki yöntemi belirlemeden ele almak, medyada ve halkın arasında gördüğümüz çıkmazın birinci sebebidir.

"Dinin kaynağı nedir?" sorusuna vereceğimiz cevap, bizim dini anlamadaki yöntemimizin temelini belirleyecektir. Bu soruyu cevaplamadan tartışmaya girenler, yöntemsiz bir şekilde dini anlamaya kalkışıyorlar demektir. Söz konusu kişilerin bir soruya Kuran'dan, bir soruya bir hadis kaynağından, bir soruya kendi dünya görüşlerinden, bir soruya bir mezhepten, başka bir soruya apayrı bir mezhepten cevap verdiklerini görüyoruz. Yöntemsiz bir şekilde dine yaklaşanlar sonunda; kendi istek, arzu ve saplantılarını

dinselleştirmeye kalkmaktadırlar. Bu kişilerin ileri sürdükleri fikirler sağlam bir mantığa (yönteme) dayanmadığı için ise, bu görüşleri duyan kişiler, bu fikirlerin neden ve nereden kaynaklandığını anlayamamaktadırlar. Bu yüzden dini anlamadaki yöntemi belirlemek ve "Dinin kaynağı nedir?" sorusuna öncelikle cevap vermek, din adına ortaya atılan kafa karışıklığını gidermenin en önemli şartıdır.

Din, Allah tarafından insanlara gönderilen bir sistemdir. O zaman "Dinin kaynağı nedir?" sorusu; Allah'ın beklentilerinin, isteklerinin, emirlerinin, tavsiyelerinin neler olduğunu doğru bir şekilde anlamamız için cevaplanmalıdır. Acaba dinin kaynağı sadece ve sadece Kuran mıdır? Yoksa Kuran'ın yanında hadisler de dinin kaynağı mıdır? Mezheplerin dini konularda otorite olması mümkün müdür? Tarikatlar ve bu tarikatlardaki şeyhleri nasıl değerlendirmeliyiz, bunların dindeki konumu nedir? İşte tüm bu ve benzeri soruların cevaplarını bu kitapta inceleyeceğiz ve bu sorulara verilen yanlış cevapların dini anlamadaki yanlış bir yönteme sebep olduğunu, yanlış yöntemin ise din adına ortaya atılan uydurmaların nedeni olduğunu göstermeye çalışacağız.

Bu kitabı okuduktan sonra dini konularda görüş beyan eden kişilere ilk olarak dini anlamadaki yöntemlerini sormanızı; "Dinin kaynağı nedir?" sorusuna verdikleri cevapları öğrenmenizi, sonra bu kişilerin bu soruya verdikleri cevaplar ile (yöntemleriyle) çelişip çelişmediklerini kontrol etmenizi öneriyoruz. Sadece bu yöntemi uygulamak bile, din hakkında "otorite" olarak sunulanların, aslında kendi içlerinde nasıl çelişkide olduklarını saptamak için yeterli olacaktır.

Toplumda, yöntemi olmadan dini konularda konuşan kişiler kadar, savundukları yöntemleriyle hayattaki uygulamaları birbirine uymayan kişilere de dikkat etmek gerekir. Bu kişilerin uygulamalarına bakarak gerçek dini inançlarını anlamak mümkün olmayabilir. Örneğin "Dinin kaynağı nedir?" sorusuna verdikleri cevap, aslında Afganistan'daki Talibanlar gibi yaşamalarını gerektiren bu kişilerin, yaşam tarzları hiç de Talibanlara benzemiyor olabilir. Bu kişiler, savundukları teori/yöntem ile yaşadıkları pratik arasında

uçurum olan kişilerdir. Şunu belirtmeliyiz ki örneğini verdiğimiz bu kişiler, İslam dünyasının bir azınlığı değil, önemli bir kalabalığıdır. Gerekli olan, yöntem ve teori diye adlandırdığımız temeli doğru kurmak ve bu sayede yaşam ile inanç arasındaki çelişkiyi kaldırmaktır. Sağlam, ayakları yere basan, doğru bir yöntem ile dini anlamanın neticesinde ve yaşam tarzını teoriden, yöntemden kopartmayan bir yaklaşım ile rasyonel, mantıklı, düzgün bir sonuç ortaya çıkabilir. Tüm bunları sağlayacak olan ise en başta "Dinin kaynağı nedir?" sorusunu doğru cevaplamamız ve bu doğru cevaptan hiç kopmadan, sapmadan yaşam tarzının (pratiğin) nasıl olması gerektiğini ortaya koymamızdır.

Allah'ın gönderdiği sistem olan dinin saptırmalardan, sömürülerden, geleneklerden ve keyfiliklerden korunmasının çaresi budur. Çünkü dinin kaynağı olanı, dinin kaynağı olmayandan ayırt etmeyi öncelikli sorun gören yöntemimiz, aslında Allah'tan olan ile insani olanı ayırt etmek anlamına gelmektedir. Bu yöntemdeki titizlik, Allah'tan olanı (dinin kaynağını), insani olanla (uydurma dini kaynaklarla) karıştırıp, din diye (Allah'ın sistemi diye) sunma çabalarına set çekecektir.

DİN TARİHİ AKILLA TAKLİDİN MÜCADELESİDİR

Peygamberler gönderildikleri devirlerde hep mevcut gelenekleri sorgulamışlar, Allah'ın dinine aykırı olan geleneklere ve yerleşik inançlara karşı mücadele etmişlerdir. Kuran ayetleri incelendiğinde peygamberlerin, insanları; düşündürerek, akıllarını çalıştırtarak Allah'ın dinine aykırı olan geleneklere, yerleşik inançlara karşı organize ettiklerini görürüz. Kuran, insanları; Allah'ın yerdeki, gökteki ve bunların arasındaki delillerini incelemeye, üzerlerinde akıl yürütmeye çağırır. Oysa Kuran'a karşı çıkanlar, atalarını üzerinde buldukları sisteme, yani geleneğe bağlı olduklarını ve bu geleneği devam ettireceklerini söylerler. Tarih boyunca peygamberlerin aklı çalıştırma çağrısının en büyük düşmanı karşı akli deliller değil, gelenek olmuştur. Yaygın olan sistemi; yani babaları ve ataları tarafından takip edilen

sistemi taklit etmek, birçok insana aklını kullanmaktan daha cazip gelmiştir. Din tarih boyunca aklı işletmeyi, din karşıtı görüş ise gelenekçiliği yani muhafazakârlığı savunmuştur. Ne garip bir çelişkidir ki günümüzde muhafazakârlık ve gelenekçilik dindar olma manasında kullanılmaktadır. Kuran'ın anlattığı dine göre vahiy ve akıl insanların hareketlerine yön vermelidir. Gelenekler, toplumca benimseniyor dahi olsa peşin kabuller, çoğunluk kabul etse bile vahyin ve aklın doğrulamadığı görüşler insan hayatına rehberlik etmemelidir. Delil yerine atalarının uyduğu sisteme göre hayatlarını yönlendirenlere Kuran'ın aşağıdaki ayetlerini okumalarını öneriyoruz. (Ayrıca bakın: 31-Lokman Suresi 21, 14-İbrahim Suresi 10, 11-Hud Suresi 62 ve 109, 5-Maide Suresi 104, 7-Araf Suresi 28)

21- Yoksa onlara bundan önce bir kitap verdik de ona mı yapışmaktadırlar?

22- Hayır dediler ki: "Biz atalarımızı bir ümmet üzerinde bulduk, onların eserlerini izleyerek doğruya varacağız."

23- İşte böyle! Senden önce de bir memlekete elçi gönderdiğimizde, oranın servetle şımarmış elit tabakası mutlaka şöyle demişlerdir: "Biz atalarımızı bir ümmet üzerinde bulduk, onların eserlerine uyarak yol alacağız."

24- O da "Ben size atalarınızı üzerinde bulduğunuz şeyden daha doğrusunu getirmiş olsam da mı?" dedi. Onlar da "Doğrusu biz seninle gönderileni tanımıyoruz." dediler.

43-Zuhruf Suresi 21-24

Kuran ayetlerinden görüyoruz ki çoğunluğa veya toplumda hâkim olan görüşe uymak, insanları doğruya götürmeye yetmemektedir. Oysa bugün insanların, dini adeta bir geleneğe dönüştürdüklerini, din adına birçok kabulün kökenini araştırmadan, bu kabullerin dinin bir parçası olup olmadığını sorgulamadan, yaygın görüştür diye, şeyhleri dedi diye, falanca hoca dedi diye kabul ettiklerini gözlemliyoruz. Zuhruf suresinin alıntıladığımız

21. ayeti kitaba dayanılmadan din adına ortaya konulanların geçersiz olduğunu söylemektedir. Ayetlerin devamı ise atalardan gelen mirasın, nasıl Allah'ın kitabının önüne konulduğunu göstermektedir.

Hakkında bilgin olmayan şeyin ardına düşme. Çünkü kulak, göz ve gönül, hepsi bundan sorumlu tutulacaktır.

17-İsra Suresi 36

Onlar sözü dinlerler ve en güzeline uyarlar. İşte onlar Allah'ın doğruya ilettiği temiz akıl sahipleridir.

39-Zümer Suresi 18

Din adına ortaya atılan görüşler karşımıza çıktığında, bunları, bu ayetlerin yol göstericiliği altında değerlendirmeliyiz. Din adına söylenen bu sözler neye dayanıyor, nasıl ortaya atılıyor incelemeliyiz. Kitabın 2. bölümünde dinin kaynağının sadece ve sadece Kuran olduğunu Kuran ayetlerinden delillerle göstereceğiz. Buradan hareketle inananlara; önce kafalarında bir din oluşturup, sonra bu dini zorlamalarla Kuran'da arayacaklarına, dinlerini, eksiksiz ve fazlasız şekliyle doğrudan doğruya Kuran'dan bulmalarını öğütleyeceğiz. Daha sonraki bölümlerde ise içinde doğru ile yalanın ayırt edilemeyecek şekilde karışmış olduğu, Peygamberimiz'in söylemiş olduğu iddia edilen hadislerin önemli bir kısmının; Kuran'la, birbirleriyle, mantıkla çeliştiklerini ve nasıl uydurulduklarını anlayacağız. Hadislerin dinin kaynağı olmadığını göstermenin Peygamberimiz'e hakaret değil, Peygamberimiz'i iftiralardan kurtarmak olduğunu göstereceğiz. Tüm bu bölümleri okurken, sizden yukarıda geçen İsra suresinin 36. ayetini unutmadan mevcut fikirlerinizi gözden geçirmenizi; Zümer suresinin 18. ayetini anımsayarak en güzele ulaşmak için önce dinlemeniz gerektiğini hatırınızda tutmanızı; Zuhruf suresinin 21-24. ayetlerini dikkate alarak varsa peşin kabullerinizi, geleneklerinizi, atalarınızdan öğrendiğiniz dini sorgulamanızı ve Allah'ın dinini; geleneklerin üzerine değil, Kuran'ın üzerine kurmanızı öneriyoruz.

KURAN AKILLA ÇELİŞMEZ

Şüphesiz, yeryüzündeki hareket eden canlıların Allah katında en kötüsü, aklını işletmeyen sağırlar ve dilsizlerdir.

8-Enfal Suresi 22

Allah pisliği akıllarını kullanmayanların üzerine yağdırır.

10-Yunus Suresi 100

Allah'ın yolu akıl ve vicdan yoludur. Allah'ın beğenmediği canlı tipi; gerçeğe karşı sağır olan ve aklını işletmeyen insanlardır. Bu tipler Allah'ın, diğer canlılardan ayırt edici özellik olarak verdiği aklı kullanmadıkları için Allah'ın sayısız delilini görememektedirler. Kuran'ın anlattığı dini anlamayanlar dini; dogmalar, hurafeler, içinden çıkılması ve uygulanması mümkün olmayan zorluklar sistemi olarak göstermişlerdir. Bu tavırlarıyla da yüz milyonlarca kişiyi dinden uzaklaştırmışlar, hatta birçok insanı dinsizliğe sürüklemişlerdir. Kuran'ın anlattığı İslam'ı; bu geleneksel, zorlaştırılmış, mantıksızlaştırılmış dinden ayırt etmek, bu yüzden çok önemlidir. Böylece Kuran'ın anlattığı İslam; üzerindeki yüklerden, eklemelerden, eksiltmelerden kurtulacaktır. Hem de Kuran'dan, İslam'dan soğutulmuş kitlelerin geri kazanılması mümkün olacaktır.

Andolsun size hatırlatıcı bir kitap indirdik. Yine de aklınızı kullanmayacak mısınız?

21-Enbiya Suresi 10

Dini, bir şiddet ve ilkel yaşam tarzıymış gibi sunan Talibanların, İran'daki zorlamacı ve sınırlayıcı rejimin de suçlusu; Kuran'ı dinin kaynağı olarak yeterli görmeyen zihniyetlerdir. Bu zihniyetler; uydurma izahları da, kendi imamlarını da, mollalarını da, şeyhlerini de dinin kaynağı yapmış, Allah'ın dini adına Kuran ile birçok konuda ters düşen düzenler ortaya çıkarmışlardır. Üstelik kendilerini "dinin tek temsilcisi" olarak ilan eden bu zihniyete sahip kişiler, kendileri dışında herkesi dinsiz sayıp, aforozlamışlardır.

KİTABIN AMACI

Bu kitabın amacı, tüm bu uydurmaları gösterirken, gerçek dinin Kuran'ın tekelinde olduğunu, Kuran dışında hiçbir kişinin, hiçbir mezhebin, hiçbir şeyhin ve hiçbir uygulamanın; dine tek bir ilave de, dinden tek bir eksiltme de yapamayacağını göstermektir. Dinin temel hedefi insandır. İnsanı hayatla, kendisiyle çelişkiye götürmenin sonu ise hüsrandır. İslam'ın gerçek yapısında bu çelişkinin yeri yoktur. Oysa "uydurulmuş din" ileride göreceğiniz gibi çelişkiler ve mantıksızlıklar yuvasıdır. Allah'ın insan yaratılışının özüne uygun bir sistem olarak tanıttığı dinin, insan yaratılışının özüyle ve yaratılışın en büyük nimeti olan akılla çelişmesi asla düşünülemez. (Dinde aklı aşan hakikatler vardır ama bunlar akılla çelişkili unsurlarla karıştırılmamalıdır.)

O halde sen yüzünü bir tektanrıcı olarak dine; Allah'ın insanları yaratışındaki fıtrata (yaratılış özüne) çevir. Allah'ın yaratışında bir değişiklik yoktur. İşte dosdoğru din budur. Ancak insanların çoğu bilmiyorlar.

30-Rum Suresi 30

Din adına tek hüküm koyucu Allah'tır. Allah mesajlarını insanlığa, Kuran vasıtasıyla eksiksiz, çelişkisiz, ayrıntılı, tam ve açık bir şekilde göndermiştir. Bu ise Kuran ayetlerince belirtilen hususları belirleyip, Kuran'ın anlattığı şekilde İslam'ı kabul etmek; Allah dışında hiçbir kimsenin hüküm koyucu olarak kabul edilmemesi demektir. Bu yüzden bu yaklaşımımız; Allah dışında, "mutlak dini hükümler" ilan edilenlerin tamamının, bu geçersiz yetkilerinin ellerinden alınıp; dinin tek sahibi Allah'a, hiç kimseyi O'nun hükmüne ortak etmeden, yönelmek demektir. Kuran'ı insanlara ileten, ilk Müslümanları örgütleyip, kendisi de dini konularda yalnız Kuran'a uyan Peygamberimiz; Kuran'ın dışında bir dini kaynağı insanlara sunmamış, yazdırmamış ve öğretmemiştir. Peygamber'in söylemiş olduğu iddia edilen bir söz veya bir yorum Kuran'la çelişir, dine ilave veya eksiltme yaparsa; bu söz veya yorum hem dine, hem de Peygamber'e iftiradır. İleriki bölümlerde; Arap, Emevi, Abbasi gelenek ve göreneklerini, uydurma izahları, tarihin sadece belli bir dönemiyle ilgili tarihsel kararları, şahsi görüşlerini dine sokan,

dinin özellikle uygulama alanını bir yığın uydurmayla ve Kuran'da yer almayan izahlarla dolduran zihniyeti tanıyacağız. Bu bağlamda dinin kaynağı olarak neden yalnızca Kuran'ı benimsememiz gerektiğini, Kuran'da geçmeyen hususların neden İslam'ın evrensel hükümleri olamayacağını kavrayacağız. Ayrıca dine mal edilen ve dinin kesin bir hükmü sanılan birçok hususun; Kuran'da yer almadığını ve bu yüzden bunlara dinsel bir anlam yüklemenin hatalı olduğunu öğreneceğiz. Yani Kuran'a giderek dini yeniden tanıyacağız.

Din olarak sunulan uydurma hadisler ve mezhepsel yorumlar gibi unsurların, insanları dinden soğutması üzerine, birikimlerimizi kitaba aktarmayı borç bilmiş Kuran araştırmacılarıyız. Bu kitabı da eleştirel mantıkla okumanızı tavsiye ediyoruz. Doğru ve dinin tek kaynağı olan Allah'ın kitabı Kuran'dır. Buradaki fikirlerimiz de ancak Kuran'a uyduğu ölçüde doğrudur. Bu çalışma, İslam'ı Kuran dışılıktan kurtarmaya çalışan; geleneğin, taklidin, kelle sayısına itibar edilmesini ve hurafelerin akıllara vurduğu zincirleri kırmayı amaçlayan bir çalışmadır. Bu kitap, Kuran'da anlatıldığı şekliyle İslam'ı anlama yolunda ufak bir katkıda dahi bulunursa çok mutlu olacağız.

2. BÖLÜM

KURAN AYETLERİNE GÖRE DİN

Şu anda din adına sunulan sistem ile Kuran'ın anlattığı din arasında ne gibi farklılıklar var diye düşünebilirsiniz. Önümüzdeki bölümlerde "Kuran'da anlatılan İslam" ile "geleneksel İslam" arasındaki farkları detaylı bir şekilde göreceksiniz. Bu farklılıkları ortaya çıkarmak için önce dinin kaynağını belirlemek gerekmektedir.

DİNİN KAYNAĞINI BELİRLEMEK

Kuran'ın, dinin tek kaynağı olduğunu gösterildikten sonra din adına yöneltilen soruların cevapları, delilleri Kuran'dan aranacaktır. Örneğin biri bize, haremlik-selamlık şeklinde kadınların erkeklerle ayrışması dinde var mı diye sorarsa; Kuran'ı okuyup inceleyeceğiz ve böyle bir yasağı bulamadığımızdan dolayı dinde böyle bir yasağın olmadığını söyleyeceğiz. Oysa gelenekle dini karıştıranlar, dini; Kuran'dan değil, ilmihal kitaplarından, şeyhlerinden ve uydurmalarla dolu hadis kitaplarından öğrenmektedirler. Kuran'ın dışındaki bu kaynaklara göre ise haremlik-selamlık uygulaması dinin bir şartıdır, farzdır. (Sırf Kuran'dan dini anlamanın örnekleri için bakınız: 35, 37, 38. bölümler) Tüm bunları incelediğimizde tüm sorunların çözümü olan şu temel soru karşımıza çıkıyor: "Kuran, gerçek dinin kaynağı olarak yeterli mi?"

Öncelikle dikkat etmemiz gerekli husus, Kuran'ın, dinin tek kaynağı olduğunu ve din adına her şeyi açıkladığının, Kuran'da ısrarla belirtilmiş

olduğudur. Oysa karşıt görüşte olanlara göre, Kuran'ın yanında hadisler, mezhep yorumları, içtihatlar, icmalar ve kıyaslar olmazsa din eksik olur. Bunlardan Kuran ve hadis kitapları temel kaynak olarak alınır. Biz, bu kitapta; "hadis" diye adlandırılan sözlerin, Kuran'ın yanında dinin ikinci bir kaynağı olamayacakları gibi güvenilir de olmadıklarını ispatlamaya ağırlık vereceğiz. Çünkü hadislerin bile Kuran'ın yanında Kuran'a ilaveler veya eksiltmeler yapan ikinci bir kaynak olamayacağını gösterirsek, diğerleri, doğal olarak devre dışı kalacaktır. Kuran, gelenekselci İslamcılara göre yetersizdir. Aslında Kuran'ın yeterliliğini ispat etmeye sadece kitabın bu bölümünde Kuran'dan alıntı yaptığımız ayetler bile yeterlidir. Kuran'ın yeterli olduğunu, her şeyi açıkladığını ve gerekli teferruatları verdiğini, en başta Kuran'ın kendisi söylemektedir. Kuran dışında diğer kaynaklara ihtiyaç olduğunu söyleyerek Kuran'ı yetersiz ilan etmek, en başta Kuran'ın bu ayetleriyle çelişmektir. Fakat biz, "Sırf bu ayetler bile delil olarak yeterlidir" deyip geçmeden; Kuran'ın din konusundaki otoritesine ortak edilen hadislerin önemli bir bölümünün nasıl çelişkili, mantıksız ve Peygamber'e iftira olduklarını da örnekleyerek, Kuran dışındaki dini arayışların hatasını her yönden göstereceğiz.

KURAN'I YETERSİZ GÖRENLER

Hiç şüphesiz biz Kuran'dan ne kadar çok delil getirirsek getirelim yine de Kuran'ı yeterli görmeyerek; falanca mezhepten, filanca tarikattan olduklarını söyleyerek görüşlerimize karşı çıkanlar olacaktır. Hadisçiler hadis kitapları bilinmeden, fıkıhçılar fıkıh kitapları olmadan, tefsirciler bol hadisli tefsirler okunmadan İslam anlaşılamaz, halk dini yaşayamaz demeye devam edeceklerdir. Bu tarz yaklaşımlar sergileyenlere şu sorular sorulmalıdır: Din tüm insanların anlaması için mi yoksa sadece üç dört kişinin anlaması için mi indirildi? Peygamberimizin mezhebi var mıydı? Dört halifenin mezhebi neydi? Kuran'da Hanefilik, Şafilik, Alevilik, Şiilik, Vahhabilik şeklinde mezhepler mi var, yoksa tek bir dinden mi bahsediliyor? Kuran dinin rehberi diye kendinden mi bahsediyor, yoksa Buhari'den, Müslim'den, On

iki İmam'ın eserlerinden, ilmihallerden, Muvatta'dan mı bahsediyor? Kuran ayetlerini inceleyip, bu soruların cevabını bulalım ve Kuran'ın dinin tek kaynağı olarak yeterli olup olmadığını yine Kuran'dan hareketle tespit edelim:

Biz bu kitabı sana, her şeyin ayrıntılı açıklayıcısı, bir doğruya iletici, bir rahmet, Müslümanlara bir müjde olarak indirdik.

16-Nahl Suresi 89

Görüldüğü gibi ayette Kuran'ın her şeyi açıkladığı, bizi doğruya ilettiği söylenmektedir. Kuran her şeyi açıklıyorsa; Buhari ve Müslim diye kaynaklara, ilmihal kitaplarına ne gerek var? Allah her şeyi Kuran'da açıkladığını söylerken; niye hâla Hanbeli, Şafi, Hanefi, Caferi, Maliki diye mezheplerden medet umuyoruz? Neden Allah Kuran'da bize Müslüman (İslam olan) diye isim takmışken; Sunni, Şii, Hanefi, Şafi diye isimleri kullanıp, Allah'ın bize verdiği ismi yetersiz görüyoruz?

HÜKÜM YALNIZ ALLAH'INDIR

Hüküm yalnız Allah'ındır. O kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur. Ama insanların çoğu bilmiyorlar.

12- Yusuf Suresi 40

26- Kendi hükmünde hiç kimseyi ortak kılmaz.

27- Rabbinin kitabından sana vahyedileni oku. O'nun kelimelerini değiştirecek hiçbir kudret yoktur.

18-Kehf Suresi 26,27

Hüküm Allah'tan başkasına bırakılırsa, dosdoğru dinden sapılmış olunur. Mezhep içtihatlarıyla veya hadislere dayandırılarak verilen hükümler Allah'ın hükmü değildir. Mezhepleri dine eşitlemek, Allah'ın hüküm koyucu yetkisini başkasına vermek demektir. Oysa Kuran ayetlerinden açık bir şekilde görüldüğü gibi Allah'ın hüküm konusunda hiçbir ortağı yoktur. Kişilerin şahsi hükümleri din olamaz. Kehf suresi 27. ayetten, Allah'ın hükmüne

uymanın ancak Allah'ın vahyine uymakla yerine getirilebileceğini anlarız. Allah'ın kelimelerini değiştirebilecek kimse yoktur, ama mezhepler nasih mensuhla (25. bölümde bu konu işlenecek), uydurma hadislerle, mezhep görüşleriyle Allah'ın hükümlerini değiştirmeye yeltenmişlerdir. (Bunu, bu niyetle yapmamış olsalar da sonuç budur.) Allah'ın hükümleri Allah'ın vahyi olan Kuran'dadır. Zaten Allah'ın sözü olduğu iddia edilebilecek başka bir kaynak yoktur ki bu kaynağın Allah'ın hükmünü kapsadığı iddia edilebilsin. Hükmün yalnız Allah'ın olması (12 Yusuf Suresi 40) ve Allah'ın hükmüne kimsenin ortak kılınmaması (18 Kehf Suresi 26) için Allah'ın hükümlerinin hepsini içeren Kuran'ı, dinin tek kaynağı yapmak zorundayız. Eğer Allah'ın hükmünü içermeyen ve O'nun tarafından gönderilmemiş olan kitapları, dini hüküm kaynağı yapıyorsak (ister mezhep ilmihali, ister hadis kitabı olsun); Allah'ın kitabı Kuran'la çeliştiğimizi bilmeliyiz. Bu kitapların Buhari, Müslim, Ebu Davud gibi adlarla anılmaları ve mezheplerin Hanefi, Şafi, Caferi gibi adları; bu kitap ve mezheplerdeki hükümlerin sahiplerinin Allah değil, bu şahıslar olduklarını daha baştan adlarıyla ortaya koymaktadır.

Allah'a çağıran, yararlı işler yapan ve ben Müslümanlardanım diyen kimseden daha güzel söz söyleyen kim vardır?

41-Fussilet Suresi 33

Rabbinin sözü hem doğruluk, hem adalet bakımından tamamlanmıştır. O'nun sözlerini değiştirecek hiçbir kuvvet yoktur.

6-Enam Suresi 115

Allah'ın dini, Kuran'ın indirilmesinin bitişiyle Peygamberimiz hayattayken tamamlanmıştır. Kuran yazdırılmış, ezberlenmiş ve başı sonu belli bir kaynak olarak rehberimiz olmuştur. Peygamber döneminde yazılması yasak olan hadisleri, sonradan toplayan kitaplar; Peygamber'in vefatından yüzikiyüz yıl sonra ortaya çıkmaya başlamıştır. Kuran ayetlerine göre Allah'ın sözleri değiştirilemez bir şekilde tamamken, her nedense insanlar bununla yetinmeyip yeni sözler aramışlardır. Bu zihniyete göre İmam Şafi'nin içtihatları, On iki İmam'ın fetvaları veya Hanefi imamların izahları ile din

tamamlanabilir. Bu anlayıştaki kişilere göre din, daha evvel tamam değildir ki bu şahısların yorum, içtihat ve izahları insanlara gereklidir. Ayrıca geleneksel İslam'ın savunucuları, bununla da yetinmeyip; nasih-mensuh anlayışına dayalı izahları sonucunda, hadislerle bazı Kuran'ın ayetlerinin hükümlerini iptal edip, yerine kendi izahlarını ve hadisleri koymuşlardır (Bakınız: 25. ve 26. bölümler). Böylece Allah'ın sözlerini değiştirebilecek hiç kimse olmadığıyla ilgili olan Kuran ayetleriyle çelişmişlerdir.

KURAN HER DETAYI İÇERİR

Allah size kitabı detaylandırılmış bir halde indirmişken Allah'ın dışında bir hakem mi arayayım?

6-Enam Suresi 114

Kuran, bazılarının zannettiği gibi ana konulara değinerek, yan konular için bizi başka kitaplara, şeyhlere, ilmihallere, ya da ünlü hadis kitaplarına havale etmiyor. Kendisinin detaylandırılmış olduğunu söylüyor. Eğer bir yasağı, detayı, ibadeti Kuran'da bulamazsak, bu; o yasağın, detayın, ibadetin dinimizin bir parçası olmadığı anlamına gelir. Örneğin ipek giymek veya midye, karides yemek ile ilgili Kuran'da bir ifade olmaması; ipeğin giyilebileceğini, midye ve karidesin yenilebileceğini gösterir. Kuran'da bir fiilin yapılmamasına dair izah aramak gerekir, yapılması gerektiğine dair izaha gerek yoktur. Örneğin ipeğin giyilmesinin yasak olduğuna dair izahın bulunamaması yeterlidir. Ayrıca ipek giyilebilir manasında bir ayete gerek yoktur. Bu basit mantığı şu ayette de gözlemleyebiliriz.

Ey iman sahipleri, size açıklanınca hoşunuza gitmeyecek şeyleri sormayın. Kuran indirilirken onları sorarsanız size açıklanır. Allah onları affetti. Allah Bağışlayandır, Merhametlidir.

5-Maide Suresi 101

Allah kullarına güçlük çıkarmak istemediği için birçok konuda açıklama yapmamıştır. Eğer açıklama yapsaydı, o konularda da üzerimizde sorumluluk olacaktı. Allah birçok ayette dinin kolay olduğunu, insanlara güçlük

çıkarmak istemediğini söylemektedir. Oysa hadis uydurucuları ve mezhepçiler; sanki unutulmuş gibi Allah'ın açıklama getirmediği konuları kendilerine göre açıklayarak ve bu açıklamaları da Peygamberimiz üzerinden kutsallaştırmaya çalışarak, din adına zorluklar üretmişlerdir. Dinin yasakladığı her şey kötüdür, ama din her zararlı fiili yasaklamak zorunda değildir, belirli alanlardaki seçimler insanın özgür iradesine bırakılmıştır. Dinin açıkladığı hususları yerine getirmek bir sorumluluktur. Bu yüzden, dinde açıklanmayan hususların, Allah'ın bize verdiği özgürlük alanları olduğunu anlamalı ve acilen dine yapılan ilaveleri Kuran'ın fırçasıyla temizlemeliyiz. (Geniş bilgi için 39. bölümü okuyunuz.)

ALLAH UNUTMAZ

Rabbin asla unutkan değildir.

19-Meryem Suresi 64

Rabbimiz Allah, her şeyi bilir ve bu, bizim din adına tüm ihtiyaçlarımızı bildiği anlamına gelmektedir. Allah'ın açıklamadığı konular; haşa unutkanlığından değil, bizi o konularda özgür bırakmak istemesinden kaynaklanır. Allah'ın açıklamadığı konuları açıklayarak dine yeni ilaveler, yeni detaylar getirenler yukarıdaki ayeti görmezlikten gelip, Allah'ın indirdiğinin kendilerince eksiğini mi kapıyorlar? Örneğin Allah kadına "Şuradan şuraya kadar örtüneceksin" şeklinde bir üniforma ve peçe gibi kıyafetler tarif etmemişken, bu üniformayı Allah adına tarif etmiş olanlar ne yapmak istediler? Niye Allah'ın kitabı Kuran'ın dışında kendi görüşlerini dine soktular? Bu soruların niyesi belki tartışılır ama Kuran'da olmayan izahların dinde de olmadığı; bu örnekte görüldüğü gibi kadına bir üniforma biçmenin Allah'a, Kuran'a, dine ilaveler yapmak olduğu tartışılamaz. (Bakınız 17 ve 18. bölümler)

Kendilerine okunmakta olan Kitab'ı sana indirmemiz onlara yetmiyor mu?

29-Ankebut Suresi 51

Ne yapıp edip, gerektiğinde ayetleri çekiştirip, içinde binlerce uydurma olan hadisleri ve dine ilave bir sürü yorumu/içtihadı uyduran mezhep imamlarının görüşlerini din diye yutturmak isteyenlere, Kuran yetmiyor. Çünkü Kuran, kadını gelenekçilerin istediği gibi kapatmıyor, haremlik-selamlık yapmıyor, sanata ve heykele yasak getirmiyor, sarığın, sakalın ve cübbenin veya diğer Arap geleneklerinin dini bir yönü olduğunu söylemiyor. Bu yüzden, geleneksel inançlarını dinsel temellendirmeyle savunmak isteyen birçok kişi, Kuran'ın anlattığı gibi Müslüman olmaktansa Hanefi, Şafi, ya da Şii olmayı tercih ediyor. Çünkü Kuran'da olmayan bu yasaklara, bu gelenek dinselleştirmeciliğine; bu mezhepler geçit veriyor. Kişiler Kuran'ı açıp dini öğreneceklerine; Kuran dışı pek çok kaynak ve söylemin etkisiyle kafalarında bir din oluşturup sonra bu dini Kuran'da arıyorlar; bu dini Kuran'da bulamayınca ise "Bak, Kuran eksikmiş" diyorlar!

EKSİKSİZ KİTAP

Kitap'ta hiçbir şeyi eksik bırakmadık.

6-Enam Suresi 38

Allah, Kitap'ta eksik olmadığını söylerken; Kuran'ı daha çok ölülerin arkasından okunan bir kitap gibi kullanıp, Kuran'ın manasından çok musikisine önem verenler, ne yazık ki bu ayetlerin manasını anlayamıyorlar. Kuran yerine ilmihal kitabını, mana yerine musikiyi, canlılar yerine ölüleri, Kuran'da anlatıldığı şekliyle İslam yerine mezheplerin İslamı'nı ön plana alanlar; Kuran'ı, manayı ve canlıları ön plana almadıkça, apaçık olan bu ayetlerin manalarını da anlamaları pek mümkün gözükmemektedir.

154- Size ne oluyor, nasıl hüküm veriyorsunuz?

155- Hiç mi öğüt almıyorsunuz?

156- Yoksa sizin apaçık olan bir deliliniz mi var?

157- Şayet doğru söylüyorsanız kitabınızı getirin.

37-Saffat Suresi 154-157

36- Neyiniz var? Nasıl hüküm veriyorsunuz?

37- Yoksa okuyup, ders almakta olduğunuz bir kitabınız mı var?

38- İçinde keyfinize uyanın sizin olduğu.

68-Kalem Suresi 36,37

Sen de aralarında, Allah' ın indirdiğiyle hükmet.

5-Maide Suresi 49

Ayetlerden, dini hükümlerin Allah tarafından indirilmiş olan Kitab'a dayanması gerektiğini görüyoruz. Allah'ın indirdiği Kitab'a dayanmayan hükümler, dinen temelsizdir. Eğer Peygamber'in olduğu iddia edilen bir söz veya davranış, Kuran'a ilave yapılan bir hükme delil gösteriliyorsa; o hadis ya Peygamber'e iftiradır, ya da Peygamber'in şahsi tercihi veya tarihin belli bir dönemiyle sınırlı -tarihsel- olan, dinen hüküm ifade etmeyen bir mesele dinselleştirilmiştir. Maide Suresi 49. ayetten anlaşıldığı üzere Peygamber sadece Kuran'la hüküm vermiştir ve sonuç olarak Kuran'da tüm dini hükümler bulunmaktadır. Bir tek Kuran'ı dinin kaynağı olarak esas alırsak başka bir kaynağa, otoriteye ihtiyaç duymadan dinimizi doğru bir şekilde öğrenebiliriz. (Allah'la beraber Peygamberlerine itaat konusunu 27. bölümde ele alacağız.)

O yalnızca bir öğüt ve Mübin (apaçık) bir Kuran'dır.

36-Yasin Suresi 69

Ayetten de görüldüğü gibi Kuran'ın sıfatlarından biri olan Mübin, "beyan" kökünden olup; "apaçık, açık açık gösteren" manalarına gelmektedir. Aynı ifadeye 27-Neml 1, 28-Kasas 2, 26-Şuara 2 gibi ayetlerde de rastlarız. Kuran'ın apaçık olduğunu ifade eden bu ayetler, Kuran'ın tek başına anlaşılamaz olduğunu, ancak hadislerle veya mezhep imamlarıyla Kuran'ı anlayabileceğimizi söyleyenlere cevap vermektedir. 27-Neml Suresi 79. ayette ise Peygamberimiz'e "Sen mübin gerçek üzerindesin." denilmektedir. Peygamberimiz'in insanlığa tanıttığı dinin açıklayıcısı Kuran'dır. Bu yüzden Peygamberimiz'e izafe edilen dini hüküm ifade eden her şey, ancak

Kuran'dan onay aldığı takdirde geçerlidir. Mübin olan Kuran; hem dini, hem Peygamber'i tanımamızda tek başına yeterlidir.

KURAN'A UYAN PEYGAMBER'E DE UYMUŞ OLUR

De ki "Ben sizi ancak vahiy ile uyarıyorum."

21-Enbiya Suresi 45

Böylece biz seni, kendilerinden önce nice ümmetlerin gelip geçtiği bir ümmete, sana vahyettiklerimizi okuman için gönderdik.

13-Rad Suresi 30

Bu Kuran, bana, sizi ve ulaştığı kimseleri uyarmam için vahyolundu.

6-Enam Suresi 19

Onlara ayetlerimiz apaçık belgeler olarak okunduğunda bizimle karşılaşmayı ummayanlar derler ki: "Bundan başka bir Kuran getir veya bunu değiştir." De ki: "Benim onu kendiliğimden değiştirmem asla mümkün değildir. Ben sadece bana vahyedilene uyuyorum. Eğer Rabbime isyan edersem büyük günün azabından korkarım."

10-Yunus Suresi 15

Ayetlerden de görüldüğü gibi, Peygamber'in açıkladığı ve uyduğu vahiy Kuran'dır. İnanmayanların reddettiği, değiştirilmesini istedikleri de yine Kuran'dır. Peygamber'in vazifesi kendisine vahiy olarak gelen Kuran'ı insanlara tebliğ etmektir. Peygamber'e uymak; Kuran'a uymak, Kuran'ın sistemine göre inanmak, hareket etmek ve yaşamaktır. Peygamber'imiz Kuran'da en çok "resul" kelimesiyle tanıtılır. "Resul" Türkçe'deki "elçi" kelimesinin karşılığıdır ki Allah, bu kelimeyle, Peygamberimiz'in vazifesi olan İlahi mesajın insanlara iletilmesini vurgular. Ayetlerden gördüğümüz gibi bu mesaj Kuran'dır. Başka hiçbir kaynağa, hiçbir kitaba gönderme yapılmamaktadır. Allah, Kuran dışında başka uyulması gereken vahiyler, kaynaklar olsaydı; onları da belirtir, onlara da uymamızı isterdi. Oysa bugünkü manzaraya baktığımızda yüzlerce cilt hadis ve fıkıh kitabının dinin kaynağı sayılarak

Kuran'a eş koşulduğunu görüyoruz. Böylece Kuran'ın, din konusundaki otoritesi ve kaynaklığı % 100 iken, Kuran birçok kaynağın arasındaki bir kaynağa indirgenmiş ve dolayısıyla dinin kaynağının belirlenmesi hususunda içinden çıkılmaz bir batağa saplanılmıştır. Öyle ki Kuran'ın, oluşturulan bu yeni yapıda hacim olarak payı % 1'in bile altındadır. Gördüğümüz tüm bu ayetler, Kuran'ın değerini düşüren ve yalan sözler ("hadis" başlığı altında) atfetmek suretiyle Peygamber'e iftira eden anlayışa karşı çıkar.

KURAN KARANLIKLARDAN AYDINLIĞA ÇIKARIR

4- Dosdoğru bir yol üzerindesin.

5- Aziz ve Rahim'in indirdiği üzerindesin.

36-Yasin Suresi 4,5

Bu bir kitaptır ki, Rabbinin izniyle insanları karanlıklardan nura (aydınlığa), O övgüye layık, Aziz olanın yoluna çıkarman için sana indirdik.

14-İbrahim Suresi 1

Bu kitap (Kuran) insanları karanlıktan aydınlığa çıkarır. Allah'ın indirdiği (Kuran) üzerinde olan, dosdoğru yol üzerinde olur. Kuran'a uyanlar bu ayetler gibi birçok ayetten güç ve destek alırlar. Peki Fetava-i Hindiyelere uyanlar, Tirmizi, Muvatta, Buhari, Müslim gibi kitaplara uyanlar ve bunları Kuran gibi dinin kaynağı gösterenler; böylece Kuran'ın dindeki tekelini, bilerek veya bilmeyerek bozma girişiminde bulunanlar, güç ve desteklerini nereden almaktadırlar? Kuran, Peygamber döneminde yazıldı, ezberlendi. İçinde hiçbir çelişki ve mantığa aykırılık yoktur. Diğer hiçbir kaynak, Peygamber hayattayken yazılmamıştır. Üstelik ileride hadisleri ve mezhepleri inceleyen bölümlerde göreceğimiz gibi bu izahlar Kuran'la, kendi aralarında ve mantıkla çelişmektedirler. Nerede çağın ve aklın çok önünde olan Kuran, nerede akılla çelişen birçok izahı barındıran, İslam'dan insanları kaçıran uydurma hadisler ve mezhepler? (4. Bölümden 12. Bölüme kadar Kuran'a eş

koşulan izahları inceleyip, bunların dinin kaynağı olmaya lâyık olmadıklarını göstereceğiz.)

YAHUDİLERDE VE HIRİSTİYANLARDA DA AYNI TİP DEJENERASYONLAR VAR

İçinde Allah'ın hükmünün bulunduğu Tevrat yanlarındayken, nasıl oluyor da senin hakemliğine başvuruyorlar.

5-Maide Suresi 43

İncil bağlıları Allah'ın onda indirdiğiyle hükmetsinler. Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler sapkınların ta kendileridir.

5-Maide Suresi 47

Allah evvelki din sahiplerine de Peygamberleri aracılığıyla kitaplar ve sayfalar indirmiş ve bunlara uymalarını söylemiştir. Yahudiler -Kuran gibidetaylı ve her şeyi açıklayan Tevrat'ı aldılar. Ancak Allah'ın sözleriyle yetinmediler. Bakara Suresi 67. ile 71. ayetler arasında gördüğümüz Yahudilerin teferruatsever yaklaşımları, Hz. Musa'nın vefatından sonra da devam etti. Bu tavırları sonucu Mişna (Söz, Hadis) ve Gamara (Pratik, Sünnet) denilen dini kaynaklar ürettiler. Görüldüğü gibi "hadis" ve "sünnet" adı altında kutsala atıflarla dini teferruata boğma, bir tek bizim dinimize özgü değildir. Kuran, Hıristiyanların Hz. İsa'yı ve din adamlarını Rabler edindiğini söyler ve dine ilave olarak uydurdukları ruhbanlığa sonradan kendilerinin de uyamadıklarına dikkat çeker. Kuran'da tüm bu kıssalar bize öğüt almamız için açıklanmıştır. Oysa kendini dinde otorite ilan eden bazıları aynı hatalara düşmekten sakınacaklarına "Bu Hıristiyan ve Musevilere olmuş, bize olmaz" diyerek benzer hataları tekrarlamışlardır. Acaba bunların Kuran'dan bir delilleri var mı? Tabi ki yok. Zaten delil yerine sanı ile konuşmaya meraklı bu "otoriteler"in, delile ihtiyacı yoktur. Çünkü kendilerini ve evvelki benzer "otoriteleri" zaten delil kabul etmektedirler. Bunlar kelle saymaya çok meraklıdır. Söz konusu kişilerin çoğu "Bu kadar insan böyle diyor, siz onlardan daha mı akıllısınız?" izahıyla geleneklere ve kelle sayısının çokluğuna güvenirler. Hıristiyanların çoğu "Hz. İsa Allah'ın

oğlu" derken, bunun bir mecaz olduğunu, Allah'ın oğlu olamayacağını, Hz. İsa'nın sadece Allah'ın sevgili bir kulu ve Peygamberi olduğunu söyleyen Hıristiyanlar da vardır. Peki bu azınlık Hıristiyanlar mı, yoksa Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu olduğunu iddia eden Katolik ve Ortodoks din adamlarını Rabler edinmiş bu çoğunluk mu haklıdır? Üstelik Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu olduğunu iddia edenlerin sayısı, geleneksel İslam'ı savunanlardan çok daha fazladır. Hıristiyan çoğunluk: "Bakın ne kadar çok kişi Hz. İsa'yı Allah'ın oğlu kabul ediyor. Bizim azizlerimiz, evliyalarımız çok fedakâr, çok büyük adamlarmış. Onlar böyle diyerek yanılıyor da, siz üç beş adam bizim azizlerimizden, mürşitlerimizden, papazlarımızdan daha mı iyi biliyorsunuz?" deseler, geleneksel İslam anlayışını savunan ve çoğunluğun görüşünü yeterli bir delil kabul edenler nasıl bir cevap verebilir acaba? Geleneksel İslam'ı savunanların izah tarzıyla bunların tıpatıp aynı olması hiç de şaşırtıcı değildir. Çoğunluğa uymanın saptırmaya yol açabileceğini belirten Kuran ayetleri ve Hıristiyan çoğunluğun çizdiği bu manzara; umarız kelle sayıcıları ve Kurani delil yerine "evliya"ya güvenenler için yeterlidir. (Hz. Ömer'in, hadisleri "ümmetimin Mişna'sıdır" diyerek yakması konusunda 11. bölüme, Hıristiyan ve Musevilerle ilgili konular için 29. bölüme, kelle sayma meraklılarına cevap için 33. bölüme bakabilirsiniz.)

KURAN'IN AÇIK VE DETAYLI AÇIKLAMALARI

Andolsun ki size açıklayıcı/açık delil (beyyine) ayetler, sizden önce gelip geçenlerden örnekler ve korunup, sakınanlar için de bir öğüt indirdik.

24-Nur Suresi 34

... Ta ki ölen açık delil (beyyine) üzerine ölsün, yaşayan da açık delil (beyyine) üzerine yaşasın.

8-Enfal Suresi 42

Kuran'a göre insan, "beyyine" (açık delil) üzere olmalıdır. Yani geleneklerden hareketle, "Böyle gördük, biz de böyle yapıyoruz" mantığıyla

yapılan uygulamalar, kelle sayımı ile gerçeği bulmalar Kuran'ın anlattığı İslam ile bağdaşmaz. Kuran'a göre, Kuran'ın kendisi "beyyine"dir (açık delildir). Bu yüzden ancak Kuran'ı dinin tek kaynağı yapanlar açık delile uymuş olurlar.

Bunları Kuran'da türlü türlü şekillerde (sarf) açıkladık ki öğüt alıp hatırlasınlar. Fakat bu sadece kaçışlarını artırıyor.

17-İsra Suresi 41

Andolsun bu Kuran'da her örnekten insanlar için türlü türlü açıklamalarda (sarrafna) bulunduk. İnsanların çoğu ise tanımamakta ayak diretmektedirler.

17-İsra Suresi 89

Bak iyice kavramaları için ayetleri nasıl türlü şekillerde açıklıyoruz (nusarriful).

6-Enam Suresi 65

Bilgiyle uzun uzadıya, etraflıca açıkladığımız (fassalna), inanan bir toplum için doğruya iletici ve rahmet olan bir kitabı onlara getirdik.

7-Araf Suresi 52

Bu bir kitaptır ki, Hakim ve Her şeyden Haberdar olan, ayetlerini hüküm ifade edici (muhkem) kılmış ve sonra detaylandınp (fussilet) açıklamıştır.

11-Hud Suresi 1

KURAN'IN AÇIKLAMADIKLARI DİN DIŞI ALANDIR

Yukarıdaki ayetlerden Kuran'ın detaylı, etraflıca, türlü türlü şekillerde dini konularda gerekli olan tüm açıklamaları yaptığını; Kuran'ın kendisinin söylediğini görüyoruz. "Kuran başka kitaplara gönderme yapar, Kuran ana kitaptır, detayları başka kitaplardan öğreniriz" demek; tüm bu ayetlere karşı çıkmak, bu ayetleri yok saymak demektir. Aynı şekilde "Kuran'dan

dini anlayamayız" tipi izahlar da Kuran ile çelişir. Kuran'ın izahlarına göre iman edenler, dinlerini Kuran'dan öğrenirler. Kuran'ı incelediğimizde gerekli tüm teferruatların Kuran'da yer aldığını görürüz. Örneğin Kuran, zorda kalıp başka yiyecek bir şey bulamayanların; aşırıya gitmemek kaydıyla, normalde haram olan leş, kan, domuz eti ve Allah'tan başkası adına kesilen hayvanları yiyebileceği gibi detayları bile içermektedir.

Hacla ilgili anlatılan bir hususta; başında hastalık olduğu için saçını kısaltanların ne yapması gerektiği de Kuran'da geçer. Anne, kız kardeş veya teyze ile evlenmenin haram olduğu da Kuran'da vardır. Sadece Peygamberimiz'e farz olan gece ibadeti de Kuran'da geçer. Ebu Leheb'in Müslüman olmayacağı, Rumların yakın zamanda savaşı kazanacakları tipinde ancak Peygamberimiz döneminde gözlenebilecek olaylara da Kuran değinir. Yukarıdaki örnekler ve daha birçok örnek, Kuran'ın tüm teferruatları verdiğinin delilidir. Kaç kişi Kuran'da haram edilen domuz, leş gibi yiyecekler dışında başka hiçbir helal gıda bulamayacak kadar zor durumda kalıp, bunları yemek zorunda kalacaktır? Hastalığı yüzünden saçını kısaltacak olan kişi sayısı binde bir bile değildir. Yani her bin kişiden birinin hayatta bir kere rastlaması ihtimali bile zor olacak bir detay Kuran'da vardır. Anne, kız kardeş veya teyze ile evlenmeye kalkmanın çirkin olduğu aşağı yukarı herkesin bildiği, on binde bir insanın bile kalkışmayacağı bir iğrençliktir. Kuran'da, "Zaten hiç kimse annesiyle evlenmeye kalkmaz" denmemiş, bu da açıklanmıştır.

Yahudilere Cumartesi yasağı gibi yasakların da koyulduğunu belirten Kuran, hiç mümkün müdür ki inananlarına tüm yasakları belirtmesin? Hiç mümkün müdür ki saçını hastalıktan dolayı kısaltan adama yol göstersin de, kıyafet ve diğer hususlarda bir yasak varsa bunu kadınlara açıklamasın? Hiç mümkün müdür ki zorda kalana yukarıda belirttiğimiz izni açıklasın da midye, karides diye bir yasak varsa bunun açıklamasını başka kaynaklara bıraksın? Hiç mümkün müdür ki Peygamber'e özel farz ibadet açıklansın da tüm Müslümanlara farz olan tüm ibadetler Kuran'da yer almasın?

Allah tarafından gönderilen bir Kitab'a sahip olmamıza rağmen onun din adına tüm bilgileri içermediğini iddia edenler var. Allah'tan gelenin, insanların yazacağı kitaplardaki açıklamalarla, tefsirlerle tamamlandığı hiç

düşünülebilir mi? Eğer din adına Kuran'ın mevcut hacminden fazla bilgilere ihtiyacımız olsaydı, Allah, Kuran'ı 2-3 kat daha kalın yapabilirdi. Böylece bizi, yine başka kaynaklara muhtaç etmezdi. Kuran, eğer dini açıklama hususunda yetersizse niye indirildi? Allah dinin sadece bir kısmını açıkladı da, diğer kısmı için başkalarına -kendilerinden Kuran'da hiç bahsedilmeyen insanlara- mı muhtaç kaldık?

Eğer yeryüzündeki ağaçlar kalem olsa ve deniz de arkasından yedi deniz daha katılarak kullanılsa; yine de Allah'ın kelimeleri tükenmez. Allah üstündür, bilgedir.

31-Lokman Suresi 27

KURAN'IN ANLAŞILMASI İÇİN TEFSİR, HADİS, İLMİHAL GİBİ KAYNAKLARA İHTİYAÇ YOKTUR

32- Kafirler dediler ki "Kuran ona toptan, bir defada indirilseydi ya." Biz böyle yaptık ki, onunla senin kalbini dayanıklı kılalım. Biz onu parça parça düzenleyip okuduk.

33- Onların sana getirdikleri hiçbir örnek yoktur ki, biz sana gerçeği ve en güzel yorumu (ahsena tefsir) getirmiş olmayalım.

25-Furkan Suresi 32,33

Görüldüğü gibi kafirler hep Kuran ile uyarılmışlardır, bu yüzden kafirler itirazlarını da hep Kuran'a karşı yapmışlardır. Yapılması gereken tefsirler/yorumlar da yine Kuran'ın içindedir. "En güzel yorum" ifadesinin Arapçası "ahsena tefsir"dir ve "tefsir" kelimesinin Kuran'da geçtiği tek yer yukarıda alıntıladığımız ayettir. Böylece Allah, Kuran'ın tefsirinin en güzel şekilde yine Kuran'la yapılacağının dersini vermektedir. Oysa "Kuran tefsiri" diye satılan kitaplarda, Kuran'a eş koşulan birçok hadis geçmekte ve bunlar Kuran'ın ihtiva etmediği anlamları ve hükümleri dine ilave etmekte kullanılmaktadır. Kuran en güzel yorumu içerirken, ayrıca başka yorum kitapları (tefsir kitapları), Kuran-üstü bir konumda dinin kaynağı olamaz. Dinimiz

tefsir kitapları olmadan da tastamamdır. Daha evvel belirttiğimiz sarf (türlü şekillerde açıklama), fussilet (detaylandırma) tipi kelimelerin Kuran için kullanılması da; Kuran'ın hiçbir hadis kitabına, mezhep kitabına, tefsir kitabına ihtiyaç duymaksızın her detayı içerdiğini göstermektedir. Kuran üzerine düşünceleri ihtiva eden çeşitli tefsir kitapları elbette olabilir, fakat sorun, "tefsir" adı altında, Kuran'da yer almayan hükümlerin dine ilave edilmesindedir.

1- Rahman

2- Kuran'ı öğretti

55-Rahman Suresi 1,2

17- Şüphesiz onu toplamak ve okutmak bize düşer.

18- O halde Biz onu okuduğumuzda, sen de onun okunuşunu izle.

19- Sonra onu açıklamak da bize düşer.

75-Kıyamet Suresi 17-19

Allah Kuran'ın öğretilmesini de, açıklanmasını da üzerine almıştır. Kuran, kendi kendini açıklar. Birçok konu, Kuran'da birden fazla yerde ele alınmıştır. Kuran'ın bir ayetinde anlaşılması gerekli konu tamamlanmadıysa, başka bir ayetin ilave yapmasıyla, o ayeti açıklamasıyla konu anlaşılır. Hadis, tefsir, ilmihal kitapları olmadan da Kuran yeterli ve eksiksizdir. Bu kitaplardan, bu kaynakların gereğinden Kuran hiç bahsetmez. Ayetler, Kuran'ın kendisini açıkladığını ve kendi içinde en güzel yorumu (ahsena tefsir) ihtiva ettiğini söyler. Kuran'ın, kendini açıklamasına şu şekilde bir örnek verebiliriz: 1-Fatiha Suresi 4. ayet **"Din gününün sahibidir O"** şeklindedir. "Din günü"nün ne olduğunu anlamayan kişiler, Kuran boyunca ilgili ifadenin yer aldığı tüm ayetleri incelediklerinde bu sorunun cevabını bulacaklardır. Bu terimin 15-Hicr Suresi 35, 26-Şuara Suresi 82, 37-Saffat Suresi 20, 38-Sad Suresi 78 ve 83-Mutaffifin Suresi 11. ayet ve diğer geçişlerini inceleyenler; bu terimin, öldükten sonraki yeniden dirileceğimiz günü ifade ettiğini anlarlar. Bu örnekte olduğu gibi din adına anlamamız gereken tüm bilgi Kuran'ın içindedir. Kuran kendi kendini açıklar. Kuran'da yer alan bir hususun, hemen anlaşılmaması gibi bir durumda, Allah'ın anlayışımızı bu

konularda da açmasını beklemek ve cevap bulma aceleciliğiyle, içinde uydurmaların dolu olduğu kaynaklara başvurmamak gerekir. Unutulmamalıdır ki esas olan, doğru cevabı bulmaktır; yanlış cevabı benimsemektense cevabı bilmediğini bilmek daha iyidir.

PEYGAMBERİMİZİN ŞİKAYETİ

Kuran'ı dinin merkezine koymalı ve Peygamberimiz'e uymanın, Kuran'a uymakla mümkün olacağını bilmeli; hem Peygamberimiz'i hem de dinimizi iftiralardan kurtarmalıyız. Peygamberimiz, Allah'ın huzurunda toplanıldığında ümmetinin bir bölümünden şöyle şikayetçi olacaktır:

Ey Rabbim! Benim toplumum bu Kuran'ı devre dışı tuttular.

25- Furkan Suresi 30

Bu, Kuran'da geçen, ümmetinden Peygamberimiz'in yegâne şikayetidir. Gerçekten de Peygamberimiz'e uyduğunu söyleyen birçok kişinin sergilediği manzara budur: Kuran -sözde- el üstündedir, kutsaldır, fakat aslında Kuran; hayata uygulanmayan, dini tek başına belirlemeyen bir kitap olmuştur ve yüzlerce dini kitaptan birine çevrilmiştir. Kişiler dinlerini ilmihal kitaplarından öğrenmekte, Kuran ise anlaşılmak için değil, sadece seslendirilmek için okunmakta ve böylece devre dışı tutulmaktadır.

Buraya kadarki tüm bu ayetler ve açıklamalar; Kuran'ın dinin tek kaynağı olduğunu, bizzat Kuran'ın kendisinin açıkladığını göstermiştir. İlerideki bölümlerde, Kuran'ın dinin biricik kaynağı olduğuna dair burada belirtmediğimiz delilleri de göstereceğiz. Peygamberimiz'e iftira edilerek uydurulan hadisler başta olmak üzere, mezhepler, tarikatlar ve gelenekleri irdeleyerek; Kuran dışında dini kaynak kabul etmenin sonunun nasıl felaket olduğunu gözler önüne sereceğiz.

3. BÖLÜM

REFORM DEĞİL KURAN'A DÖNÜŞ

Etrafımızda İslam adına sergilenen tüm ilkellikler, çirkinlikler ve çelişkiler; kitlelere acilen, gerçek dinin anlatılmasının ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Bu tip manzaralardan rahatsız olan ünlü düşünür Muhammed İkbal 1920'lerde şöyle diyordu: "Eğer biz İslam'ın bir üstün değerler sistemi olduğunu Müslüman olmayanlara anlatmak istiyorsak, onlara her şeyden önce bizim İslam'ı temsil etmediğimizi söylemek borcundayız." İkbal'den daha önceki yıllarda yaşayan diğer bir ünlü düşünür Muhammed Abduh aynı gerçeği, kendi kelimeleriyle şöyle anlatıyordu: "İslam denince akla problemler, çıkmazlar ve çelişmeler geliyorsa, bunun sebebi İslam değil Müslümanlardır. Müslümanların bu asırda Kuran'dan başka imamları yoktur. Ezher'de okutulan ve benzeri kitaplar varolduğu müddetçe, bu ümmet ayağa kalkamaz. Ümmeti kaldıracak ruh, ilk dönemde hakim olan Kuran ruhudur. Kuran dışında her şey; Kuran'ı bilmek ve yaşamak arasına konmuş engellerdir." Mehmet Akif Ersoy ise Kuran'a rağmen dini yozlaştıranların oluşturduğu manzarayı bakın nasıl tarif etmiştir: "Eğer İslam'dan maksat Kuran'sa, ortada İslam diye bir şey olmadığını söylemek durumundayız. Çünkü Kuran bugün göklere çekilmiş ve yeryüzündeki İslam'ın onunla ilgisi kalmamıştır." Arap asıllı Amerikalı Profesör İsmail Faruki aynı manaya gelen kendi tespitlerini şöyle ifade etmiştir: "İslam, ne bugünkü Müslümanların tavır ve yaşayışları, ne İslam tarihinin şu veya bu dönemi, ne de İslam adına kaleme alınan şu veya bu kitabın anlattıklarıdır. İslam Kuran'dır."

BU HAREKET POPÜLİST BİR HAREKET DEĞİLDİR

Geniş halk kitlelerinden birçok İslam düşünürüne kadar pek çok kişi, bugün İslam adına sergilenenlerin düzeltilmesi gerektiğini düşünüp gerçek İslam'ın bunlar olmadığının anlatılmasını istemektedir. Bu hareket popülist bir hareket de değildir. Yani bu hareket; sadece geniş kitleler Müslüman olsun, insanlar İslam'ı daha çok sevsin diye ortaya çıkmamıştır. Bu hareket, bugün sergilenen manzaranın Allah'ın diniyle, Allah'ın dininin tek kaynağı Kuran'la çelişmesi yüzünden oluşmuştur. Amaç, insanların beğeneceği dinin değil, Allah'ın istediği dinin oluşturulmasıdır. Sonuçta Kuran'ın anlattığı din, insanların daha rahat yaşayabileceği, daha rahat uygulayabileceği, daha çok sevgi ve tolerans dolu bir yapıdadır. Bu yüzden de katı detaycı kurallardan sıkılan, ayrıca akla ve vicdana uygun makul bir dine özlem duyan birçok insanca kolayca benimsenebilmektedir.

Fakat ana gaye insanların beğenisi değildir; insanların beğenisi, ana gaye gerçekleşirken ortaya çıkan sonuçlardan biridir. Amacı insanların beğenisi olan bir hareket, dini Allah'ın istediği gibi değil; şahsi, kültürel görüşler ve siyasal amaçlar çerçevesinde şekillendirir. Allah'a ait olmayıp subjektif olan, yani insani olan hiçbir şey din olamaz.

HERKES MEZHEPSİZDİ

Peygamberimiz ve 4 halife döneminde, Kuran dışında dini bir kaynak yoktu (11. bölüme bakınız). Mezhepler de olmadığı için insanlar mezheplere bağlı olmadan doğrudan Kuran'a bağlıydılar. Kuran'ın belirttiği şekilde dini yaşar, Kuran'ın serbest bıraktığı konularda kendi beğeni, örf ve alışkanlıklarına göre hareket ederlerdi. Kimse ben Sunniyim, Hanefiyim, Şafiyim, Şiiyim, Aleviyim, Caferiyim şeklinde görüş belirtmiyordu. Onlar "Müslümanım" diyor, rehberlerini Kuran görüp, bununla yetiniyorlardı. Hatta Peygamberimiz'in dönemindeki en cahil bedeviler bile Kuran ayetlerinden anlayışlarına göre faydalanıyor ve Müslüman oluyorlardı. Bizim arzumuz da aynı o günlerde olduğu gibi Hanefi, Şii, Caferi, Sunni gibi etiketler kullanmadan, mezheplere bağlanmadan, ilave etikete gerek duymadan

sadece Müslüman olmamız; değişmeyen, çelişkisiz, akla, mantığa uygun ve Allah'ın uymamızı istediği Kuran'a, diğer kaynaklara itibar etmeden tâbi olmamızdır. Böylece Müslümanların dine fatura edilen uydurmalardan ve bu paramparça tablodan kurtulmalarıdır. O dönemdeki gibi olmaktan, sadece Kuran'a uymayı, Kuran dışında başka bir dini kaynak tanımamayı, takısız Müslüman olmayı kastediyoruz. Yoksa Kuran'ın verdiği serbestliklerin, o döneme göre düzenlenmesi gerektiğini söylemek; Kuran'ın dinine ilave yapmaktır. Kuran'ın hüküm getirmediği konuların Allah'ın bizi özgür bıraktığı konular olduğunu anlarsak, din diye bildiğimiz yanlışları düzeltebiliriz. Çünkü din anlayışımızdaki bozulmaların büyük kısmı, Kuran'ın bizi özgür bıraktığı konularda kısıtlamalar getirilmesi ile ortaya çıkmıştır (39. bölümü okuyunuz).

Tüm bunları gerçekleştirirken ilk önce Allah'ın bunu istediğini anlamamız lazımdır. Bunun için kitabın ikinci bölümünde Kuran'ın tek kaynak olduğunu açıklayan görüşlerin yeterli bir delil teşkil edeceğine inanıyoruz. Kuran'ın yeterliliğine dair bu bölümde bahsetmediğimiz birçok ayeti, kitabın diğer bölümlerinde göstermemiz zaten yeterli olan bu ayetleri daha da pekiştirecektir. İlerleyen bölümlerde, kutsala fatura edilen, doğru ile yalanın birbirine karıştığı hadis kitaplarında; doğru ile yalanın bir daha ayırt edilmeleri mümkün olamayacak bir şekilde karıştıklarını göreceğiz. Eğer hadisler Kuran gibi dinin kaynağı olsalardı, bu; İslam'ın geriye dönüşü mümkün olmayan bir tarzda bozulduğu manasına gelecekti. Bu yüzden, hadislerin dinin kaynağı olamayacağını göstermek; hem dinimizi, hem de Peygamberimiz'i iftiralardan kurtarmak anlamına gelmektedir. İleride hadislerin hem Kuran'la, hem kendi aralarında, hem mantıkla çeliştiklerini, hem de Kuran'a ilaveler yaptıklarını göreceğiz. Üstelik Peygamberimiz'in ve 4 Halifenin, Peygamberimiz'in Kuran dışında nakledilen sözlerini yazdırmama ve hatta yaktırma konusundaki tavrını görünce (4, 10 ve 11. bölümleri okuyunuz) Kuran dışında dini kaynak olduğu iddia edilebilecek şeyleri ortadan kaldırmanın ve dinin sadece Kuran'dan öğrenilmesi gerektiği iddiasının haklılığını daha da iyi anlayacaksınız. Uydurulan din ile indirilen dini ayırt ederken kullandığımız yöntemimizdeki temel yaklaşımlarımızdan biri;

indirilen dini (Kuran'ı) ve uydurulan dini (hadisleri, mezhepleri, vs.) inceleyerek ve kıyaslayarak, gerekli delilleri ortaya koymaktır. Allah'ın istediği gibi akıl işletilerek ve "beyyine" yani açık delil üzere olunarak, mevcut yapı değiştirilmelidir. Bunun aksi bir tutum, körü körüne taklit veya gelenekler ile arzu edilenin dinselleştirilmesi olur ki; bu da, bizi karşı olduğumuz yapıyla aynı şekilde kaosa sürükler.

TARTIŞILMAZ KİŞİLERDEN DİNİ KURTARALIM

Din adına uydurulan şeyleri ortaya çıkarıp dini sadece Kuran'ın denetimine teslim ederken, tartışılmaz olduğu sanılan kişilerin hegemonyasından dini kurtarmak gerekir. Bu sağlanmadan Sunni ile Şii, Alevi ile Hanefi, Şafi ile Caferi kucaklaşamaz. Daha doğrusu herkes tartışılmaz gördüğü insanlardan dinini kurtarıp, tek tartışılmaz olarak Kuran'ı ilan edecektir ki; herkes Sunilik, Alevilik, Şiilik, Hanefilik etiketlerinden kurtulup, etikete ihtiyaç duymayan Müslüman olabilsin. (Bu arada biz de kelime manası gibi gerçek -Kuran'la belirli- sünnete tabi olma hususunda "Sunni", Hz. Ali'yi sevme manasında "Şii" ve "Alevi" olarak kendimizi kabul etmekte bir sorun görmemekteyiz. Fakat bizim karşı olduğumuz, bu kavramların; sözlük anlamları değil, sosyolojik olarak kazandıkları anlam ve Kuran'a ilavelerle dolu olan mezhepsel öğretileridir.)

Ve derler ki: "Rabbimiz biz efendilerimize, büyüklerimize itaat ettik de böylece onlar bizi yoldan saptırdılar."

33- Ahzab Suresi 67

Yani Sunni olanlar Ebu Hanife'yi, Şafi'yi, Malik'i, Hanbel'i kutsallaştırıp, din kurucusu haline getirmekten kaçınmalılar, "Ebu Hanife 99 defa Allah'ı rüyasında görecek kadar büyük insandı" şeklinde hezeyanlardan kurtulmalılar. (Bu inanılmaz iddiayı Çağrı Yayınları'nın Fıkhı Ekber kitabı 321. sayfada ve Ebu Hanife'yi öven bazı yazılarda görebilirsiniz.) Bu arada bu mezhep imamlarıyla beraber Buhari, Muslim, Tirmizi, Ebu Davud ve diğer hadis ve ilmihal kitapları gibi eserlerle Kuran'ın önünde oluşturulan

kalabalığa son verilmelidir. Şiiler de "Bizim imamlarımız masumdur, onlar hiç hata yapmazlar" deyip, adeta imamlarına, yüzde yüz güvenilirlikle, Peygamber'in ve Kuran'ın vasıflarını veren iddialarından vazgeçmeliler; Kuran dışında kaynak, Peygamber dışında din önderi tanımamalıdırlar. Aleviler de kutsallaştırdıkları dedelerini değil, Kuran'ı dini kaynak olarak esas almalılar, Peygamber soyundan olmanın kimseye bir üstünlük sağlamadığını bilmelidirler. Kuran'da, Hz. İbrahim'in babasının ve Hz. Lut'un karısının inkarcı oldukları anlatılmaktadır. Peygamberler hayattayken bile yakınları kimi zaman kurtulamazken, Peygamberimiz'in bilmem kaç göbek öteden torununun torunlarının torunlarında üstünlük aramak ve bunu yaparken Kuran'ı; yani Allah'ın rehber, rahmet ve her şeyin açıklayıcısı olarak bize gönderdiği kitabı (16-Nahl Suresi 89) göz ardı etmek olacak şey değildir.

Her mezhebin güzel yaptığı bir şeyi de unutmayalım. Her mezhep diğerinin hatalarını, diğerinin eksiklerini çok iyi anlamaktadır. Sunniler, Şiiler'in mezhep imamlarını "masum" ilan ederek körü körüne onlara tabi olmalarını çok mantıklı bir şekilde eleştirirler. Fakat sonra kendi imamlarını; Hanefi'yi, Şafi'yi, Malik'i, Hanbel'i tartışılmaz kıldıklarını, din diye, Kuran yerine onlara tabi olduklarını unuturlar. Bir mezhebe göre bir farzı yerine getirenin, diğer mezheplere göre haram işlediği birçok husus ortaya çıkar ve "Sen Hanefi isen bu doğru, Şafi isen şu, Hanbeliysen öbürü doğru…" derler ve Allah'ın indirdiği din bir iken bir sürü farklı hüküm listeleri oluştururlar. (14. bölümdeki "mezhepler" ile ilgili kısmı okuyunuz.) Şiiler'in mezhep imamlarını yüceltmelerindeki hatayı çok iyi algılayan göz, ne yazık ki kendisi de aynen bir imam bulup ona tabi olmuştur, ama aynı göz onu farkeder, kendini farketmez. Ona "sapık" der, kendisine ise yegane kurtulacak olan fırka, mezhep diye bakar. Belli kişilere tabi oluyorsanız, sizin onlardan farkınız nedir? Çoğunuza göre kendi tabi olduğunuz kişi en üstün kişi, diğerleri ise sapıktır. Peki hangi kritere ve neye göre? Kriteriniz Kuran olsaydı, zaten Kuran dışında dini otorite, dini hüküm koyucu aramamanız gerekirdi. Sorun da zaten burada; Kuran'ı dinin tek kaynağı yapmadıkları için birbirlerini kınayıp, aynı hataları kendileri yapıyorlar.

DİNCİ VE DİNSİZ YOBAZLIK

Kuran, Yaratıcımız'ın din adına bizden istediklerinin, bize yolladığı mesajların tamamını içermektedir. Kuran zamanın değişimiyle oluşacak yeni durumlara da uygun olan Allah'ın vahyidir. Değişim kaçınılmazdır ama yeni oluşan şartlara cevap vermek Allah'ın kitabının mucizesidir. Bu mucizevi durum, İslam'ın reforma ihtiyaç hissetmemesini sağlar. Fakat iki zümrenin, dine karşı çıkan dinsizlik yobazları ve uydurulmuş dini bir türlü bırakmak istemeyen dinci yobazların güçleri bu uydurulmuş dine bağlıdır. Dinci yobaz sıkı sıkıya uydurmalarına sarılırken, diğeri "İşte dininiz budur" diyerek prim yapmaya, içinden çıkılmaz sistemi gösterip, insanları dinden uzaklaştırmaya çalışır. Dinci yobaz ise kendi dışındakileri cehennemlik ilan ederek uydurmalarına daha çok sarılır. Görüldüğü gibi bu iki zümrenin de sermayesi aynı, ama sermayeyi kullanımları farklıdır. Bu yüzden Kuran'a giderek dinin düzenlenmesinden en çok bu iki grup rahatsızlık duyacaktır. Din düşmanı yobaz, dine saldıracak materyalleri elinden alındığı için bozulacaktır. Dinci yobaz ise artık kemikleşmiş bir geleneğe dönüşmüş yapısı elinden alındığı için kızacak ve aforozlama, cehennemlik ilan etme mekanizmalarına sarılacaktır. Geleneksel din adına bu aforozları yapanların üniversitede kürsüsü olan profesörler; tarikatların, hiziplerin başları olması, geleneksel yapının sözde aydın yazarları olması bizi şaşırtmamalıdır. Kuran bize sosyolojik bir vaka olarak bir fikir ileri sürüldüğü zaman o fikre ilk önce "mevcut yapının elitleri"nin karşı çıkacağını ders vermektedir. Bu yüzden kürsüsünde yıllarca geleneksel dini savunanlar, tarikatını geleneksel yapı üzerine oluşturanlar; kendi otoriteleri sarsılacak, yıllarca emek verdikleri karizmaları depreme uğrayacak korkusuyla Kuran'da anlatılan şekliyle İslam'a ilk saldıranlar olacaklardır. Hz. İsa'yı öldürmeye kalkanların Yahudi din adamlarının önde gelenleri olduğu şeklindeki tarihsel dersi hatırlamamız, Kuran'ın İslamı'na karşı savaşanların din adamı vasfıyla ortaya çıkışlarına şaşırmamızı engelleyecektir. Dine, hiç kimse, din istismarcısının verdiği gibi zarar vermemektedir. Bunu Müslümanların çoğu, Hıristiyan engizisyonlarının insanları din dışı ilan etmelerinde, papazların günah çıkartmalarında çok iyi görür. Fakat aynı göz, ne yazık ki kendi istismarcısının, kendisiyle azıcık

zıt fikir beyan eden insanları cehennemlik ilan etmesinde ve adeta Kuran'a ilave yeni bir din oluşturmasında aynı hassasiyeti göstermez. Evet, Hıristiyan papazlar nasıl dini kendilerinin tekeline almak için insanlara zulmettilerse, aynı zulüm bizim dinimizde de yaşanmıştır. Falanca papazın veya azizin kerametleri, üstünlükleri, o yüzden dinlenmeleri gerektiğinin hikayeleri nasıl Hıristiyanlıkta anlatılmışsa; bizde de falanca şeyhlerin, imamların, evliyaların kerametleri, üstünlükleri, rüyalarında Allah'ı bile gördükleri anlatılmış ve bu yüzden onlara uyulması gerektiği iddia edilmiştir.

Bize düşen kendi şahsi görüşlerini ve geleneklerini dine fatura ederek gerçekleştirilen yozlaştırmaya, Kuran'a giderek son vermektir. Böylelikle insanla çelişik hale getirilen din, insanla barıştırılacaktır. Çözüm yolu reform değil; Kuran'a uygunluğu ve dönüşü hayata geçirmek, uydurulan sahte kutsalları ve Kuran dışındaki tartışılmazları reddetmektir. Bu yaklaşımla mezhepleri birleştirme de amaçlanmamalıdır. Mezhepler üstü, uydurmalara dayanmayan Kuran, temel ve tek dini kaynak olarak ortaya konulmalıdır. Emeviler ve Abbasiler dönemlerinde, Allah'ın dini olan İslam'da bozucu bir reform yapılmıştır ve sırf "İslam" olan din; "Hanefilik", "Şafilik" gibi yapılara dönüştürülerek, Allah'tan olan insani olanla karıştırılmıştır. Bugün yapılması gereken, Allah'ın dininde reform değil, olsa olsa uydurulan dinde reformdur; bu ise reform değil, öze dönüştür.

DİYANET SORUNU

Türkiye açısından olaya bakıldığında; Sunni ağırlıkta olan Diyanet kurumunun, Kuran'ın ışığında düzenlenmesi önemli bir sorundur. Ne yazıktır ki sorulara Kuran'a dayanarak değil; Sunni fıkhına, mezheplerin İslamı'na dayanarak cevap veren Diyanet'e göre hurafe deyince akla türbelere bez bağlamak, ya da türbelerde mum yakmak gibi şeyler geliyor. Dini konularda görüş sorulduğunda, gırtlağa kadar hurafelere boğulmuş kaynaklara gönderme yapan Diyanet'in, hurafe deyince bu tarz şeyleri anlaması düzeltilmesi gerekli ciddi bir sorundur. Ayrıca imam hatip liseleri ve ilahiyat fakültelerinde Sunniliğin Hanefi kolunun hegemonyası ağırlıktadır. Bu mezhepçi anlayış

ise kitlelerle Kuran'ın arasına mezhep duvarı örmektedir. İmam hatip liselerinde yetişen Sunni-Hanefi din görevlileriyle, mezhepsel anlayışın devamı sağlanmakta ve Sunni imamlarla en ücra köylere kadar Kuran'ın anlattığı şekliyle din yerine; mezhepsel yorumlarla bezenmiş ilmihal kitaplarından "dini" bilgiler aktarılmaktadır. Diyanet'ten ilahiyatlara imam hatiplere kadar kurumların büyük bir bölümü tek yanlı Hanefi mezhebinin öğretileriyle doludur. Bu yüzden, bu kurum ve kuruluşların değişikliğe uğrayarak yeniden yapılandırılmaları zorunludur. Yoksa daha uzun yıllar hurafe denildiğinde bez bağlanan, mum yakılan türbelerden başkasını anlamayan birçok kişi bulunacak. Ülkemizdeki ikinci büyük mezhep ise Aleviliktir. Cami ile aynı manaya gelen ve aynı kökten türeyen "cem evi" terimiyle bu mezhebin ibadet yeri bile değiştirilmiştir. Sunniler ile Aleviler arasında evlilikler yasaklanmakta, bu iki mezhebin taassubuyla birçok kişi birbirinin cenazesine bile gitmemektedir. Mezhep taassuplarının dini getirdiği nokta apaçık ortadadır. Irkçı ayrılıktan daha tehlikeli bir fitneyi bağrında taşıyan bu ayrılığın kanaatimize göre tek ilacı; herkesin mezheplerini bırakıp, yalnız Kuran'ın etrafında toplanması, Kuran'ın helalini helal, haramını haram bilip; Kuran dışı her türlü otoriteyi reddetmeleridir. Yoksa ne Hanefi Alevi olur, ne de Alevi Hanefi. Tek çıkar yol, Allah'ın değişmemiş kaynağı olan ve ortak saygınlığa sahip tek kaynak olan Kuran'ın etrafında birleşmek; dedeler, şeyhler, imamlar yerine Kuran'ı otorite yapmaktır.

SUNNİ MEZHEPLERE GÖRE ÖLDÜRÜLMESİ GEREKENLER

Diyanet'e gelince, Diyanet İşleri dini konulardaki açıklamalarında yöntemini tutarlı bir şekilde belirlemelidir. Eğer Diyanet İşleri'ne göre; Hanefi mezhebinin ve hadis kitaplarının dinen takip edilmesi gerekliyse, her konuda bu açıkça ortaya konmalıdır. Örneğin kadınlarla ilgili konularda; erkeğin tüm vücudu cerahat olsa ve kadının bu cerahatı yalayarak temizlese de erkeğin hakkını ödeyemeyeceğini, kadının tek başına 90 km'den fazla Seyahat etmesinin haram olduğunu, kadınla erkeğin el sıkışmasının

ve kadının sesinin bile erkekler tarafından duyulmasının haram olduğunu, ya da sıcaklığı geçmeden kadının kalktığı yere oturulamayacağını da Diyanet İşleri açıklamak zorundadır. (21 ve 22. bölümlerde kadınlar hakkındaki uydurmaları okuyacaksınız.) Yine Sunni mezheplere göre İslam dinini değiştiren kişilerin öldürülmeleri gerekir. "Mürtedin (dinden dönenin) katli vaciptir" ifadesi ile belirtilen bu hüküm, Müslüman ailede doğup, sonradan kafir olan herkes için geçerlidir. Yani Türkiye'deki herhangi bir kişinin dinsiz olması halinde Sunni mezheplere göre öldürülmesi gerekir. Hanefi mezhebine göre namaz zorla kıldırılır, oruç zorla tutturulur. Namaz kılmayan dövülür ve kılmaya başlayana kadar hapsedilir. (Diğer 3 Sunni mezhepte öldürülür.) Ayrıca Sunni mezheplere göre kişinin kafir olması çok kolaydır. Örneğin "Kadın ile erkek el sıkışamaz", "Kadın tek başına 90 km den uzağa gidemez", "Kadın erkeğin cerahat kaplı vücudunu yalayarak temizlese de erkeğin hakkını ödeyemez" gibi hükümlerin veya bunlarla ilgili hadislerin herhangi birinin saçma olduğunu söyleyen de Sunni mezheplere göre kafir olur. Eğer bir Müslüman, bir alimi beğenmeyip ona "alimcik" derse, kendini Müslüman sansa da kitapları yaygın Ehli Sünnet din bilginlerine göre bu kişi kafirdir (Bakınız Ahmed Ziyaeddin Gümüşhanevi, Ehli Sünnet İtikadı). Bu kişi "Ben Müslümanım" diyorsa da Hanefi mezhebine göre kafirdir ve tövbe etmezse öldürülmesi gerekir. (Çünkü Müslüman aileden doğup sonradan kafir olduğu için mürteddir.) Yani Hanefi mezhebinde, dinin evrensel hükümlerinin ifade edildiğini düşünen bir kişi; bu görüşünde tutarlıysa, Türkiye'nin çok büyük bir kısmının dinen öldürülebileceğini de savunmak zorundadır. Dini anlamada yöntem çok önemlidir. Eğer siz Sunni mezhepler adına ortaya konan görüşleri savunuyorsanız, sırf Müslüman olmadığı için birçok kişinin öldürülmesini meşru gören terör örgütlerine nasıl kızarsınız? Bu örgütler, kendi terörlerini meşrulaştıracak birçok izahı Sunni kaynaklardan, hadis kitaplarından bulmaktadırlar. Sunni-Hanefi mezhebi adına insanların ne kadar kolay kafir ilan edilebildiğini ve sonra öldürülmesine karar verilebildiğini şu olaydan anlayabiliriz:

KABAK SEVMİYORUM DİYENİN KELLESİ GİDER

Ebu Yusuf, Hanefi mezhebinin 3 kurucusundan biridir ve Ebu Hanife'den sonra ikinci en önemli kişisidir. Bir gün Ebu Yusuf "Peygamberimiz kabak severdi" der. Bu lafı söylediği ortamda bulunan bir kişi, bu lafın üstüne; "Ben kabak sevmiyorum." der. Ebu Yusuf "Peygamber'in sünneti olan bir şeyi sevmeyen Peygamber'e karşı gelmiş olur, Peygamber'e karşı gelen Allah'a karşı gelmiş olur" der. Allah'a karşı gelen kafirliğe dönmüş olacağı için Ebu Yusuf bu şahsın kellesinin kesilmesi için muşamba ve kılıç ister. "Kabak sevmiyorum" izahına tövbe eden adam kellesini zor kurtarır. Bu olay Hanefi mezhebini savunan kitaplarda, Ebu Yusuf'un dini konularda ne kadar titiz olduğuna delil olarak anlatılır (Bakınız Ahmed Ziyaeddin Gümüşhanevi, Ehli Sünnet İtikadı, s. 80).

Diyanet İşleri, eğer bir kurucusunun "Kabak sevmem" diyen kişinin öldürülmesini dinen gerekli gördüğü bir mezhebi doğru buluyorsa; kendi içinde tutarlı kalarak, terör örgütlerini nasıl hatalı bulacaktır? Eğer dini anlamada yönteminiz, Hanefi mezhebi adına ortaya konan hükümleri savunmaksa; o zaman tüm bu izahları savunmak zorundasınız. Bizim yöntemimiz belli; biz, din Kuran'a eşittir, Kuran dinin tek kaynağıdır diyoruz. O yüzden bu yöntemimize dayanarak Kuran'da geçmeyen ve Kuran'a aykırı olan Sunilik adına ortaya konmuş tüm bu izahlara karşı çıkıyoruz. Sizin yönteminiz ne? Örneğin Kurban bayramında "Hanefi mezhebine göre kurban kesmek vaciptir." diyorsunuz. Bu izahınızla Hanefi mezhebine göre bir hususu açıklamayı dinle özdeşleştiriyorsunuz. O zaman, Hanefi mezhebine göre dinden dönenlerin -mürtedlerin- öldürülmesi gerektiğini de açıklamanız gerekmez mi? Sizin yönteminiz ne? Yöntemsiz, keyfi yaklaşımlarla din anlaşılır mı? Dini yöntemsiz şekilde açıklamaya kalkmak; kendi görüşünü, gelenekleri, siyasal çıkarları dinselleştirmek değil de nedir?

Diyanet İşleri'ndeki çalışanlar -tahminimizce- teröre karşıdır. Fakat Sunniliğin kaynak kitaplarının, dinden dönenlerin veya namaz kılmayanların öldürülmesini gerektirdiği de gerçektir. İslam adına yapılan birçok şiddet eyleminde bu tip uydurmaların önemli bir rolü olmuştur. Siz ne kadar iyi niyetli

olursanız olun, savunduğunuz sistemi objektif olarak değerlendirmek ve tutarlı bir şekilde ortaya koymak zorundasınız.

OSMANLI'DAN MİRAS KALAN MEZHEPÇİ ZİHNİYET

Osmanlı'da, İslamiyetle uyumlu bir şekilde, birçok güzellikler ortaya konmuş; Allah'ı çok anan, İslam ahlakının güzelliklerini üzerinde taşıyan birçok kişi, bu impatorluğun topraklarında, bu impatorluğun sağladığı olanaklar sonucunda yetişmiştir. Fakat mezhepçi anlayışın eksiklikleri ve yanlışları da kendini göstermiştir. Osmanlı padişahları Sunniliğin halifesiydiler ve Sunniliğin dört mezhebinden biri olan Hanefi mezhebindendiler. Bu tarihsel süreçte dinimiz, bu topraklarda, Hanefi mezhebi ile eşitlendi. Bugün din adına ortaya konan kadına bakış açısından, ibadetlere kadar her husus bu mezhebin izahlarının etkisi altındadır. (Mezheplerin kökleri de Emevi, Abbasi dönemlerine kadar gider: 13. bölümü okuyunuz.) İşte tam da bu mezhepçi sistem üzerinde reform yapılması gerekmektedir. Fakat yapılan bu reforma dinde reform denmez. Çünkü bu yaklaşım; dinin özüne, kaynağına (Kuran'a) döndürülmesini gerektirir. Allah'ın sisteminde reform (değiştirerek yeniden yapılandırma) düşünülemez. Çünkü Allah'ın sözlerini, Allah'ın hükmünü insanlar değiştiremez. Sunni mezheplerin, Hanefiliğin dinimizde yaptığı değişiklik (reform) ve bunun sonucu ortadadır. Yapmamız gereken; mezheplerin Kuran-dışı izahlarını reddetmek ve Kuran'a gidip din adına her konuyu Kuran'dan çıkarmak, böylece dinimizi Kuran'a göre yapılandırmaktır. Eğer biri bize, dini bir konuda bir çıkarım, bir hüküm söylerse; "Bu izahını neye göre yapıyorsun?" diye sormalıyız. İzah eğer Kuran'a dayandırılmıyorsa, din adına bir şey ifade etmez. Bu izahları yapanlar ister şeyh olsun, ister müftü olsun; dini izahlar, ağzından çıktıkları kişinin makamına göre değil, Allah'ın kitabı Kuran'da dayanakları olmalarıyla geçerlilik kazanırlar.

Tüm bu felaketlerden kurtuluşun formülü çok basittir: Allah'ın kitabı Kuran'ı ele alıp, geri kalan her kaynağı bir kenara bırakmak. Tüm ibadetleri, dini ahlakı, insanlar arası ilişkilerdeki dini gerekleri; yani hem teoriyi,

hem hayatın pratiğini Kuran'a giderek öğrenmek. Kuran'da geçmeyen hususların dinle alakası olmadığını, Kuran'ın açıklamadığı konularda Allah'ın kendi tercihimizi belirleme hakkını bize verdiğini bilmek. Hiçbir mezhebe bağlanmamak, "Müslüman" ismi dışında hiçbir isme gerek duymamak. Böylece tek din, tek kitap, tek isim etrafında birleşmek.

4. BÖLÜM

HADİSLERİN (SÜNNETİN) İNCELENMESİ

Kitabın ikinci bölümünde Kuran ayetlerinden hareketle Kuran'ın dini kaynak olarak yeterli olduğunu ve dini konularda Kuran'ın dışında başka bir kaynağa ihtiyaç olmadığını gördük. Bu bölümde hadislerin toplanışında kullanılan yöntemleri ve Peygamberimiz'in hadisleri yazdırmadığı gibi konuları irdeleyerek; neden Kuran dışında, dinin ikinci bir kaynağı olamayacağını bir kez daha göreceğiz. Peygamberimiz'e iftira olarak nakledilen hadislerin Kuran'la, mantıkla ve kendi içlerindeki çelişkisini ise 6, 7 ve 8. bölümlerde görerek; sonuca bakıp, Kuran dışında başka kaynak aramanın felaketine şahitlik edeceğiz.

"Hadis" kelimesi sözlükte "söz, haber" manalarına gelmektedir. Sünnet ise "izlenen yol, alışılmış yol, adet" anlamında kullanır. Halk arasındaki yaygın kullanımına göre Peygamberimiz'in söylediği iddia edilen sözlere "hadis", Peygamberimiz'in davranış biçimleri, hareket tarzları olduğu iddia edilen davranışlara ise "sünnet" denir. (Kuran'daki "hadis" ifadesinin kullanım tarzını da bu bölümde göreceğiz. "Sünnet" ifadesinin kullanımı için 16. bölüme bakın.) Davranış biçimleri sözlerle açıklandığı, aktarıldığı için "hadis" ve "sünnet" terimlerinin birbirlerinin yerine kullanıldığını, "hadis" ve "sünnet"i inceleyen kitapların çoğunda görebilirsiniz. Örneğin Lübnan Üniversitesi'nden Dr. Subhi es Salih, bunu şöyle açıklamaktadır: "Hadisçilerce hadis ve sünnetin, biri diğerinin yerinde kullanılan iki kelime olduğu kabul edilmiştir. Hadis ve sünnet ifadelerinden, bir sözün, bir hareketin, bir

takrinin veya bir sıfatın Peygamberimiz'e izafesi anlaşılmaktadır." Bu kitabımızda da "hadis" veya "sünnet" ifadelerini kullandığımız birçok yerde, bu ikisini birbirinin yerine kullanacağız.

Hadisleri incelemeye Peygamberimiz'in dönemine giderek ve sonra yavaş yavaş kendi dönemimize gelerek başlayalım. Peygamberimiz'in hadis yazımına izin vermediğini, kendi sözlerinin yazımını yasakladığını hadisçiler bile kabul etmektedir. En doğru kabul edilen iki hadis kitabından biri olan Müslim'de ve Hanbeli mezhebinin kurucusu İbni Hanbel'in Müsned'inde şu hadis rivayet edilerek; Peygamber'in, kendi sözlerinin yazımını yasakladığı kabul edilir. "Benden Kuran dışında hiçbir şey yazmayın. Kim benden Kuran dışında bir şey yazmışsa imha etsin." (Müslim, Sahihi Müslim, Kitab-ı Zühd; Hanbel, Müsned, 3/12, 21, 33) Darimi'deki hadis ise şöyledir: "Sahabe Allah'ın elçisinden sözlerini yazmak için izin istediler. Ancak onlara izin verilmedi." (Darimi, es-Sünen) El Hatib'teki hadis şöyledir: "Biz hadis yazarken Hz. Peygamber yanımıza geldi ve 'Yazdığınız şey nedir?' dedi. 'Senden işittiğimiz hadisler' (sözler) dedik. Hz. Peygamber; 'Allah'ın kitabından başka kitap mı istiyorsunuz? Sizden evvelki milletler Allah'ın kitabı yanında başka kitaplar yazdıkları için yoldan çıktılar.' dedi" (El Hatib, Takyid,) Tirmizi'den de bunu öğrenebiliriz: "Allah elçisinden sözlerini yazmak için izin istedik, bize izin vermedi." (Tirmizi, es-Sünen, K. İlm)

Hadisleri inceleyen kitaplarda olsun, hadislerin dinin kaynağı olduğunu iddia eden kitaplarda olsun; Peygamber'in kendi sözlerinin yazımını yasakladığı kabul edilir ve bunun hadislerle Kuran'ın karışmaması için olduğu söylenir. Oysa Ehli Sünnet mezheplerin yaklaşımını savunanlara göre hadislerden de aynı Kuran gibi dini hükümler çıkartılmalıdır. Yani hadisler de Kuran gibi dinin kaynağıdır. Peki dinin kaynaklarından biri de hadis ise Peygamber nasıl olur da hadis yazımını yasaklar; insanların dini eksik öğrenmelerini, kendi sözlerine yalan katılmasını, sözlerinin bir kısmının unutulmasını göze alır? Kuran'da kalemle yazı yazmaya dikkat çekilir; vasiyetin, borcun yazılması söylenir.

Eğer hadisler dinin kaynağı ise; vasiyetler ve borç bile yazılırken, Peygamber'in dinin kaynağının yazılmasını engellemesi hiç mümkün müdür? Eğer Peygamber dinin bir kaynağının kayda geçmiş olmasını engellemişse, dinin tam ve eksiksiz bir şekilde öğrenilmesini de engellemiş olmaz mı? İlerleyen sayfalarda göreceğimiz gibi birçok hadis uydurulmuştur. Eğer hadisler dinin kaynağı olsaydı, Peygamberimiz onları yazdırır ve şu anda olduğu gibi hadislerin içine onbinlerce yalan karışmasını önlemiş olurdu. Oysa bizzat Kuran ayetleri Kuran'ın din adına yeterli ve tek geçerli kaynak olduğunu söylemektedir. Bunu da en iyi anlayan şüphesiz Peygamberimiz Hz. Muhammed'dir. Görüldüğü gibi Peygamber'in sünneti (davranış tarzı); hadislerin Kuran'a ilaveler yapan kitaplar olarak yazılması değil, hiç yazılmamasıdır. Peygamber hadis yazdırmamakla kalmamış, üstelik bunu yasaklamıştır. Yani hadis yazmak Peygamber'in tavrı olmadığı gibi üstelik bir yasağıdır. Basiret sahibi Peygamberimiz; insanların detaysever, Peygamberleri ilahlaştırıcı, mezheplere bölünmeye müsait karakterlerini bildiğinden, bunlara yol açacak hadis yazımını yasaklamıştır. Bugün gelinen nokta Peygamberimiz'in basiretini bir kez daha takdir etmemizi gerektirmektedir.

HADİSLERİN SAYISAL ÇOKLUĞU

Ahmed Emin, hadis uydurmacılığının boyutlarını gösteren şu zeki tespiti yapar: "İlginçtir ki eğer hadisleri açıklayıcı bir şekilde ele alacak olsak piramit biçiminde olduklarını görürüz. Piramitin tepesi Allah'ın elçisinin dönemi olup aşağıya indikçe piramitin eni artmaktadır. Piramitin temeline vardığımızda Peygamber döneminden ne kadar geniş olduğunu farkederiz. Halbuki makul olan tersidir. Çünkü Peygamber'in yanında olanlar hadisleri (Peygamber'in söylediklerini) en çok bilenlerdi. Sonra onların ölümüyle hadisleri bilenlerin sayısı azalacak ve bu şekilde üstteki piramit ters şekilde gelişecekti. Ama bizler Emevi dönemindeki hadislerin, bu dönemdekilerden daha kabarık olduğunu görüyoruz." (Ahmed Emin, Duhaul İslam) Bazı hadis bilginlerinin iddiasına göre 2 milyon hadis vardır. "En doğru" hadis kitabının derleyicisi olarak gösterilen Buhari'nin kitabındaki hadisleri 600 bin

hadis arasından, Müslim'in ise 300 bin hadis arasından seçtikleri söylenir. Ebu Davud'un kitabındaki hadisleri 500 bin hadisten, mezhep kurucusu olan Malik'in Muvatta'sını 100 bin hadisten, İbni Hanbel'in ise Müsned'ini 750 bin hadisin arasından seçtiği söylenir. Peygamberimiz'in aşağı yukarı 23 yıl Peygamberlik yaptığını esas alır ve miladi takvime göre hesaplarsak, yaklaşık 23x365=8395 gün Peygamberlik yapmış olur. Toplam 2 milyon hadis olduğu söylendiğinde, Peygamberimiz'in Peygamberlik yaptığı her gün başına 200'den fazla hadis düşer. Herhangi bir kişiye bir yıl önce en çok beraber vakit geçirdiği kişinin; babasının, çocuğunun, karısının veya kocasının hadislerini (sözlerini) ve yaptıklarını yazmasını söyleyelim. Aradan bir yıl geçmesine rağmen yazılan adetleri gördüğümüzde, Peygamberimiz'in vefatından iki yüz yıl sonra, gün başına iki yüz adet rivayet edilen sözlerin, toplam sayısından bile bunların içinde ne kadar çok yalan olduğunu anlayabiliriz. Tüm bu hadis kitabı yazarlarının tüm bu hadisleri ezbere bildikleri ve kendilerince en doğru gördükleri hadisleri seçtikleri söylenir. Hadisçilerin kaç hadis bildiklerini söyleyebilmeleri için tüm hadisleri bir yere yazıp saymaları gerekirdi, yoksa kimse ezbere 600 bin hadis bildiğini iddia edemez. Türkçe konuşan bir topluluğa kaç tane kelimeyle Türkçe konuştuklarını soralım, çoğu kimsenin tam cevap veremediğini görürüz. Sayı 600 bin gibi rakamlara tırmandığında insanın ezberindekini sayması ise imkansızlaşır.

HADİSLER DİNİN KAYNAĞI OLSAYDI DİNİMİZ EKSİK OLURDU

Müslim sahih olan, yani kesin doğru olduğu kanaatine vardığı her hadisi kitabına almadığını söyler (Müslim, 1. cilt). Müslim'in mantığına göre hadisler dinin kaynağıdır, fakat kendisi her doğru bildiği hadisi kitabına almaz. Yani bu mantığa göre dinimiz eksiktir. Müslim'in atladığı bir hadisi, başka birinin atlamadığının garantisi olmadığına göre; geleneksel Ehli Sünnet yaklaşım, kendi kendini eksik ilan eden bu izahı kaynaklarında taşımaktadır. Hadisler dinin kaynağıdır diyen Buhari 600 bin hadis bilip 6000-7000 tanesini yani % 1'ini kitabına yazmıştır. Geriye kalan % 99'u ise bunlara

ihtiyacımız olmadığına veya bunların güvenilir olmadıklarına kanaat getirip kitabına almamıştır. Nitekim Buhari, kitabında, kitap uzamasın diye kitabına almadığı sahih hadis sayısının kitabına aldıklarından çok olduğunu söylemiştir. Eğer hadisler dinin kaynağı olsalardı; biz tamamen Buhari'nin insafına ve seçme yeteneğine kalmış olacaktık. Eğer dinin eksiksiz olması için hadisler gerekli olsaydı; % 99'luk kesimde, gerekli olan hadislerin olmaması imkansız olduğuna göre, hadisleri dinin kaynağı kabul eden zihniyeti dikkate alırsak, dinimiz geri dönülemeyecek ve düzeltilemeyecek şekilde eksik olacaktı. Buhari öldüğüne ve bize ulaştırmadığı, yazmadığı % 99'luk kesimi bildiğini iddia edecek kimse olmadığına göre, biz eksik bir dinin üyeleri olmuş olacaktık.

Buhari'nin 600.000 hadis bildiği iddiasını ele alalım ve bu iddianın ne kadar güvenilir olduğunu da irdeleyelim. Buhari'nin hayatında hiçbir iş yapmadığını, hiç uyumadığını ve her hadisin doğruluğunu, nakil zincirinin sağlamlığını anlamak için her hadise 2 saat ayırdığını düşünelim. Sırf bu süre 130 yıldan fazladır. Oysa bazen sırf bir hadisin bir zincirinin bir halkasının sağlamlığının anlaşılması için günlerce seyahat edildiği iddiasını düşünürsek; Buhari'nin bildiği tüm hadislerin doğruluğunu test etmesi binlerce yıla bile sığmazdı. Kısacası Buhari'nin ve diğer hadisçilerin, yüz binlerce hadis bildikleri ve tüm bu hadislerin sağlamlığını test edip, içinden en sağlamlarını seçtikleri iddiası akıl dışıdır.

Kuran, başı sonu belli olan bir kaynaktır. Oysa "Bir tane duydum", "Bir tane de şu var…" diyerek, hadis nakilcileri hadisleri çoğaltmışlardır. Hadislerin içine çok uydurma girmesinin en büyük sebeplerinden biri, hadislerin başı ve sonu belirsiz bir kaynak oluşudur. Allah'a şükür ki Allah bizi Kuran dışında başka kaynağa muhtaç kılmadı. Biz de Allah'ın bu lütfu sayesinde eksiksiz, tastamam bir dinin üyeleriyiz. Farkında olarak veya olmayarak, bizi eksik, belirsiz ve çelişkili bir dine mensupmuşuz gibi gösterenlerin; Peygamber'e göndermeler yaparak meşrulaştırmaya çalıştıkları ve Kuran'ın önüne koydukları bu uydurmalarla dolu hadisleri Kuran'ın önünden kaldıralım ki, çelişkisiz ve tastamam dinimizin biricik kaynağı olan Kuran bizi aydınlatsın.

PEYGAMBERİMİZ'İN YAZILMASINI YASAKLADIĞI HADİSLER NASIL KİTAPLARA DÖNÜŞTÜ?

Peygamberimiz'in hadis yazımını yasak etme yönündeki tavrı, Peygamberimiz'in vefatından sonra dört halife tarafından da; yani Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali tarafından da devam ettirildi. Dört halifenin hadis yazma girişimlerini nasıl engelledi̇klerini, yazılan hadisleri nasıl yaktıklarını kitabımızın 11. bölümünde ayrıntılarıyla göreceğiz. Peygamber döneminde olan olaylara şahitlik edenlerin bunları anlatması, Peygamber'le sohbet edenlerin bu sohbetlerdeki konuşmaları birbirlerine aktarmaları gayet doğal ve sıradan bir olay gibi görülebilir. Oysa sahabelerin, Peygamber'den bir şey duyduğunu iddia edene şahitlerini sormaları ve tüm bu sohbetlerin yazımını yasaklamaları; Peygamber'deki basiretin, kendisinden sonra da devam ettirildiğini; ileri görüş ile hadislerin dini nasıl dejenere edebileceğini ve yüzeysel bir bakışla doğal olarak algılanabilecek bir davranışın aslında ileride nasıl bir felakete yol açacağını tahmin ettiklerini gösterir. Dört halife, doğruluğunu kendilerinin bildikleri birçok Peygamber sözünün yazımına Peygamber'in vefatından hemen sonra bu sözler zihinlerde henüz tazeyken dahi izin vermediler. İzin verildiğini iddia eden olursa "Hani, bu dönemde yazılı olan kitap nerede?" diye sorun, hiçbir şey gösteremediklerini göreceksiniz.

Harevi şöyle der: "Ne sahabe (Peygamber'i görenler) ne de tabiyun (Peygamber'i görmeyen ama sahabe görenler) hadisleri yazmıyorlardı. Ama söz olarak aktarıyorlardı. Basit yazılı bir kaç metnin dışında bunun bir istisnası yoktur. İlmin kaybolup, ulemanın ölüp gitmesinden korkulunca, Ömer bin Abdülaziz, Ebu Bekr el Hazm'a bir mektupla hadisleri araştırıp, yazmasını emretti." Yeni halife Yezid bin Abdülmelik ise Ömer bin Abdülaziz ölünce Ebu Bekr el Hazm'ı ve onunla çalışanları bu görevden aldı. Sonra gelen Halife Hişam, ez Zuhri hadislerini ilk toplayan kişi olarak kabul edilir. Mahmud Ebu Reyye tüm bu gelişmeleri ayrıntılarıyla anlatırken baskı ortamına da değinir: "Hadislerin toplanmasıyla emrolunan tabiyun bunu ancak baskı altında kabul etmişlerdir. Zira yaşanan tarz ve sahabenin hadisleri toplamaması, onları böyle bir şeye girişme hususunda oldukça sıkıntıya sokuyordu. Ez Zuhri'nin şu sözü nakil edilmiştir: Biz hadisi yazmaktan

hoşlanmıyorduk. Ne var ki o yöneticiler bizi buna zorladılar." (Mahmut Ebu Reyye, Muhammedi Sünnetin Aydınlatılması)

Oysa geleneksel Ehli Sünnet görüşü benimseyen hadisçiler, Emevi dönemini bile düzenli bir tasnif dönemi olarak kabul etmezler. Bu dönemde, varolan yazmalarda hadis, fıkıh, şiir, haber gibi farklı farklı konular, doğruluk derecesi irdelenmeden karışık bir şekilde yazılmıştır. Gazali (Peygamber'den sonraki ikinci kuşağın) hadis yazımını kötü gördüğünü ve kendileri gibi sonrakilerin de ancak hadisleri ezberlemelerini söylediklerini nakleder. (Gazali, İhyayı Ulumiddin, 1. cilt) Hadislerin ayrı ayrı ele alınıp, bu konuda müstakil eserlerin verilmesi ilk olarak Abbasiler dönemindedir. Hicri ikinci asrın sonlarında elimize geçen bu tarzdaki tek çalışma Maliki mezhebinin kurucusu Malik'in Muvatta'sıdır. (İbni Ferhun, ed dibae el Muzehheb kitabında; Malik'in Muvatta'da onbine yakın hadis topladığını, bu hadisleri gözden geçirip her sene içinden ayıkladığını, sonunda çok az kaldığını, biraz daha yaşasa hepsini atabileceğini anlatır.) Hemen ardından Hanbeli mezhebinin kurucusu İbni Hanbel'in Müsned'i gelir. Hicri 241 yılında vefat eden Hanbel'in kitabına da Muvatta'ya da; "sahih" ve "zayıf "ayrımları yapılmadan (hadisler doğru olma ihtimaline göre kategorileştirilmeden), o günlerdeki rivayet selinin içinde sürüklenen her şeyin, ciddi bir ayrım yapılmaksızın girdiğini görüyoruz.

Buhari'den önce ise hadisleri doğruluk derecelerine göre ayırma çabası dahi olmamıştır. "Sahih" ve "zayıf" şeklinde hadisleri ayırma çabası Buhari ile başlar. Hadisler incelendiğinde, bu çabanın gerekli sonucu vermediği anlaşılır. Meşhur altı tane hadis kitabının -kütübü sitte- yazarlarından Buhari hicri 256'da, Müslim 261'de, Tirmizi 279'da, Ebu Davud 275'de, Nesei 303 yılında, İbni Mace 273'de vefat etmişlerdir. Şiilerin hadis kitapları ise farklıdır ve Sunniler de Şiiler de birbirlerinin hadis kitaplarını geçerli kabul etmezler. Şiilerin hadis kitaplarının oluşumu daha da ileri tarihlere denk gelir. Meşhur Şii hadisçilerinden Kulani hicri 329'da, Babuvay 381'de, Cafer Muhammed Tusi 411'de, El Murtaza 436'da vefat etmiştir.

Örneğin Osmanlı padişahı 2. Mahmut'un söylediği iddia edilen bir söz, hiçbir tarih kitabında kaydedilmemiş olsaydı ve sırf kulaktan kulağa iletilme

yoluyla günümüze gelseydi, bu söze ne kadar güvenebilirdik? Üstelik bu sözün, sadece bir kişiden, o bir kişinin başka birinden, onun da birinden... şeklinde 2. Mahmut'a kadar tek bir zincirle bize ulaştırıldığı söylenseydi bu söze kim inanırdı? Oysa 1839'da vefat eden 2. Mahmut'tan günümüze kadar geçen süre, Peygamberimiz'in vefatıyla meşhur kütübü sitte hadis kitaplarının ilk yazılanı arasında geçen süreden çok daha azdır. Kimi meşhur hadis kitaplarının yazıldığı zaman ile Peygamberimiz'in vefatı arasında geçen süre ise bu sürenin 2 katından da fazladır. 5. bölümde göreceğimiz birçok sebepten dolayı en meşhur hadisçiler kitaplarını derlediklerinde, onbinlerce hadis ayıklanamayacak şekilde uydurulmuş bulunuyordu. Bu hadis kitaplarının Kuran, mantık ve diğer hadislerle çelişen birçok hadisi içermeleri ve hem yöntemleri, hem naklettikleri hadislerle kendi aralarında da çelişmeleri; Kuran dışında başka kaynak aramanın felaketini gözler önüne sermektedir. Daha evvel bahsettiğimiz piramit, bu kitaplar yazıya geçtiğinde uydurmalar ile genişlemişti. Söz konusu hadisçiler ise Peygamber'in ve dört halifenin yolunu izleyip onlar gibi hadis yazımına karşı çıkacaklarına; İslam âlemine büyük zararlar veren, Kuran'a aykırıyken sözde Peygamber sevgisi kılığında, yalan yanlış birçok sözü "hadis" başlığı altında kitaplarına aldılar. Unutmayalım ki Hz. İsa'yı ilahlaştıran Hıristiyanların da mazeretleri Hz. İsa'ya sevgileridir. Fakat niyetleri ve mazeretleri aynı bizim hadisçilerin niyetleri ve mazeretleri gibi kabahatlerini örtmeye yetmez. Biz kimsenin niyetini sorgulayamayız; bizim için önemli olan İslam adına yapılan bu yanlışın düzeltilmesinin gerekliliğidir.

SAHABENİN HATASIZLIĞI İDDİASININ HADİS NAKLİNDEKİ ZARARLARI

"Sahabe" ifadesi; Peygamberimiz ile hiç konuşmasa bile Müslüman olarak -uzaktan dahi olsa- Peygamberimiz'i gören herkes için kullanılmaktadır. Buhari'nin yaptığı bu tanım genel kabul görmüştür. Meşhur hadis kitaplarında, cerh ve tadil adı altında hadis nakleden kişilerin doğru sözlülüğü, hafızası, inancı sorgulanır. Oysa Hicri 3. asra kadar "ben şundan, şu bundan,

bu ondan duydu" diye yapılan nakillerdeki, aradaki tüm "bu, şu ve o"ların binlercesinin dürüstlüğü, hafızası ve diğer özelliklerinin sınanmasına kimsenin ömrü yetmez. Ebu Şame bu hususta şöyle der: "Hadis nakil edenler hakkındaki görüşler o kadar farklılık kazanmıştır ki, tek bir nakilci bazılarına göre müminlerin emiri, bazılarına göre ise insanların en yalancısı olarak nitelenebilmiştir." Örneğin İkrime, Buhari ve meşhur birçok hadisçiye göre çok muteber bir nakilci iken, Müslim'e göre yalancıdır. Bunun örnekleri çoktur. Fakat örnekler içinde kanaatimizce en ilginç olanı geleneksel İslam'ın en meşhur hadis kitabının yazarı Buhari'nin, geleneksel İslam'ın en büyük mezhebinin başı Ebu Hanife'yi "gayri-sika" yani "güvenilmez" ilan edip, ondan tek bir hadis dahi nakletmemesidir. En ünlü hadisçiye göre en ünlü mezhebin kurucusu güvenilmezdir, fakat geleneksel taklitçi zihniyete göre bunlar en güvenilir, en mübarek iki kişidir. Cerh ve tadildeki, yani hadis nakil edenlerin güvenilirliği hakkındaki tartışmalarda çelişkili izahlar en az hadislerdeki çelişkiler kadar çoktur. Bunların çoğunun gereksiz ve sıkıcı olmasından dolayı daha fazla detaya girmiyoruz.

Yazının başına dönersek, tüm bu hadisler, önce nakil zincirlerinin sonunda sahabeye atfedilir, daha sonra Peygamber'den duyulduğu söylenir. Sahabelerden sonraki kişiler, bir sonuç alınamasa dahi, hiç olmazsa tartışma konusu olmuşlardır. Oysa sahabe isimleri geçince, sahabeden duyulan söz; sahabe olduğu söylenen kişinin kim olduğuna bakılmadan doğru kabul edilir. Kuran'ın hiçbir yerinde Peygamber'i her görene güvenileceğine dair bir izah yoktur. Bilakis Peygamberimizin etrafındaki "Müslümanım" diyenlerin bir kısmı Kuran'da eleştirilir. Münafıkların (ikiyüzlülerin), Müslümanların arasına girdiği de Kuran'da belirtilir. 9- Tevbe Suresi 101. ayette; Peygamberimiz'in dönemindeki ikiyüzlülerin hepsini Peygamber'in bile bilmediği söylenir. Peki, Peygamber'in bile bilmediği ikiyüzlüleri (münafıkları) hadis imamları nasıl bilmişlerdir? Hadis nakil ettikleri kişilerin bu bahsedilen münafıklardan biri olmadığını nasıl iddia edeceklerdir? Yoksa Kuran'da, Peygamber'in hayattayken bilemediği söylenilen kişileri; bu mezhep imamları, bu kişiler öldükten 200 yıl sonra mı bilebiliyorlar? Peygamber'in vefatından sonra sahabelerin bir kısmının diğerleriyle savaşı, birbirlerini kafirlikle ithamları da

her sahabe olduğunu söyleyene güvenilemeyeceğini gösterir. Oysa sahabeyi tartışmasız doğru kabul eden zihniyet, sahabeyle aralarındaki zincirlerde birçok yanlış ve birbirleriyle çelişkili değerlendirme yaptıkları gibi, sahabeyi toptan doğru kabul edip yine hata yapmışlardır. G.H.A. Juynboll'un dikkat çektiği gibi, eğer tüm sahabenin güvenilir olduğu iddiasının yanlışlığı kanıtlanırsa, bütün hadis mantığı çökecektir. 12. bölümde bazı hadis uydurucularını incelerken, bu konuyu detaylı bir şekilde irdeleyeceğiz.

MANA İLE HADİS NAKLİNİN GETİRDİKLERİ

Hadislerin ne kadar güvenilir olduğunu anlamak için günümüzde anaokulunda oynanan bir oyunu, bir de biz deneyelim. On veya yirmi kelimelik bir hadisi alalım ve yedi-sekiz kişinin bu hadisi kulaktan kulağa söylemesini sağlayalım. Acaba bu hadisler ne kadar doğru olarak iletilecektir? Hadis naklinde ise bu hadislerin; hem metin, hem nakil zincirleriyle ezberlenip, yüzlerce yıllık süreçte dağ, tepe ve çöl arasında, kulaktan kulağa seyahat ettiğini unutmayalım. Daha evvel saydığımız hadislerin kasıtlı uydurulma sebeplerini, hadis nakil zinciri olmayan hadislere nakil zincirlerinin uydurulduğunu yok saysaydık, tüm hadis zincirlerinin doğru, tüm hadis nakilcilerinin iyi niyetli olduğunu varsaysaydık bile hadisler güvenilir olamazdı.

Hadisler konusunda yeterli bilgiye sahip olmayan halktan büyük bir kesim, hadislerin Peygamber'in ağzından çıktığı şekilde kelimesi kelimesine bize ulaştırıldığını zannederler. Hadislerin içinde doğruyla yalanın karışmış olması bir yana, hadislerin Peygamberimiz'in ağzından çıktığı şekliyle bize ulaştırıldığını hadisçiler bile iddia etmez. Buhari başta olmak üzere birçok hadisçi, hadisin manasının muhafaza edilmesinin yeterli olduğunu, asıl metnin ezberlenmesinin şart olmadığını kabul etmişlerdir. Bu ise hadislerin içine birçok kimsenin kendi görüşünü sokması, tam anlayamadığı halde anlayamadığını anlamayanların, hadis metnini bozup manayı da bozmaları gibi sonuçlar doğurmuştur. Her nakilci, hadisin metnini akılda tutabilecek güçte bir hafızaya sahip olmadığından aklında kaldığı şekliyle hadisleri nakletmiş, bu da dilden dile anlam kaymalarına sebebiyet vermiştir.

Tüm bu sakıncalara rağmen Buhari ile en büyük iki Sunni mezhep olan Hanefi ve Şafii mezheplerinin başları Ebu Hanife ve Şafii de mana ile rivayeti yeterli görmüşlerdir.

Peygamberimiz'in en geniş topluluğa konuştuğu anın Veda Hutbesi olduğunu ve burada yüz binden fazla kişinin bulunduğunu hadisçiler kabul eder. Yüz binden fazla kişinin şahit olduğu iddia edilen bu hutbenin ayrı ayrı metinlerde, nasıl farklı farklı olduğunu görmemiz, mana ile hadis naklinin ve hadis uydurmacılığının; en sağlam hadis olması beklenen veda hutbesinde bile nasıl tahrifat yaptığını gösterir.

Mana ile hadis nakli olabilir denilince, hadisin başını sonunu duymamak da önemli mana kaymaları yapmıştır. Ebu Hureyre'den "Uğursuzluk üç şeyde olur; ev, kadın ve at" diye Peygamber'e hadis atfettiğini duyan Hz. Aişe: "Allah'a yemin ederim ki Allah'ın elçisi bunu asla söylememiştir. O ancak şunu söylemiştir. Cahiliye ehli şöyle derlerdi: Uğursuzluk şu üç şeyde olur; ev, kadın ve at." Görüldüğü gibi Hz. Aişe'ye atfedilen ve Ebu Hureyre'ye yapılan bu itiraz; "mana ile hadis nakli mümkündür" deyip başını, sonunu, durum ve şartları nakletmeden yapılan hadis rivayetlerinin yol açtığı felaketlere bir örnektir.

Saydığımız tüm bu koşullardan dolayı, hadisçilerin benzer ölçülerle hadis toplayanları bile birçok hadiste ihtilaf etmişlerdir. Buhari'nin birçok hadisi Müslim'e göre yanlış, Müslim'in birçok hadisi de Buhari'ye göre yanlıştır. Hele dört mezhebin kurucuları Ebu Hanife, Şafi, Malik ve Hanbel'in hadislere bakışı ve değerlendirişinde sahih, zayıf, hasen tipinde net kategorik ayrımlar da yoktur. Dört imam kendi akıllarına yatan hadisleri, "kütübü sitte"yi (altı meşhur hadis kitabı) yazan hadis imamlarının ölçülerine uymaksızın, mezheplerini kurmuşlardır. Bunlardan en büyük mezhebin kurucusu Ebu Hanife; hadis bilgisinin zayıflığı ve hadisi de bir kenara bırakıp kendi görüşünü, "reyi" ön plana çıkarması yüzünden, başta Buhari olmak üzerine hadis imamlarınca eleştirilmiş ve sözüne güvenilmez bir kişi olarak ilan edilmiştir.

HADİS NAKİL ZİNCİRLERİ

Sahabelerin hatasız ilan edilerek, hepsinin doğru sözlü olduklarının peşinen kabul edildiğini gördük. Hadis kitapları yazılmaya başlandığında ne bir sahabe, ne de sahabeyi gören(tabiin) bir kimse yaşıyordu. Peygamberimiz'in vefatından hadis kitaplarının yazımına kadar 6-7 nesil geçmişti ve bu hadisleri nakleden meşhur hadis kitapları, bunları 6-7 kişinin birbirine söylediği iddia edilen zincirlerle nakletmektedirler. Bu yöntem Buhari ile sistemli bir şekilde başladı. Buhari'nin hicri 200'lü yıllarda yaşadığı düşünülürse, Buhari'den önce olmayan bir metoda göre hadislerin nakil zincirlerinin akılda tutulmuş olması; ilerde konulacak bu ölçünün baştan gözetilmiş olması hiç de mantıklı değildir. Hadis nakillerini aynı şekilde eleştiren Kasım Ahmed, "Hadis ve İslam" kitabında şu iki zinciri örnek gösterir:

1- Peygamberimiz
2- Ömer İbni Hattab
3- İbni Vakkas
4- İbni İbrahim et Taimi
5- Yahya İbni Said el Ensari
6- Sufyan
7- Abdullah İbni Zübeyir
8- Buhari

1- Peygamberimiz
2- Aişe
3- Urvan İbni Zübeyir
4- İbni Shiab
5- Ukail
6- El Baith
7- Yahya İbni Bukheir
8- Buhari

Söz konusu hadisler naklediğinde, Peygamberimiz'den sonraki halkadan sonrakinden sonraki bile vefat etmişti. Yani hadisçilerin hadis nakil eden şahısların doğru sözlü olup olmadıklarını tetkik edecekleri şahıslar ölüydü. Bu yüzden mantıksız bir şekilde, tüm sahabeyi doğru sözlü bile kabul etseniz, sahabeden sonraki nesillerin önemli bir kısmı da hadis kitapları yazıldığında vefat ettiği için doğru sözlü olup olmadıklarının kontrolü imkansızdır. Bu yüzden hadis yazarlarının "cerh ve tadil ilmi" dedikleri uğraş, mezardakilere uygulanamayacağına göre, tamamen neticesiz bir uğraştır.

Yaşayan kimselerin dahi doğru sözlü olup olmadıklarını kısa görüşmelerle anlamanın ne kadar zor olduğunu hepimiz biliriz. Hadis kitaplarının yazıldığı yıllarda Müslümanlar çok geniş bir coğrafyaya dağılmış bulunuyorlardı. Hadis nakil zincirlerinin yaşayan halkalarının tamamına deve üstünde ulaşmak mümkün olmadığı gibi ulaşılanların doğru sözlü olduğunun anlaşılması da mümkün değildir. Kısa bir ziyaretle bir insanın doğru sözlü olup olmadığı nasıl anlaşılacaktır? Din gibi kesinlik gerektiren bir yapı, nasıl böyle subjektif kriterlere dayandırılabilir?

Görüldüğü gibi mezhepçi yaklaşımın hadis imamı adeta bir süpermendir. Öyle bir süpermendir ki; yüzbinlerce hadisi hem de nakledenleriyle ezbere bilir. Bunlar arasından en doğruyu bizim için bulur. Hadis zincirinde hiç görmediği, kendileri daha doğduğunda ölmüş olanlar vardır, ama olsun, hadis imamı onlardan da kimin yalancı kimin doğru sözlü olduğunu belirleyebilir. Emrinde helikopteri olan bir kişinin bile ziyaret etmekle bitiremeyeceği kişileri, aynı hadis imamı, deve üstünde ziyaret eder. Üstelik bir ziyaretle doğru sözlüyü yalancıdan ayırt eder. Bunlar, hadis imamlarının bu kitapları yazmak için sahip oldukları iddia edilen özellikleridir. Bir de manevi üstünlük hikayeleri vardır ama inanılmaz abartılarla dolu bu anlatılara burada girmeyeceğiz…

BU FİKİRLERİ İLK BİZ SÖYLEMİYORUZ

Hadisçiler "Ben şundan duydum, şu bundan, bu ondan, o başkasından duydu" şeklinde oluşan zincirlerden, herkesin doğru sözlü olduğuna

kanaat getirdiği zincire sahip olan hadisleri, metnine bakmaksızın sahih (doğru) kabul eder. Bu tip hadisler genelde "ahad hadisler, ahad haberler" olarak isimlendirilir. Buhari ve Müslim diye adlandırılan, en doğru hadis kitapları olduğu iddia edilen hadis kitapları ve diğer meşhur Kütübü Sitte kitapları, hep "ahad hadisler"den oluşmaktadır. Geleneksel yaklaşımı benimseyen birçok kişi, uydurmalarla dolu görüşlerini kabul ettirmek için aforoz silahına sarılırlar; Buhari ve Müslim'deki tek bir hadisi bile inkar edenin kafir olacağını ilan ederler. Oysa Buhari ve Müslim birbirlerinin birçok hadisini reddetmişlerdir. Gelenekselcilere göre onlar birbirlerine itiraz ederse, "alimlerin ihtilafı rahmet olduğu" için iyi olur; biz itiraz edersek kafir oluruz. Şiiler ile Ehli Sünnet birbirlerinin hadis kitaplarını kabul etmezler. Mutezile'nin ve Hariciler'in hadislerin yazılmasına ve dini kaynak ilan edilmelerine itirazları, kelamcılardan hadislerin zan olduğunu söyleyenler, Murcie fırkasından gelen tepkilerin hadislerin savunulduğu kitaplarda geçmesi gibi vakalardan; Kuran merkezli bir İslam anlayışını savunup, hadislerin dinin kaynağı olamayacağını söyleyenlere "Bunu ilk siz mi akıl ettiniz? Niye bugüne kadar kimse bunu söylememiş?" diye soranlar habersizdirler. Hadisler ilk çıktıklarından beri dinin kaynağı olamayacaklarına dair itiraza uğramışlardır. Fakat merkezi otoritenin baskı ve dayatmasıyla karşı fikirler susturulmuştur. Bu fikirleri ne ilk biz söyledik, ne de bu fikirler yeni türedi. Hadissiz, yalnız Kuran'ı dinin kaynağı kabul eden İslam anlayışı, sonradan azınlığa düşmüş bir anlayış olsa da baştan beri var olan İslam'dır. Bilakis hadis kitapları sonradan türemiş ve dini kaynak muamelesi görmeye başlamışlardır.

Müslim'in, Buhari'nin adeta gelmiş geçmiş tüm İslam alimleri tarafından kabul edildiğini, Peygamber'in ağzından çıkanı hemen kaleme almış kişiler havasında sunanların birçoğunun; hadislerin mana ile naklinden bahsedilen nakil zincirleriyle ilgili sorunlara, hadislerin yazım yasağından hadisçilerin birbirlerine itirazlarına, bazı grupların hadise toptan karşı çıkmalarına kadar birçok konuyu bilmediğini gözlemliyoruz. Bilmelerine rağmen mezhep taassubu ile bunları görmezden gelenlerin olduğu da tabi ki ayrı bir

gerçektir. Allah'a şükür ki Allah bizi bu yalanlarla dolu, karmaşık, içinden çıkılamayacak durumda, zan olan ciltlerle hadis ve ilmihal kitaplarına muhtaç etmedi ve her açıdan yeterli olan Kuran'ı indirdi.

ESBABI NUZUL HADİSLERİ

Kuran'daki ayetlerin iniş sebeplerini anlatan hadislere "esbabı nuzul" hadisleri denir. 3. bölümde gördüğümüz gibi Kuran yeterli, detaylı, açık ve din adına her hükmü kapsayan kitabımızdır. Kuran hiçbir hadise gerek duymaz, bu yüzden Kuran'ın indiriliş sebebiyle ilgili "esbabı nuzul" başlığı altındaki hadislere de ihtiyaç yoktur. Kuran kendi kendini açıklamaktadır. Bir konuyu öğrenmek istediğimizde Kuran'ın o konuyla ilgili tüm ayetlerini bir arada değerlendirip, o konuyu öğrenmemiz gerekir. İçinde onbinlerce yalan olan hadislerle Kuran'ı şartlanmış şekilde değerlendirmeye kalkmak; Kuran'ın berraklığını ve saflığını yalanla ve gereksiz olanla karıştırmak demektir. Kuran'ın sesini net olarak duymak için diğer frekanslardan gelen sesleri susturarak kulağımızı yalnızca Kuran'a çevirmek zorundayız.

Onların sana verdiği her örneğe karşı biz sana gerçeği ve en güzel yorumu (ahsena tefsir) veririz.

25- Furkan Suresi 33

Allah en güzel yorumu kendisinin verdiğini söylemektedir. Kuran'da "yorum" diye çevirdiğimiz kelimenin Arapça orijinali "tefsir"dir. Günümüzde "esbabı nuzul" (Kuran ayetlerinin iniş sebebi) hadisleri diye anılan hadisler, hep "tefsir" isimli kitapların malzemesi yapılmışlardır. Oysa Allah, "tefsir"in en güzelini (ahsena tefsir) bizzat kendisinin verdiğini söylemektedir; Allah'ın dini, insanların yazdığı tefsir kitapları olmaksızın tastamamdır.

Üstelik kanaatimize göre, esbabı nuzul hadisleri içinde diğer hadislerde olduğundan çok daha fazla yalan bulunmaktadır. Kimi ünlü tefsir kitabı yazarları, sahih ve zayıf ayrımı dahi yapmaksızın, birçok İsrailiyat (eski Musevi hikayeleri) olduğu açıkça belli olan hadisleri kitaplarına

doldurulmuşlardır. Aynı ayetin iniş sebebinin; "bir kavle göre şöyledir, diğer kavle göre böyledir, bir başka kavle göreyse..." şeklinde birbiriyle alakasız hikayelerle aynı kitaplarda anlatılması, bu sahadaki uydurmaların çokluğunu göstermektedir. Bu konuda uydurmaların çokluğu o kadar açıktır ki; kendisi de hadisçi ve Ehli Sünnet'in dört büyük mezhebinden birinin imamı olan İbni Hanbel bile: "Esbabı nuzul konusunda tek bir doğru hadis yoktur" demiştir.

En önemli sorunların başında akılların mezheplere ipoteklenmesi gelmektedir. Mezheplerdeki uydurmaların ve akıl dışı izahların çokluğunu hatırladığımızda, bunun yol açtığı sorunun büyüklüğü ortaya çıkar. Mezhepçi yaklaşımla Kuran tefsiri yapanlar; Kuran'ı mezheplerinin doğrultusunda açıklamaya çalışmış ve Kuran'ın metni ile ilgili alakasız açıklamalar getirmişlerdir. Aynı ayetin iniş sebebini birçok farklı biçimde anlatan esbabı nüzul hadisleri; mezhepçi tefsircilerin, Kuran'ı mezheplerine ve şahsi fikirlerine uydurmaları için engin bir malzeme oluştururlar. Zaten bu esbabı nüzul hadislerinin birçoğu; mezheplerin oluşumundan sonraki hadis yazımı döneminde, Kuran'ı kendi şahsi ve mezhepsel fikirlerine uydurmak isteyenler tarafından uydurulmuştur.

Elmalılı Hamdi Yazır'ın tefsirinin giriş bölümünde Elmalılı'nın resmi otoriteyle yaptığı bir antlaşma vardır. Bu antlaşmanın 5. maddesinde tefsirin Ehli Sünnet fikrine ve Hanefi mezhebine uygun hazırlanacağı kabul edilir. Prof. Dr. Mehmet Aydın'ın ifadesine göre "ideolojik tefsir", bizim daha çok kullandığımız ifadeye göre "mezhepçi tefsir" anlayışı; Elmalılı'nın daha ilk sayfalarında ortaya çıkmaktadır. Bilgisi ne kadar geniş olursa olsun, zihinlerini Allah'ın onay vermediği insani bir ürün olan bir mezhebe, mutlak gerçekmiş gibi ipotek edenlerin yapacağı tefsir ne kadar isabetli olmuş olabilir? Hadisi dinin kaynağı kabul edenlerin, Kuran'ı, Kuran dışı uydurma kutsallarla açıklama çabaları; Kuran'ı, Kuran'la alakasız bir noktaya getirmekten başka bir işe yaramamıştır. Bu uydurma kutsalların adı ister mezhep imamı olsun, ister şeyh olsun, ister hadis olsun, ister esbabı nüzul olsun...

SALMAN RÜŞDÜ'NÜN "ŞEYTAN AYETLERİ" KİTABI ASLINDA ŞEYTAN HADİSLERİDİR

Kuran'ı "esbabı nuzul" hadisleriyle açıklamaya kalkmanın İslam dünyasının başına açtığı en büyük dertlerden biri; din düşmanı kişilerin bu uydurmaları, din gibi gösterip, dinimize saldırmaları olmuştur. Örneğin Salman Rüştü'nün kitabının temeli bu tip hadislere dayanır. Bu uydurma hadislere göre; bir gün Peygamberimiz Kuran okurken, şeytan Peygamber'in bedeninin içine nüfuz edip, Peygamber'in ağzından Lat, Menat, Uzza putlarını övmüş ve onların şefaatlarının umulduğunu söylemiştir. ("Garanik" kıssası olarak bilinen bu olay, Ehli Sünnet açısından muteber birçok kaynakta aktarılır.)

Hadislere göre, sonradan Peygamberimiz Hz. Muhammed; bunları kendisinin değil, şeytanın söylediğini açıklamıştır. Birçok Müslümanın Salman Rüştü'ye küfürler ettiğine, Humeyni'nin Rüştü'nün öldürülmesine fetva vermesine ve bu olayın ülkeler arası diplomatik krize yol açtığına şahit olduk. Fakat hiç kimse kalkıp da bu uydurma hadisleri, gerçekmiş gibi kitaplarında kullanmış olanları kınamadı. Bu hadisleri savunan hadisçilere "alim" etiketi yapıştırılmıştır bir kere. Yani bu hadisleri din adına savunursanız "alim" olur el üstünde tutulursunuz, Salman Rüştü gibi aynı hadisleri dinsizlik adına kullanırsanız ise... Biz, dine mal edilen uydurmaları dinden atmazsak; bunları malzeme yapan İlhan Arsel'e, Turan Dursun'a, Salman Rüştü'ye, Server Tanilli'ye ne kadar kızabiliriz? Din adına çarpık bir sistemi ortaya çıkaranlar ve muhafaza edenler, din düşmanlarının türemesinde ve söz konusu çarpıklıkları malzeme yapmasında günahsız kalabilirler mi?

PİYASADAKİ KURAN TEFSİRLERİ

Kuran tefsiri diye piyasada satılan birçok kitabın "esbabı nuzul" hikayeleriyle doldurulduğunu görüyoruz. Diğer yandan bu hikayelerle, Kuran ayetleri sanki belli bir olay için inmiş; bölgesel, sınırlı bir zaman dilimine hitap ediyormuş gibi bir hava verilmiştir. Bu da Kuran'ın evrenselliğini ve her döneme hitap eden yönünü gölgeleyen bir yaklaşımdır. Kuran'ın izahları bir zaman dilimine ve tek bir hikayeye indirgenemez. Kuran'ın tüm âlemlere

bir hatırlatma olduğunu söyleyen 81-Tekvir Suresi 27. ayeti ve Kuran'ın tüm insanların doğruya iletilmesi için indirildiğini söyleyen 2-Bakara Suresi 185. ayeti bu anlayışı yalanlar. Allah istediği zaman Kuran ayetlerinin iniş sebebini yine Kuran'da anlatmıştır. Örneğin "Sana soruyorlar, de ki" şeklindeki ayetlerde, sorulara karşılık olarak Kuran'ın ayetlerinin indiği yine Kuran'da bellidir. Allah'ın açıklamadıkları bizim için gereksiz olanlardır; din adına gerekli olan her şey Kuran'dadır.

Kuran'ı yetersiz görenler ne yazık ki uydurmalara müracaat etmiş ve Kuran'ın berrak sesinin kötü frekanslarla karışmasına sebep olunmuştur. Kuran, Dünya'nın geoit şeklinden Güneş'in ve Dünya'nın hareketlerine, ceninin anne rahmindeki oluşumundan denizlerin altındaki suların karışmamasına kadar birçok konudaki izahlarıyla; 1400 yıl öncesinden, günümüz biliminin son asırda farkettiği bir takım gerçekleri en güzel şekilde anlatarak mucizelerini sergiler. Kuran'ın tefsirini hadislerden hareketle yapmaya kalkanlar ise; İbni Kesir'in Bakara Suresi'nin 29. ayetinin ve Kalem Suresi'nin 1. ayetinin tefsirinde, aşağıdaki mantık dışı açıklamasında olduğu gibi komik durumlara düşmüşlerdir:

"Allah, yarattıklarını yaratmak isteyince ince sudan buhar meydana getirdi. Buhar suyun üzerinden yükseldi ve bu yükselen şeye yükseklik manasında gök dedi. Sonra suyu katılaştırdı ve ondan bir tek yer meydana getirdi, sonra bu yerleri parçaladı ve onları iki günde; pazar ve pazartesi günü yedi yer haline getirdi. Yeri balığın üzerinde yarattı ki balık Allah Teala'nın Kalem suresinde: **'Nun ve Kaleme andolsun ki…'** diye söz konusu edilen Nun balığıdır. Balık sudadır. Su ise kayalığın üzerindedir. Kayalık ise hiçbir bitki bitirmeyen büyük bir taşın üzerindedir. Taş ise, bir meleğin sırtındadır, melekte bir kayanın üzerindedir, kaya rüzgardır. İşte Hz. Lokman'ın 'Ne gök vardı, ne yeryüzü, balık hareket etti ve kımıldadı, yeryüzü sarsıldı ve üzerine dağlar çekilerek durduruldu. Bunun için dağlar yeryüzünün üzerine oturtulmuştur' diye bahsettiği kaya budur."

İbni Kesir, Kuran Tefsiri

Kuran'ın dışındaki kaynakların dindeki otoritesini reddetmeden, dünyanın balığın üzerinde durduğunu iddia eden hadisçi görüşlerden kurtulmak mümkün değildir. Aynı tablodan rahatsız olan Mehmet Akif Ersoy bakın şiirleriyle bu durumu nasıl yeriyor:

Hani vaiz diye geçinen maskara şeyler var ya
Der ki bir tanesi peş-tahtayı yumruklayarak:
Dinle, dünya neyin üstünde duruyor hey avanak!
Yerin altında öküz var, onun altında balık;
Onun altında da bir zorlu deniz var kayalık,
Öteden Kürd atılır: Doğru mu dersin be hoca?
Ne demek doğru mu dersin? Gidi cahil amuca!
Sözlerim basma değil yazma kitaptan tekmil
Kim inanmazsa kızıl kafir olur böylece bil.

(Safahat)

Başka bir şiirinde Mehmet Akif maskara diye nitelendirdiği tipe şöyle çatar:

Nebiye atf ile binlerce herze uydurdun.

Yıktın da din-i mübini yeni bir din kurdun.

Mehmet Akif bu din adamı tipini yererken hiçbir zaman ümitsiz değildir. Aşağıdaki mısralarda ise uydurmalara karşı çözümünü şöyle dile getirir:

Doğrudan doğruya Kuran'dan alarak ilhamı.

Asrın idrakine söyletmeliyiz İslam'ı.

KURAN'DAN SONRA HANGİ HADİSE İMAN EDİYORLAR?

Bu alt başlığımız 7-Araf Suresi'nin 185. ayetinde geçmektedir. Ayetin Türkçe çevirilerinde "hadis" kelimesinin yerine "söz" denildiğine de şahit olabilirsiniz. Bu çeviri de tabi ki doğrudur; çünkü Arapça "hadis" kelimesi Türkçe "söz" kelimesinin karşılığıdır. Bu ayette ve diğer ayetlerde "hadis" kelimesinin kullanımı ve Kuran'a eş kaynaklar olarak uydurulan sözlere

"hadis" denmesi, Kuran'ın bir mucizesidir. Kuran, dinimizin temel bir sorunu olacak, Peygamber'e atfedilecek, dinin tek kaynağını yüzlerce kitaba çıkaracak hadislere mucizevi bir tarzda işaret etmiştir. Peygamber'e birçok yalanı atfeden hadisçiler; "agval=sözler", "ahbar=haberler", "hikam=hikmetler" veya başka bir Arapça kelimeyi Peygamber'in sözlerini belirtmek için kullanabilirlerdi. Her hususta çelişen hadisçilerin bu sözlere oy birliğiyle "hadis" deyip, Kuran'ın bu ayetlerinin işaretine girmeleri, Kuran'ın sayısız mucizelerinden biridir:

Bu Kuran uydurulacak bir hadis (söz) değildir. Aksine o önündekini tasdikleyici, her şeyi detaylandıncıdır. İnanan bir topluluk için kılavuz ve rahmettir.

12- Yusuf Suresi 111

Allah, Kuran'ın "uydurulan bir hadis olmadığı"nı söylediği bu ayette; kitabın detaylandırıldığı gibi geleneksel yaklaşımda bir türlü anlaşılamamış olan bir gerçeği de vurgular. Oysa gelenekselciler, Kuran'ın detaylı olduğunu görmezlikten gelip hadisleri, gelenekleri, şahsi görüşlerini Kuran'ın detayları yetersizmiş gibi dine sokmuşlardır. Bunda ise hadisler başroldedir. Oysa aynı ayet, Kuran'ın "uydurulmuş bir hadis olmadığı"nı söyleyerek, anlamaya niyeti olana mucizesini sergiler.

Şimdi sen bu hadise (söze) inanmazlarsa, belki de arkalarından kendini eritircesine üzüleceksin.

18- Kehf Suresi 6

Ayetten, Peygamber'in, insanlar inanmıyor diye üzüldüğü yegane hadisin (sözün) Kuran olduğunu anlıyoruz. Peygamber Kuran dışında bir hadise kimseyi davet etmemiştir. Hiç kimsenin kendi hadislerini yazmasını da söylememiştir. Eğer Peygamber'in kendi hadisleri de dinin kaynağı olsaydı, Peygamber'imiz onları da yazdırırdı, insanlar o hadislere inanmadığı için de kendisini eritircesine üzülürdü. Peygamberimiz'in uğrunda mücadele verdiği tek hadis Kuran'dır. Kuran'ın hadis kelimesiyle belirtip, uymamızı istediği tek hadis de Kuran'dır. Kuran kendisi dışında uymamız gereken hiçbir

hadise işaret etmez. Eğer Peygamber'in hadisleri (sözleri) de Kuran dışında dinin bir kaynağı olsalardı, Kuran bunu birçok ayetle belirtirdi. Bu konuda tek bir ayet olmaması ve "hadis" kelimesinin Kuran'da, yukarıda görüldüğü şekliyle kullanımı, günümüzdeki "hadis kavramı"nın sonradan uydurulduğunun açık bir delilidir.

İşte bunlar, Allah'ın ayetleridir ki onları sana gerçek olarak okuyoruz. Hal böyleyken Allah'tan ve ayetlerinden sonra hangi hadise inanıyorlar?

45- Casiye Suresi 6

Allah ayette böyle sormaktadır. Geleneksel yaklaşımın savunucuları, Sunni ve Şii mezheplerinin takipçilerinin hareket tarzlarından çıkan cevap ise şöyledir: Buhari'ye, Müslim'e, On iki İmamın hadislerine (sözlerine), Ebu Davud'a, İbni Mace'ye inanıyoruz.

Kimin hadisi (sözü) Allah'tan daha doğru olabilir?

4- Nisa Suresi 87

Eğer doğru sözlüler iseler onun benzeri bir hadis getirsinler.

52- Tur Suresi 34

Kuran'ın bu izahına karşı Ebu Davud adlı meşhur hadis kitabında; Peygamberimize, Kuran ve benzeri hadis verildiği söylenerek hadisler kurtarılmaya çalışılır. Oysa bu söz hadisleri kurtarmaya yetmez. Çünkü hadisler Kuran kadar değil, Kuran'ın hacminden kat kat fazladır. Üstelik gelenekselci zihniyeti ifade eden bu hadis, Kuran'ın benzeri bir hadis olamayacağını söyleyen yukarıdaki ayetle çelişmektedir:

İnsanlardan öyleleri vardır ki, Allah yolundan bilgisizce saptırmak ve o yolu oyalanma aracı yapmak için hadis eğlencesi satın alırlar. İşte böylelerine rezil edici bir azap vardır.

31- Lokman Suresi 6

Aynı surenin 7. ayetinde, ayetler bu şahıslara okunduğunda yüz çevirdiklerini görüyoruz. Ne yazık ki sadece Kuran'a dayandırarak bir konudaki hükmü

aktardığımızda, mezhep taassubu yüzünden ayetleri görmezlikten gelenler, bu ayetleri sadece musikisi için değil, anlamak için de okurlarsa anlatmaya çalıştıklarımızı daha iyi kavrayacaklardır. Kuran'da Peygamberimiz'le ilişkili olarak hadis kelimesi sadece iki defa ve aşağıdaki şekliyle kullanılmıştır:

Ey inananlar, yemeğe çağrılmadan Peygamber'in evlerine girmeyiniz... Yemeği yiyince dağılın, bir hadise dalmayın. Böyle davranmanız Peygamber'i rahatsız eder.

33- Ahzab Suresi 53

Hani Peygamber eşlerinden birine gizli bir hadis söylemişti. Derken o bunu haber verdi. Allah da ona bunu açığa vurunca, o da bir kısmını açıklamış bir kısmından vazgeçmişti.

66- Tahrim Suresi 3

Görüldüğü gibi "hadis" kelimesi Peygamberimiz'le ilişkili olarak iki defa geçer. Oysa buradaki kullanımın; Sunni ve Şii mezheplerinin "hadis" görüşleriyle hiçbir alakası yoktur. "Hadis" kelimesini Hz. Muhammed'in sözleri olarak kullananlar için iki ayetin işareti önemlidir. Tahrim Suresi'nde "hadis" kelimesi, Sunnilerin ve Şiilerin kavramsallaştırdıkları gibi dini öğretiler için değil, Peygamber'in kişisel sözleri için kullanılmıştır. Üstelik her iki yerde de "hadis" kelimesi olumsuz bir bağlamda kullanılır. "Sünnet" kelimesi ise Kuran'da tek geçerli sünnetin "Sünnetullah" (Allah'ın sünneti, Allah'ın adeti) olduğunu ifade edecek şekilde geçer. (16. bölümde göreceğiz.)

İslam'ın diğer kaynaklarından biri olarak gösterilen "icma" kelimesi ve türevlerinin Kuran'daki geçişi de hep olumsuzdur. Bu, Kuran'ın "hadis" ve "sünnet" kavramları gibi, "icma"yı da mucizevi bir şekilde mahkum ettiğini gösterir. ("İcma" kelimesi ve türevleri için bakınız 20-Taha 60, 70-Mearic 18, 104-Hümeze 2, 3-Ali İmran 173, 3-Ali İmran 157, 10-Yunus 58, 43-Zuhruf 32, 26-Şuara 38, 12-Yusuf 19, 10-Yunus 71, 20-Taha 64, 17-İsra 88, 22-Hac 73, 54-Kamer 45, 28-Kasas 78, 7-Araf 48, 26-Şuara 39, 26-Şuara 56, 54-Kamer 44)

DOĞRU HADİSLERİ NE YAPACAĞIZ?

Buraya kadar yazdıklarımızdan bu sorunun cevabı bellidir. Hadislerin içinde onbinlerce uydurma hadis olduğu kesindir. Kuran'la çelişen, Kuran'a ilave hüküm getiren, mantıkla, aklın açık verileriyle çelişen hadislerin yalan olduğu kesindir. Dine ilave yapan hadisler, Kuran'ın detaylı, her şeyi açıklayan, hiçbir eksiği olmayan kitap olduğunu açıklayan ayetleriyle çeliştikleri için kesinlikle yalandırlar. Bunun dışında kalan hadisler, Kuran ile çelişmemek şartıyla doğru olabilirler. Dikkat ederseniz "doğru olabilirler" diyoruz, "kesinlikle doğrudur" demiyoruz. Doğru hadisleri ne yapacağız sorusunun cevabı; "Hangi hadislerin doğru olduğunu bilemeyiz" olacaktır. Yalan olan hadislerin bir kısmını yukarıdaki ölçülerden tanıyabiliriz. Ama bir hadisin kesinlikle doğru olduğuna hiçbir şekilde emin olamayız. Çünkü tanık olduğumuz yalan hadislerle, doğru olabilecek hadisler aynı kişilerce, aynı ölçülerle, aynı yıllarda toplanmıştır. Hicri 200'ü geçtikleri sırada Buhari, Müslim ve diğerleri gerçek hadisleri bulmaya -bizce- samimi olan bir gayretle çalıştılar ama aradan o kadar zaman geçen bir dönemde ve mevcut şartlarında, mümkün olmayan bu hedefe muvaffak olamadılar. Peki biz hicri 1400'lerde bunu nasıl yapabiliriz? Kuran'a tamamen uyan söz herhangi bir Müslüman'ın söylediği söz olup Peygamber'in sözüyle karıştırılmış olabilir. Dine iyilik yapacağım diye hadis uyduranlar olduğunu 5. bölümde göreceğiz. Bu hadisler dine sözde iyilik yapmak isteyenlerin uydurduğu hadisler olabilir. Hadis nakleden, hatta toplayanların "Nerede insanların işine yarayan güzel bir söz bulursanız başına 'Peygamber dedi ki' demekten korkmayın" dediği de vakidir. Bu oluşum ve ihtimaller, bizim Kuran'a hiçbir ilave yapmayan, Kuran'la çelişmeyen hadislere de bakış açımızı belirlemektedir. Fakat tüm bu çekincelerimize rağmen Kuran'la çelişmeyen ve dine ilave yapmayan birçok hadisin (bunlar hadis literatürünün önemli bir bölümüdür), tarihsel bilgi kaynağı olarak kullanılmasının mümkün olduğu kanaatinde olduğumuzu da belirtmeliyiz. Peygamber'in, takipçisi olmak mecburiyetinde olduğumuz sözleri, bir tek, Peygamber'in elçilik vazifesi gereği Allah'ın kelamını insanlara iletirken "Kuran" olarak ağzından çıkan sözleri (hadisleri) olmalıdır. Özü Allah'ın kelamı olan bu sözleri insanlar, Peygamber'in ağzından

insan sözü hüviyetinde duymuşlardır. Elçinin (Peygamberimiz'in) getirdiği bu mesaja uyarak hem resule (elçiye), hem mesajın kendisine (Kuran'a), hem de aslında mesajı gönderen Allah'a uymuş oluruz.

AMACIMIZ ÇORBAYI DEĞİL, ZEHİRİ İÇİRTMEMEK

Peygamberimiz'in tavrını bu bölümde gördük, dört halifenin hadislere karşı tavrını ise 11. bölümde göreceğiz. Dini konularda Kuran yeterliyken, Peygamberimiz ve daha sonra dört halife hadis naklini yasaklamışken, hatta hadisleri yaktırmış olmalarına karşın; bizim, bugün, hadisleri kurtarmaya çalışmamızın -sanki mümkünmüş gibi- ne anlamı var? Bir çorbanın yarısı çorba, diğer yarısı zehirse; bunun bir kısmı içilebilir diyebilir miyiz? Hadis kitaplarında, aynen bu şekilde, doğru ile yanlış ayırt edilemeyecek şekilde karışmıştır. "Hadislere uymayın" dememiz, insanların çorbayı içmelerine engel olmak için değil, zehir içmelerini önlemek içindir. Bize gerekli tüm dini bilgi; Peygamberimiz'in karakteri ve yaptıklarıyla ilgili gerekli olanları da içerecek şekilde Kuran'da bulunmaktadır. Bunun dışındaki bilgiler din açısından gereksizdir. Bu gereksiz bilgilerin, doğrusunu yanlışından ayıklamak da imkansızdır. Kuran en doğru yola götüren, apaçık bir kitaptır. Kuran'a uygun sözü kim söylerse doğru konuşmuş olur.

Bazı istismarcıların, bu kitaptaki tavrımızı, Peygamber'in sözlerini inkar ve saygısızlık olarak göstermeye çalışıp, istismarcılık yapacaklarını biliyoruz. Peygamberimiz'e asıl saygısızlık; Peygamberimiz'in büyülendiğini söyleyen, cinsel hayatıyla ilgili yakışıksız açıklamalar yapan, dünyanın öküz ile balık üzerinde olduğunu iddia eden hadisleri, "Peygamber söyledi" demektir. Bunları nakledenlerin doğru sözüne hangi hususta inanılabilir ve bunu kim garanti edebilir? Kuran dışındaki hadisleri inkar etmek; Peygamber'e sevgi ve saygının, dini Allah'a halis kılmanın ve Kuran'ı tek başına yeterli kabul etmenin sonucudur. Tıpkı Hz. İsa'ya sevgisini onu tanrı ilan ederek gösterenler olduğu gibi; Peygamberimiz'i sevdiğini söyleyip sonra onu büyülenmiş, Allah'a yalan sözler isnat etmiş, çelişkili birçok hükümler bırakmış gibi gösteren kitapları dinin kaynağı kabul eden ve bu kitaplardaki

tek sözü inkar edeni kafir ilan edenler de vardır. Peygamberlerimiz bizim Allah'a inanmamızı, Allah'ın dinine bağlanmamızı ister; yoksa hiçbir Peygamber kendisine yalan sözler yakıştırılıp tanrılaştırılmasını veya Allah'ın dinine ilaveler yapılmasını istemez.

Peygamberler'in en çok hoşnut olacağı hareket; halis, saf, katıksız şekliyle gerçek dine uyulmasıdır. Yoksa Hz. İsa'ya yüceltici sözlerle sevgi gösteren Hıristiyanlar gibi, diğer yandan bu sevgi bahanesiyle hakiki dinden uzaklaşmamız değildir.

5. BÖLÜM

,,,

DİNE SOKULAN İLAVELERİN, HADİSLERİN UYDURULMA SEBEPLERİ

İlk üç bölümde (özellikle ikinci bölümde) Kuran'a giderek Kuran'ın dinin kaynağı olarak yeterli olduğunu gördük. Dördüncü bölümde, hadislerin toplanış yöntemini göstererek; kutsallık kılıfı giydirilmiş hadislerin neden dinin kaynağı olamayacağını ortaya koyduk. Aynı bölümde gördüğümüz; sahabeyi hatasız ilan etme, mana ile hadis nakli gibi hadis toplama tekniği açısından önemli konular, hiç kasıt olmasa dahi nasıl uydurma hadis çıkabileceğini açıklamaktadır. Bu bölümde, hadis toplama yönteminin sorunları sonucunda oluşan uydurmalara değinmeyeceğiz. Bu bölümde; dine kasıtlı olarak yapılan ilaveleri on maddede inceleyeceğiz. Böylece 6, 7, 8. ve 9. bölümlerde örneklerini göreceğimiz uydurmaların neden uydurulduğunu anlamaya çalışacağız.

1) DİNİ BOZMAK, DEJENERE ETMEK İÇİN UYDURMALAR

Din düşmanları, dinimizi yaşanmaz bir şekle sokmak, saçma göstermek ve yıpratmak için birçok hadis uydurmuşlardır. Daha sonra kendileri ve kendilerinden sonra gelen birçok dinsiz de dini yıkma uğraşlarında bu hadisleri kullanmışlardır. İslama olan inançsızlıklarını, kin ve nefretlerini içlerinde gizleyerek, samimi dindar görüntüsünde halkın arasına karışan birçok münafık, her şeyden önce İslam inancını bozmayı ve Müslümanlar'ın kalplerindeki

inançlarına şüphe ve tereddütler sokmayı başlıca amaç edinmişlerdi. Bu amaçla akla hayale sığmayan, kafaları bulandıracak, Peygamber'in söylemesine imkan olmayan onbinlerce uydurmayı hadis adı altında Peygamber'e fatura ettiler. Kuran'daki ayetler, daha Peygamber'imiz hayattayken münafıkların nasıl Müslümanlar'ın arasına karıştığını göstermektedir.

Halife Mehdi zamanında boynu vurulmak üzere yakalanan ünlü dinsiz Abdülkerim bin Ebil Avca öldürülmeden önce şu dehşetli açıklamayı yapar: "Siz beni öldürüyorsunuz ama ben dininizde helali haram, haramı helal yapan 4000 hadis uydurdum." 6000 küsür Kuran ayeti olduğunu düşünürsek, sırf bir kişinin 4000 hadis uydurmuş olmasının açacağı dehşetli tahribi anlayabiliriz. Ahmed bin el Cuveybari, Muhammed bin Ukeşa ve Muhammed bin Temim'in de Hz. Peygamber hakkında 10.000'den fazla hadis uydurdukları söylenir [İbni Hacer, Lisanu'l Mizan]. Zehebi, Ahmed bin Abdullah'ın binlerce hadisi, hadis imamlarına dayandırarak uydurduğunu, Enes bin Malik'in hizmetçisi olduğunu iddia eden Dinar Ebu Mikyes'in de Enes bin Malik'ten duyduğunu söylediği uydurmalarla dolu bir sayfayı naklettiğini anlatır (Zehebi, Mizan). Hadisçilerin kitapları, dini bozmak için kasıtlı yapılan uydurmaların itiraflarıyla doludur. Bu uydurmaların varlığı bellidir. Ama bu uydurmaların bugün meşhur olan hadis kitaplarına karışmadığı neye dayanarak garanti edilebilir? Kuran'da söz edilen, Peygamber yaşarken var olan münafıkları ve bundan sonra iki yüz yıl boyunca çıkan münafıkları, kim nasıl teşhis etmiştir de onların uydurduğu hadislerden kitaplarını korumuştur?

2) SİYASİ AYRILIKLARDAN KAYNAKLANAN UYDURMALAR

Peygamberimiz'in vefatı üzerinden 40 yıl bile geçmeden Hz. Ali ve Muaviye arasında çatışmalar boy göstermiştir. Bu dönemden itibaren İslam âlemi, geriye dönüşü olmayacak bir şekilde siyasi ayrılıkların içine girmiştir. Siyasi olarak ayrılan toplumlar birçok alanda çelişmeyi, birbirine muhalefet etmeyi hüner saymışlar, kendi siyasi fırkalarını destekleyen hadisler

uydurmuşlar, kendi siyasal hareketlerine inanmayı "Allah'ın bir farzı" olarak sunmuşlardır. Bu arada kendi liderlerini yüceltip, karşı görüşün liderlerini yerin dibine sokmuşlardır. Halili'nin Er İrşad adlı çalışmasında, Şiilerin Hz. Ali hakkında 300.000 hadis uydurduğu ve Hz. Ali'nin sözlerini nasıl saptırdıkları anlatılır. Bu sayı, Kuran'daki ayet sayısının 50 katı kadardır. Şiilikten ayrılan bir kimse Şiileri kastederek "Allah onların canını alsın, nice hadisleri değiştirdiler" demiştir (Müslim, Sahihi Müslim). Hz. Ebu Bekir'i Hz. Ali'ye üstün sayan ve bunu, mezheplerinin bir şartı gören Sunni görüş ve Hz. Ali'yi üstün saymayı imanın şartına dönüştüren Şii görüş ile onların asırlar süren anlamsız çekişmeleri, bu maddeye güzel bir örnek teşkil etmektedir. Görünen o ki İslam siyasallaşınca, siyasi gücü elinde bulunduranlar, dini, çıkarlarına uygun bir şekilde yapılandırmaktan çekinmemişlerdir.

3) DİNİ EKSİK ZANNEDİP, KENDİNCE DİNİ KURTARANLARIN UYDURMALARI

Dindar olarak tanınan birçok "gözde" Müslümanın durumu, Yahya bin Said'in "Salih kişileri hadiste olduğu kadar hiçbir şeyde yalancı görmedik" sözünde, en güzel şekilde tarif edilmiştir. Bu gerçeği itiraf edenlerden biri de en güvenilir olduğu iddia edilen iki hadis kitabından birinin yazarı olan Müslim'dir. Müslim, Ebu Zennat'dan şunu nakleder: "Medine'de yüz kişiyle karşılaştım, hepsi de güvenilirdi, ama hadisleri alınmazdı" (Müslim, Sahihi Müslim, 1. cilt). Görüldüğü gibi birçok sözde dindarın hadis uydurduğu hadisçilerin bile malumudur. Kendi görüşlerini çok değerli bulan bu kişiler, dine kendi görüşlerini kattıklarında, çok yerinde bir hareketle dine büyük hizmet ettiklerini sanıyorlardı. Örneğin Kuran'da olmayan haremlik selamlık uygulamasını, dinin bir hükmüymüş gibi dine sokanlar (bu uygulama dinselleşmeden bir gelenek olarak uygulansaydı sorun olmazdı; sorun, bu geleneğin uygulanması değil, dinselleşmesidir) belki de kadınla erkeği ayırarak zinayı, yozlaşmayı kendilerince önlemek istediler. Oysa Allah'ın kendilerinden daha iyi düşündüğünü, Allah'ın unutkan olmadığını ve gerekseydi Kuran'da bu konuda da açıklama yapılacağını bilmeleri gerekirdi.

Allah'ın açıklamadığı bir şeyi dine sokarak dine fayda getireceğini sanmak, yanlış bir düşünme tarzıdır ve acı son da ortadadır. Dini, şahsi görüşlerine muhtaç görüp, sözde dine yardım edenleri, Allah'ın serbest bıraktığı konuları açıklayarak din gibi sunanları da, "dini eksik zannedip dini kurtaranlar" sınıfına sokabiliriz.

4) DİNİ SEVDİRMEK İÇİN UYDURMALAR

Bu madde kısmen 3. maddeye benzemektedir, bu madde altında incelenecek kişiler de Allah'ın dininin kurtulmuş olduğundan habersiz olup, dini kurtaracağını zannedenlerden oluşur. Bu kişilerdeki esas kaygı dini sevdirmek, ibadetleri sevimli göstermektir. Bu popülist kaygı Allah'ın indirilmiş dininin, uydurulmuş hadislerle ve izahlarla karışmasına yol açmıştır. Bunlar arasında Ebu İsmet Nuh gibi Kuran'ın her suresinin faziletleri hakkında hadis uyduranlar vardır. Peygamberimiz'i yüceltmek için Peygamber'in üstünlüklerine dair hadisler üretenler de mevcuttur. Bu uydurucuların kendilerini savunmak için şöyle söyledikleri aktarılır: "Biz Hz. Peygamber adına yalan uydurmadık, bilakis bunu Peygamber'in getirdiği dini güçlendirmek için yaptık." [İbni Hacer, Fethul Bari]. Bu alıntıda gördüğümüz gibi bunlar, bu tarzda hadis uydurmayı yalan olarak bile görmemişler, hatta bu korkunç fiillerinde belki de sevap ummuşlardır: "Biz Peygamber lehinde yalan söylüyor ve şeriatını takviye ediyoruz" (İbnul Cevzi, K. Mevzuat). Görüldüğü gibi bu uydurucular Allah'ın Kuran'ını eksik görmekle, bir de üstüne hadis uydurmakla kalmamış, üstüne üstlük dindarlıkta şampiyonluğu da kimseye bırakmamışlardır.

Aşırı dindar tanınan bazı kimseler, bu özellikleriyle, en tehlikeli sınıflardan biri haline gelmişlerdir. Zira onlar halkın sevip güvendiği, sözlerine önem verip, hareketlerini örnek kabul ettiği kimselerdi. Onların hadis olarak tanıttıkları, daha rahat kabul görüyor ve itiraza uğramıyordu. Böylece İslam, Kuran'ın ruhundan daha çok uzaklaştı ve oluşan yeni yapı tüm katkılarıyla katıksız İslam sanıldı.

5) MEZHEPLERİNİ, FİKİRLERİNİ DOĞRU ÇIKARMAK İÇİN UYDURANLAR

Kuran'a dayalı bir İslam modelinden uzaklaşılıp, insan sözlerinin Allah'ın hükmü olarak takdim edildiği, hadise dayalı gelenekçi bir modelin kuvvetlendiği ortamda, insanlar dini farklı farklı anlamaya başlamışlardı. Bu tablo, İslam'ı anlama ve yaşamada birbirleriyle uzlaşmayan, dini konularda ayrılığa düşen farklı düşüncelerin, kamplaşma ve mezheplerin doğmasına sebep oldu. Bu ortamda mezhep bağlıları, kendi düşüncelerinin haklılığını ispat edip halkı etkileyebilmek ve kendi mezheplerine çekebilmek için Hz. Peygamber'in dilinden kendi mezheplerini öven, öteki mezhepleri aşağılayan uydurma hadislere dayanma ihtiyacı hissettiler. Hanefi mezhebinin mensuplarının şu şekildeki bir uydurmasını görebiliriz: "Ümmetimde İmam Şafi adında bir kimse ortaya çıkacaktır. O, ümmetime şeytandan daha zararlı olacaktır. Ve yine ümmetim arasından adına Ebu Hanife denecek bir kimse gelecektir ki, o ümmetimin ışığıdır" (İbnu Arrak, Tenzihus Şeria, 2. cilt). Bu arada Şafi taraftarları da boş durmaz ve kendi imamlarını kurtaracak hadis uydururlar: "Kureyş alimi (İmam Şafi) yeryüzünün her yerini ilimle dolduracaktır." Maliki mezhebi taraftarları hiç durur mu, onlar da kendi hadislerini açıkladılar: "İlim talebi için bir gün gelecek, develerin boyunları vurulacak (yani uzun seyahatlere girişilecek) da Medine aliminden (İmam Malik) daha alim birisi olmayacak."

Sunni mezheplerde durum böyleyken Kaderiyecilerin de nasıl hadis uydurduğu eski bir Kaderiye mezhebi üyesi Ebu Reca Muhriz'e dayandırılarak anlatılır: "Kaderiyecilerden kesinlikle bir şey rivayet etmeyiniz, vallahi biz insanları mezhebimize çekebilmek için hadisler uydurur ve bu hareketimizle de sevap kazanacağımızı umardık. Ben bu suretle Kaderiye mezhebine dört bin kişi kattım" (Er Cerhu Ve'l Tadi'l, 1. cilt).

6) ZORLAMA ALTINDA UYDURANLAR

Daha evvel de değindiğimiz gibi hadis toplama hareketinin ilk olarak başlamasında özellikle Emevi halifelerinin zorlama, tehdit ve işkenceleri önemli

yer tutar. İlk hadis toplayan kişi olduğu iddia edilen Ez Zuhri'nin şu sözü bunun delilidir: "Biz hadisi yazmaktan hoşlanmıyorduk. Ne var ki o yöneticiler (Emevi halifeleri ve adamları) bizi buna zorladılar." Zorlama altında yapılan toplamalarda hadislerin mevcut yönetimin iktidar, kültür, gelenek ve tarih anlayışını destekleyenleri toplanmış, buna aykırı olanlar elenmiştir. Mevcut hadisler zaten mana ile nakledildiğinden, birçok hadis kelime oyunlarıyla geleneği hükümleştirme yolunda kullanılmıştır. Örneğin Peygamber'in kendi şahsi tercihi olarak yaptığı bir fiil anlatılırken; "Peygamber buyurdu ki", "Peygamber emretti ki" tarzında, Peygamber'in muradı olmayacak bir tarzda kullanılmıştır. Uydurmaların yanında tarihin belli bir dönemi ile ilişkili "tarihsel" kimi uygulamaların, evrensel dini hükümlere çevrilmesiyle de tahribat yapılmıştır. Tüm bu uydurma ve anlam kaydırmaları ise hiç şüphesiz hakim olan sınıfın, hadis toplama için zorlama yapan sınıfın, görüşleri doğrultusunda olmuştur. Zorlama altında dine sokulan uydurmalar, sırf Emevi ve daha sonra Abbasi dönemleriyle sınırlı değildir. Bu dönemlerde çoğunlukla hadis uydurma yoluyla dine sokulan ilaveler, daha sonra halifelerin, valilerin zorlamasıyla "fetva" ve "içtihad" adı altında kendini gösterir. Mevcut yönetimlerin atadığı ve maaşa bağladığı "din adamları", birçok zaman bağlı oldukları ve kendilerini atayan iktidarların çıkarlarını ve isteklerini gözeterek "dini görüşler" beyan etmişlerdir.

7. MADDİ ÇIKAR SAĞLAMAK İÇİN UYDURANLAR

Hadis toplayan gezginler, ticaret düşüncesiyle hadis toplamaya başlamışlardı. Örneğin Yakub bin İbrahim'in ancak 1 dinar karşılığı hadis nakil etmeyi kabul ettiği söylenir. Ebu Naym El-Fadl da naklettiği her hadis için ücret talep ediyordu. Onun talebelerinden Ali bin Cafer der ki: "Ebu Naym El Fadl'dan hadis yazardık, buna karşılık bizden kıymetli dirhemler alırdı. Yanımızda kıymeti düşük dirhemler bulunursa üste para alırdı." "Fakirlerden kesinlikle hadis yazmayın" tavsiyesinde bulunduktan sonra Umera bin Hafsa'nın zengin olduğunu ve yalan söylemeyeceğini, dolayısıyla hadislerinin

alınabileceğini söyleyen Şube bin Haccac'a, Ali bin Asım şöyle karşılık vermiştir: "Yalan söyleyen nice zengin gördük" (El Kifaye).

Müşterilerinin isteği üzerine sipariş olarak hadis üretenler de vardı. Birçok tüccar, sattıkları mallara karşı halkın ilgisini artırabilmek için ilgili malların yararlarını anlatan hadisleri, para karşılığında hadis simsarlarına uydurtmuşlardır. Örneğin koku satıcılarının güzel koku kullanmanın faziletleri hakkında uydurttukları hadisler buna örnektir. Şube bin Haccac'ın ifade ettiği gibi 1 kuruş karşılığında 70 hadis uyduran Ebul Muhezzem gibiler, hadis uydurucularına örnektirler.

8. MANEVİ ÇIKAR SAĞLAMAK İÇİN UYDURANLAR

Peygamberimiz'in vefatından ve dört halife devrinden sonra hikayeci-kıssacı denilen bazı kimseler, cami ve mescitlerde oturmayı ve çevrelerinde halka oluşturan cemaate vaaz ve öğütte bulunmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Aslında bu kimseleri vaaz ve öğütten ziyade, halkın nazarında kazanacakları yüksek mertebe ve şöhret ilgilendiriyordu. Vaazlarını, kendilerini bu amaca götürecek bir şekilde hazırlıyorlardı. Bunlar şöhrete giden yolun, halkın nazarında önemli bir yeri olan dini duyguların tahrik edilmesinden geçtiğini bildikleri için onları coşturacak şekilde vaaz ediyorlar, dramatik konuşmalarla halkı ağlatmaya gayret ediyorlardı. Bunun için Peygamberimiz'in adına uydurdukları garip hikayelerle konuşmalarını süsleyerek, halkı etkileme ve inandırma uğraşı içindeydiler. Halkı en çok etki altında bırakan konuşmaların başında cennet ve cehennem tasvirleri geliyordu. Cennet ve cehennem hakkında gerekli olan her şey Kuran'da anlatılmasına rağmen bu hikayeci-kıssacı kesim halkı daha çok hüzünlendirmek, şaşırtmak ve coşturmak için uydurma hadislerde buldukları zengin hazineyi özellikle bu konuda çok kullandılar. Bu kesimin mesleki başarısı bol hadis uydurmaktan geçiyordu. Ortaya çıkan iç sızlatıcı tabloda belki de insanı en çok güldürebilecek olaylardan biri; bu kıssacılardan Şair Külsüm'ün "dilini burnunun ucuna dokundurabilenlerin cehenneme girmeyeceğinin garanti olduğunu" söylemesi üzerine, vaaz ettiği cemaatin bunu denemeye başlamasıdır.

İbnü'l Cevzi, bunları şöyle anlatır: "Bunlar arasında suratlarını her çeşit boyaya batıranlar ve bu şekilde sarımsı bir ten kazanarak, kendilerini fazla oruç tutmaktan soluk benizli hale gelmiş takva dindarlar gibi gösterenler bulunmaktaydı. Diğerleri istediği an gözyaşı dökebilmek için tuzlar kullanmaktaydı. Başka bir grup kıssacı ise allı pullu süslettikleri kürsünün tepesinden kendilerini atacak derecede gösteride ileri gitmekte veya dinleyicinin alışık olmadığı biçimde, samimiyetsiz hikayelerini abartılı jestlerle nakletmekte, kürsüyü yumruklamakta, basamakları koşar adım inip çıkmaktaydılar." (İbnü'l Cevzi, el-Kussas vel Müzekkirin) Etrafımızı biraz incelersek, İbnü'l Cevzi'nin tarif ettiği uydurmaların kökenlerinden biri olan bu insanlara tabi olanların, uydurukçu köklerine ne kadar benzediğini görürüz. Sahte gözyaşılı, kürsü yumruklayan ve abartılı jestli tipler İbnü'l Cevzi'nin geçmişte tarif ettiği bu kıssacıları çağrıştırmaktadır.

Uydurmacılardan öylesi görülmüştür ki; Cafer bin Nastur Ferab 320 yaşında olduğunu, Peygamber'i gördüğünü ve Peygamber'in duası sayesinde bu kadar yaşadığını söylemiştir. Reten'in durumu da buna benzerdir. Hicri 4. ve hicri 8. asırda yaşayan bu adamlar sahabe olduklarını iddia etmişler ve bunlardan Reten üç yüz hadislik hadis kitabı yazmış ve etrafına epey adam da toplamıştır.

9. GELENEK VE GÖRENEKLERİ DİNSELLEŞTİRMEK İÇİN UYDURANLAR

Kuran, insan hayatındaki belli davranışlara yön vermiş, açıklamadığı birçok konuyu ise insanların seçimine bırakmıştır. 2. bölümde bunu gördük, 39. bölümde de göreceğiz. İnsanlar, serbest oldukları bu konularda; kendi gelenek, görenek ve dünya anlayışları çerçevesinde davranırlar. Örneğin Kuran, yemeği; elle mi, çatalla mı, çubuklarla mı yememiz gerektiği konusunda bir açıklama yapmaz. Kıyafetin sarık cübbe mi olacağı, kravat gömlek mi olacağı, yoksa kimono mu olması gerektiği konusunda Kuran'da bir izah yoktur. Açıklanmayan konularda tercihimizde serbest olduğumuza göre, biz yemekte veya kıyafette bu şıklardan herhangi birini seçebiliriz demektir.

Herhangi bir seçimde fazladan günah veya sevap olacağını söylemek ise Kuran'la çelişir. Emevi ve Abbasi döneminde dinimize eklemelerin önemli bir bölümü, gelenek ve göreneklerin kutsal damgası altında Kuran'da anlatılan İslam'a karıştırılmasıyla oldu. Kuran'ın başı sonu belliydi ve Kuran'da bu gelenek ve görenekleri tavsiye eden hiçbir izah yoktu. Öyleyse tek yol, uydurma hadislerle ve Kuran'da geçmeyen bir sünnet anlayışıyla; Kuran'ın özgür bıraktığı bu konuları da dinselleştirip, kutsallaştırmaktı. Arapların ve de özellikle Emevilerin kavmiyetçi anlayışıyla; Araplar'ın kadına bakış açılarından o dönemin kıyafetlerine, yemek menülerinden tuvaleti yapış biçimlerine kadar birçok gelenek "sünnet" ve "hadis" adı altında dine sokuldu. (Ayrıntılı bilgi için 16. bölümü okuyunuz.)

10. DİĞER DİNLERDEKİ UYDURMALARIN DİNİMİZE TAŞINMASIYLA OLUŞAN UYDURMALAR

Bu uydurmaları taşıyanları iki sınıfa ayırabiliriz: Birinci sınıf, İslam'ı dejenere etmek, mantıksızlaştırmak veya kendi asıl inancına benzetmek için kasıtlı olarak uydurmaları dine sokanlardır. İkinci sınıf ise İslam'a geçmelerine rağmen kendi eski dini ve örfi alışkanlıklarını üzerlerinden atamadıkları için bunları dinimize taşıyanlardır. Yahudiler'in kıssaları, Hıristiyan hikayeleri, putperest adetleri, Türkler açısından düşünürsek Şaman adetleri; hep dinimizin içine "hadis" veya "içtihad" başlıklı meşrulaştırmalarla girmiştir. Hacim olarak bakarsak, İsrailiyat denen Yahudi hikayeleri uydurma kaynağı olmakta birinci, Mesihhiyat denen Hıristiyan hikayeleri ise ikincidir. Bunlar, Kuran'da meşru dinler olarak kabul gören diğer dinlerde daha evvel kök saldıklarından, dinimize daha rahat geçmişlerdir. Biz sadece bunlara; İsrailiyat ve Mesihhiyata değineceğiz.

Dinimize İsrailiyat'ı taşıyan kişilerin en başta gelenleri Kab el Ahbar, Vehb bin Münebbih ve Abdullah bin Selam'dır. 12. bölümde bazı önemli hadis uydurucularına değinirken bunlara da değineceğimiz için; 12. bölümü de okuyup İsrailiyat'ı aktaran bu kişilerin ne kadar "güvenilir" olduğunu

görebilirsiniz. Birçok Müslüman, bu aktarımları Kuran ayetlerinin yanında hikaye etmekte bir zarar görmediler. İşte bu, uydurmaların çoğalma sebeplerinden biriydi. Bugünkü birçok tefsir ve hadis kitabında, dayanağı bu gibi kimseler olan yüzlerce uydurmaya rastlayabiliriz. Biz örnek olarak sadece iki tanesini verelim. Vehb bin Münebbih'ten rivayet edilen İsrailiyat menşeli "hadis" denen bir uydurma şöyledir: "Beytul Makdis'in halkı Allah'ın komşularıdır. Komşularına azap etmemek Allah'ın üzerine haktır. Beytul Makdis'e gömülen kabir imtihanından ve darlığından kurtulur." Kurtubi'nin tefsirinde de geçen Kab el Ahbar kaynaklı bir uydurma ise şöyledir: "Allah Teala kendisini yarattığında Arş dedi ki: Allah benden daha büyük bir mahluk yaratmadı. Ve böbürlenerek sallandı. Allah ona öyle bir yılan doladı ki o yılanın yetmiş bin kanadı vardı. Her bir kanadında yetmiş bin tüy vardı. Her bir tüyde yetmiş bin surat vardı. Her bir suratta yetmiş bin ağız vardı. Her bir ağızda yetmiş bin dil vardı. Her gün onun ağızları yağmur damlaları, ağaç yaprakları, kum ve çakıl taneleri, dünyanın günleri ve tüm meleklerin sayısı kadar tespih eder. Yılan arşın üzerine dürülür ve arş onun ancak yarısına uzanabilir. İşte o zaman arş alçak gönüllü olmaya başlar."

Mesihhiyat, yani Hıristiyanlık kaynaklı uydurma hikayelerin, dinimize sokulmasının kaynaklarından olaraksa Temim ed Dari ve İbn Cureyc'i gösterebiliriz. Hz. İsa'nın yeniden dünyaya geleceği, Deccal, ölüm meleği, cennet ve cehennem Mesihhiyat uydurmalarının en çok olduğu alanlardır. (20. bölümde Hz. İsa'nın yeniden dünyaya gelişi iddiasının, Mehdi ve Deccal hikayelerinin dinimize nasıl zarar verdiğini göreceğiz.)

Geleneksel anlayışı savunanlar, sırf Kuran'dan dinini anlayan Müslümanlar'a kızdıkları gibi, yabancı İslam araştırmacılarının hadislerin güvenilmezliğini ifade etmelerine de kızmaktadırlar. Bu araştırmacıların niyeti ne olursa olsun, bizi ilgilendiren, onların ortaya koyduklarının bilimsel değeridir. Müslüman toplumlarda mevcut olmayan özgür ortama sahip olan bu kişilerin, kimi çalışmalarında, hem ciddi, hem de düşünülmesi gereken hususları gündeme getirdikleri bir gerçektir. Onların çalışmalarına objektif bir şekilde yaklaşmalı, hatalarını göstermeli ve ortaya koydukları doğru hususlardan

yararlanmalıyız. Bu araştırmacılardan özellikle Goldziher'in, Schacht'ın Van Kremer'in, Sprenger'in ve Dozi'nin kitaplarında herkesin yararlanabileceği birçok husus olduğu kanaatindeyiz. Bunların en ünlüsü Goldziher şöyle der: "Rabbanilerin (Musevi ve Hıristiyan din adamları) sözleri, uydurma İnciller'den alıntılar, Yunan felsefesinin öğretileri, Fars ve Hind kökenli deyişler ve daha niceleri hadis kanalıyla İslam'a girmiştir. Tüm bunlar doğrudan veya dolaylı olarak İslam kültürünün malı haline gelmiştir. Yine dini kıssalardan büyük bir bölümü İslam'a sızmıştır. Eğer hadislerde kullanılan materyali ve Yahudi din kültürünü incelersek bu ikinciden büyük bölümünün, İslam din kültürüne sızmış olduğunu görürüz." (Goldziher, El Aqide Veş Şeria)

6. BÖLÜM

,,,

HADİS - KURAN ÇELİŞKİLERİ

Kitabın buraya kadar olan bölümlerinde; önce Kuran'ın kendi diliyle Kuran'ın dinin tek kaynağı olduğunu ortaya koyduk, daha sonra ise Peygamberimizin hadisleri yazdırmamasından, mana ile hadis naklinin getirdiklerinden ve daha birçok incelediğimiz konudan, hadislerin neden dinin kaynağı olamayacağını gördük. Bu bölümde ise hadislerin dinin kaynağı kabul edilmesinin vahim sonuçlarından birini; uydurulan hadislerin, dinin temel ve tek kaynağı olan Kuran ile nasıl çeliştiklerini örneklendireceğiz. Yani yapılan yanlışlığın sonuçlarını görüp, dinin tek kaynağı olan Kuran'a dönmenin önemini kavrayacağız. Kuran ile çelişen hadisleri göstermek için en ünlü hadis kitaplarının hadislerini seçtik; daha zayıf hadis kitaplarını sizin tahmininize bırakıyoruz. "En güvenilir" hadis kitaplarında Kuran ile çelişen hadislerin olması, hadislerin dinin kaynağı olduğu iddiasını reddetmemiz ve Kuran'a gidip dini yeniden kavramamız için yeterlidir. Kuran ile çelişen binlerce hadis vardır. Biz bu bölümde on tane örnek vermeyi yeterli görüyoruz. Zaten kitabımızdaki birçok konunun akışı içinde, Kuran ile çelişen pek çok hadis sergilenmektedir.

Kuran'ın Allah'ın sözü olduğunu nereden biliyoruz? Kimisi, "Kuran öyle söylüyor" diyebilir. Peki birileri Allah'a iftira ederek başka kitapları göstererek: "Bu da Allah katındandır" derlerse, ne diyeceğiz? Biz Kuran'ın Allah'ın sözü olduğunu ancak Kuran'ı inceleyip, Kuran'ın içerdiklerini değerlendirerek iddia edebiliriz. Aynı mantıkla, hadisleri incelersek; Allah'ın dininin

kaynağı olmaya layık olup olmadıklarını görürüz. Nasıl Kuran'ın dinin kaynağı olup olmadığı bizzat Kuran'ın irdelenmesiyle tartışılabilirse, hadislerin dinin kaynağı olup olmadığı mevzusu da hadislerin irdelenmesiyle karara bağlanabilir. Kitabımız boyunca Kuran'ı ve hadisleri inceleyip; dinin kaynağının ne olduğunu, nasıl olması gerektiğini açığa kavuşturmayı amaçladık. Bu bölümde ve bundan sonraki bölümlerde göstereceğimiz hadisler; hadislerin dinin kaynağı olmaya, Kuran gibi layık olmadıklarını açığa çıkaracaktır.

Kitabımızda eleştirdiğimiz hadisler, hadisçilerin kabul ettiği, en ünlü hadis kitaplarının hadisleridir. Hadisçilerin reddettiği, "yalandır (mevzudur)" dedikleri hadisleri almadık. Örneğin "Allah kendisini yaratmayı isteyince atı koşturdu ve onu koşturup terletti. Sonra kendisini bu terden yarattı" veya "Allah melekleri iki kolunun ve göğsünün kıllarından yarattı" veya "Allah'ın gözleri hastalandı, melekler Allah'ı ziyarete geldi" veya "Allah'ı rüyada gördüm. Uzun saçlı güzel bir genç suretindeydi. Yeşil bir elbise giymiş, altın nalınları vardı" hadisleri; hadisçilerin duyup da reddettikleri hadislere örnektir (İbni Kuteybe, Hadis Müdafası). Meşhur hadisçilerin, bu tarz uydurma hadisleri yalanladıkları doğrudur. Fakat bu bölümde ve bundan sonraki bölümlerde "en ünlü", "en doğru", "en güvenilir" hadis kitaplarındaki hadisleri görünce; hadis kitaplarında doğru ile yalanın ayırt edilemeyecek şekilde karıştığını, hadis toplarken gösterilen doğru ile yalanı ayırt etme çabasının başarılı olamadığını anlayacağız. Zaten Kuran yeterli, eksiksiz ve tüm teferruatları içeren kitabımız olduğuna göre böyle çabalara gerek de yoktur.

Kuran'ı iyice düşünmüyorlar mı? Eğer o Allah'tan başkasının katından olsaydı elbette içinde birçok çelişkiler bulacaklardı.

4-Nisa Sûresi 82

Hiç şüphesiz Hatırlatıcı'yı Biz indirdik Biz. Onun koruyucuları da gerçekten Biziz.

15-Hicr Sûresi 9

Nisa süresindeki ayetten, dinimizin kaynağının çelişkisiz olduğunu öğrenebiliriz. Allah Kuran'ın çelişkisiz olduğunu söyleyerek; hem Kuran'ın

doğruluğunu, hem de dinin kaynağının sahip olması gereken özelliği öğretiyor. Kuran ile çelişen hadislerin olması, hadislerin Allah katından olmadığının ve dinin kaynağı olamayacağının ispatıdır. Ayrıca Hicr suresindeki ayetten Kuran'ın korunduğunu, böylece dini kaynak olarak korunmuş bir kitaba sahip olduğumuzu anlıyoruz. Bu bölüm ve bundan sonraki üç bölümde, hadislerin; Kuran'la, kendi içlerinde ve mantıkla çelişkilerini sergilememiz sonucunda hadislerin korunmadığını ve binlerce uydurma ile düzeltilemeyecek şekilde karıştıklarını göreceğiz. Yani bu bölümlerde hadislerin dinin kaynağı kabul edilmesinin korkunç sonucunu görüp; çelişkisiz ve korunmuş olan dinimizin tek kaynağı Kuran'a, yalnız Kuran'a dönmenin gerekliliğini daha da iyi kavrayacağız.

1- ALLAH'IN BALDIRI OLUR MU?

Kuran : O'nun benzeri gibi hiçbir şey yoktur.

42- Şura Suresi 11

Hadis: "Allah ahirette Peygamberlere kimliğini kanıtlamak için bacağını açıp baldırını gösterir."

Müslim-İman 302; Buhari 97/24, 10/29; Hanbel 3/1

Bu hadisin hangi kitaplarda geçtiğine iyice dikkat edin. Hadis kitaplarının "en doğrusu" olarak gösterilen, tek hadisini inkar edenin kafir olacağı söylenen Müslim ve Buhari'de. Hadisçilerin mantığına göre bu hadisi inkar eden kafir, bu hadise inanan gerçek Müslüman olacaktır. Allah'a hiçbir şeyin benzemediğini söyleyen ayete karşın, hiçbir mecazi ifadeyi çağrıştırmadan, Allah'ın baldırı olduğunu ve ahirette baldırını açacağını söylemenin yanlışlığını uzunca anlatmaya gerek var mı?

2- ALLAH EL SIKIŞIR MI?

Kuran: Ve hiçbir şey O'nun dengi değildir.

112- İhlas Suresi 4

Hadis: "Allah benimle görüştü ve el sıkıştı. Elini iki omuzum arasına koydu. Öyle ki parmaklarının soğukluğunu iki göğsüm arasında hissettim."

Hanbel 5/243

Yine bu hadiste hiçbir mecazi manayı çağrıştırmadan, Allah'a parmak, parmaklarına da soğukluk atfedilerek; Allah şekilleştirilmektedir. Bu hadis, İhlas Suresi'nin Allah'ın hiçbir şeye denk olmadığını söyleyen ayeti gibi daha birçok ayetle de çelişir. Eğer hadisteki "el" ifadesi, mecazi bir mana akla getirip -güç ve kudret gibi- insani eli çağrıştırmasaydı, kabul edilebilirdi. Örneğin "Her şey Allah'ın elindedir" dediğimizde cümlenin akışından "her şeyin Allah'ın kontrolünde" olduğu anlaşılır. Fakat Allah'a parmak, parmaklara soğukluk atfeden bu hadisten böyle mecazi bir manayı kimse çıkaramaz. Üstelik bu hadiste Allah ile Peygamber'in el sıkışması gibi kabul edilemez bir ifade de yer almaktadır. Şimdi bu hadisleri "din" kabul etmek, bu dine kötülük yapmak değil midir?

3- DİN DEĞİŞTİREN ÖLDÜRÜLSÜN MÜ?

Kuran: Dinde zorlama yoktur.

2-Bakara Suresi 256

Hadis: "Dinini değiştireni öldürün."

Nesei 7-8/14; Buhari 12/1883

Allah'ın hükmünü hadisle aşmaya, Allah'ın dinini kendi kafalarına uydurmaya çalışanların bu anlama gelen uydurmaları yüzünden birçok insan öldürülmüştür. Bazı dine referanslar veren örgütlerin yaptığı katliamları, bu örgütlerin zihinlerinde meşrulaştıran da bunun gibi hadislerdir. Evlerinin bodrumunu insan mezarına çevirenleri Diyanet kınamaktadır, ama aynı Diyanet, Buhari ve Nesei gibi hadis kitaplarını ise övmekte, dinin kaynağı olarak göstermektedir. Bu bir çelişki değil de nedir? Ne yazık ki bahsedilen katliamları meşrulaştıracak izahlar, Sunni hadis kitapları ve mezhep izahlarında mevcuttur.

4- ÖLÜNÜN SUÇU NE?

Kuran: Doğrusu hiçbir günahkar bir başkasının günah yükünü yüklenmez.

53-Necm Suresi 38

Hadis: "Ölü, ailesinin kendisi için ağlamasından dolayı azaba uğratılır."

Buhari-K. Cemiz 32, 33, 34

Ne akla, ne de Kuran'ın genel mantığına uyan bu hadis de uydurmacılığın Kuran ve akılla çelişkilerine bir başka örnektir.

5- KADIN DÜŞMANLIĞI

Kuran: Ben sizden erkek olsun, kadın olsun hiçbir çalışanın ürettiğini boşa çıkarmayacağım. Hepiniz birbirinizdensiniz.

3-Ali İmran Suresi 195

Hadis: "Kadınlar arasında iyi kadın, yüz tane karga arasında alaca bir karga gibidir."

Buhari 9/1391

Kuran hayır üreten erkeğin de kadının da önünü açık tutarken, hadisler kadının önünü kapamaktadır. Kadın konusu, Peygamber'e iftira olarak uydurulan hadislerin en çok olduğu alanlardan birisidir. Ayrıntılı bilgi için 21. ve 22. bölümleri okuyunuz.

6- ZALİM KİM?

Kuran: Zulmedenler dedi ki: Siz olsa olsa büyülenmiş bir adama uyuyorsunuz.

25- Furkan Suresi 8

Hadis: "Peygamber Medine'de bir Yahudi tarafından büyülendi. Günlerce ne yaptığını bilmez durumda ortalıkta dolaştı."

Buhari 76/47; Hanbel 6/57, 4/367

Yakın dönemde Muhammed Abduh ve eski dönemlerde Mutezile'nin bu hadise itirazlarına karşın Muhammed Ebu Şehbe bu hadisi şöyle savunur: "Eğer Abduh sihir hadisini inkar etmişse akıl ve nakil ilimlerinde söz sahibi el Ma-ziri, el Hattabi, Kadı İyaz, İbn Teymiyye, İbnul Kayyım, İbn Kesir, en Nevevi, İbn Hacer, el Kurtubi ve Alusi gibi pek çok alim de O'nun hem rivayet ve hem de dirayet yönünden doğru olduğunu ispat etmişlerdir." Şehbe, Buhari ve Müslim'in de hadisi kabul ettiğini anlatır ve "sihir sonucu" olanları hadislere dayandırarak şöyle aktarır: "Peygamberimiz'e sihir yapılmıştı. Öyle ki hanımları ile cinsi münasebette bulunmadığı halde bulunduğunu zannederdi. Süfyan bunun en şiddetli sihir olduğunu söylemiştir." (Ebu Şehbe, Sünnet Müdafaası) Kuran'a göre ise Peygamber'in büyülendiğini söyleyenler zalimlerdir. "En güvenilir" hadisçilerin çoğuysa Peygamber'in büyülendiğini söylemektedir.

7- MİRASTA VASİYET VAR MI?

Kuran: Ey iman edenler! Herhangi birinize ölüm gelip çattığında vasiyet zamanı aranızda tanıklık şöyle olsun: Kendinizden adalet sahibi iki kişi, yahut yolculuk etmekte iken ölüm musibeti başınıza geldiyse sizin dışınızda iki kişi.

5-Maide Suresi 106

Hadis: Varis için vasiyet yoktur.

Hanbel 14/238

Kuran'da hem Maide suresindeki bu ayetten, hem diğer ayetlerden vasiyetin varlığı anlaşılır. Vasiyetten arta kalanlar ise Kuran'da tavsiye edilen şekilde dağıtılır. Vasiyeti iptale yönelik bu hadis, aslında Kuran'ın bir hükmünü iptale yönelik bir girişimdir.

8- EN BÜYÜK AZAP RESSAMLARA MI?

Kuran: Gerçekten Allah kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise dilediği kişi için bağışlar.

4-Nisa Suresi 48

Hadis: "Cehennemde en şiddetli azaba uğratılacak kişiler ressamlardır."

Buhari-Tesavir, 89

Kuran'a göre en büyük günah Allah'a ortak koşmaktır. Allah, ortak koşmayı affetmeyeceğini söylemekte, bunun dışında her günahın affedilebileceğini belirtmektedir. Bu yüzden Allah'ın en şiddetli azabına uğrayacak olanlar da ortak koşanlardır. Oysa Buhari'nin yukarıda alıntıladığımız hadisine göre en şiddetli azaba ressamlar uğrayacaklardır. (Mezhepçi, hadisçi yaklaşımı benimseyenlerin sanat dallarıyla ilgili uydurdukları hadisleri kitabın 18. bölümünde okuyabilirsiniz.) Bu hadis başta Kuran ile çelişmektedir. Ayrıca mantık ile çelişen bu hadisin çeliştiği başka hadisler de vardır. Örneğin diğer bir hadise göre cehennemde en şiddetli azaba satranç oynayanlar çarptırılacaklardır. (Büyük Günahlar, Hafız Zehebi)

9- ALTIN TAKILIR MI, İPEK GİYİLİR Mİ?

Kuran: De ki; "Allah'ın kulları için çıkardığı süsü ve temiz rızıkları kim haram etti?" De ki: "Bunlar dünya hayatında iman edenler içindir, kıyamet gününde ise yalnızca onlarındır." Bilen bir topluluk için Biz ayetleri böyle detaylı anlatırız.

7-Araf Suresi 32

Hadis: "Altın ve ipek ümmetimin kadınlarına helal, erkeklerine ise haramdır."

Müslim 2/16

Altın ve ipek hem erkek için, hem de kadın için bir süs eşyasıdır. Kuran'da hiçbir ayette yasaklanmazlar. Allah inananların dünyada da bu süslerden yararlanabileceklerini söyler ve erkek kadın ayrımı yapmaz. Her hadisinin doğru olduğu iddia edilen Müslim'de de yer verilmiş olan bu hadis, Kuran'ın belirttiğimiz ayeti ile çelişir.

10- DEPREMLERİN SEBEBİ OLAN BALIK

Kuran: Bundan sonra yeri yumurta biçimine soktu.

79-Naziat Suresi 30

Hadis: "Dünya balığın üzerindedir. Balık başını sallayınca Dünya'da depremler olur."

İbn-i Kesir Tefsiri, 2/29 68/1'in açıklamaları

Kuran, mucizevi bir şekilde dünyanın yumurta biçiminde elipsoid olduğunu, ceninin geçirdiği evreleri, evrenin oluşumunu, rüzgârların aşılayıcı olması gibi birçok konuyu açıklarken (Bakınız: İstanbul Kuran Araştırmaları Grubu, Kuran Hiç Tükenmeyen Mucize); hadislerde yer alan yukarıdakilere benzer akıl, bilim ve Kuran dışı ifadeler hem Kuran'la, hem de mantıkla çelişmektedirler. Dünyayı balığa oturtan, depremleri balığın kuyruğunun sallanmasına bağlayan bu anlayışın İslam'la ilgisi olmadığını açıklamak ve bu yanlışa yol açan temel yöntem hatalarına dikkat çekmek, bu dine hizmet değil midir?

7. BÖLÜM

,,,

HADİS - HADİS ÇELİŞKİLERİ

Bir evvelki bölümde görüldüğü gibi Allah, Kuran'ın korunduğunu ve içinde çelişki olmadığını söylemektedir. Allah, Kuran'ın çelişkisiz olmasını, Kuran'ın kendi tarafından vahyedildiğine delil gösterir. Buradan dinin kaynağının, çelişkisiz ve korunmuş olması gerektiği sonucu da çıkar. Bu mantıktan hareketle 6. bölümde, hadislerin Kuran ayetleriyle çeliştiklerini ortaya koyup, hadislerin dinin kaynağı olamayacağını gösterdik. Bu bölümde ise hadislerin kendi aralarındaki çelişkilerini de gösterip; hadislerin çelişkili ve korunmamış olduklarını, dolayısıyla dinin kaynağı olamayacaklarını bir de bu yönden gözler önüne sereceğiz. Böylece hadis kitaplarında, doğru ile yalanın ayırt edilemeyecek şekilde karıştıklarını bir kez daha anlayacağız. Herhangi bir hadis Kuran, başka bir hadis ve mantıkla çelişmiyorsa dahi zandır. Din ise aşağıdaki ayetten de anlaşılacağı gibi "zan" üzerine bina edilemez.

Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar sadece zanna uyuyorlar ve onlar sadece tahminde bulunup saçmalıyorlar.

6- En'am Suresi 116

Onların çoğunluğu zandan başkasına uymaz. Doğrusu zan gerçek adına hiçbir şey ifade etmez. Şüphesiz Allah onların yaptıklarını bilendir.

10- Yunus Suresi 36

Ey iman edenler! Zandan çok sakının çünkü zannın bir kısmı günahtır.

49- Hucurat Suresi 12

Ayetlerden insanların çoğunluğunun "zan"na uyduğunu fakat bunun bir şey ifade etmeyeceğini görüyoruz. Dini hadislere bina etmeye çalışmak; dini, "zan" gibi çürük bir temele bina etmektir. Oysa elimizde Kuran gibi her açıdan mucize, korunmuş, çelişkisiz, sapasağlam bir temelimiz vardır. Şimdi de aşağıda vereceğimiz on örnekten hareketle hadislerin kendi aralarındaki çelişkilerini ortaya koyup, başından beri söylediğimiz gibi hadislerin güvenilmezliğini ve dolayısıyla dinin temeli olamayacaklarını farklı bir açıdan görelim:

1- ORUÇLU İKEN KAN ALDIRILIR MI?

1. Çelişik Hadis: "Kan aldırmak, yapanın da yaptıranın da orucunu bozar."

Tirmizi Oruç 60; Ebu Davud Oruç 28; Buhari Oruç 32

2. Çelişik Hadis: "Peygamber'imiz oruçlu iken kan aldırmışlardır."

Ebu Davud Oruç 29-30; Tirmizi Oruç 59; Buhari Tip 11

Peygamberimiz eğer kan aldırmanın orucu bozduğunu söyleseydi, hiç şüphesiz kendisi kan aldırmazdı. Üstelik Kuran'da orucu; yemek, içmek ve cinsel ilişkinin bozduğu geçer. Yani birinci çelişik hadis, ikinci hadisle olduğu gibi Kuran'la da çelişmektedir. Fakat "en doğru" denen altı hadis kitabının üçünden yaptığımız bu alıntılar, çelişik hadislerin "en doğru" kabul edilen kitaplara bile girdiğinin bir delilidir.

2- TUVALET HANGİ YÖNLERE KARŞI YAPILABİLİR?

1. Çelişik Hadis: "Gerek küçük, gerek büyük tuvaletinizi yaparken kıbleye dönmeyin."

Hanbel 3/12

2. Çelişik Hadis: "Peygamberimiz bir takım insanlar küçük ve büyük tuvaletleri için kıbleye dönmeyi hoş karşılamadıklarından, bu bidatı (hurafeyi) kaldırmak için tuvaletini kıbleye doğru yaptırdı."

Buhari 4/11

Bir hadiste kıbleye karşı tuvaleti yapmanın hurafe olduğu anlatılırken; diğer bir hadiste ise Peygamber "hurafe uygulayıcısı" olarak gösterilmiş oluyor. Görüldüğü gibi hadisleri Peygamber'e atfetmek aslında Peygamber'e iftira etmek demektir.

3- ORUÇLU İKEN HANIM ÖPÜLÜR MÜ?

1. Çelişik Hadis: "Peygamber oruçlu iken hanımlarını öptü."

İbn-i Kuteybe, Hadis Müdafası

2. Çelişik Hadis: "Oruçluyken hanımını öpenin durumu sorulduğunda Peygamber; 'Orucu bozulmuştur' dedi."

İbn-i Kuteybe, Hadis Müdafası

Bu hadisler aslında İbn-i Kuteybe'nin dışında kütübü sitte denilen meşhur altı hadis kitabında da vardır. Fakat bu hadislere, İbn-i Kuteybe'nin, çelişik ve mantıksız hadisleri zorlama yorumlarla kurtarmak çabasından ibaret olan eserinde de rastlayabilirsiniz. Eğer hadislerin mantıksızlığını ve çelişikliğini bu hadisleri savunan birinin eserinden öğrenmek istiyorsanız size İbn-i Kuteybe'nin "Hadis Müdafası" kitabını tavsiye ederiz. Bir hadise göre Peygamber oruçlu iken hanımını öpüyor, diğer hadis oruçlunun öpüşemeyeceğini söylüyor. Belli ki bu hadislerden en az biri uydurmadır. İkisini de doğru olarak kabul etmek; Peygamber'i, ne yaptığını bilmez, çelişkili hareketleri olan bir kişi gibi göstermektir. Bu yüzden Peygamber'e en büyük iltifat; hadisleri bir kenara bırakıp din adına yalnız Kuran'ı esas almakla olur.

4- BİR NAMAZ İKİ KERE KILINIR MI?

1. Çelişik Hadis: "Biriniz evinde namazı kılar da sonra namaz kılmakta olan imama yetişirse, onun arkasında namaza dursun. İkinci kıldığı onun için nafile olur."

İbn-i Kuteybe, Hadis Müdafası

2. Çelişik Hadis: "Bir namazı günde iki defa kılmayın."

Ebu Davud 2/56

İkinci hadis hem birinci hadisle, hem de Kuran'la çelişir. Kuran'da namaz kılmak övülmüştür. Fazladan kılınan namazın ne zararı olabilir? Kimi durumlarda, kılınacak olan bir namazın kılınmamasına neden olacak bu hadis, kişilerin Allah'ı daha çok anmasını engellemektedir.

5- KÜÇÜK TUVALET NASIL YAPILIR?

1. Çelişik Hadis: "Kim size Peygamberimiz'in ayakta küçük tuvaletini yaptığını söylerse inanmayın."

Süneni Nesei 1-2/25

2. Çelişik Hadis: "Peygamberimiz bir kavmin süprüntüsüne varıp ayakta küçük tuvaletini yaptı."

Buhari 1/167

Birinci hadisin anlattığı ve Kuran'da bahsedilmeyen bu uygulamanın; aslında dinsel bir anlam yüklenerek tartışılmasına hiç gerek olmamasına rağmen, geleneksel İslam anlayışında, sevap getiren bir uygulama gibi sunulduğunu görüyoruz. Peygamberimiz'in küçük tuvaleti ayakta yapmayı yasakladığı söylenen uydurmalara binaen, bazı kişilere rahatsızlık vermesi muhtemel olan oturarak tuvalet yapmaya "sünnet" denmiş ve bundan sevap umulmuştur.

6- SU NASIL İÇİLİR?

1. Çelişik Hadis: "Peygamber ayakta su içilmesini yasakladı."

Ebu Davud 4/No:3717

2. Çelişik Hadis: "Peygamber'i sizin benim gibi ayakta su içerken gördüm."

Ebu Davud 4/No:3718

Bu örnek hadislerdeki birinci hadis, kendisiyle çelişen ikinci hadis de olmasına rağmen daha çok itibar görmüştür. Günümüzde de geleneksel İslami yaklaşımı benimseyenlerin, suyu oturarak ve üç yudumda içtiklerini ve bundan da sevap beklediklerini görebiliriz.

7- AYBAŞILI KADIN CAMİYE GİREBİLİR Mİ?

1. Çelişik Hadis: "Peygamberimiz caminin bahçesine girerek şöyle dedi: 'Şurası muhakkak ki cami ne cenabete, ne aybaşılıya helal değildir.'"

Müslim, Hayz 11; Ebu Davud, Taharet 104;
Tirmizi, Taharet 101; Süneni Nesei, Hayz 18

2. Çelişik Hadis: "Peygamber'in hanımı anlatıyor: 'Peygamberimiz, bizden biri aybaşılı olduğu halde, onun kucağına başını koyar ve Kuran okurdu. Bizden birimiz aybaşılı iken camiye gidip Peygamber'e birşeyler götürürdük.'"

Süneni Nesei, Hayz

Bir hadise göre aybaşılı kadın camiye girebilirken, diğer hadise göre aybaşılı kadın camiye giremez. (Aybaşılı kadının ibadetlerden nasıl alıkonduğunu 35. bölümün 2. sorusunda, 36. bölümün namaz kısmında ve 21. bölümde inceleyeceğiz.)

8- HACDA İHRAMLI OLAN EVLENEBİLİR Mİ?

1. Çelişik Hadis: "Peygamber Meymune ile evlendiği zaman her ikisi de ihramlıydı."

Süneni Nesei, 5-6/179

2. Çelişik Hadis: "İhramlı olan bir kişi (hacda olan) ne evlenebilir, ne kız isteyebilir, ne de başkasının nikahını kıyabilir."

Nesei 5,6/249

Kuran'da haccın nasıl yapılacağı açıklanmıştır. Kuran ile yetinmeyip, din, hadislere bina edilmeye kalkışılınca ortaya çıkan çelişkiler yumağı ortadadır.

9- ERKEKLERİN BALDIRI GÖZÜKEBİLİR Mİ?

1. Çelişik Hadis: "Baldırları açık olan bir sahabeye Peygamberimiz rastlamış ve 'Baldırlarını ört. Baldırlar da avret yerlerindendir.' demiştir."

Tehzibut Tezhip 2/69

2. Çelişik Hadis: "Peygamber'imiz evde baldırları açık yan üstü yatıyorlardı. Ebu Bekir izin istedi Peygamber hiç istifini bozmadan izin verdi. Ömer istedi aynı şekilde ona da verdi."

Hanbel 1/71

Hadislerden birine göre baldırları örtmek gerekir. Diğer hadiste ise Peygamber'in yanına birileri gelmesine rağmen baldırlarını örtmediği gözükür. Nitekim bazı mezhepler birinci hadisi alıp erkeklerin dizle göbek arasını örtmelerinin farz olduğu şeklindeki bir uydurma hükmü dine sokmuşlardır.

10- ÖLÜ HAYVANIN DERİSİ NE OLACAK?

1. Çelişik Hadis: "Peygamberimiz; 'Deri işlendi mi temiz olur' dedi. Sonra ölü bir koyuna rast geldi ve 'Onun derisinden faydalansanıza' dedi."

Buhari 72/30

2. Çelişik Hadis: "Peygamberimiz 'Ölü hayvanın ne derisinden ne de sinirinden faydalanınız.' dedi."

Hanbel 4/310,311

Kuran'a göre hayvan leşi yemek haramdır. Leşin derisinin haramlığına dair Kuran'da bir ifade yer almaz. Bu konuda alıntıladığımız iki hadisten

birine göre leşin (ölü hayvanın) derisi kullanılamaz, diğerine göre ise kullanılabilir.

Elimizde çelişkisiz Kuran varken, çelişkiler yığınına dönmüş hadislerle uğraşmak bizi Kuran'dan uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramamıştır. Allah'ın elçisi Peygamberimiz Hz. Muhammed, ahirette toplumundan şu şekilde şikayetçi olacaktır:

Elçi de şöyle der; "Ey Rabbim, benim toplumum bu Kuran'ı devre dışı tuttular."

25- Furkan Suresi 30

8. BÖLÜM

,,,

HADİS - MANTIK ÇELİŞKİLERİ

Bundan önceki bölümlerde verdiğimiz örnekler, Kuran'ın korunmuş, tutarlı, tamamlanmış, çelişkisiz ve dinin tek kaynağı olma vasıflarına sahip olduğunu; buna karşın hadislerin tutarsız, çelişkili olduklarını ve sadece zan olan hadislerin dine kaynak olamayacaklarını, üstelik Kuran yeterli ve detaylı olduğu için buna gerek de olmadığını ortaya koymaktadır. Bundan sonraki bölümlerde vereceğimiz örneklerle bu tezimizi daha da kuvvetlendireceğiz. Bu bölümde ise hadislerin mantıkla çeliştiklerini göstermeye çalışacağız. Kuran'a göre insanlar sürekli akıllarını çalıştırmalı; gerek evrende, gerek kendi yaratılışlarında, gerekse Kuran'da Allah'ın delillerini görmelidirler. Akıllarını çalıştırmadan toplumdaki çoğunluğa, törelere, geleneklere, kabullere göre din oluşturanların, hatalı olduğunu Kuran'dan anlıyoruz. Kuran'a göre Allah'ın nimeti olan akıl; evrenle ve evren ile hayatı değerlendirmede rehberlik eden Allah'ın kitabıyla, mükemmel bir uyum içindedir. Bu uyumun bir parçası olan aklın dinle çeliştiğini söylemek, aklı bir kenara atıp dini anlamaya kalkmak; aklı çalıştırmada değil aklı kullanmamada erdem aramak, dine akılsızca uygulamaları sokanların ve din düşmanlarının tezidir. Dinde aklı aşan hakikatlar vardır ama bunlar da akılla çelişmez ve dinin en anlaşılmayan konularında bile dinin getirdiği açıklamaların alternatifi olabilecek daha akılcı bir açıklama yoktur. Akıl dinle nasıl çelişir? Akıl Allah'ın bize hediyesi değil mi? Kuran defalarca bize aklınızı çalıştırın demiyor mu?

Allah pisliği akıllarını kullanmayanların üzerine yağdırır.

10- Yunus Suresi 100

Bu ayet "İslam" adına dinimize birçok uydurmaların sokulmasının temel bir sebebine dikkat çekmektedir. Mantıkla çelişen yüzlerce hadisi kitabımıza sığdıramayacağımız için sadece on tane örnek hadis ile yetineceğiz. Bu hadisleri incelememiz "aklını kullanmayanların üzerine yağan pisliği" daha iyi anlamamızı sağlayacaktır.

Anlattıklarımıza karşı olan ve hadisçi bir İslam anlayışını temel alanlar her seferinde: "Bunlar Peygamber düşmanı, Peygamberimiz'in sözlerini inkar ediyorlar, Peygamberimiz'i kaale almıyorlar" gibi sözler ile çeşitli iftiralarda bulunmaktadırlar. Örnek verdiğimiz her hadiste şunu bir kez daha iyice düşünün: Bu hadisleri inkar, Peygamber'i iftiralardan korumak mı, yoksa Peygamber'e iftira atmak mıdır? Hadislerin dinin temel kaynaklarından olduğunu kabul, Peygamber'e atılan iftiraları onaylamak ve kabul etmek olmuyor mu? "Hadisler dinin kaynağıdır" diyenler, bilmeyerek de olsa bu iftiraları meşrulaştırmış olmazlar mı? Lütfen hadislerin Kuran'la, mantıkla ve kendi içlerindeki çelişkilerine dair bu bölümleri bir de bu soruları düşünerek okuyun.

1- YERYÜZÜNÜN ÜSTÜNDE OLDUĞU BALIĞIN CİĞERİ

Hadis: "Yeryüzü balığın sırtındadır. Cennete girecekler ilk olarak bu balığın ciğerinden yiyecektir."

Buhari 3/51

Kuran'ın Dünya'nın yuvarlaklığına, Dünya'nın, Güneş ve Ay'ın hareketlerine, uzayın yaratılışına dair mükemmel izahlarına karşı hadislerdeki Dünya'nın öküzün ve balığın üzerinde olduğu açıklamasını tevil edenler (yorumla geçiştirmeye çalışanlar), Dünya'yı üzerinde tutan balığın ciğerinden yenmesini ve balığın sallanıp deprem yapmasını nasıl tevil edecekler? Bu konuya "açıklama" getirecek olanlar, şu izaha ne diyecekler? Bir hadiste Arş'ın 8 dağ keçisinin sırtında olduğu söyleniyor (Bakınız: Ebu Davud,

Sünnet 19; Tirmizi, No: 3320; İbni Mace, Mukaddime). Bu dağ keçileri ile ne kastedilmektedir? Bu izahları içeren hadis kitaplarına "dinin kaynağı" diyerek, bunları Kuran'ın yanına koymak Kuran'a haksızlık değil midir?

2- ALLAH = ZAMAN, HİÇ OLUR MU?

Hadis: "Peygamber'e, Allah'ın yerleri ve göğü yaratmadan önce nerede olduğu soruldu, Peygamber; "Bir bulut içerisinde idi; üstü hava, altı hava idi.' dedi."

Hanbel 4/11

Hadis: "Allah zamandır."

Muvatta 56/3

Niye bu tarz saçma izahlar Kuran'da geçmez de hep hadislerde yer alır? Dört "hak mezhep" diye sunulan mezheplerden birinin kurucusu Hanbel'dir ve hadis kitabı Hanbel de ona aittir. Dört mezhebin kurucularından birine ait olan diğer bir hadis kitabı ise Malik'in Muvatta'sıdır. Yukarıdaki iki hadisi kitaplarına alanların kurdukları mezhepler ne kadar güvenilir olabilir?

3- HZ. MUSA AZRAİL'E TOKAT ATTI MI?

Hadis: "Ölüm meleği Musa'ya gelerek: 'Rabbine icabet et' dedi. Bunun üzerine Musa ölüm meleğinin gözüne tokat vurarak onu çıkarttı. Melek hemen Allah'a dönerek 'Sen beni ölmek istemeyen bir kuluna göndermişsin, o benim gözümü çıkardı' dedi."

Müslim 10/176

Mantıkla hiç bağdaşmayan bu hadis aynı zamanda Hz. Musa'ya hakarettir. Allah'ın üstün ahlaklı bir Peygamber'i nasıl olur da ölümden kaçar? Üstelik de meleğin gözünü kör edip ölümden kurtulur? "Hiçbir yanlışı olmayan hadis kitabı" diye tanıtılan Müslim'de ve diğer meşhur hadis kitaplarında bu hadis geçmektedir. Bu hadisi doğru diye kitaplarına alanların diğer hadislerine de güvenilemez.

4- PEYGAMBERİMİZ HİÇ ZALİM OLUR MU?

Hadis: "Ureyne ve Ukeyle kabilelerinden bir grup Medine'ye gelerek Müslüman oldular. Medine'nin havası onlara dokununca Peygamber onlara deve sidiği içmelerini öğütledi. Adamlar develeri dağıttılar ve çobanı da öldürdüler. Peygamber onları yakalattı, ellerini ve ayaklarını kesti, gözlerini oydu, çölde susuz ölüme terk etti. Biz onlara su vermek isteyince, Peygamber bizi engelledi."

Buhari Tip5/1, Hanbel 3/107,163

Gözleri oymak, çölde susuz ölüme terk etmek hangi Kuran ayeti ile bağdaşır? Kuran'ın sunduğu rahmet Peygamberi ile bu anlatılanlar nasıl bağdaştırılabilir? Kendi yaptıkları canilikleri hoş göstermek için bu hadisi uyduranlar; Peygamber'i zalimmiş gibi gösterip, Peygamber'e hakaret etmiş oluyorlar.

5- YANGIN NASIL SÖNER?

Hadis: "Yangın gördüğünüzde tekbir getiriniz, zira tekbir ('Allahuekber' demek) onu söndürür."

Ramuzel Hadis

"Ramuzel Hadis" diğer hadis kitapları kadar ünlü olmadığı için bu kitabımızda Ramuzel Hadis'ten hadislere az yer verdik. Fakat ülkemizde en çok satan hadis kitaplarından biri de bu kitaptır ve alıntıladığımız hadis gibi birçok hadisi içermektedir. Eğer bu hadisi birileri doğru kabul ediyorsa, itfaiye ekipleriyle beraber (belki de itfaiye ekibi olmadan) tekbir getirecek bir koroyu da yangın yerine götürmeleri gerekir.

6- CİNSEL MÜNASEBETLE İLGİLİ GEREKSİZ AÇIKLAMALAR

Hadis: "Sizden birisi cinsel münasebette bulunduğu zaman eşinin cinsel organına bakmasın, zira cinsel organa bakmak körlüğe sebep olur."

Feyzul Kadir 1-326

Bu tip garip uydurmalarla, dinle dalga geçmek isteyenlerin eline bolca malzeme verilmiştir. Belki de bu hadisi uydurarak Peygamber'e iftira edenin amacı da dinle dalga geçmekti. İnsanların hayatına ve cinselliğine Kuran'ın getirmediği zorlukları ve yasakları getirmek, insanlığa yapılmış bir zulümdür. Cinsel hayatı kısıtlayıcı bu tür hadislere karşın, Peygamber'in ve arkadaşlarının cinsel hayatını olağanüstü bir tarzda anlatan münasebetsiz hadisler de vardır. Bu hadislerden birine göre sahabeler haccı bitirip, kadınlarına yöneldiklerinde cinsel organlarından spermler damlıyordu (Buhari, Hacc, 81; Müslim, Hacc, 141). Diğer bir hadise göre Peygamberimiz 30 erkeğin cinsel gücüne sahipti (Buhari). Başka bir hadise göre ise Peygamber nerede güzel bir kadın görse hemen eve koşar, hanımı Zeynep'le cinsel ilişkiye girerdi (Buhari, Hibe, 8). Bu tip hadisleri kabul etmek mi, yoksa reddetmek mi Peygamber'e saygısızlıktır? Karar sizin.

7- KADINLARIN CERAHAT YALAMASI

Hadis: "Eğer erkeğin tepesinden tırnağına kadar cerahat aksa, kadın da bunları ağzı ile temizlese, yine de erkeğin hakkını ödemiş olmaz."

İbn-i Hacer el Heytemi 2/121

Geleneksel İslam'da en çok hadis uydurulan konuların başında kadınlarla ilgili konular gelmektedir. Kuran'da, kadınlara yönelik kendi bakış açılarını bulamayıp, kadınları sokmak istedikleri şekli dinselleştirmek isteyenler, bol bol hadis uydurmuşlardır. Kitabımızın 21. bölümünde detaylı bir şekilde işlediğimiz "kadın" konusunda, uydurulan diğer hadislerden örnekleri de bulabilirsiniz.

8- BİR KEÇİ, KURAN'DAN EKSİLTME YAPABİLİR Mİ?

Hadis: "Zina yapan evlilerin taşlanarak öldürülmelerini emreden ayet Hz. Ayşe'nin döşeğinin altındaki sayfada yazılı bulunuyordu. Peygamber ölünce Hz. Ayşe onun gömülme işlemleri ile meşgulken, evin açık kapısından içeri

giren bir keçi, o sayfayı yedi. Böylece taşlayarak öldürme cezası Kuran'dan çıktı. Ama hükmü devam etmektedir."

İbn-i Mace 36/194; Hanbel 3/61,5/131

Bu hadis ve taşlayarak öldürmeyi savunan diğer Kuran ve mantık ile çelişkili hadisler, dinimize büyük zarar vermiştir. Bu hadislerle:

1- Kuran'ın zina edenlerle ilgili hükmü iptal edilmektedir.

2- Kuran'ın hükmüne ilaveten yeni bir hüküm getirilmektedir.

3- Kuran'ın eksik olduğu iddia edilmektedir.

4- Kuran'ı eksiltenin bir keçi olduğu gibi bir saçmalık savunulmaktadır.

En ünlü hadis kitaplarında yer alan ve Ehli Sünnet tüm mezheplerle beraber Şiilik tarafından da savunulan bu inanılmaz iddia, önemine binaen 26. bölümde özel olarak işlenecektir.

9- NASIL BİR TAŞTIR BU TAŞ?

Hadis: "Hacer-ül Esved cennettendir. O kardan daha beyaz idi ve müşriklerin günahı onu kararttı."

Hanbel 1/307

Hadis: "Hacer-ül Esved Allah'ın yeryüzündeki sağ elidir. Onunla insanlardan dilediği ile tokalaşır."

Cami-üs Sağır 1/151

Hacer-ül Esved taşı için uydurulan bu tip hadisler, hac sırasında Kabe'de, İslam'ın ruhuyla uyumsuz davranışların sergilenmesine sebep olmaktadır. Hacer-ül Esved taşına dokunmak için birbirini ezenleri, dinimizi bilmeyenler görseler, ne düşünürler? Bu hadisler daha evvel de alay konusu olmuştur. Hadislerin güvenilmez olduğunu Abbasiler döneminde savunup, sonra siyasi konjonktürde yok olan Mutezileler: "Bu hadise göre Hacerül Esved denen taş müşriklerin günahı yüzünden Kabe putperestlerin elinde iken karardıysa, şimdi Kabe Müslümanlar'ın elinde olduğuna göre, bu taşın beyazlaması gerekir" diyerek, bu hadisi savunanlarla alay etmişlerdir.

10- GEL DE ÇIK İŞİN İÇİNDEN!

Hadis: "Kalbinde hardal tohumu kadar kibir bulunan cennete giremez. Yine kalbinde hardal tohumu kadar iman olan da cehenneme giremez."

Buhari 81/51

Kişiyi en ufacık fiilinde cennete gönderen bir sürü hadis vardır. Kişiyi en ufacık bir fiilinde cehenneme gönderen de birçok hadis vardır. Bu tutarsız yaklaşımlar, kimi zaman yukarıdaki örnekte olduğu gibi tek bir hadiste de buluşabilmektedir.

Peygamber'e yapılabilecek en büyük hakaret, bu hadisleri onun söylediğini iddia etmektir. Peygamber'in bize tek yazdırdığı, mesaj olarak Allah'tan getirdiği Kuran, dinimizin tek kaynağıdır.

And olsun ki size hatırlatıcı bir kitap gönderdik. Hâlâ aklınızı çalıştırmayacak mısınız?

21- Enbiya Suresi 10

9. BÖLÜM

HADİSLERİN DİNE İLAVELERİ

Kitabımızın buraya kadarki bölümlerinde belirttiğimiz çok önemli bir noktayı, bazı yanılgıları düzeltmek için bir daha vurgulayacağız. Kimileri Kuran'la, diğer hadislerle ve mantıkla çelişmeyen hadisleri kullanalım diyebilir. Hadisler Kuran, diğer hadisler veya mantıkla çelişmiyorsa dahi; dini yeni bir yaklaşım meydana getiriyorsa, cennet veya cehennem tasvirlerine ilaveler yapıyorsa, Kuran'a ilave sevap veya günah kavramları oluşturuyorsa, kısaca dine ilaveler yapıyorsa da o hadisler veya hadislerin yorumunu reddetmemiz gerektiğini ve dine yapılan bu şekildeki ilaveleri de kabul etmememiz gerektiğini bilmeliyiz. (Eğer hadisleri kullanma işleminde, dine bir ilavede bulunulmayacak veya dinden bir eksiltme yapılmayacaksa; bunda bir sorun olduğu söylenemez. Fakat bu hadisleri kitaplarında okuduğumuz kişilerin, önceden örneklerini verdiğimiz sorunlu hadisleri nakleden kişiler olduğu da unutulmamalıdır.) Kuran, kendisinin her şeyi açıklayan, yeterli ve dinin tek kaynağı olduğunu söylemektedir:

> **Sana her şey için ayrıntılı bir açıklayıcı, doğruya ileten, rahmet olan ve Müslümanlara müjde olan kitabı indirdik.**
>
> *16- Nahl Suresi 89*

Kuran'a ilave bir sevap veya günah kavramını ileri sürmek, bu ayetle ve kitabın 2. bölümünde bir kısmını belirttiğimiz ayetlerle çelişir. Bu yüzden herhangi bir hadis, Kuran'dan anlaşılmayan bir şeyi dine ilave ediyorsa;

yeni günah, sünnet, mekruh kavramları çıkartıyorsa, Kuran'ın her şeyin detaylı açıklayıcısı olmasına binaen bu hadisler veya yorumları reddedilmelidir. Kuran'da geçmeyen bir mantık ya da uygulamayı dine ilave eden hadislere ise aşağıdaki 10 örneği verebiliriz.

1- 27 VE 70 KAT

Hadis: "Cemaatle kılınan namaz tek başına kılınan namazdan 27 derece daha üstündür."

Buhari Ezan 30; Müslim Mescid 249; Muvatta Cemaat 1

Eğer bu hadisin Kuran'la, başka bir hadis veya mantıkla çelişkisini göremiyorsanız; dini bilgimize bir ilavede bulunan bu hadisin yine de uydurma olduğunu söyleyebilirsiniz. Çünkü Kuran'da böyle bir sevap tanımlaması yoktur. Misvakla (diş fırçası yerine kullanılan bir ağaç parçası) alınan abdestin ve sarıkla kılınan namazın, 27 veya 70 kat daha sevap olduğunu söyleyen hadisler de böyledir.

2- SOL ELLE YEMEK

Hadis: "Sol elinizle yemeyiniz, içmeyiniz. Çünkü Şeytan sol eliyle yer, içer."

Hanbeli 2/8,33

Bazı gelenekçi dini grupların kurslarında, sol elle yemek yiyen çocukların elleri dayaktan şişirilmekte, yüzü koyun yatan çocuklar dövülüp gece yarısı kaldırılmaktadır. Çocukların psikolojisini bozan bu uygulamaların sebebi ise bu ve benzeri hadislerdir. Kuran'da yasaklanmayan bir yeme biçimini, din adına yasaklamak; Kuran'ın anlattığı dine ilave yapmak demektir.

3- DOĞAN ÇOCUK İLE İLGİLİ SEREMONİLER

Hadis: "Hazreti Peygamber çocuğa doğumunun yedinci gününde isim konmasını, çocuğun yıkanarak pisliklerden temizlenmesini ve kurban kesilmesini emir buyurdu."

Tirmizi, Edeb 63/2834; Ebu Davud 2837

Bu hadisi okuyan, bu hadiste kötü bir şey görmeyebilir. Fakat Kuran'da, çocuğa yedinci günde isim konmasının veya kurban kesilmesinin "emredildiği"ne dair hiçbir şey yoktur. Sorun, hadisteki "emir buyurdu" ifadesindedir; Peygamber'in bu uygulamayı emretmeden, kendi tercihiyle yaptığını düşünebiliriz, sonuçta bu uygulamalarda Kuran'a aykırı bir yön yoktur. Fakat dinde olmayan bir emri ve sevap kavramını dine ilave ettiği için bu hadis de uydurmadır. İllaki hadisin zararlı bir şey ifade etmesi gerekmez. Hatta hadis iyi bir şeyi dahi "sevap" veya "emir" diye dine sokuyor veya zararlı bir şeyi mekruh yapıyorsa bile; dine ilave getirdiği için hadisin yine uydurma olduğu anlaşılır. Bu tip uydurmaların sebebi, kitabın 5. bölümünde değindiğimiz gibi dini sevdirmek olabilir. Fakat sebebi ne olursa olsun, insani olanı Allah'ın dinine katmak, insani ile Allah'tan olanı karıştırmaktır ki bu da dine ihanettir.

4- KARA KÖPEKLERİ ÖLDÜRELİM Mİ? DEVE ŞEYTANDAN MI YARATILDI?

Hadis: "Tüm kara köpekleri öldürünüz. Çünkü onlar Şeytandır."

Hanbeli 4/85, 5/54

Kuran'daki Kehf suresinde, iman eden gençler ve köpekleri anlatılır. Bu gençler övülmekte ve Kuran'ın hiçbir yerinde köpeklerin aleyhinde hiçbir şey söylenilmemektedir. Bu ayetleri eğer hatırlamazsanız, Peygamber döneminde köpeklerin mescitte dolaştığına dair hadisi de bilmiyorsanız, bu hadis size mantıksız da gelmiyorsa, sırf Kuran'da geçmeyen bir şeyi dine ilave ettiğine bakarak bu hadisi ve köpekler aleyhine diğer hadisleri reddedebilirsiniz. Bu tarz hadisler yüzünden köpeğin abdesti bozduğu gibi uydurmalar üretilmiş ve insanlar hayvanlar âlemindeki en yakın dostlarından uzaklaştırılmışlardır.

Aslında hayvanlar âlemiyle ilgili uydurma hadisler çok fazladır. Örneğin bir hadiste horozun melek gördüğü için öttüğü, eşeğin şeytan gördüğü için anırdığı söylenir (Müslim). Farenin aslında Yahudi olduğu, bu yüzden deve

sütü içmediği başka bir hadistir (Müslim Zühd). Karganın sapkın (fasık) olduğu da hadistir (Buhari 59/16; Hanbeli, Müsned 2/52). Devenin şeytandan yaratıldığı, dinsizlerin istismar edebileceği diğer bir hadistir (Hanbeli, Müsned 4/85). Kedinin aslanın aksırığından, domuzun filin aksırığından yaratıldığını iddia eden hadisler de vardır (El Mecruhin 1/101). Tüm bu hadisler, dinin mantıksız sanılmasına sebep olmuşlardır. Şimdi sadece Kuran'dan din anlaşılmaz diyenlere soralım: Sizin dini anlamadaki yönteminize göre hadisler dinin kaynağıdır. O zaman sizin yönteminize göre en güvenilir hadis kitaplarında geçen bu izahları da kabul etmeniz gerekir. Kabul ediyor musunuz? Kabul etmiyorsanız, sadece Kuran'ın güvenilir olduğu ve o zaman dinin Kuran'dan anlaşılması gerektiği sonucuna varırsınız. Eğer bu hadisleri kabul ediyorsanız, bir kez daha önce bu hadisleri sonra Kuran'ı okumanızı ve bu konu üzerinde ciddiyetle düşünmenizi tavsiye ederiz.

5- YEMEK TAKIMLARI GÜMÜŞSE DEĞİŞTİRMEK GEREK

Hadis: "Peygamber bize altın ve gümüş kap içerisinde yemek yemeyi ve su içmeyi yasakladı.'"

Buhari 12/1952

Kuran'da böyle bir yasak da, hüküm de yoktur. Bu tarzda bir ilaveyi dine sokmak, Kuran'ı yetersiz görmek, Kuran'ın üzerine ilaveler yapmak manasına gelir. Peygamberimiz Allah'ın indirdiği dine ilave yapmayacağına göre bu hadisin de uydurma olduğu anlaşılmaktadır.

6- ÜÇ PARMAK KESEN DÖRDÜNCÜYÜ DE KESSİN DAHA İYİ

Hadis: "Bir kadının parmaklarını kesmenin cezası, deve cinsinden tazminat olarak şöyledir; bir parmak için on deve, iki parmak için yirmi deve, üç parmak için otuz deve, dört parmak için yirmi deve."

Muvatta 43/11; Hanbel 2/182

Erkek olsun, kadın olsun birinin parmağını isteyerek veya yanlışlıkla kesenin ceza olarak tazminat vermesinde bir gariplik yoktur. Fakat Kuran'da

yukarıdaki gibi bir tazminat belirlenmemiştir. Yani insanlar içlerinde bulundukları devir ve şartlara göre tazminatları belirleyebilirler. Belli bir devirde buna benzer bir tazminat verilmiş olabilirse de bu tazminatın evrensel olduğu ve her dönemde deve üzerinden yapılması gerektiği yorumu uydurmadır, dine ilavedir. Üstelik yukarıdaki tablo mantıklı da değildir. Nasıl üç parmağı kesmenin tazminatı otuz deve iken, dört parmağı kesmenin tazminatı yirmi deve olur?

7- KADINLARINIZI SÜNNET ETTİRDİNİZ Mİ?

Hadis: "Ey Atıyye, yufkadan sünnet et, derin gitme, çünkü yufka sünnet etmek (kanın üste çıkmasıyla) yüzü güzelleştirir ve kocası için daha zevkli olur."

Gazali, İhyau Ulumiddin 1/382

Kuran'da kadının da, erkeğin de sünnet olması geçmez. Sünnetin sağlığa faydalı olduğunu düşünen sünnet olabilir, ama sünnet olmak istemeyen olmayabilir de. Bu dini bir sorumluluk değildir. Hadiste görüldüğü gibi, "kadınların sünneti" de hadisler aracılığıyla dinimize mal edilmiş bir uygulamadır. Hadise göre kadının sünneti derin kesilmemek kaydıyla yapılmalıdır; bu uygulama yüzü güzelleştirecektir ve kadının kocasının zevk almasını sağlayacaktır. Ne yazık ki dine sokulan bu tip ilaveler, dinin uygulanamaz bir sistem gibi görülmesine ve birçok kişinin gereksiz sıkıntılar çekmelerine ve dinden uzaklaşmalarına sebep olmuştur.

8- NASIL AĞAÇTIR O? NASIL DİŞTİR O? NASIL DERİDİR O?

Hadis: "Cennette bir ağaç vardır ki binekli onun gölgesinde yüz yıl gider."

İbn-i Mace Züht 39; Müslim Cennet 6; Tirmizi Cennet 19

Hadis: "Cehennemde kafirin azı dişi Uhud dağı kadar, derisinin kalınlığı da üç günlük mesafe kadardır."

Müslim

Hadis: "Cehennem ehli ateşte o kadar büyüyecek ki kulak memesi ile boynu arası yedi yüz yıllık mesafe kadar olacaktır."

Hanbel, Müsned

Hadis: "Ümmetimin fakirleri zenginlerden beş yüz sene evvel cennete girecektir."

Tirmizi; İbn-i Mace

Kuran'da geçmeyen bu anlatımlar, cenneti ve cehennemi anlama hususunda ilavelerdir. Kuran, cennet ve cehennem tariflerini gerekli şekilde yapmıştır. Kuran gerekli izahları yapmışken bu izahları yapmak, Kuran'ın izahlarına yeterince önem verilmemesine yol açar. Hadislerde, Kuran'da olmayan birçok cennet ve cehennem manzarasına rastlayabiliriz. Bu açıklamalar ister mantıklı olsun, ister mantıksız olsun hiçbirini ciddiye almamak gerekir. Sadece uygulama alanında değil, ilave bir dini anlayış getirme alanında da hadislerin otoritesi kabul edilemez.

9- DEVE ETİ YİYENE ABDEST ALDIRMAK

Hadis: "Peygamber deve eti yemekten soruldu; Peygamber 'Onu yediyseniz hemen abdest alın' dedi."

Ebu Davud 1/185

Kuran'da deve etinin abdesti bozduğu geçmez. Bu yüzden Kuran'a ilave olan dini zorlaştırıcı bu hüküm de dine ilavedir. Kimi mezhepler bu hadise göre deve eti yiyenin yeniden abdest alması gerektiğini söylemişlerdir. Kitabımızın 36. bölümünde Kuran'dan anlaşıldığı şekliyle abdesti anlatacağız.

10- BİR NAMAZLA KURTULMAK

Hadis: "Salı günü gündüzün ortasında veya güneş yükseldiğinde kim ki her rekatında bir Fatiha, bir Ayetel Kürsi ve üç İhlas okumak suretiyle on rekat namaz kılarsa, yetmiş gün defterine günah yazılmaz, bu yetmiş gün içerisinde ölürse şehit olarak ölür ve yetmiş senelik günahı bağışlanır."

Gazali, İhyau Ulumiddin 1/539

Hadis: "Kim ki çarşamba günü güneş yükselince on iki rekat namaz kılar, her rekatında bir Fatiha, bir Ayetel Kürsi, üç İhlas ve üç Muavezeteyn okursa arşın altından bir münadi: 'Ey Allah'ın kulu! Geçmiş günahların bağışlandı. Allah kabir karanlığı azabını ve kıyametin şiddetini senden kaldırdı, artık senin için fazla amele lüzum yok' diye bağırır ve o gün kendisi için bir Peygamber sevabı yükselir."

Gazali, İhyau Ulumiddin 1/540

İslam âleminin en önemli klasiklerinden kabul edilen "İhyau Ulumiddin"de Gazali, Kuran'da geçmeyen namazları açıklamakla dine ilaveler yapmıştır. Bu hadislere göre yetmiş günde bir bahsedilen Salı günkü namazı kılmak veya hayatta bir kez bahsedilen Çarşamba günkü namazı kılmak bir Müslüman'a yetecektir. Bu hadislere göre tek namazla yetmiş senelik günahın bağışlanması da, Peygamber sevabı kazanmak da mümkün olmaktadır.

Gazali, felsefi konular hakkında yazdığında, dünyanın en seçkin düşünürlerinden biri olduğunu göstermiştir. Fakat fıkıh ve hadis alanlarında ne yazık ki aynı başarıyı gösterememiştir.

SİZ BU HADİSLERİ DİNİMİZE KAYNAK OLARAK YAKIŞTIRIYOR MUSUNUZ?

Hadislerin dinin kaynağı olamayacağını anlattıktan sonra hadisleri;

1. Kuran,
2. diğer hadisler,
3. mantık,
4. ilaveler

açısından inceleyip, dinin kaynağı olamayacaklarını, böylece Kuran'ın dinin tek kaynağı olması gerektiğini gösterdik. Bu bölümlerde kullandığımız hadislerin kimisi hem Kuran, hem diğer hadisler, hem mantıkla çelişip, hem de dine ilaveler yapıyordu. Fakat biz dört bölümün dördüne de giren veya iki üç maddeyi de kapsayan hadisleri tek bir başlık altında inceleyip, alt başlığında yer aldıkları madde açısından bu hadislerin sorunlarını açıkladık.

Kitabı ansiklopedi yapmak istemediğimiz için her bölümde sadece on örnek verdik. Ümit ediyoruz ki tüm bu anlatılanlar Kuran'daki aydınlığın, hadislerdeki karanlığın kavranmasını sağlayacaktır.

Şimdi hadislerin dinin kaynağı olduğunu söyleyenlere ve hadisleri dinin kaynağı yapan mezheplere uyup "ben Hanefi'yim", "ben Şafi'yim", "ben Maliki'yim" diyenlere soruyoruz: Siz bu hadisleri Allah'ın dininin kaynağı olmaya layık görüyor musunuz? Cevabınız eğer "Layık görmüyorum" ise o zaman, tüm hadisleri ve mezhebinizi terk etmek zorundasınız. Çünkü tüm bu verdiğimiz örnekler; hadisçi mezhepçi anlayışı savunanlara göre en itibarlı, en doğru olan kaynaklara dayanmaktadır.

Eğer bu kaynaklar güvenilmezse, mezheplerin zihniyeti çökeceği için mezhep diye bir kurum da kalmaz. Hadis ve mezheplerin ortada kalmadığı bir durumda ise dinin kaynağı olarak Kuran tek başına kalır. Dinin kaynağının sadece Kuran olduğunu anladıysanız; mezhep ve hadislere dayalı bilgilerinizi bir kenara bırakın, yalnız ve yalnız Kuran'a göre dinin teorisini ve pratiğini öğrenin. Eski bilgilerinizin geleneklere, geleneğin ise mezhep ve hadislere dayanabileceğini unutmayın. Bu yüzden zihninizi sıfırlayıp, Kuran'a göre dini baştan yapılandırmanız çok önemlidir. Eğer cevabınız "Layık görüyorum" ise lütfen Kuran'ı daha çok okuyun, sonra bir de hadisleri okuyun...

Ve gerçekten O (Kuran) iman edenler için bir doğruluk rehberi ve bir rahmettir.

27- Neml Suresi 77

10. BÖLÜM

,,,

HADİSLER HADİSLERİ YARGILARSA

Daha evvel gördüğümüz gibi "hadis" adı altında nakledilen sözlerin birçoğunu Kuran ve akıl reddetmektedir. Bunların yanında, "dinin kaynağı" gibi gösterilen bu hadisleri yargılayıp, bunların yanlışlığını ortaya koyacak hadisler de mevcuttur. Bu bölümde, hadisleri hadislere yargılatırken amacımız, bir kısım hadisleri reddedip, kendi kafamıza uyanları toplamak değildir. Çünkü böyle bir gayret içinde olmayı (hele ortaya çıkan tabloyu görünce) Kuran'ı yetersiz bulmanın bir uzantısı olarak görmekteyiz. Hadisleri hadislere yargılatmaktaki amacımız, hadisleri, dinin kaynağı olarak sunanların; yorumla, görmemezlikten gelerek ve birçok ayrı anlamlı hadisten kafalarına uyanı seçerek, kendi uydurdukları hadislerle bile çeliştiklerini göstermektir.

PEYGAMBERİMİZ HADİS YAZIMINI YASAKLAMIŞTI

Sunni ve Şii İslam adına hadis kitapları yazılması bile, Peygamberimiz'in hadis yazımını yasaklayan tavrıyla çelişmektedir. Üstelik Peygamberimiz'in hadis yazımını yasakladığı bu kitaplarda da yer almaktadır. 4. bölümde de değindiğimiz bu konuyla ilgili şu hadislere bakalım:

Allah'ın elçisinden sözlerini yazmak için izin istedik, bize izin vermedi.

Tirmizi, K. İlm 11

Biz hadis yazarken Hz. Peygamber yanımıza geldi ve "Yazdığınız şey nedir?" dedi. "Senden işittiğimiz hadisler" dedik. Hz. Peygamber dedi ki:

"Allah'ın kitabından başka kitap mı istiyorsunuz? Sizden evvelki milletler Allah'ın kitabı yanında başka kitaplar yazdıkları için yoldan çıktılar."

El Hatib, Takyid 33

Dikkat ederseniz Peygamber'in hadis yazımını yasaklayan bu hadislerini, hadis kitaplarını dinin kaynağı kabul edenler nakletmiştir. Burada şu soruları sormalıyız: Madem bu hadisleri biliyorsunuz, o zaman niye hadis kitapları yazıyorsunuz? Siz Peygamber'den daha mı çok dini düşünüyorsunuz? "Peygamber, o zaman Kuran'la hadis karışmasın diye hadis yazdırmadı, artık Kuran'la karışma tehlikesi yok, o yüzden hadis kitapları yazıyoruz" demek, tatmin edici bir açıklama değildir. Hadisler Kuran gibi dinin kaynağı olsaydı ve Peygamber hadisleri yazdırmayıp, unutulmaya mahkum etseydi, dini eksik tebliğ etmiş olmaz mıydı? Hadisler dinin bir kaynağı ve lüzumlu bir parçası ise nasıl olur da yazılmak yoluyla muhafaza edilmezler? Kuran'daki sureler karışmıyordu da hadisler niye karışacaktı? Peki, Peygamber'in, "Kuran'la karışma tehlikesi ortadan kalkınca hadisleri yazın" diye bir hadisi var mı? Sonuç olarak diyebiliriz ki; hadislere dinini bina edenler, bu hadislerin yargısına göre hadis kitaplarını yakmak, yok etmek zorundadırlar. Bu hadislerin yargısına uyuyor musunuz?

Kimi hadislerden, Kuran'da olmayan helal ve haramların dine girdiğini de öğreniyoruz. Şu hadisleri inceleyelim:

Ey insanlar ateş tutuşturuldu ve karanlık gecenin parçaları gibi fitneler yakınlaştı. Allah'a yemin ederim ki aleyhimde tutunacak bir şeyiniz yoktur; Kuran'ın helal kıldıkları dışında bir şeyi helal kılmadım. Kuran'ın haram kıldıkları dışındakileri de haram kılmadım.

İbni Hişam, Siret 4

Allah bazı farizalar vazetmiştir, onları aşmayın. Bazı hadler koymuştur, onlara yaklaşmayın. Bazı şeyleri haram kılmıştır, onları yapmayın. Bazı şeyleri de unutmaksızın size rahmet olması için hatırlatmamıştır, onları da araştırmayın.

Mahmud Ebu Reyye, Muhammedi Sünnetin Aydınlatılması

Allah'ın kitabında helal kıldığı helal, haram kıldığı haramdır. Hakkında sustuğu ise serbesttir. Allah'ın serbest bıraktıklarını kabul edin ve bilin ki Allah hiçbir şeyi unutucu değildir.

Ebu Davud K Etime 39; Tırmizi K Libas 6;
İbni Mace K Etime 60; El- Müracaat sayfa 20

Bu hadislere göre Kuran'ın belirttiklerinin dışında haram yoktur. Bu hadislerin yargısına göre Peygamber, Kuran'ın haramları dışında hiçbir şeyi haram kılmadı. Yani bu hadislerin yargısına göre "Peygamber'in hadisleri" denerek dine ilaveler yapan hadisler, "Peygamber'in hadisleri" değildir.

Benden sonrası 30 yıl hilafet, ondan sonrası melikiyettir...

Sahihi Buhari

Bakın en doğru denilen hadis kitabına göre 30 yıllık halifelik döneminden sonrasını Peygamber beğenmemektedir. Gerçekten de dört halife dönemi (Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali) 30 yıl sürmüştür. Bu dönemde ne bir mezhep oluşturulmuştur, ne de Kuran dışında bir hadis kitabı yazılmıştır (11. bölümü okuyunuz). Neden bu dönemdeki gibi Kuran'ın tek kaynak olduğu mezhepsiz bir İslam'ı yaşamayalım? Gerçi biz bu hadisin, Emeviler'i sevmeyen Ali taraftarlarınca uydurulduğunu sanıyoruz. Hadislerin toplanma döneminde hilafetin 30 yıl sürdüğü biliniyordu; muhtemelen dört halife sonrası düzenden memnun olmayan biri bunu uydurup, fikirlerini güçlendirmek istedi. Fakat geleneksel Ehli Sünnet inanç adına Buhari'nin tek hadisini inkar edenin kafir olduğu söylenmiştir. O zaman buna inananların, hadisin hakkını verip, dört halife dönemindeki gibi hadis kitaplarını imha etmeleri gerekmez mi? Bu hadise inananlar, nasıl dört halifeden sonraki meliklerin idare ve gözetiminde oluşturulan mezheplere ve hadis kitaplarına güvenmektedirler?

YALNIZ VE YALNIZ KURAN

Yine bazı hadislere göre Peygamberimiz, Kuran'ı tebliğ etmenin ve Kuran'ı yaşamanın dışında kalan dünyevi konularda ve kişisel meselelerde

bazı hatalar yapabilmektedir. Bu yüzden, Kuran'ın bildirdiğinin dışındaki Peygamber'in hayatıyla ilgili anlatımlardan, Kuran'a ilave evrensel hükümler çıkarmak yanlıştır. Çünkü bu, yukarıdaki hadislerden de anlaşılacağı üzere insanların serbest bırakıldığı alandır. Peygamber'in güncel hayatta bazı hataları olabileceğini anlatan hadisler şöyledir:

Peygamberimiz Medine'ye geldiğinde, Medineliler hurmayı aşılıyorlardı. Peygamberimiz "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Onlar "Biz bunu yapardık." dediler. Peygamberimiz "Belki yapmazsanız daha iyi olur." dedi. Onun sözüne uyarak bu işlemi terk ettiler de hurma ürün vermez oldu. Bu durumu Peygamberimiz'e hatırlattıklarında kendilerine şöyle buyurdu: "Ben ancak bir insanım. Size dininizle ilgili bir şeyi emrettiğimde onu alın. Kendi görüşümden bir şeyi emrettiğimde ise ben ancak bir insanım."

Müslim, K. Fazail 140; Hanbel 3/152

Peygamberimiz Bedir'de suyun yakın olduğu bir yeri ordugah olarak seçmişti. Sahabeden el Habbab b. el Munzir O'na şöyle dedi: "Ey Allah'ın elçisi, burası bize laf düşmeyecek şekilde Rabbinin senin için seçip yerleştirdiği bir yer midir? Yoksa o bir görüş, öneri ve harp hilesi midir?" Allah'ın elçisi cevaben "Aksine o bir görüş ve harp hilesidir" dedi. Bunun üzerine el Habbab: "Burası hiç de iyi bir konak yeri değildir. Kalkıp karşımızdaki topluluğa en yakın suyun başına karargah kuralım. Sonra orada bir kuyu kazıp suyu depolayalım da biz içelim, onlar içmesinler." dedi. Peygamberimiz: "Doğru söyledin" dedi ve onun söylediğini yaptı.

İbni Hişam, es Sireh; Taberi, et Tarih

Ben ancak bir insanım. Sizler aranızdaki davaları bana getiriyorsunuz, umulur ki bazılarınız delillerini diğerlerinden daha iyi dile getirirler de ben duyduğum üzere onlar lehinde bir hükme varırım. Kime (haksız yere) kardeşinin hakkından hüküm verirsem, o kardeşinin hakkı olan bu şeyi kesinlikle almasın. Haksız yere alan için ancak ateşten bir parça ayırırım.

El Kadı Iyaz, Eş Şifa

Buraya kadar alıntıladığımız bu hadislerin yargısına göre:

1- Kuran dışında helal ve haram kaynağı yoktur.

2- Hadis kitapları oluşturulmayacak ve mevcutlar imha edilecektir.

3- Peygamber'in Kuran'ı açıklamak ve yaşamak dışındaki eylemlerine dini bir mana yüklenip, dine ilave yapılmayacaktır.

HADİSLERE GÖRE HADİSLERİ İMHA ETMEK LAZIM

Buraya kadar hadis yazımını, hadisle helal-haram kılmayı ve Peygamber'in din dışı hareketlerinin de ibadete dönüştürülmesini yargılayan ve reddeden hadislere yer verdik. Böylece Kuran'ın anlattığı İslam'ı destekleyen, hatta hadislerin imhasını söyleyen hadislerin varlığını gördük. Kuran'ın anlattığı dine ilave edilmiş hükümlere karşı olan birçok hadisin de olması ilginçtir. Peygamber'in baldırların örtülmesini emrettiğine dair uydurma hadis vardır ama Peygamber'in baldırlarının gözüktüğünü söyleyip öbür hadisi yargılayan hadis de vardır. Midye, karides yenemeyeceğini söyleyen Hanefi mezhebinin bir izahı ve bu yönde hadisler vardır ama diğer yanda diğer mezheplerin kullandığı denizden ne çıkarsa yenebileceğini söyleyen hadisler de vardır. İpeğin haram olduğuna, altının takılamayacağına dair uydurma hadisler vardır ama Peygamber'in yanındaki sahabelerin ipek giydiğini, Peygamber'in bir ara altın yüzük taktığını söyleyen ve diğer hadisleri yargılayan hadisler de vardır. Haremlik selamlığı savunan, kadının sesinin duyulamayacağını söyleyen izahlara karşı sahabelerin erkek ve kadın aynı yerde abdest aldığını, karşılıklı sohbetlerinin olduğunu anlatan hadisler de vardır…

Çözüm; Kuran'ı din adına yeterli kabul ederek, her ilavenin bir uydurma izah veya uydurma bir yorumdan kaynaklandığını görmektir. Öyle hadisler vardır ki, aslen Peygamber'in yapması mümkün olan bir fiil veya söylemesi mümkün olan bir sözdür. Fakat bu sözün başına "Peygamber emretti ki", "Peygamber buyurdu ki" şeklindeki doğal uygulamayı emre çeviren uydurma, doğru sözü dahi Peygamber'e iftiraya çevirebilmiştir. Ya da Peygamberin, Allah'ın serbest bıraktığı bir konudaki tavrı dinselleştirilip, serbest alanın dinsel alana döndürülmesi suretiyle, Kuran dışı hükümler üretilmiştir. Örneğin Allah'ın Kuran'da kıyafet hakkında detay vermemesi;

isteyenin takım elbise, isteyenin kimono, isteyenin cübbe veya isteyenin bambaşka bir yöre kıyafeti giyebileceğini gösterir. Bu serbest konuda muhtemeldir ki Peygamber, yöresinin kıyafetleri olan entariyi, cübbeyi tercih etmiştir. Fakat bu kıyafeti putperestler de Peygamber'in en büyük düşmanları da gelenekler gereği giymekteydi. Yani Peygamberimiz'in bu konudaki tavrı bir dinsel uygulama, bir sevap değil, Allah'ın serbest bıraktığı konudaki bir tercihti. Bu tip durumlarda, Peygamber'in kıyafetini tarif eden hadisin kendisi değil, onun hatalı yorumu dine ilave yapmıştır. Yine hadisleri hadislere yargılatırsak; hatalı yorumların düzeltilmesi için aşağıdaki hadisi örnek olarak verebiliriz:

Bilin ki; Kuran'dan başka bir şey eken, ektiğini biçerken belalara uğrar. Artık siz de O'nu ekin, O'na uyun. Rabbinize O'nu delil edin, nefislerinize O'nu öğütçü yapın. Kendi reyleriniz O'na uymazsa reylerinizi (yorumlarınızı, seçiminizi) suçlayın, dilekleriniz O'na aykırıysa dileklerinize hıyanette bulunun.

Nehcül Belağa sayfa 55

Hadislerin hepsi zandır. Kuran'a göre ise din, zanna bina edilemez. Kuran'la çelişen, Kuran'a ilaveler yapan yorum ve hadislerin yanlışlığı kesindir. Kuran'la çelişmeyen hadislere gelince; onların bile Peygamberin sözleri olduğuna inanmak zandır.

Kuran'ın hükümleriyle örtüşen yukarıdaki hadisleri, Peygamber'in söylediğini kabul etmek de zandır. Yani bu hadisler, Kuran'la örtüştükleri halde, onları Peygamber'in söylediği % 100 değildir. Hadislerin uydurulma sebeplerinde gördüğümüz gibi dine fayda sağlamak niyetiyle hadis uyduranların olması, dördüncü konuda hadislerin incelenmesinde gördüğümüz gibi uzun hadis nakil zincirlerinden doğan hatalar, Peygamber'le sahabe sözünün karışması gibi faktörler; "en güvenilir" Peygamberimiz'in vefatından ikiyüz yıl sonra yazılmış olan hadis kitaplarının en düzgün hadisinin bile zan olduğunu ortaya koyar. Zaten amacımız, bu bölümde, hadis temelli bir dini savunanların uydurmalarla dolu kitaplarını, yine bu kitaplardaki hadislere yargılatıp, bu inanılmaz çelişkilerini de gözler önüne sermektir. Yoksa kendimize

göre hadis kitabı oluşturma niyetimiz elbette olamaz. Öyle bir şey gerekseydi onu Peygamberimiz yapardı. Din eşittir % 100 Kuran. Ne bir eksik, ne bir fazla. Bundan gayrısında ise zan vardır, gerçekle yalanın ayrılamaz bir şekilde birbirine geçmişliği vardır.

Kitap'ta hiçbir şeyi eksik bırakmadık.

6-Enam Suresi 38

Bile bile gerçekle yalanı karıştırmayın.

2-Bakara suresi 42

Onların çoğu zandan başka bir şeyin ardınca gitmiyor. Doğrusu da şu ki zan, gerçek namına bir şey ifade etmez.

10-Yunus suresi 36

11. BÖLÜM

DÖRT HALİFENİN HADİSLERE KARŞI TAVRI

DAHA EVVEL HİÇ KİMSE BUNLARI AKIL EDEMEDİ Mİ?

Ne yazık ki ülkemizin üzerinde bulunduğu topraklara İslam adına ilk giren ve hâlâ çoğunluğu oluşturan; kitabımız boyunca eleştirdiğimiz, mezheplerin uydurmalarla dolu dini yapısıdır. Sayısal olarak ülkemizde çoğunluğu temsil eden ve halife olan padişahlarca benimsenen de Sunni mezhepler olmuştur (özellikle Hanefilik). Bu mezhep, merkezi yönetimin politikaları sonucu kollanmış, karşıt fikirler ise bastırılmıştır. Tarihsel süreçte hadislerin dinin kaynağı ilan edilmelerine, Mutezileler ve Hariciler gibi grupların ve de birçok kişinin karşı çıktığını görürüz. Fakat ülkemizin uzun yıllar Sunni yönetimlerin egemenliğinde olması ve halkımızın tarihsel bilgisinin zayıflığı sebebiyle bu söylediklerimizi ilk duyanların çok şaşırdığını ve "Bunları daha evvel kimse akıl edemedi mi? İlk siz mi bunları akıl ettiniz?" diye tepki verdiklerini görmekteyiz. Oysa bu fikirler tarih boyunca birçok kişi tarafından ifade edilmiştir. Günümüzde de birçok kişi bu fikirleri seslendirmektedir. (Kitabımızda bu fikre yakın yazarların bir kısmından alıntılar yaptık.) Fakat mezheplerin sunduğu şekliyle İslam'ı benimseyenlerin, daha organize olması ve mezhepçilerin baskısından bazılarının çekinmesi sonucu; Kuran'da anlatıldığı şekliyle İslam'ın sesi, mezhepçilerin sesi kadar gür çıkamamaktadır. Kitabımızın bu bölümünü okuyanlar, Peygamberimiz'in vefatından hemen sonraki devirde dört halifenin, Kuran dışında dini kaynakların ortaya çıkmaması için nasıl çabaladıklarını

kavrayacaklardır. Böylece "Bu söylediklerinizi ilk siz mi akıl ettiniz?" diye soranlar, bu fikirleri Peygamber'in vefatından sonraki ilk yıllarda, dört halife başta olmak üzere birçok insanın seslendirdiğini anlayacaklardır. Tüm bu fikirleri tarih boyunca akıl edenler hep vardır ama akıl etmek istemeyenlerin uyduracakları mazeretleri de hep olmuştur.

DÖRT HALİFE TEK BİR HADİS YAZDIRMADI

Kuran'ın dışında başka kaynakları da dinin kaynağı ilan edenlere, Kuran'ı tek başına yetersiz görenlere, Kuran'la beraber uydurmalarla dolu hadis kitaplarından da dini anlamaya çalışanların -çoğunluğu oluşturan Ehli Sünnet'in- kabulüne göre, İslam'ın en mutlu dönemi önce Peygamberimiz'in zamanı, sonra ise dört halife dönemidir. Fakat ne yazık ki bu halifelerin üstünlüğünü kabul edenlerin uygulamaları, dört halife ile çelişmiştir. Daha evvel 4. Bölüm'de Peygamberimiz'in hadisleri yazdırmadığını gördük. Dört halife de, bırakın hadis yazdırmayı, kişilerin hadis nakletmelerini engellemeye çalışmışlar ve Kuran dışında başka kaynak oluşmamasının mücadelesini vermişlerdir. Üstelik bu mücadeleyi Peygamber'in vefatından sonraki ilk yıllarda vermişlerdir; yani uydurmaların çok daha az olduğu bir dönemde. Oysa isteselerdi, Peygamber'in en azından birkaç bin hadisini toplayıp bir kitap yapabilirlerdi. Hem de Peygamber'i gören ve ona çok yakın olan dört halife, eminiz ki çok az yanlışla böyle bir hadis kitabını oluşturabilirlerdi. Bu bölümde izah etmek istediğimiz; doğru hadislerden oluşsa bile, Kuran dışında başka dini kaynak oluşturmaya karşı olmanın en güzel örneğinin, Peygamberimiz'den sonra dört halife döneminde görüldüğüdür. Onlar, doğru olan hadisleri bile toplamadılar, insanların Kuran dışına çıkmasını önlemeye çalıştılar. Oysa ünlü hadisçi Darekutni'nin ifadesine göre; "Yalan hadisler arasında sağlam hadis, siyah öküzün derisindeki tek tük beyaz kıl kadardır." Gün gelmiş yalan hadislerin sayısı doğru olan hadisleri geçmiş ve bugünün en ünlü hadis kitapları siyasi, maddi, manevi menfaatlerin baş gösterdiği devirlerde yazılmıştır. Oysa dört halife, kendi gözetimleri de mümkünken, bırakın tek bir hadis yazmayı, kimseye de yazdırmamış, hadis naklini de kötü görmüşlerdir; üstelik

doğruların yalanlardan fazla olduğu, kendilerinin ise hakem olabileceği bir ortamda. Şimdi birileri kalkıyor dört halife aşağı, dört halife yukarı, onları öve öve bitiremiyor; ama Kuran'ı dinin tek kaynağı kılmak hususunda onların bu tavırlarını uygulamaya gelince, sanki bahsettiklerimiz olmamış, sanki kendi kaynakları bile bu gerçekleri kabul etmiyormuş gibi, tarihin bu olaylarını görmezden geliyorlar. Gelin Hz. Ebu Bekir'den başlayarak sırasıyla dört halifenin, hadis toplamaya ve nakline karşı tavrını hadis merkezli bir İslam'ı benimseyenlerin de kabul ettikleri kaynaklardan alıntılar yaparak görelim:

Ebu Bekir, Peygamberimiz'in vefatından sonra halkı toplamış ve onlara şöyle demiştir: "Sizler Allah'ın elçisinden farklı hadisler naklediyorsunuz. Bu durumda sizden sonrakiler daha büyük anlaşmazlıklara düşecektir. Allah'ın elçisinden hiçbir hadis nakletmeyin. Sizden hadis nakletmenizi isteyenlere deyiniz ki: İşte Allah'ın Kitabı aramızda, onun helalini helal kılın, haramını haram görün."

Zehebi, TezkiratulHuffaz 1/3; Buhari l.cilt

Görüldüğü gibi ilk halife Hz. Ebu Bekir, Kuran dışında başka bir kaynak ortaya çıkmamasının reçetesini şöyle yazmıştır: "Hiçbir hadis nakletmeyin." Dikkat edin; "Şu kadar şahit olursa, şu şu haller de olursa, doğru hadisi toplayın, yalanı şöyle atın, geriye doğrusu kalsın..." diye tarifler yapmamış, kestirme şekilde hadis nakil edilmemesini istemiştir. Hz. Ebu Bekir döneminde yaşayanların çoğunun Peygamber'i görenler olduğunu ve Peygamber'in birçok sözünün en taze dönemi olduğunu düşünürsek, Hz. Ebu Bekir'in bu konudaki tavrı daha da anlamlı olur.

HZ. ÖMER'İN UYDURUKÇULARA ATTIĞI DAYAK

Hz. Ömer'in bu konudaki tavrı aynı Hz. Ebu Bekir gibidir, hatta diyebiliriz ki Hz. Ömer bu konuda Hz. Ebu Bekir'den çok daha sert davranmıştır:

Hz. Ömer diğer şehirlerdeki sahabelere de mektuplar yazarak ellerinde yazılı bulunan hadis mecmualarını yok etmelerini istedi.

İbni Abdül Berr, Camiul Beyanil İlm

Hadisler, Ömer döneminde çoğalmıştı. Ömer halktan beraberlerinde bulunan hadis sayfalarını getirmelerini istedi. Sonra bunların yakılmasını emrederek şunu söyledi: "Kitap Ehli'nin Mişnası gibi Müslümanların Mişnasıdır bunlar."

İbni Sad, Tabakat, 5/140

Hz. Ömer çok değerli bir tespitle; Museviler'in, dinlerini dejenere edişlerinde, Tevrat dışında Mişna adlı kitapları dini kaynak edinmelerinin etkisini görmüş ve Peygamber'e fatura edilerek dinin kaynağı kılınmak istenen hadislerin, bu Mişnalar'ın fonksiyonunu kazanacağını anlamıştır. Buna karşı hem diliyle, hem eliyle mücadele etmiş ve bu "Mişnaları" yakmıştır. Hz. Ömer'in yaktırdığı "Mişnalar"daki doğru hadis oranı, tahminimizce, bugünkü en doğru kabul edilen Buhari'den de, Müslim'den de çok daha yüksektir. Çünkü Peygamber'i görenler o dönemde hayattadır, ayrıca ileride yoğun şekilde yaşanacak siyasi ayrılıklar ve kargaşalar henüz ortaya çıkmamıştır.

Geleneksel İslam'ı savunanlara soralım: Sizce Hz. Ömer, Peygamber'i sevmiyor muydu? Peygamber'e sizin kadar saygı duymuyor muydu? Günümüzde Kuran'ın yeterliliğini savunanlara ve hadislere gerek olmadığını söyleyenlere böylesi suçlamalarda bulunuyorsunuz. Peki, aynı tavrı gösteren, hatta hadisleri yakan Hz. Ömer'e niye aynı eleştiriyi getir(e)miyorsunuz? Hiç şüphesiz ki Hz. Ömer, Peygamber'i çok seviyordu; fakat o, Kuran'ın mesajını, Hz. Peygamber'in vaaz ettiği dinin özünü iyi kavramıştı. Hadisleri yakışının altındaki neden de Peygamber'e olan saygısızlığı değil, bilakis saygısıydı. Çünkü daha evvel Peygamber de hadis yazımını yasaklamıştı ve Kuran, detaylı ve yeterli olduğunu, her şeyi açıkladığını bizzat kendisi söylüyordu. Hz. Ömer böylece dinimizi Mişnalar'dan, Peygamberimiz'i ise iftiralardan korumaya çalıştı. Oysa günümüzde Hz. Ömer'e övgüler düzenler, hadislere uymayı; Peygamber'e saygı, Peygamber'e uyma, takva olmak zannediyorlar. Böylece kraldan çok kralcı olup, farkında olarak veya olmayarak Kuran'dan uzaklaşıyorlar. Bazı önemli hadis uydurucularını göreceğimiz bundan bir sonraki bölümde, en çok kendisinden hadis nakledilen Ebu Hureyre ve Kab gibi kişilere karşı, Hz. Ömer'in hadis nakillerinden dolayı şiddetli tepki ve tehditlerini, bu konudaki net tavrını ve çabasını açıkça göreceğiz.

Hz. Ömer, Irak'a yolculuğa giden arkadaşlarına şöyle demiştir: "Siz öyle bir ülkeye gidiyorsunuz ki halkı arı uğultusu gibi Kuran okur. Hadislerle onları meşgul etmeyiniz ve yollarını saptırmayınız."

Hanbel, Kitabul Ilel 1

Hz. Ömer şöyle der: "Ancak sizden önceki kavimleri hatırladım, onlar da kitaplar yazmışlar ve Allah'ın Kitabı'nı bırakarak onlara sarılmışlardı. Allah'ın Kitabı'na hiçbir şeyi karıştırmam." Diğer bir rivayette; "Allah'ın Kitabı'nı asla başka bir şeyle değiştirmem." Başka bir rivayette; "Ben yemin ederim ki Allah'ın Kitabı'nı hiçbir şeyle gölgelemem."

El Hatip, Takyıdul İlm; İbni Sad, Tabakat

MEŞHUR SAHABELER HADİS NAKLİ İLE SAVAŞTI

Hz. Ömer'in bu tavrını üçüncü halife Hz. Osman da çok hadis nakleden Ebu Hureyre ve Kab'a karşı koyarak devam ettirmiştir:

Hz. Osman çok hadis nakletmelerinden dolayı Ebu Hureyre'yi Devş dağlarına göndermekle, Kab'ı da Kırede dağlarına sürgün etmekle tehdit etmiştir.

Tahzırul Havas 10b.

Dört halifenin dışında Peygamberimiz'i gören birçok değerli sahabe, gerek dört halife döneminde, gerekse dört halifeden sonra arkadaşlarının hadislere karşı takındıkları tavrı benimsemişlerdir. Bu konuda İbni Abbas ve Abdullah bin Mesud adlı meşhur sahabeleri görelim:

Şeddad, İbni Abbas'a "Hz. Peygamber bir şey bıraktı mı?" diye sordu. O da "Sadece Kuran'ın iki kapağı arasında olanları bıraktı." cevabını verdi.

Buhari, K. Fezailul Kuran; Müslim, K Fezailus Sahabe;
Ebu Davud, K. Fiten; Tırmizi K. Fiten

İbni Abbas hadis yazmayı yasaklar ve şöyle derdi: "Sizden önceki ümmetlerin sapmaları bu şekilde kitaplar vücuda getirmek yüzünden olmuştur."

İbn Abdül Berr, Camiul Beyanil İlm 1

Abdullah bin Mesud elinde bir hadis sayfasıyla geldi. Sonra su isteyerek yazıları sildi, sayfanın yakılmasını emretti ve şunu söyledi: "Allah kime bir hadis sayfasının yerini bildirirse ve o da beni bundan haberdar ederse; Allah'a yemin ederim ki, Hindistan'da dahi olsa o hadisi arar bulur ve yok ederdim."

Ebu Reyye, Muhammedi Sünnetinin Aydınlatılması

Eğer hadisler dinin kaynağı olsa yazılması, korunması ve bu faaliyetlerin emredilmesi gerekirdi. Oysa görüyoruz ki ünlü sahabeler tam tersine hadis yazımını yasaklamışlar, yazılı hadisleri yakmışlar ve Kuran'la yetinilmesini söylemişlerdir. "Sahabe sahabe" diye isimlerini sürekli ananların, ünlü sahabelerin bu hareketi ile çelişmeleri, birçok çelişkilerine şahit olanlar için hiç de sürpriz değildir. Kuran'ın yeterliliğine dair açık ayetlerle çelişenler, Peygamber'in hadislerin yazımını yasaklayan emrine muhalefet edenler, sahabenin bu tavrıyla çelişirlerken; tevil veya görmemezlikten gelme gibi mekanizmalara sarılmaktadırlar. Fakat tüm bu mekanizmalar ve sahabelere atfedilen yalanlar dört halife döneminden "yazılı tek bir hadis sayfasının" bile bize ulaşmadığı gerçeğini yok edemez. Gerek dört halifenin ve ünlü sahabelerin sözleri, gerekse bu sözlerle uyumlu bir şekilde hiçbir hadis kitabı oluşturmadıkları gerçeği; uydurmalarla dolu kaynaklarda, bu sahabelere yapılan atıflarla söylenen hadislerin, Peygamber'e olduğu gibi, bu kişilere de iftira olduğunu göstermektedir.

HZ. ALİ DE HADİS SAYFALARINI YOK ETTİRDİ

Diğer üç halife gibi, dördüncü halife olan ve Sunniler kadar, hatta onlardan daha da fazla Şiiler'in ve Aleviler'in önem verdiği Hz. Ali'nin hadislere karşı aşağıdaki sözlerinde göreceğimiz tavrı; umarız Şii, Alevi ve Sunni kesimlerin mezhep manasında Şiilik, Sunnilik ve Aleviliği bırakmalarına ve dini sadece Kuran'dan anlamalarına vesile olur:

Hz. Ali minberden şu hutbeyi veriyordu: "Yanında hadis sayfaları bulunanlar gidip onları yok etsinler. Zira halkı helak eden olay, alimlerin naklettikleri hadislere uyarak Kuran'ı terk etmeleridir."

İbni Abdül Berr, Camiul Beyanil İlm

Bir gün Hz. Ali'ye gelirler ve "Halk hadislere dalmış" derler. Hz. Ali sorar: "Gerçekten öyle mi?" "Evet" derler. Peygamber'den işittim ki gelecekte vuku bulabilecek bir fitneden söz ediyordu. "O fitneden kurtuluş nedir, nasıldır?" diye sordum. Resullullah dedi ki: "Kurtuluş Kuran'dadır. Çünkü sizden öncekilerin haberleri de sizden sonrakilerin haberleri de aranızdakilerin hükmü de Ondadır. O gerçek ile yalanı birbirinden ayıran kesin bir hükümdür, şaka ve boş söz değildir. Onu terkeden her zorbanın Allah boynunu kırar. Hidayeti, doğru yolu Ondan başkasında arayanı Allah sapkınlığa düşürür. O, Allah'ın en sağlam urganıdır. O, hikmetle dolu Kuran'dır. O en doğru yoldur. O, boş arzuların haktan saptıramayacağı, dillerin, karıştırıp belirsiz edemeyeceği, ilim adamlarının doyamayacağı, çok tekrarlanılmasından bıkılmayan, ilginç özellikleri bitip tükenmeyen bir kitaptır."

Tırmizi; Darimi

12. BÖLÜM

BAZI ÖNEMLİ HADİS UYDURUCULARI

Peygamberimiz'in sözleri, eğer Kuran-ı Kerim gibi dinin temel bir kaynağı olsaydı; Peygamberimiz, kendinden sonrakilere ulaşması için sahabeden bunların hem yazılmasını, hem ezberlenmesini isterdi. Peygamberimiz'in bunu istemek bir yana, hadislerin yazımını yasakladığını daha önceki bölümlerde gördük. Eğer Peygamberimiz bunların ezberlenmesini isteseydi, sahabenin Peygamber'e en yakın olanlarının; Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın, Ali'nin, Zübeyr'in, Zeyd bin Sabit'in, Selman el Farisi'nin onbinlerce hadis naklettemesi beklenirdi. Oysa bu sahabelerin naklettiği iddia edilen sözler çok azdır. Örneğin birazdan göreceğimiz Ebu Hureyre'nin naklettiği iddia edilen hadislerin dörtte biri kadarı bile dört büyük halife ve diğer önemli sahabelerin hepsinin toplamına birden atfedilmez. İşte bu Ebu Hureyre'yi ve İsrailiyat adındaki Musevi hikayelerini ve Mesihhiyat adındaki Hıristiyan hikayelerini dine sokan bazı kişileri bu bölümde inceleyeceğiz. Bunu yaparken, çok fazla miktarda hadis nakleden bu kişilerin binlerce hadisinin hiçbirinin güvenilir olmadığını da anlayacağız. Ayrıca hadisçilerin, hadisleri toplarken, hadis naklettikleri kişileri söyledikleri kadar iyi incelemediklerini bu bağlamda anlayıp, böylece hadisçilerin çalışmalarının tamamının güvenilmez ve şüpheli olduğunu da kavrayacağız. 4. Bölümde hadisleri incelerken, Müslüman olup Peygamber'i gören herkese "sahabe" denildiğini ve her sahabenin kesin adil ve doğru sözlü kabul edilip, sahabelerden her hadisin nakledildiğini gördük. ("Sahabe" kelimesinin bu tanımı benimsenerek

yaygınlık kazanmıştır. "Sahabe" kelimesini, sadece Peygamberimiz'in yakın çevresi için kullananlar da olmuştur.) Oysa Kuran, Peygamber'in döneminde birçok münafığın inanmadığı halde kendini inanmış gibi gösterdiğini, birçok zayıf inançlı, inancı oturmamış kişinin, inandıklarını söylemelerine rağmen Peygamber'e zorluklar çıkardıklarını haber vermektedir. Ne yazık ki yüzlerce Kuran ayetiyle çelişen, dine binlerce ilave yapan hadisçiler, bu ayetlerin manasını görmezden gelerek tüm sahabeyi tartışılmaz ilan etmişler, hangi sahabeye uyulursa uyulsun kurtuluşun bulunacağını söylemişlerdir. On iki İmamın masum ilan edilmesinde Şiiler'in hatasını çok iyi tespit eden Sunniler; ne yazık ki bütün bir nesli, hem de Kuran'ın birçok ayetiyle eleştirdiği kişilerin ve hatta münafıkların da içinde bulunduğu belirtilen bir nesli, toptan tartışılmaz ilan ederek, Şiiler'den daha büyük bir hataya düşmüşlerdir. Gelin "sahabe" etiketi verildiği için her sözüne itibar edilmiş olan ve mevcut binlerce hadisi olan Ebu Hureyre'yi inceleyelim ve bu zihniyetin bizi nereye, nasıl götürdüğünü anlayalım.

EBU HUREYRE'YE GÜVENİLMEZSE TÜM HADİS KİTAPLARI GÜVENİLMEZ OLUR

Ebu Hureyre'nin Müslüman olmadan önceki hayatı hakkında kendi anlattıklarından başka bir şey bilinmemektedir. Müslüman olduktan sonra fakirliğinden dolayı Ashabı Suffe'den olduğu kaynaklarda aktarılmaktadır. Müslim'in Fezailus Sahabe'deki 159. bölümünde, Ebu Hureyre'nin sırf karın tokluğuna Peygamber'le beraber olduğu anlatılır. İbn Hazm, sırf Baki bin Mahled'in müsnedinde Ebu Hureyre'ye ait 5374 hadis olduğunu söyler. Buhari bunlardan 446'sını kitabına almıştır.

Ebu Hureyre'nin anlattıklarından, en çok korktuğu kişinin Hz. Ömer olduğunu görüyoruz. Hadis kitaplarında, Hz. Ömer'in Ebu Hureyre'yi, hadis naklinden dolayı tehdit ettiği ve tartakladığı anlatılır. Ebu Hureyre: "Size naklettiğim şu hadisleri Ömer zamanında anlatsaydım değneği ile beni döverdi" der (Ez Zehebi, Tezkiretul Huffaz). Ebu Hureyre'nin şu ifadesi Müslim'de geçer: "Ömer ölünceye kadar 'Allah'ın Resulu buyurdu' diyemezdik" (Müslim,

1. cilt). Müslim'i eğer görebilseydik kendisine şöyle sorardık: Ey Müslim, sen Sahihi Müslim diye tüm hadislerinin doğru olduğunu iddia ettiğin bir kitap yazdın, cerh ve tadille kitabında hadis nakledenleri incelediğini söyledin. Ebu Hureyre'yi kendin de görmemene rağmen, onu gören ve halife olan Hz. Ömer'in onu yalancılıkla ithamını, Ebu Hureyre'nin -en azından-şüpheli bir şahıs olması için neden yeterli görmedin? Demek ki senin "sahih" dediğin hadisler, bu kadar sağlam temellere dayanıyor. Ne yazık ki Müslim de "tüm sahabenin yıldızlar gibi olup, hangisine olursa olsun uyulabileceği" şeklindeki asılsız inanca kanmış. Ya da Ebu Hureyre ve diğerlerine gerçekten de sıkı ölçüler uygulansa, elinde hiçbir hadis kalmayacağını gördüğü için ve de özellikle Ebu Hureyre'den hatırı sayılır derecede çok hadis nakledildiği için bu açık gerçekleri görmezlikten gelmiş. Ebu Hureyre'yi yalancılıkla suçlayan bir tek Hz. Ömer değildi. Hz. Aişe'nin de onu defalarca yalancılıkla suçladığını; Ebu Hureyre'ye sahip çıkan hadis kitaplarında bile görebiliriz. Hz. Aişe, Ebu Hureyre'ye: "Sen Peygamber'den duymadığım hadisler rivayet ediyorsun" dediğinde ona edepsizce bir cevap verir: "Ayna ve sürme seni Peygamber'le ilgilenmekten uzak tuttu" (Zehebi, Siyeru Alemin Nubela 2. cilt). Hz. Ali ise şöyle söylemiştir: "Yaşayanlar arasında Allah Resulu'na en fazla yalan isnad eden Ebu Hureyre'dir" (İbni Ebul Hadid, Şerhu Nehcul Belağa, 1. cilt). Yine Hz. Ali onun "Sevgili dostum bana haber verdi ki" diye Peygamber'den bahsettiğini duyunca: "Peygamber ne zaman senin sevgili dostun oldu?" diye sormuştur. İbn Mesud gibi meşhur bir sahabe ise onun "Ölü yıkayan ve taşıyan kişi abdest alsın" sözünü kabul etmeyerek hakkında ağır sözler söylemiş ve sonra şöyle demiştir: "Ey insanlar, ölülerinizden dolayı necasete (pisliğe) bulaşmazsınız"

ATIN KANDIRILMASI, HZ. ÖMER'İN DAYAĞINDAN DAHA MI ÖNEMLİ?

Hadisçilerin, hadis nakledilen kişilerin doğruluğunu tespit etmek hususunda ne kadar titiz oldukları şu hikayeyle ispatlanmaya çalışılmıştır: "Meşhur bir hadisçi, kendisinden hadis naklettiği bir kişiyi görmek için onun

bulunduğu yere seyahat eder. O yere vardığında, bu kişinin atına yiyecek verecekmiş gibi yapıp atı çağırdığını ve sonunda ata yiyecek vermediğini görür. Bunun üzerine 'Atı kandıran insanları da kandırabilir' diye, onun naklettiği hadisi almaz." Bu hikayeyi dinleyen bizlerin; "Aman hadisçiler ne titizmiş" deyip, onların yalancı hiç kimseden söz almadıklarını, böylece naklettikleri hadislerin ne kadar güvenilir olduğunu görmemiz umulmaktadır. Yüzbinlerce hadisten hadislerini seçtiğini söyleyenlerin; "bu şundan, şu ondan, o öbüründen" şeklinde göndermeler yaptıkları hadis nakilcilerinin önemli kısmı, hadis kitapları toplandığında vefat etmişti. Geri kalanların çoğu ise İslam coğrafyasının dört bir yanına dağılmıştı. Bunların hepsini ziyaret etmek ve doğru sözlü olduklarını tespit etmek, özellikle o dönemin ulaşım şartları düşünüldüğünde, mümkün değildir. Ziyaret mümkün olsaydı bile, bu kısa ziyaretler bir insanın ne kadar doğru sözlü olduğunu tespit için elbette ki yetersizdi. Herhalde her hadisçi, atını kandıran bir hadis nakilcisini tespit edecek kadar şanslı değildi! Bizim örneğimiz olan Ebu Hureyre'ye gelecek olursak; atını kandıran hadis nakilcisini kabul etmemekle bir "titizlik gösterisi" sunan hadisçiler, Hz. Ömer ve Hz. Ali gibi iki halifenin yalancılıkla itham ve dayaklarına, Peygamber'in hanımı Hz. Aişe'nin bu şahsın izahlarını reddine rağmen nasıl kendisini güvenilir kabul etmişlerdir? Hz. Ömer, Hz. Ali, Hz. Aişe'nin bu tavırları; atın kandırılmasından daha mı az önemliydi?

Hz. Ömer'in Ebu Hureyre'yi atadığı valilikten hırsızlıkları nedeniyle geri çağırttığı anlatılır. Hz. Ömer, Ebu Hureyre'ye hitaben: "Seni Bahreyn'e vali yaptığımda ayağında bir çift ayakkabı yoktu. Sonra duydum ki sen 1000 dinara, 600 dinara atlar satın almışsın. Sen Bahreyn'in en ücra köşesinden, insanlar vergilerini, Allah ve Müslümanlar için değil de senin için versinler diye mi geldin?" der (Zehebi, Siyer). Ebu Hureyre'nin bizzat kendisinin aktardığı bir hadiste ise Hz. Ömer ona şöyle demiştir: "Ey Allah'ın ve Kitabı'nın düşmanı! Allah'ın malını çaldın değil mi? Yoksa senin on bin dinarın nereden olacak?" (İbni Sa'd, Tabakat, 4. cilt). Ne yazık ki Ebu Hureyre, Hz. Ömer'in kendisine çıkışmalarını böyle anlatır ama hadisçiler Hz. Ömer'in bu çıkışlarına rağmen, Ebu Hureyre'yi birinci dereceden güvenilir şahıs kabul edip, en çok hadisi ondan nakletmişlerdir. Bir de cerh ve tadil

kriterleriyle, güvenilmeyen hiçbir kimseden hadis nakletmediklerini iddia etmişlerdir. Hz. Ömer'in "Allah'ın ve Kitabı'nın düşmanı" ilan ettiği şahsı, "en güvenilirler" arasında kabul eden hadisçilerin, cerh ve tadil uygulamalarının ne kadar güvenilmez olduğu görülmektedir.

EMEVİLER EBU HUREYRE'NİN ALTIN ÇAĞIYDI

Hz. Ömer'in ve Hz. Ali'nin öldürülmelerinden sonra Emeviler dönemi, Ebu Hureyre'nin altın çağı olmuştur. Emeviler Ebu Hureyre'ye el Akik'te bir köşk inşa edip arazi vermişlerdir. Muaviye dönemindeki bu ikramlara karşılık İbni Kesir'in "El Bidaye Ve'n Nihaye" eserindeki şu hadisler, Ebu Hureyre'nin nasıl karşılık verdiğini göstermektedir:

Ebu Hureyre rivayet eder ki: "Allah'ın Resulu Muaviye'ye bir ok verdi ve şöyle dedi: 'Bu oku al ve cennette beni onunla karşıla'"

İbni Kesir, El Bidaye Ve'n Nihaye

Ebu Hureyre'den yine şu hadis rivayet edilmiştir: "Allah'ın Resulu şunu derken duydum: 'Allah, vahyini üç kişiye emanet etti: Ben, Cebrail ve Muaviye'"

İbni Kesir, El Bidaye Ve'n Nihaye

Tüm bu delillere rağmen "her sahabe doğrudur" yanlış inancının hadisçileri sürüklediği durum ortadadır. Ebu Hureyre kimdir ki Peygamber'in en yakınlarının bile nakletmediği en garip uydurmaları Peygamber'le az görüşmesine rağmen nakletmiştir. Örneğin şu garip hadis, Ebu Hureyre'den gelen mantıksız hadislerin yüzlercesinden biridir:

Ebu Hureyre, Peygamber'in kendisine şunu dediğini nakleder: "Ölüm meleği Musa'ya gönderildi. Musa'nın yanına gelince, O ona vurdu. Melek Rabbinin yanına döndü ve şöyle dedi: 'Beni ölmek istemeyen birisine gönderdin.' Allah Musa'nın kör ettiği meleğe gözlerini verdi ve şöyle dedi: 'Git ve ona elini bir öküzün üzerine koymasını söyle. Elinin kapladığı yerdeki kıl sayısınca ona yıl olarak ömür verildi' Melek: 'Evet, Rabbim. Sonra ne olacak?' Allah: 'Sonra, ölüm' dedi."

Ne yazık ki Ebu Hureyre'yi kurtarma derdinde olanlar, bir yandan böyle bir mantıksızlığı İslam'a fatura edip zarar veriyorlar, diğer taraftan Ebu Hureyre'yi kurtarmak için -hadislerin en büyük kısmını o naklettiğinden aslında hadisleri kurtarmak için- Hz. Musa'yı Allah'ın takdirinden kaçan, meleğin gözüne tokat atıp kör eden bir insan olarak gösteriyorlar. Ebu Hureyre'ye birçok sahabe (Peygamber'i gören Müslüman) muhalefet etmiştir. Örneğin Ebu Hureyre'nin "Av ve çoban köpekleri dışındaki köpekleri öldürün" hadisine tarla köpeklerini de eklemesi üzerine İbni Ömer, Ebu Hureyre'nin tarlaları olduğu için böyle bir yalanı uydurduğunu söylemiştir (Cemal Sait Aktaş, Hadis Kritiği Makalesi).

Ebu Hureyre'den nakledilen hadislerin eleştirisi için bu kitabın hacmi bile yetersiz kalır. Ebu Hureyre'nin mezhepçi hadisçi din anlayışı için önemini, bu yapının en ateşli savunucularından ve ülkemizin en çok satan kitaplarından "Seadet-i Ebediyye: Tam İlmihal" kitabının yazarı Hüseyin Hilmi Işık şöyle anlatmaktadır: "Ebu Hureyre'yi inkar eden şeriatın yarısını inkar eder, çünkü hükümlerin çıktığı hadislerin yarısını Ebu Hureyre nakletmiştir." Bize göre itiraf, Hilmi Işık'a göre "şeriata sahip çıkma" olan bu söz, neden Ebu Hureyre'yi bir alt başlık yaptığımızı göstermeye yeterlidir. Allah'a şükür ki dinimiz tek başına yeterli olan Kuran'dadır ve Ebu Hureyre'nin de başkalarının da hadislerine ihtiyacımız yoktur.

İSRAİLİYAT VE MEŞHUR UYDURUCULARI

Özellikle Yahudilik'ten İslam'a geçenler, Yahudilik'teki birçok hikayeyi, uydurmayı "hadis" adı altında İslam'a taşıdılar. Bunu İslam'ın saflığını bozmak için yaptıkları görüşü hakim olsa da, eski adetlerinden, eski dinlerindeki inançlardan kurtulamayıp, kendilerince katkı sağlamak veya dinimizi Yahudileştirmek gibi niyetlerle de yaptıkları düşünülebilir. İbni Haldun, Mukaddime adlı eserinde konuyla ilgili şu açıklamaları yapar: "Hadis nakil tefsirleri yanlış doğru, makbul merdud her şeyi içeriyordu. Bunun sebebi şuydu; Araplar ne kitap ne de ilim ehlindendiler. Onlara hakim olan yaşam tarzı bedevilik ve cahillikti. Yaratılışın esrarı, kainatın durumu, vb. konularda bir

şey öğrenmek istediklerinde bunu kendilerinden önce Kitap verilenlere sorarlar ve bu konularda onlardan yararlanırlardı. Bunların aralarında Kab el Ahbar, Vehb İbni Münebbih, Abdullah bin Selam vardı. Hadis nakilli tefsirler bu tür kişilerden yapılan nakillerle dolmuştur. Tefsirciler bu hususta gevşek davranmış ve tefsirlerini bunların nakilleriyle doldurmuşlardır." İbni Haldun'un anlattıklarını, birçok tefsirde gözlemlemekteyiz.

KAB EL AHBAR'A DAYANDIRILAN DİN

Kab el Ahbar İsrailiyat'ı, Yahudi uydurmalarını dinimize en çok sokan kişidir. Peygamberimiz'in vefatından sonra Hz. Ebu Bekir veya Hz. Ömer dönemlerinden birinde İslam'a girdiği söylenir. İsrailiyat hakkındaki bilgisi ve bitmek tükenmek bilmeyen hikayeleri, onu, devrinde ilgi odağı haline getirmiştir. Peygamber'e iftira ederek söylenen hadislerin birinde "İsrailoğullarından hadis naklinde bulunun, bunda zarar yoktur" denir. Bu hadisi, Abdullah bin Amr'ın naklettiği söylenir. Tirmizi, Ebu Davud, Buhari bu hadise yer vermiştir. Birazdan göreceğimiz gibi Abdullah bin Amr, Kab el Ahbar'ın talebelerindendir. Uyduracakları binlerce İsrailiyat'tan önce bu hadisi uyduranlar, daha sonraki uydurmalarını buna bina etmişlerdir. Kab el Ahbar bunların en önde gelenidir. Kendisi yalnız hadis nakil etmekle kalmamış, daha evvel incelediğimiz Ebu Hureyre'ye, bunun yanında Abdullah bin Amr, İbni Ömer, İbni Abbas gibi şahıslara da ders vermiştir. Böylece uydurmaların yayılması için bu şahısları da kullanmıştır. Ebu Hureyre'ye karşı çıkan Hz. Ömer, aynı tavrı Kab el Ahbar'a karşı da göstermiş ve onu sürgünle tehdit etmiştir. Hz. Ömer'in öldürülmesine kadar fikriyatını yaymakta güçlük çeken Kab, Hz. Ömer'in vefatıyla kısmen ferahlamıştır. Kab'ın tüm bu hareketlerini anlatan Mahmud Ebu Reyye, Kab'ın Hz. Ömer'in öldürülmesinde parmağı olduğunu söyleyerek şu izahları yapar: "Hz. Ömer'in bu dahi Yahudi'yi akıllıca ve ısrarlı bir şekilde izlemesi ve ileride de göreceğimiz üzere bir takım çirkin emellerinin farkına varmasına rağmen, sonunda o dehasının gücüyle Hz. Ömer'in uyanık ve iyi niyetli oluşuna galebe çalmış, gizli ve açık tuzağını kurmaya devam etmiştir. İş, Hz. Ömer'in

katledilmesine kadar varmıştır. Elde varolan verilerin hepsi, bu olayın gizli bir cemiyetçe tertiplenmiş olduğunu göstermektedir. Büyük deha Kab'ın da üyelerinden biri olduğu bu cemiyetin başkanı Hürmüzandı. Malum olduğu üzere Hürmüzan Huzistan'ın kralıydı ve Medine'ye esir olarak getirilmişti. Hz. Ömer'i katletme görevi ise Ebu Lülüe'ye verilmişti" (Mahmud Ebu Reyye, Muhammedi Sünnetin Aydınlatılması).

Mahmud Ebu Reyye'nin, İbni Kesir'den alıntılarla anlattığı bu ihtimalin kesin olarak doğru olduğunu savunacak durumda değiliz. Fakat Hz. Ömer'in hadisten men ettiği ve ihtimal dahi olsa Hz. Ömer'in ölümünde parmağı olan bir kişiden ve onun ders verdiği Ebu Hureyre ve diğer şahıslardan hadis nakli ne kadar sağlıklı olabilmiştir? Tüm bu şahıslardan İsrailiyatı ve diğer hadisleri nakil edenlerin, hadisleri güvenilir midir? Bu şahıslarda yanılan hadisçilerin, diğer şahıslarda yanılıp yanılmadıklarına nasıl karar verebiliriz? Apaçık Kuran dururken ve Kuran tek başına yeterliyken, hâlâ bu hadislerden medet ummak din adına yapılan bir zulüm değil midir?

KAB KAYNAKLI UYDURMALARA ÖRNEKLER

Bu sorulardan sonra Kab'a geri dönelim. Kab kaynaklı uydurmalar; dünyanın yaratılışı, ahiret manzaraları, Şam şehrinin önemi ve daha birçok konuda kendini göstermiştir:

Bir adam Kab ile karşılaştı. Kendisine selam vererek dua etti. Kab ona "Kimlerdensin?" diye sordu. Adam "Şamlılardanım" diye cevap verdi. O zaman Kab şöyle dedi "Belki de sen, Şamlıların arasından çıkacak ve hesap ile azaba uğratılmayacak yetmiş bin askerden birisin."

İbni Asakir, Tarih-1

Kab dedi ki: "Allah yeryüzüne baktı ve şöyle dedi; 'Senin bir bölümüne dokunacağım.' Dağlar, O'na koşuştu. Kaya aşındı. Allah bu yüzden onlara teşekkür edip ayağını üzerlerine koydu."

Mahmud Ebu Reyye, Muhammedi Sünnetin Aydınlatılması

Hesap için diriltilme ve hesap, Beytul Makdis'ten olacaktır. Beytül Makdis'te gömülü olan azaba uğratılmayacaktır.

Mahmud Ebu Reyye, Muhammedi Sünnetin Aydınlatılması

Kab'ın uydurduğu, tefsir ve diğer kitaplarına giren buna benzer uydurmaların bir kısmı kendisinden nakledilse de, talebeleri aracılığıyla nakledilenler, doğrudan kendisinden alınanlardan çoktur. Ebu Hureyre'ye destek veren Muaviye, Kab'a da destek vermiş ve ona kıssa anlatmasını emretmiştir (İbni Hacer, İsabe).

VEHB İBNİ MÜNEBBİH

Kab, İsrailiyat kaynaklı uydurmalarda bir numaradır, onun hemen ardından ise Vehb İbni Münebbih gelir. Kendisi birçok sahabeye atıfla hadis nakletmiş; Ebu Hureyre, İbni Ömer, İbni Abbas da kendisinden hadis nakletmişlerdir. Ahmed Emin şöyle der: "Sıret kitapları, en eski ve en güvenilir olanları da dahil hurafe ve İsrailiyat'tan arınmış değildir. Tam aksine bunların kronolojik sırada en önce gelenleri İsrailiyat'la en fazla doldurulmuş olanlarıdır. İlk ve en güvenilir kaynak sayılan İbni İshak'a bakalım. Bu zatın esas kaynaklarından biri de Yahudilikten İslam'a geçen Vehb İbni Münebbih'tir. İbni İshak'ın ayrıca Hıristiyan ve Mecusi kaynaklardan da büyük ölçüde yararlandığı bilinmektedir" (Ahmed Emin, Duhaul İslam, 2. cilt). Ne yazık ki herkes Ahmed Emin'in tahlil ettiği gibi Vehb'i tahlil edememiş ve bol hadis nakletmek uğruna, doğrudan veya dolaylı olarak aşağıdaki gibi uydurmaları Vehb'den nakletmişlerdir:

Arşı dört melek omuzları üzerinde taşırlar. Her birinin dört yüzü vardır: Öküz yüzü, aslan yüzü, kartal yüzü ve insan yüzü. Her birinin dört kanadı vardır. Bunların ikisi yüzünü kaplar ve arşa bakıp yanıvermesini engeller. Onun azameti gökleri ve yerleri kaplamıştır.

Malti, Kitab et Tenbih

Reşid Rıza, Kab ve Vehb ikilisinin dine zararlarını ve uydurmalarını şöyle anlatır: "İsrailiyat rivayet eden ve Müslümanları kandırıp aldatanların

en şerlileri bu ikisidir. Yaratılış, Peygamberler, geçmiş ümmetler, fitneler, kıyamet ve ahiret meseleleriyle ilgili olarak tefsir ve tarih kitaplarında yer almayan hiçbir hurafe yoktur ki üzerinde bu ikisinin imzası olmasın. Bu kişilerin rivayetleri arasındaki Tevrat ve diğer semavi kitaplara dayandırdıklarını iddia ettikleri nakiller, bu kitaplarla çeliştiğinden dolayı, birçoklarının yalan oluşu hususunda kesin hükme vardık. Kuşkusuz önceki alimlerin bunların farkına varması mümkün değildi. Zira onlar Ehli Kitab'ın kitaplarına muttali olamamışlardır. Kuşkusuz bu iki Yahudi'nin rivayetlerinin çoğu İsrailiyat kaynaklı hurafeler olup, tefsir ve diğer sahalarda yazılmış kitapları bulandırmışlardır. Bunlar yüzünden İslam düşmanı mülhidler, İslam'ın da diğer dinler gibi hurafeler ve evham dini olduğunu iddia etmişlerdir" (Reşid Rıza, Mecelletül Menar).

MESİHHİYAT VE MEŞHUR UYDURUCULARI

Dinimize sokulan uydurmaların kaynaklarından biri Yahudi kaynaklı İsrailiyat olduğu gibi, bir diğeri ise Hıristiyan kaynaklı Mesihhiyat'tır. Mesihhiyat kaynaklı uydurucuların en önemlileri Temim ed Dari ve İbni Cureyc'dir. Deccaliyet, şeytan, ölüm meleği, cesas, cennet ve cehenneme dair izahlar, Hz. İsa hakkında uydurmalar, Mesihhiyat'tan dinimize devşirilen en önemli uydurmaların başında gelir. Mesihhiyat kaynaklı uydurmalara aşağıdaki hadisleri örnek gösterebiliriz:

Allah Resulü halkı topladıktan sonra şöyle dedi: "Allah'a yemin ederim ki sizi korkutmak veya bir şeye teşvik etmek için toplamadım.

Sizi şunun için topladım. Temim ed Dari bir Hıristiyandı. Sonra gelip bana biat ederek Müslüman oldu ve bana şunu anlattı: O, iğrenç cüzzamlı otuz kişiyle bir deniz gemisine binmiş, yolda bir ay dalgalarla boğuştuktan sonra denizin ortasında bir adaya ulaşmışlar. Güneşin battığı yerde yer alan bu adaya girdiklerinde kendileri kıldan önü arkası ayırt edilemeyen bir hayvan karşılayıp şöyle demiş: 'Ben Cesase'yim.' Sonra onlara manastırdaki bir adamı görmelerini önermiş. Temim ve arkadaşları manastıra girdiklerinde yaratılışça daha önce hiç görmedikleri kadar iri ve topuklarından boynuna kadar her yeri demirle bağlı bir adam görmüşler. Adam, onların hikayesini

ve Arap olduklarını öğrenince kendilerine birçok soru sormuş. Temim ve arkadaşları da onu cevaplıyorlarmış. Sonunda: 'Bana ümmilerin Peygamber'inden haber verin ne yaptı?' demiş. Bunlar da 'Mekke'den çıkıp Medine'ye yerleşti' demişler. O, 'Araplar onunla savaştı mı?' diye sorduğunda, 'Evet' demişler. O zaman o, 'Peygamber onlara nasıl bir muamelede bulundu?' diye sormuş. Bunlar da 'Karşısında bulunan Arapları hezimete uğratarak, kendisine itaat etmelerini sağladı' cevabını vermişler. O zaman demiş ki: 'Size kendimden bahsedeyim, ben Mesih'im, bana izin verilme zamanı yaklaştı. Çıktığımda kırk günde yeryüzünü dolaşıp, Mekke ve Medine dışında kırk gece içinde uğramadık köy bırakmayacağım. O iki şehirse bana haram kılınmıştır. Onlardan birine girmek istediğimde elinde kılıç olan bir melek beni karşılar ve bana engel olur." Bunları zikrettikten sonra Peygamberimiz, asasını minbere vurarak şöyle dedi: "İşte Medine, işte Medine, işte Medine."

Müslim, Fiten 119; Ebu Davud, K. Melahim 15;
İbni Mace, K Fiten 33

Bu hadis Müslim, Ebu Davud, İbni Mace gibi Sunni düşüncenin tartışılmaz ilan edilmiş eserlerinde yer almaktadır. Bu hadislere inananlar; bunları inkar edenleri "Peygamber düşmanı", kabul edenleri ise "gerçek Müslüman" ilan ediyorlar. Diğer bir Mesihhiyat kaynaklı uydurma hadisi daha inceleyelim:

Şeytan her insanı doğarken yaralar. Ancak Meryem oğlu İsa'yı yaralayamamış, yaralamak için gittiğinde onun örtüsüne vurmuştur.

Buhari, K Bedul Halk; Hanbel

Yukarıdaki hadisle Hz. İsa yüceltilirken, Peygamberimiz'in de içinde olduğu diğer insanlar, "şeytan tarafından yaralanmış" ilan edilirler. Bu hadisten sonra Peygamberimiz'in, kalbindeki şeytanın darbesinden kurtulmak için melekler tarafından beş defa ameliyat edilip kalbindeki siyah pıhtının çıkarıldığına dair yakışıksız hadisler de nakledilmiştir. Kimin tarafından? "En doğru hadis kitabı" Buhari ile Hanbeli mezhebinin kurucusu Hanbel tarafından. Yine de ısrarla savunulan şudur: Hadisleri inkar eden Peygamber'i inkar eder. "En doğru hadis kitabı" ise Buhari'dir. İşte "en doğru hadis kitabı"nın hadisi! İşte Kuran dışında başka hadis (söz) arayanların düştüğü durum!

13. BÖLÜM

,,,

DİNİ UYDURMACILIKTA EMEVİLER, ABBASİLER VE DİĞER TARİHİ SEBEPLER

Ne yazık ki bugün "İslam" diye ortaya konulan din; özellikle Emevi döneminden başlayarak, daha sonra Abbasiler döneminde sonuca ulaşan uydurma hareketinin ürettiklerinin ürünleriyle karışmış bir yapı arz etmektedir. Bu "İslam", temellerini sırf Kuran'dan alan, yani din adına Kuran'ı yeterli gören bir "İslam" anlayışı değildir. Bu "İslam", Emeviler'in ve Abbasiler'in reforma uğrattığı "İslam"dır. Bizim bu kitapta yapmaya çalıştığımız, kitabın 3. bölümünde belirttiğimiz gibi dinde reform yapmak değil, aksine en çok Emevi ve Abbasiler'in ürünü olan reformu ortadan kaldırıp, Kuran'ın saf mesajını ortaya çıkarmaktır. Kitabın ileriki bölümlerinde göreceğimiz gibi dine Emeviler ve Abbasiler tarafından yapılan reform; dini zorlaştırma, karartma, insan doğasıyla çatışır hale getirme ve kadınları toplumdan soyutlama şeklinde yapılmıştır. Bu ilaveleri yapanlar dinin kaynağı olduğunu iddia ettikleri yüzlerce hadis ve fıkıh kitaplarıyla dini dejenere etmişlerdir. Dini dejenere eden bu tarihi sürecin en baştaki basamağı Emevi devridir. Bu dönemi iyice incelersek, din diye uydurulan mezheplere, hadislere neden güvenemeyeceğimiz daha iyi anlaşılacaktır. Bundan önceki bölümlerde Peygamberimiz'in tek kaynak olarak Kuran'ı bıraktığını, dört halifenin de Kuran dışında bir kaynak ya da herhangi bir mezhep oluşturmadıklarını gördük. Bir önceki bölümde Kab ve Ebu Hureyre gibi hadis uydurucularına, dört halife döneminde nasıl göz açtırılmadığını inceledik.

Emevi dönemi gelince dört halife döneminde hadis nakillerinden dolayı azarlanan Ebu Hureyre ve Kab gibiler bir anda baş tacı oldular. (Muaviye'nin bu şahısları manevi itibar ve maddi çıkar sağlamak yoluyla nasıl teşvik ettiğini 12. Bölüm'de inceledik.) Aynı Emeviler, İslam'daki ilk ciddi kargaşayı çıkarmış ve Hz. Ali'ye karşı savaşmışlardır. Hz. Ali'nin kendilerini yeneceğini anlayan Emeviler, mızraklarının ucuna Kuran geçirmiş ve Hz. Ali'nin ordusu "Biz Kuran'a karşı savaşmayız" diyerek, Emeviler'in kurtulmasına imkan tanımışlardır. Hz. Ali, Kuran'ın mızraklardaki sayfalar olmadığını, kendisinin Kuran'a bağlı olduğunu söylemesine rağmen Emevi oyunu başarılı olmuştur.

EMEVİLER'İN PEYGAMBERİMİZİN TORUNLARINI ÖLDÜRMELERİ

Aynı Emeviler, Hz. Ali'ye karşı olan düşmanca tutumlarını, Hz. Ali'nin oğulları ve Peygamberimiz'in torunları olan Hasan ve Hüseyin'e karşı da göstermişlerdir. Mesudi'nin anlatımlarına göre; Hasan, kendisini rakip gören Muaviye tarafından zehirletilerek öldürülmüştür. Hasan'ın karısını bu zehirleme işinde kullanan Muaviye ise ölüm haberini alınca şarkılar söyleyerek, kendisini ibadete verip siyaset sahnesinden çekilmiş olan Hasan'ın ölümüne çok sevinmiştir. Hasan'ın kardeşi Hüseyin ise Kerbela olayında Muaviye'nin oğlu Yezid tarafından öldürülmüştür. Kaynaklar Yezid'in nasıl Hüseyin'in ölüsüne bile saygı göstermediğini ve Hüseyin'in kesik başını sopayla didikleyip alay ettiğini anlatırlar. Hasan ile Hüseyin'in kız kardeşi Zeynep ise halkın ayaklanmasına ön ayak olur korkusuyla yaşadığı yerden sürülmüştür. Tüm bunları yapan, Peygamber torunlarının katilleri olan Emeviler, ne yazık ki tüm bunları, din için yaptıklarını savunacak kadar yüzsüzdüler.

Burada bu olayların teferruatına girmek ve bu savaşlardaki suçluyu göstermek şeklinde, malumu ilan etmek istemiyoruz. Yapmak istediğimiz, bugün ortaya çıkan "dini" tablonun, Kuran'ın dinine ilaveler yapan hadislerin ve mezheplerin oluşumunda ilk basamak olan Emeviler'in ne kadar "güvenilir" olduklarını göstermektir. Bu dönemde uydurulan hadisler, daha sonra

Abbasiler zamanında (bu dönemin uydurmaları da eklenerek) hadis kitaplarına dönüştü. Bu hadisler, mezheplerin İslam'ına temel oldular. Bu şahıslar halifeliği babadan oğula geçen bir saltanata dönüştürdüler. Bu halifelerin çoğunun nezaretinde mezhepler ve hadis kitapları oluştu. Peygamber torunlarının katillerinin halife olduğu, yönetici olduğu bir yapıda oluşturulan bu mezhepler ve bu hadisler güvenilir olabilir mi? Tabi ki hayır. Fakat Sunni mezhepleri benimseyenlerin çoğu Sıffin savaşını sadece bir içtihat (tercih/yorum) hatası gibi göstermekte, Emevi saltanatını temize çıkartmaya çalışmaktadırlar. Böylece kendi inanç sistemlerini oluşturan kişileri, dolayısıyla kendi inançlarını aklamaya çalışmaktadırlar. Oysa güneşin balçıkla sıvanamayacağı gibi, Emeviler'in yanlış uygulamaları da örtbas edilemez. Emevi dönemine kadar ne saltanata dönüştürülmüş halifelik vardı, ne de Kuran dışında bir dini kaynak. Peygamberimiz ve dört halife dönemindeki sade yaşantının saray ihtişamlarına, debdebeye, şölenlere dönüşüşü, dini liderliğin paraya ve güce çevrilmesi, halifeliğin aile içi saltanata dönüştürülüp balığın baştan kokmaya başlaması, bu devire rastlar. İçki âlemleri ve yaptırdıkları saraylarla meşhur olan birçok Emevi halifesinin yanı sıra Velid gibi Kuran'dan hoşuna gitmeyen ayetlerin okunması üzerine Kuran'ı hedef yapıp ok yağmuruna tuttuğu anlatılan halifeler de olmuştur (Bakınız: Mesudi 3/228, İsfahani 7/49, İbnul Esir 5/290). Emevi dönemi elbette sırf olumsuzluklarla dolu değildir, bu dönemde İslam adına önemli hizmetler de yapılmıştır. Fakat Kuran'ın anlattığı şekliyle dinin dejenere edimesinde bu dönemin katkısı çok önemlidir, bu yüzden birçok zaman örtbas edilen bu dönemin olumsuzluklarını bilmek gerekir.

Hadisler ilk kez işte bu dönemde yazılmaya başlandı. Fakat bu yazım işleminde hadislerle, kıssalar ve görüşler karışıktı. Emeviler döneminde hadislerin yazıldığı bilinse de bu dönemden elimize geçen bir hadis kitabı yoktur. Kütübü sitte -en meşhur altı hadis kitabı- daha sonra Abbasiler döneminde yazılmıştır. Bu dönemde toplanan hadislerde Emeviler'in köprü, hatta kaynak olduğunu hatırlamalıyız, Abbasiler'in döneminde üretilen uydurmalarla bunlar birleştirilmiş ve hadis konusundaki bu vahim tablo ortaya çıkmıştır.

Şimdi gelin karar verelim; Kuran yeterli olduğunu kendisi anlatırken, Peygamber kendi hiçbir sözünü yazdırmamışken, dört halife döneminde de aynı şekilde Kuran dışında bir kaynak oluşturulmamışken, Peygamber torunlarının katillerinin saltanatları döneminde temeli atılan hadis ve mezheplere mi, yoksa sadece Kuran'a mı itibar edelim? Kendi görüşünü doğru çıkartmak yerine, Kuran'ın gerçek isteğini bulmaya çalışanların, bir gün, Kuran dışında hiçbir kaynağa itibar etmemeleri gerektiğini anlayacaklarını ümit ediyoruz.

ELBİSEYİ TERS GİYENLER

Hz. Ali'nin Emeviler için söylediği şu veciz söz, Emeviler'i çok güzel tarif etmektedir: "Bunlar da din elbisesi giyiyorlar, ama ters çevirerek giyiyorlar." İşin en aldatıcı yanı işte buradadır. Din adına ortaya çıkan mezheplerin sistemi, kendisini "gerçek din" diye birçok kişiye kabul ettirmiştir. Ne yazık ki o zamandan dine ilave edilenler, bugün de din zannedilmektedir. Kuyuya bir taş atılmıştır, kırk kişi onu çıkartmakta zorlanmaktadır. Sorun "İslam"ın kendisinde değil, "İslam"ı ters giyenlerdedir. En şık elbise bile ters giyilince nasıl sahibini kötü gösteriyorsa, İslam'ı ters giyenler de aynı şekilde kötü tabloların suçlularıdır. Ne yazık ki bazı saf bilgisizler ile bozuk niyetliler, "İslam" kötü gözüküyor sanmakta veya öyle göstermeye çalışmaktadırlar. Oysa kabahat elbisede değil, onu ters giyendedir.

Allah istese Kuran'ı daha geniş bir kitap yapar ve şu anda istediklerine ilave söyleyecekleri varsa ilave ederdi. Allah, Kuran'ı bu kalınlıkta yaptığına göre, eksiksiz ve fazlasız bizden istedikleri, bizi sorumlu tuttuğu bu kadardır. Allah'a şükür ki Allah kendi dinini Kuran'da bildirdi ve bizi Emeviler gibilerin yeniden din yazmasına, birilerinin hadis seçmesine, falancanın mezhep oluşturmasına muhtaç bırakmadı.

EMEVİLER İLE BAŞLAYAN UYDURMACILIK SONRA DA SÜRDÜ

Emeviler ile önemli atağını yapan uydurmacılık, doruk eserlerini Abbasiler döneminde vermiştir. Her şeye rağmen hem Emeviler döneminde, hem

Abbasiler döneminde Kuran dışı dini kaynak oluşturulmasına karşı çıkanlar olmuştur. Hatta kimi Abbasi halifelerinin, hadisçiliğe ve aklı dışlayıcılığa şiddetle karşı çıkan Mutezile ekolüne tabi oldukları bilinmektedir. Fakat yönetici kadrolara sonradan hakim olan Sunni görüş, resmi görüş olarak halka kabul ettirilmiştir. Böylece Abbasi döneminin sonuna gelmeden Sunnilik, karşı görüşleri tasfiye ederek, uzun yıllar sürecek olan saltanatını kurmuştur. Emeviler'den alınan miras, bu fikir yapısında en önemli kaynaktır. Fakat uydurmacılık burada önemli bir seviyeye gelse de bitmiş değildir. Sonraki devirlerde yaygınlaşacak olan tarikatlarda, Hint mistik kültürüyle ve diğer kültürlerin etkisiyle gelen çilecilik, sofilik, tarikatçılık, kendi kendine azap çektirme ve bunlardan medet umma da Kuran'ın verdiği zihniyeti tahrif etmekte rol oynamıştır. (Tarikatlar hakkındaki 15. bölümü okuyunuz.)

İslam'ın tarihin ilerleyen dönemlerinde yayıldığı süreçlerde, İslam'a geçen dinin yeni bağlıları, İslam'ın etkisine girmelerine karşın çoğu zaman eski kültürlerinin etkisinden de kurtulamamışlardır. Örneğin Türkler'in İslamlaşmasında tarikatçı yapıların dervişlerinin, sofilerin etkisi vardır. Türkler'in Şaman geçmişlerindeki Şaman rahiplerini aşırı şekilde yücelterek insanüstü görmeleri, bu yeni sofilerin elinde, şeyh ve dervişlere aşırı bağlılık ve teslimiyet olarak şekillendi. Hint mistik kültürü ile Şaman kültürünün de izlerini taşıyan tarikatlar ve tasavvuf, Türkler'in dini yaşantısında önemli bir yer tuttu.

Önceki dönemlerde uydurma hadis ve mezhepleri, sonra yabancı kültür ve anlayışları İslam'a sokan zihniyet, daha ileriki tarihlerde ise "fetva" ve "içtihad" adı altında dine ilavelerine devam etti. Osmanlı'yı örnek olarak alırsak, padişahların kardeşlerini öldürebilecekleri şeklindeki fetva (Kuran'ın açık ayetleriyle çelişen, büyük günah olmasına rağmen) "din" adına şeyhülislam(lar)ın verdiği bir fetvaydı. Matbaayı "din" adına yasaklayıp (gerçekte nedeni siyasi ve ekonomik endişelere dayanır), buna benzer görüşlerine "içtihad" veya "fetva" gibi başlıklar atanlar, bu kararlarını hadis gibi, mezhep gibi dinin bir parçası yapanlar da "din alimi" etiketli şahıslardı. Tüm bunlar üst üste, yan yana geldi ve aydınlık Kuran'ın mesajı yerine, insanların uydurduklarının Kuran'ın güzellikleriyle karıştırıldığı bir sistem,

insanlara "din" diye sunuldu ve hâlâ sunulmaya devam etmektedir. Çözüm ise basittir; Kuran'ı ele alıp, din diye sunulan bu uydurmaların dindeki otoritesini reddetmektir. Yani insani üretimi (insaniyi) terk ederek, indirilmiş olan Kuran'ı (Allah'tan olanı) rehber edinmektir.

EMEVİLER DÖNEMİNDE YAZILMIŞ BİR KİTAP: İRCA

Emeviler dönemindeki siyasal ortamda Hz. Ali ile Hz. Osman'ın karşılaştırılması, Muaviye ve Hz. Ali hakkında tartışmalar, karşı tarafı kafir ilan etmeler yaygınlaşmıştı. Bu ortamda siyasi olarak belli bir pozisyon alan kişilere karşı bazı kişiler kimin kafir, kimin mümin olduğu konusunda sessiz kaldılar. Bu kişiler "Kimin mümin, kimin kafir olduğunu Allah bilir" şeklindeki yaklaşımlarıyla, kimin haklı olduğunun ahirette belli olacağını iddia ediyorlar, siyasi olarak bir pozisyon almıyorlardı. Doğrunun anlaşılmasını ahirete erteledikleri için bu şahıslara "Mürcie" yani "Erteleyici" denildi.

Mürcie'nin fikirleri ilk olarak "İrca" yani "Erteleme" kitabında kendini gösterir. Bu kitap hicri 60'lı yıllarda; Emeviler'in son döneminde yazılmıştır. Yani bu kitap, bilinen ünlü hadis kitaplarından 200 yıl kadar önce yazılmıştır. Hadis kitaplarından en erken yazılanı bile bu kitaptan çok sonradır. Bu kitaptaki izahları okuyanlar, İslam'ın ilk asırlarında, dini sadece Kuran'dan anlama mantığının yaygınlığına bir örnek daha bulurlar. Emevi ve Abbasi dönemleri, Kuran'ın yanına ilave kaynakların konulmaya başlandığı dönemler olsalar da, Kuran'dan uzaklaşılıp, hadisçi bir din anlayışının siyasi otoritenin desteğiyle tam hakimiyeti ancak Abbasi döneminin sonlarında oluşmuştur.

"İrca" kitabında Hasan bin Muhammed, Kuran'ı, Kuran'ın kendisinden alıntıladığı şu ayetlerle anlatır: **"Kuran Allah'ın katından kendi ilmiyle indirdiği** (11-Hud Suresi 14; 4-Nisa Suresi 166), **muhkem kıldığı** (22-Hac Suresi 52), **sonra da ayetlerini uzun uzun açıkladığı** (11-Hud Suresi 1, 6-Enam Suresi 55, 97, 98, 126; 7-Araf Suresi 52, 174; 9-Tevbe Suresi 11), **her taraftan gelebilecek saldırı ve noksanlıklardan koruduğu** (15-Hicr Suresi 9, 17) **yüce bir kitaptır. Allah bu kitapta** (14-İbrahim Suresi 45; 30-Rum

Suresi 58) **ibret alınacak şeyleri açıkladı** (3-Ali İmran Suresi 13) **ve onu iyiyi kötüden ayırt edici** (25-Furkan Suresi 1; 8-Enfal Suresi 29), **karanlıktan aydınlığa çıkarıcı** (14-İbrahim Suresi 1), **yol gösterici** (2-Bakara Suresi 2) **ve sapıklıktan hidayete ulaştırıcı** (4-Nisa Suresi 131) **kıldı."** Hasan bin Muhammed'e göre Kuran'ın inmesiyle Allah'ın nimeti tamamlandı ve ibadetler en son halini aldı. Allah'ın vasiyetleri böylece kaydedildi ve Allah sünnetini uyguladı. Bundan sonra öğüt verme bitmiştir. Kuran'da emredilenlere itaat konusunda söz alınmıştır. İşte bu kopmak bilmeyen sağlam bir kulptur. Allah bu Kuran'ı, kendi hükmünün geçerli olduğu ve kullarına uymayı farz kıldığı bir kitap yaptı. İnsanlığa bundan sonra düşen görev, onu ezberleyip koruyarak başkalarına ulaştırmaktır. Onu ihmal edip kaybedenden, onun dışında hiçbir şey kabul edilmeyecektir. Hasan bin Muhammed, Kuran'ın dışında bir vahyi reddettiği için insanların bilmediği gizli bir vahiy ve gizli bir ilimle hidayete erdiklerini iddia eden Sebeiler'i düşman ilan etmiştir. (Bakınız: "İrca" Kitabı ve Sönmez Kutlu, Türkler'in İslamlaşma Sürecinde Mürcie ve Tesirleri, sayfa 72)

"İrca" kitabında tek bir hadise yer verilmeden yukarıdaki izahların yapılması, "İrca" kitabının yazarının, bugün seslendirdiğimiz fikirlerle aynı temel mantığa sahip olduğunu göstermektedir. Gerek Mürcie'nin fikirlerini seslendiren bu kitap, gerek Hariciler'in hadisçilere cephe alması, gerek Mutezile'nin aklı esas alarak hadisleri dışlayan yaklaşımı; Abbasi siyasi otoritelerinin hadisçi ve mezhepçi dini anlayışı resmi görüş olarak zorla kabul ettirdiği döneme kadar hadisçi ve mezhepçi dini anlayışın gördüğü dirençlere örnektir.

14. BÖLÜM

,,,

MEZHEPLER

Bir kere Kuran'ın dinin tek kaynağı olduğu göz ardı edilip hadisler dinin kaynağı kabul edilince, birçok mezhebin ortaya çıkması da kaçınılmazdı. Nitekim öyle oldu ve yüzlerce mezhep ortaya çıktı. Bugün dört mezhep olarak anılan mezhepler, işte bu birçok mezhepten zaman içinde daha çok kabul görüp, günümüze kadar gelenlerdir. Bir hadise göre erkeklerin baldırını örtmesi gerektiği, diğerine göre baldırın gözükebileceği anlaşılır. Bir hadis yorumuna göre kan akması, diğer hadis yorumuna göre ise kadının ve erkeğin ellerinin birbirine değmesi abdesti bozar... Tüm bu örneklerdeki gibi farklı izahlarda doğruyu kim, nasıl bulacaktır? Kuran dışında başka kaynaklara kapı açılıp kargaşa çıkınca, mezhepler ortaya sürülüp bu kargaşa önlenmeye çalışılmıştır. Böylece Kuran'da anlatılan din, yani Allah'ın gönderdiği İslam; mezheplerin dinine, "mezheplerin İslamı"na dönüşmüştür. Mezhep kurucularından biri çıkar "diz ile göbek arasını örtünüz" denilen hadisi alır, diğer hadisi inkar eder ve böylece dine yeni bir haram sokar. Diğer bir mezhep kurucusu ise baldırın gözükebileceği sonucu çıkan hadisi doğru, diğer hadisi yanlış kabul ederek, baldırın gözükebileceğini ilan eder. Mezhep kurucularından biri, Peygamber'in sivilcesinin sıkılması ile ilgili hadisten, kanın abdesti bozduğu sonucunu çıkararak dine bir ilave yapar. Diğeri ise kadın elinin değmesiyle abdestin bozulduğu yorumunu yapar, diğerinin ilavesini reddedip kendi ilavesini dine katar.

BİZİM MEZHEPLERİN HIRİSTİYAN MEZHEPLERDEN FARKI NE?

Mezhep imamları nasih-mensuh ile Kuran ayetlerinin hükmünü iptal ederek (25. bölümü okuyunuz), farklı hadislerden diledikleri birini seçerek, kendilerine göre hadisleri yorumlayarak ve kendilerini içtihad yetkisiyle Allah'ın serbest bıraktığı konuların açıklayıcısı konumuna getirerek (39. bölümü okuyun), yepyeni bir dinsel yapı oluşturmuşlardır. Bazıları bu mezhep imamlarının çok iyi niyetli olduğunu veya din için fedakarlıklar yaptıklarını anlatarak eleştirileri görmezlikten gelmektedirler. Peki, Ortodoks ve Katolik rahiplerin de iyi niyetli oldukları ve kendi mezhepleri için çalıştıkları söyleniyor, biz ne yapalım? Katolikliğin ve Ortodokluğun yanlış dini yorumlarını, bu iyi niyet söylemlerinden ötürü Allah'ın gönderdiği Hıristiyanlık'la bir mi tutalım? Mezhep imamları öyle bir konuma getirilmiştir ki; sahip oldukları yetkiyle diledikleri gibi bazı hükümleri iptal etmiş, diledikleri gibi bazı hükümler getirmiş, kişisel yorumlarını genelleştirmiş, kendi kabullerine uygun hadisleri benimseyip çelişenleri dikkate almamış, Kuran'a ya da hadise dayandıramadıkları konularda ise içtihad ederek Kuran'ın otoritesinin de üzerine çıkmış ve Kuran'daki hükümlerden kat kat fazla hacimde sünnetler, farzlar, helaller, haramlar oluşturmuşlardır. Kuran'ın otoritesi dışında oluşturulan bu mezheplere Hanefi, Şafi, Maliki, Hanbeli, Caferi adları verilmiş, bu mezheplere uyan mukallitler (mezhep taklitçileri) ise mezheplerinin adlarıyla anılmışlardır. Oysa bakın Kuran'da ne diyor:

Dinlerini parça parça edip hiziplere bölünenler var ya, senin onlarla hiçbir ilişiğin yoktur. Onların işi Allah'a kalmıştır. Allah onlara yapıp ettiklerini haber verecektir.

6-Enam Suresi 159

BİR MEZHEBE GÖRE CENNETLİK, DİĞERİNDE CEHENNEMLİK OLUYOR

Kuran'da dinimize "İslam" adı verilip, hiziplere ayrılmamız yerilirken; kendimize Hanefi, Maliki gibi isimler vermeyi, bu mezheplerin ayrı helal,

haram ve farzlarını kabullenmeyi ve her biri birbirinden farklı uygulamalara sahip olan apayrı mezheplerin herbirinin de İslam'a tam olarak uygun olduğunu, kendi aralarındaki çelişkilerine ve Kuran'a aykırılıklarına rağmen, hepsinin de doğru olduğunu nasıl kabul edebiliriz? Örneğin Hanefi mezhebinde namaz kılmayan kişi dövülür; Hanbeli, Şafi ve Maliki mezheplerinde ise öldürülür. Mezhepler açısından bu duruma bakarsak; Hanbeli, Şafi ve Maliki olanların Hanefi'ye göre en büyük günah olan adam öldürme fiilini işleyip günaha girdiklerini, Hanefi olanların ise sırf dövdükleri ve öldürmedikleri için diğer mezheplere göre Allah'ın bir hükmünü inkar edip uygulamayarak zalim olduklarını söylememiz gerekmez miydi? Oysa ayrılıkta hayır gören zihniyete göre Allah, ahirette Müslümanlar'ı mezheplerine göre ayıracak, Hanefi ise "Sen Hanefiydin dövdün doğru yaptın", Şafi ise "Sen Şafiydin öldürmeliydin, öldürüp doğru yaptın" diyecektir! Namaz kılmayanı eğer Hanefi biri öldürürse katil olup cehennemlik bir fiil yapacaktır, oysa namaz kılmayanı öldüren Şafi, Allah'ın hükmünü yerine getirdiği için cennetlik bir fiil yapmış olacaktır! Yani aynı fiili yapan iki kişiden biri cehennemlik, diğeri ise Allah'ın emrini yerine getiren kişi olacaktır. Bu mezhepçi yaklaşımları doğru kabul edenlerin sayısı ne olursa olsun, gerçekte haklı olmaları mümkün müdür? Ne yazık ki günümüzde bu mezheplere uyan geniş kitlelere bu soruyu sormak zorundayız. Aklı kullanmak yerine taklitçiliği esas alan, "Kuran'ı insanların hepsi anlayamaz, seçkin bazı insanlar bunları anlayıp, insanlara aktarmıştır" diyenlerin, insanları getirdiği nokta budur. Allah, dinini, yalnız bu mezhep imamlarının anlayacağı şekilde mi indirdi ki insanların sadece hak olduğu söylenen bu dört mezhebe uymaları bir zorunluluk oluyor? Allah dinini ancak bu dört kişi anlasın diye indirdiyse, Kuran'da niye birçok defa "Ey insanlar" diye insanlara doğrudan hitap ediliyor da "Ey Şafi, ey Hanbeli, ey dört imam, siz bunları anlayın, benim dediklerimi anlamayan diğerlerine de siz anlatın" denmiyor?

Yukarıdaki örneği ele alırsak, Kuran'ın "dinde zorlama olmadığı"nı söyleyen ayetlerine ve namaz kılmayanlara Kuran'da dünyevi hiçbir ceza öngörülmemesine rağmen; namaz kılmayanın öldürüleceğini söyleyen üç mezhep ile dövüleceğini söyleyen bir mezhebin dördünün birden, büyük hatalar

içinde olduklarını ve bu mezheplerin dinimizi temsil edemeyeceklerini söylememiz gerekirken, nasıl dördünün birden doğru ve hak olduğu iddia edilmektedir? Peki, bu mezheplerin dördü birden, dördü de böylesine farklıyken nasıl herbiri "gerçek İslam" olabilirler?

Bazıları, "Mezheplerdeki farklılıklar ufak tefektir, biri namazda elini bağlar, biri salar. Şehirlerde olana Hanefi, köylü olana Şafi uygundur. Dolayısıyla tüm bu ihtilaflar rahmettir..." gibi izahlarla farkları ufak tefek göstererek, mezhepleri sorgulanamaz kılmayı istemekte, halkın taklitçiliği kabul etmesi için uğraşmaktadırlar. Oysa mezhebin birinin öldürülmesini emrettiğini diğer biri sadece dövüyor, bir mezhebe göre helal diğerine göre haram oluyor, birinin farz bildiğini diğeri farz kabul etmiyor. Yani mezhepler helalleri ve haramları ayrı yapılara dönüşmüş vaziyetteler. Mezhep imamı dilediği hadisi seçerek, nasih mensuh ile oynayarak, hadisleri kendince yorumlayarak; Kuran'ın da uydurmalarla dolu hadislerin de üstüne çıkmaktadır. Din, mezhep imamının bakışına göre şekillenmiş, oluşturulmuş oluyor. Ayrılığın iyilik ve rahmet olduğu Kuran'a aykırı bir mantıktır ve uydurma bir hadisten gelmektedir. Oysa Kuran'da şu şekilde buyurulmaktadır:

Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra çekişmeye girip fırkalar (mezhepler) halinde parçalananlar gibi olmayın.

3- Ali İmran Suresi 105

AYRILIK RAHMET DEĞİL FELAKETTİR

Ayrılıkta rahmet arayanlar, uydurma hadisler yerine anlamak kastıyla Kuran'ı okurlarsa, fırkalara ayrılmanın, mezhepler kurup helali, haramı, farzı birbirinden farklı yapılar oluşturmanın felaket olduğunu görürler. Ayrılığı teşvik eden diğer bir uydurma hadis "İçtihad eden yanılırsa bir sevap, isabet ederse iki sevap alır" şeklindedir. Bu hadisle, kişilerin kendi görüşünü "içtihad" adı altında dine sokması kolaylaştırılmış ve hata yapanın sevap alacağı şeklindeki rahatlatmayla, adeta "Dinde hata olur, içtihatta yanlış yapanın az da olsa, yine de sevabı olur" denilmiştir. Bu hadise dayanan mezhep imamları, olaylardan çıkarttıkları sonuçları ve kendi görüşlerini "rey", "kıyas", "içtihad" ve "fetva" gibi isimlerle dinin bir parçası haline

getirmişlerdir. Peygamber'in olduğu iddia edilen davranış ve sözler gibi, sahabelerin de davranış ve sözlerinin, aynı Kuran gibi dinin kaynağı kabul edilmesine, bunun üstüne binlerce uydurmanın sürekli olarak eklenmesi, ardından mezhep imamlarının şahsi görüşlerinin ve evvelden saydığımız tüm kaynaklardaki çelişkiler ile farklılıklar arasından kendi tercihlerini seçmeleri ve sonuçta yapılan bu son seçimlerin neticesinde oluşan yapının "din" ilan edilmesi bugünkü mezheplerin İslam'ının hikayesidir. Yani "mezheplerin İslamı"na göre "din" şunlardan oluşur: Kuran + hadis imamının seçtiği hadisler + mezhep imamının nasih-mensuhla yaptığı yorumlarla Kuran ve hadisler hakkındaki değerlendirmeleri + mezhep imamının kıyas ve içtihad ederek olaylardan çıkardığı sonuçlar + mezhep imamının sahabeyi değerlendirmesi neticesindeki çıkarımları + yeni oluşan olaylara göre sonradan yeni mezhep imamlarının verdiği fetvalar + vs. Mezhep imamlarının tüm değerlendirmelere son noktayı koymaları, son makası vurmaları ve son eklemeyi yapmaları sonucu; bizim "geleneklerin dini", "mezheplerin dini", "hadislerin dini" dediğimiz yapı ortaya çıkmıştır. Yeni gelişen olaylarda ise bu mezheplerin bağlıları olan sonraki devir imamlarının verdiği fetvalar, yaptıkları içtihadlar da sonradan dine eklenmiştir. Örneğin kolonya çıkınca, "necis" (pis) olup kullanılamayacağı, üstümüze dökülürse namaz kılınamayacağı; televizyonun seyredilmesi ile ilgili farklı fetvalar; sigaraya hem helal, hem haram, hem mekruh diyen ayrı içtihadlar; sonradan ortaya çıkan durumlara karşı ilerki dönem mezhep imamlarınca yapılan yorumların, nasıl dine ilave edildiklerinin örneklerindendir.

Tüm bu hazin manzarayı daha da hazinleştiren uydurmalardan biri ise ümmetin yetmiş üç fırkaya ayrılacağını ve bu fırkalardan ancak birinin cennetlik, diğerlerinin cehennemlik olacağını söyleyen hadistir. Bu hadisi nakleden de tüm bu olumsuz manzaranın baş aktörlerinden -yaptıklarına daha evvel de değindiğimiz- Muaviye'dir (Darimi, Siyer). Bu hadise dayanıp, her mezhep kendini cennetlik diğerlerini ise cehennemlik ilan etmiştir. Sunnilerin Şiileri sapık, Şiilerin de Sunnileri sapık ve cehennemlik yetmiş iki mezhepten biri ilan etmelerinde, her iki tarafın da delil gösterdiği hadislerden biri bu hadis olmuştur. Ehli Sünnet veya Sunnilik diye anılan dört mezhebin taklitçileri ise başta birbirlerine karşı hadis uydurmalarına, birbirlerini

sapık ilan etmelerine, birazdan tablolardan göreceğiniz gibi helalleri ve haramları ayrı yapılara dönüşmüş olmalarına rağmen, sonradan "Ehli Sünnet", "Sunilik" gibi ortak adlarla, bu mezheplerin dördünün birden doğru olduğunu, böylece ancak bu dört mezhebin cennetlik olabileceklerini söylemek gibi bir tevile (yoruma) sapmışlardır. Ehli Sünnet olanlar bir mezhep imamına uyar ve adeta Kuran'daki bir hüküm gibi onun koyduğu helali ve haramı uygular. Aynı şekilde bir Şii kendi imamına uyar ve adeta Kuran'ın koyduğu hükümmüş gibi onun koyduğu farzı ve haramı kabul eder. İki taraf ise birbirini sapık ve cehennemlik ilan eder. Peki nedir sizin farkınız? İki taraf da Kuran'ı yetersiz bulup, imamlarına, yani bir insana uyuyor ve onun izahını Allah'ın vahyiymiş gibi kabul ediyor. İki tarafın temel zihniyeti aynı taklitçilik, ama biri % 100 doğru, öbürü sapık oluyor… Sonuçta temeldeki taklit mantığında bir fark yoktur.

MEZHEPLERDEN KURAN'IN ANLATTIĞI İSLAM İLE KURTULURUZ

Mezhep taklitçiliğinin dine verdiği zararları Yaşar Nuri Öztürk "Kuran'daki İslam" kitabında şu şekilde açıklamaktadır: "Allah adına yalan uydurmanın bir yolu da mezhepleri din haline getirmek olmuştur. Mezhepler birer din, mezhep imamları tenkit üstü birer Peygamber haline getirilince, İslam adıyla ortaya konan karışımın kaçta kaçının Allah'a, kaçta kaçının şuna buna ait olduğunu belirlemek, halk kitleleri için imkan dışına çıkar ve bu durum din adı altında bir kaosu insanlığın başına musallat eder. Aradan yüzlerce yıl geçmesine, insanlık boyut değiştirmiş olmasına rağmen hiç kimse bu eskimiş ve bir kısmı komedi haline gelmiş yorumlara dokunamaz. İşte zulüm ve Allah'a iftira budur. Bu zulüm yüzündendir ki gerçek İslam bilginleri, samimi din görevlileri Allah'ın saf ve berrak Kuran dinini yüzyılımızın insanına olduğu gibi anlatmaya kalktıklarında sadece zorluklarla değil engeller, iftiralar ve suçlamalarla karşılaşabilmektedirler. Çare, Kuran'a gidişimizi engelleyen bütün putları, patentlerine bakmadan devirmek ve hükmü yalnız ve yalnız Allah'a bırakmaktır. Buna karşı çıkanlar, görünüşte dini kabul ettiklerini söyleseler de inkarcıdırlar. Çünkü ak ve

berrak din yalnız Allah'ın tekelindedir (39-Zümer Suresi 3). Ve bu tekelden rahatsız olup Allah'ın hüküm yetkisine şu veya bu şekilde karışanlar, Allah'a karşı gelmiş olurlar."

Kitaplarında mezheplerin oluşturduğu İslam'ın, Kuran'ın dininin önünde oluşturduğu engeli gösteren Öztürk, "Çıplak Uyarı" kitabında ise "devşirme dinin kaosu" başlığıyla, somut örnekler vererek mezheplerin oluşturduğu felaketi şöyle anlatır: "Sıkıntı, Allah'ın dini ile Allah'a fatura edilen devşirme dinin karıştırılmasından kaynaklanıyor. Allah'ın dini bizzat Allah tarafından İslam diye adlandırılan ve apaçık, kuşkusuz, detaylı bir kitapla insanlığa öğretilen dindir. Kaynağı Kuran, tebliğcisi Hz. Muhammed'dir bu dinin. Kuran'daki İslam'dır bu. Devşirme dine gelince, onun kaynağı tek olmadığı gibi kitabı ve tebliğcisi de tek değildir. O, Kuran'daki İslam'ın tevhidine karşı bir şirket dinidir. Kitabı birkaç tane, önderi birkaç tane, hatta ümmeti birkaç tanedir. Bir tür anonim şirket gibidir. Bunun içindir ki devşirme dinde birlik ve ahenk yerine tefrika ve kaos vardır. Devşirme dinin tüm rahatsızlığı, ondaki hüküm kaynağının tek olmayışıdır. Devşirme dinde tam bir otorite boşluğu vardır. Ona göre, buna göre, falancanın kavlince, filancanın rivayeti mucibince, üstadın beyanına göre, hazretimizin fermanı gereğince vs. devşirme dini bir yamalı bohça haline getirmiştir. Allah'ın dinindeki: **Hüküm Allah'ındır. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler zalimlerin ta kendileridir.** (5-Maide Suresi 44, 45, 47, 50) ilkesi, saf dışı edildiği için bu şirket dinin ortaya koyduğu tabloda hakim özellik didişme ve bozgundur. Bu bozgunda hüküm yetkisinin mezhepler, hizipler, gruplar, partiler, tarikatlar ve daha bilmem neler tufanında kime veya kimlere ciro edildiği belli değildir. Bunun içindir ki bu tufanda, aynı din kimliğini taşıyanların aynı niyetle icra ettikleri aynı fiil, şirketin bir elemanına göre sevap olurken, bir başka elemanına göre büyük günah olabilmektedir. İki vatandaşımız, bir gazetede din adına verilmiş bazı fetvaların kupürlerini de ekledikleri mektuplarında, bu fetvaları değerlendirdikten sonra soruyorlar. Bu nasıl şey? Allah'ın dinine fatura edilen bu fetvaların bazılarını, Allah'ın dinini tenzih ederek dikkatlerinize sunmak istiyorum: Namazda Ettehiyyat okunurken Şafiler'in şehadet parmağını kaldırması sünnet, Hanefilerin kaldırması ise bazılarına göre mekruh, bazılarına göre harammış. Bu bakımdan, Hanefiler'in Ettehiyyat

okunurken parmak kaldırmamaları gerekirmiş. İfadeye konuluşu bile bir kaos sergileyen bu fetvanın vermek istediği acayiplik şudur: Aynı dinin iki mensubu, aynı kitabın buyruğu olan bir ibadeti icra ederken aynı duayı okuyorlar ve o duanın aynı yerinde şehadet parmaklarını kaldırıyorlar. Gel gör ki, bunu yapmakla biri sevap kazanıyor, biri haram işliyor, yani büyük günaha giriyor. Ve bunun adı İslamiyet oluyor, öyle mi? Şu fetvayı da bir okuyucunun sorusuna verdikleri cevaptan izleyelim: Dişlerinde dolgu veya kaplama olan kişiler eğer Hanefi mezhebinde iseler onların gusül (boy) abdestleri geçersizdir. Başka mezhepten iseler problem yok. Bu fetvanın önümüze koyduğu gerçek şu: Allah'ın kitabı Kuran'a bağlı olduğunu istediği kadar söylese de, eğer bir insan yakasını Hanefi keyfine kaptırmışsa, dişlerini doldurtamaz, kaplatamaz. Aksi halde ömür boyu cenabet gezmiş olur. (Kıldığı namazlar da geçersiz olur) Yok eğer her nasılsa Şafii kampına kapılanmışsa sorun yok dişlerini doldurtabilir, kaplatabilir. Şimdi sormak lazım: Dinin temel amacından biri nefsi yani insanın varlığını, sağlığını korumaktır. İnsanın kendisini tehlikeye atmaması ise Kuran'ın emirlerinden biridir. Şimdi Müslüman, bu temel emirlere uyarak sağlığını korumak için dişlerini doldurtma, kaplatma yoluna mı gitsin, yoksa mezhep hatırı için Kuran'a ters düşmek veya ömür boyu cenabet gezmek şıklarından birini mi seçsin? Hayır efendim, Şafi olup kurtulsun diyorsanız, o zaman Hanefilik sıkıntısıyla cebelleşmek niye? Peki, bütün bu hengameye dalmak yerine tek ve dosdoğru yolu çizen Kuran'a bağlı kalsak ne kaybederiz? Bizzat Kuran'ın sorduğu gibi: **Allah, kuluna kafi gelmiyor mu?** Diyeceksiniz ki Kuran'da diş doldurtmakla ilgili hiçbir bahis yoktur. Peki, öyle ise, size ne oluyor da Allah'ın dinin kaynağı yaptığı kitaba koymadığı bir şeyi din bünyesi içine çekip, insanın karşısına buyruklar, tartışmalar çıkarıyorsunuz? Allah bazı şeyleri eksik mi bıraktı da siz düzeltiyorsunuz?"

NE OLACAK DİŞLERİ ÇÜRÜYEN HANEFİLERİN HALİ?

Ne yazık ki geniş halk kitleleri mezheplerin gerçek yüzünü ve bu yapının Kuran'la çeliştiğini bilmeden mezhebe tabi olmakta; dini, Kuran yerine mezheplerin izahlarına göre yazılmış ilmihal kitaplarından öğrenmektedirler.

Yukarıdaki örneği ele alırsak, Türkiye'de halkın büyük bir kesimi Hanefi mezhebinden olduğunu söylemektedir. Fakat büyük bir kesimi Hanefi olan halkın büyük bir kısmı, mezheplerinin dişlere dolgu yapmayı yasaklayan izahını bilmediklerinden dişlerini doldurtmakta ve kaplatmaktadır. Böylece boy abdestleri ve dolayısıyla namazları takip ettikleri Hanefilik mezhebine göre geçersizdir. Kitlelerin önüne "Ya Sunni olursun, Hanefi mezhebine uyarsın, ya da Şii, Alevi gibi sapık bir mezhepten olursun" şeklinde klişe laf ve korkutmalarla; "mezhepçilik" adeta bir milliyetçilik, ırkçılık şekline dönüştürülüp sunulmuştur. Sunni olmamak adeta kafir olmakla eşdeğer gösterilmiş, bu fikrin her alternatifi de sapık ilan edilmiştir. Şiilik ve Alevilik'te de durum farklı değildir. Onlar da aynı şekilde ırkçılığa dönüştürülmüş mezhep taassuplarıyla Sunniliğe aynı şekilde yaklaşmaktadırlar. Bu kitlelerin görmezlikten geldiği ve halkın bilmesi gereken alternatif; Kuran'ın, dinin tek kaynağı olarak ele alınıp, tüm bu mezheplerin inkar edilmesi ve dinin yalnız Kuran'a dayandırılarak anlaşılması ve yaşanmasıdır.

Mezheplerin kurucuları, Kuran'ı ve hadisleri kendilerine göre yorumlayıp, diledikleri hadisleri veya ayetleri seçtikleri, dinin serbest bıraktığı konularda rey ve içtihad adıyla hüküm oluşturdukları için aslında, adeta Kuran'ın da hadislerin de üzerinde bir yetkiyle hareket ettiler.

Bu yetkiyi kullanışlarından, bizim gibi sadece Kuran'ı yeterli görenler değil, mezhep imamlarından sonra yaşayan ve bizim her fırsatta eleştirdiğimiz hadis imamları bile rahatsız olup, mezhep kurucularına çok şiddetli eleştiriler getirdiler. Eleştirilerin odaklandığı en önemli noktalardan biri mezhepçilerin kendi görüşlerini -reylerini- kimi konularda hadisin önünde tutmalarıydı. Hatta bazı hadisçiler, "ehli rey fakihleri" diye çağırdıkları mezhepçileri; kendi reylerine uygun hadisler uydurmakla eleştirdiler. En meşhur hadisçi Buhari'nin, en büyük mezhebin kurucusu Hanefi'yi eleştirmesi ve "güvenilmez" ilan etmesi hadisçilerin bile bazı mezhepçileri beğenmediğinin en dikkat çekici örneğidir. Sonuç olarak bugün "İslam" olarak sunulan Kuran'ın anlattığı İslam olmadığı gibi aslında uydurmalar ile dolu hadisler bile değildir. Bugün uyulan "İslam", mezhep imamlarının kurduğu ve kendi kafalarına göre tüm bu kaynakları değerlendirdikleri "İslam"dır. Mezheplerin kurulduğu dönemde ne Buhari, ne de Müslim hadis kitaplarını

yazmışlardı. Hadisler sahih, zayıf ve hasen şeklinde ayırımlara da mezhepler oluşturulduğu zaman tabi değillerdi. Yani mezhepler, birçok uydurmayla dolu olan, fakat en doğru hadis çalışmaları olduğu iddia edilen kütübü sitte (altı meşhur hadis kitabı) ortada yokken oluşturuldu. Kısaca söylemek gerekirse, mezheplerin izahlarında uydurmaların yüzdesi, birçok hadis kitabının çok çok üstündedir. Oysa ne yazık ki halkın önemli bir kesimi tüm bunlardan habersiz, kendi mezheplerini İslam'a eşit saymakta ve bu yapıların Kuran'la çelişkilerinden habersiz bulunmaktadırlar. Kuran'da dinimiz açıklanmış ve birçok husus açıklanmayarak serbest bırakılmıştır. Mezheplerse dinin serbest bıraktığı her detayı, haşa açıklanması unutulmuş gibi açıklayıp; dini birçok durumla, hatta insanın yaratılışıyla çelişir hale getirmişlerdir.

HARİCİLERE GÖRE KADIN

Birazdan göreceğimiz tablolar, Kuran dışındaki konularda mezheplerin nasıl kendi aralarında çeliştiklerini göstermektedir. İslam'ın Kuran dışı kaynaklarından biri olarak "icma" gösterilmektedir. "İcma", Ehli Sünnet yaklaşımı savunanlarca, tüm "alimler"in bir konudaki ittifakı (ortak görüşü) olarak açıklanır. Oysa aşağıdaki tablo, Kuran'da geçmeyen hususlarda, ittifakın (icmanın) olmadığının bir delilidir. Ehli Sünnet'in kendi içindeki mezheplerde "icma"nın bazı konularda varlığı doğru olsa da, İslam tarihini baz alırsak, Kuran'da geçmeyen ama "icma" edilmiş hiçbir konu kalmaz. Kuran'a hangi konuda ilave yapılmaya veya Kuran'a aykırı bir izah getirilmeye kalkışılmışsa, tarih içinde o izaha muhalefet olmuştur. Örneğin hayızlı kadının namaz kılamayacağında, kadının devlet başkanı olamayacağında, zina yapan evlilerin taşlanarak öldürülmesinde Ehli Sünnet'in tüm mezhepleri görüş birliğindedir (icma halindedir). Fakat bu Ehli Sünnet'in kendi içindeki görüş birliğidir. Örneğin Hariciler, hayızlı kadının namaz kılması gerektiğini, kadının devlet başkanı olabileceğini, zina etmenin cezasının taşlanarak öldürülmek olmadığını; İslam'ın ilk asrında söylemişlerdir. Bu da bize, Kuran'da geçmeyen hususların; nasıl güvenilmez, çelişkili olduğunu ve dolayısıyla Kuran'ın tek ve güvenilir kaynak olduğunu -bir de bu

açıdan- göstermektedir. Sırf Kuran'dan dini anlamak yöntem olarak benimsenmediği sürece, "din" adına birbirinden farklı mezheplerin ortaya çıkması kaçınılmaz sonuç olmaktadır. Bu mezheplerin görüşleri, helalleri, haramları farklı olduğu için bunların Kuran'ın anlattığı İslam'a karşı çıkışları bir birlik oluşturamaz. Çünkü her biri Kuran'dan sapmışlık konusunda bir olsa da, vardıkları sonuçlar açısından farklı oldukları için kendi aralarında birlik sayılamazlar. Bu yüzden, her ne kadar bazıları "Sunnilik" gibi başlıklarla bu mezhepleri bir potada gösterme çabasındasalar da birazdan sunacağımız tablolardan göreceğiniz gibi herbiri birçok hususta birbirinden farklıdır. Bu yüzden bu mezheplerin arasındaki birlik ancak hayali bir birliktir, yutturmacadır, her birinin helali de haramı da apayrıdır.

MEZHEP İMAMININ RÜYADA ALLAH'I GÖRDÜĞÜ UYDURMASI

Halkı mezheplerin gerekliliğine inandırmak isteyenler, kendi mezhep imamlarını öven, diğer mezhep imamlarını yeren hadisler uydurmuşlardır.

Bu arada mezhep kurucularının ne kadar bilgili, ne kadar dinine bağlı olduğu şeklindeki hikayeler de mezhep taklitçilerini mezheplerine bağlı kılmak için anlatılır. Bizim gördüğümüz en insafsız uydurmalardan biri ise Ebu Hanife'nin rüyasında 100 defa Allah'ı gördüğünü söyleyen uydurmadır. Ne yazık ki mezheplere halkı bağlayacağız diye kantarın topuzu bu kadar kaçmıştır. Mezhep kurucularıyla ilgili bu tip uydurmaların hepsinin gerçekten kendi izahları mı, yoksa sonradan talebeleri ve mezhep bağlıları tarafından mı uydurulduğunun tam olarak tespit edilmesi mümkün değildir. Ama her durumda ortaya çıkan tablonun korkunçluğu ve Kuran'ın yeterliliği açıktır.

Biz, günümüzde Hanefi mezhebi adına kabul edilenlerin Ebu Hanife ile de alakası olmadığı kanaatindeyiz. Ebu Hanife'ye tarihte "ehli rey" denmiştir. Bu, Ebu Hanife'nin Kuran'da bulmadığı bir hususu kendi yorumu ile halletmeye çalışması sebebiyledir. Hadisi kaale almayan bir tutum olarak değerlendirilen bu davranış tarzına tüm "ehli hadis", özellikle Şafi ve sonraları Buhari aşırı tepki göstermiştir. Oysa günümüzde anlatılan Hanefi mezhebi

komple hadisçi bir mezheptir. Hanefi mezhebinin her izahı bir hadise dayandırılmak istenmektedir. Oysa tarihsel kayıtlara göre Ebu Hanife'nin öldürülme sebebi kendisinin "reyci" özelliğine bağlanır. Bugünkü Hanefi mezhebini bize, Ebu Hanife'yi öldüren iktidarın yönetimi altında aktardılar. Öyle ki Hanefi mezhebinin Ebu Hanife'den sonra iki numaralı kişisi kabul edilen Ebu Yusuf (3. bölümde gördüğümüz, kabak sevmem diyeni öldürmeye kalkan kişi), Ebu Hanife'yi öldüren iktidarın resmi fetva makamı olmuştur. Ebu Yusuf'u dini konularda otorite olarak ön plana çıkartan iktidarın mensupları, aynı zamanda hocasını öldürenlerken, bu iktidarın döneminde görüşlerini oluşturanın görüşleri ideolojik, çarpık ve saptırılmış olmadan kalabilir mi? Ebu Hanife'nin "reyci" tanıtılıp, bugünkü Hanefi mezhebinin "hadisçi" olması; bugünkü "Hanefi" mezhebininin Ebu Hanife'nin görüşlerinden de saptırıldığının önemli bir delilidir. Diğer önemli bir husus, mezhep bağlılarının kendi görüşlerini doğru çıkarmak için mezhepsel görüşleri doğrultusunda hadis uydurmuş olmalarıdır. Hadis kitaplarının birçoğu, mezhepler kurulduktan sonra yazılmıştır. Bu yüzden mezhep görüşlerini doğru çıkartmak için hadis uyduranların hadisleri, "reyci" görüşlerin nasıl "hadisçi" görüşe dönüştüklerini açıklamaktadır. Ebu Hanife'nin görüşleri her ne olursa olsun, kitabımız boyunca eleştirdiğimiz, "Hanefilik" mezhebi diye anlaşılan, anlatılan ve uygulanandır. Aktarımlarda, Ebu Hanife'ye de iftiralar edilmiş olma olasılığını hatırlatmamız yerinde olacaktır.

UYDURULAN DİNİN TEMELLERİNİ ŞAFİ ATTI

İyi bir araştırma yapılırsa, bugünkü Ehli Sünnet fikirlerin ve hadisçi dini yapının temelinin, ilk olarak Şafi mezhebinin kurucusu İmamı Şafi tarafından atıldığı anlaşılır. Şafi'den sonra açık bir Kurani hükmün bulunduğu bazı durumlar hariç, fıkhi bir fikri bir veya birden fazla hadise dayandırmak mecburi hale geldi (W. Montgomery Watt, İslam Nedir?). Aynı yargıyı İlhami Güler şöyle açıklamaktadır: "Bu arada İslam dini düşünce tarihinde, kütübü sitte ve özellikle Sahihi Buhari'nin neredeyse Kuran'a denk epistemolojik öneminin temelinde, Şafi'nin sünneti, gayri metluv vahye indirgemesinin

büyük payı olduğunu unutmamak gerekir. Şafi'ye kadar birçok alim tarafından çeşitli şekillerde değerlendirilen ve sözlü akla tabi olan hadis kültürü, Şafi'den sonra yazım aşamasına ulaşarak bir nevi dogmalaşmaya ve önem itibariyle Kuran'a yaklaşmaya başladı" (I. Kuran Sempozyumu; Arkoun Tarihiyyetu'l-Fikri'l-Arabi). Bugünkü sünnet anlayışının temelinin İmam Şafi ile atıldığını, Osman Taştan şöyle anlatır: "Şafi'nin çıkışı bu durumu değiştirdi. Şafi, Peygamber'in sünnetini toplumun sünnetinden ayırdı ve onu hukuki açıdan Kuran'ın seviyesine çıkardı. İdealde bu, Hz. Muhammed'in Peygamberliğine maksimum düzeyde bir saygı duymak ve aynı zamanda hizmet etmekti. Gerçekte ise bu tavır, Hz. Peygamber ile onun toplumunun arasına kapatılması güç olan bir mesafe koymaktı. Böylece sünnet, vahiy potası içerisinde Kuran'la birleştirilmişti. Artık yapılacak olan şey, sahabi sözlerini de sünnetle birleştirip vahyin kapsamına dolaylı olarak dahil etmekti... Sonuçta bu tür teorik gelişmeler aslında Kuran'a mahsus olan vahyi önce Sünnet'e sonra da sahabi sözlerine teşmil etmişti. Bir diğer ifadeyle bu durum, kutsallığı ilahi kelam olan Kuran'dan beşeri kelam olan sahabi sözlerine kadar yaymaktı" (I. Kuran Sempozyumu).

Mezhepler tarihine bu kitapta geniş yer ayırmak istemedik. Bunun yerine mezheplerin vardıkları sonuçlara ve bu sonuçların Kuran'la çelişkilerine detaylı bir şekilde yer verdik. Mezhepler tarihini inceleyenler, Şafi'nin Hanefi mezhebine saldırılarını; Maliki, Hanbeli, Şafi mezheplerinin Ehli Sünnet adlı bir mezhebin dört ayrı kolu değil fakat her birinin apayrı birer mezhep olduklarını anlar. Birazdan göreceğiniz tablolardaki 70 örnek de mezheplerin farklılığını göstermektedir. Aslında apayrı olan bu mezhepler, ilerleyen asırlarda siyasi otoritenin rolüyle ve siyasi otoritenin Nizamiye Medresesi'nin Rektörü Gazali gibi etkili kişilerin de katkılarıyla, tek bir mezhepmiş gibi gösterilmeye çalışılmışlardır. "Ehli Sünnet" veya "Sunilik" adı altında dört apayrı mezhep toplanmıştır. Ayrı olduklarına inanmayan, aşağıdaki tabloları incelesin. Tablolardaki 70 örneğimiz az gelirse, bu dört mezhebin hükümlerini karşılaştırmak için "Dört Mezhebin Fıkıh Kitabı" gibi kitapları okuyanlar; tek ad altında toplanmaya çalışılan bu

mezheplerin, apayrı hükümleriyle birbirlerinden ne kadar ayrı olduklarını göreceklerdir. Allah bize tek bir din indirmişken, kendi aralarında binlerce çelişkiyi taşıyan mezheplerin dinle eşitlenmesi mümkün mü? Allah'ın apaçık, çelişkisiz, korunmuş kitabı yerine; mantıksızlıkları barındıran, çelişkili, tahrif edilmiş ve insan yapısı olan mezhepleri "din" diye kabul etmek hiç doğru olabilir mi? Bu dört mezhebin ortak noktaları; Kuran'la yetinmemek ve dini fırkalara bölmektir.

Hep birlikte Allah'ın ipine sarılın, fırkalara bölünüp ayrılmayın.

3-Ali İmran Suresi 103

HÂLÂ ATALARINIZIN MEZHEBİNE Mİ İNANIYORSUNUZ?

Mezheplerin kendi aralarında nasıl çeliştiklerini aşağıdaki tablolardan görelim ve Allah'ın tek dininin mezhepler aracılığıyla nasıl farklı dinlere dönüştürüldüğünü anlayalım. Bu tablolarda ayrıca mezheplerin kendi içlerindeki çelişkilerine yer vermiyoruz. Örneğin Hanefi mezhebinin ilk kurucusu Ebu Hanife ile onun talebeleri Ebu Yusuf ve Muhammed'in farklı görüşleri olduğu da kabul edilir ve bunlarda da çelişki çoktur. Bu tablolarda, sadece Sunni dört mezhebin bazı çelişkileri vardır. Şiilikle Sunniliğin ayrılıkları da ayrı bir kitap yazdıracak kadardır. Bu tablolar çelişkilerin ancak az bir kısmını göstermektedir. Mezheplerin tüm çelişkilerini anlatmaya bu kitabın hacmi çok dar gelir. Allah'ın, Kuran dışında herhangi bir kaynaktan dinimizi öğrenmemizi istememiş olması sayesinde bu kargaşanın, bu çelişkilerin içinde boğulmuyoruz.

Siz eğer hâlâ atalarınızdan miras aldığınız mezheplere, sırf atalarınız bunlara iman ettiği için inanıyorsanız, lütfen sunacağımız 70 örneği inceleyip mezhebinizi iyice öğrenin. Öğrendikten sonra; tüm bu çelişkiler gibi sebepler yüzünden mezhebinizi bir kenara atıp, ister Kuran'la yetinin, ister bu tabloları uygulayıp bu farkları "rahmet" diye niteleyin. Uyarı bizim; seçim ve sorumluluk sizin.

Mezheplerin Çelişkilerine 70 Örnekli Tablo

Konular	Hanefi	Maliki	Şafii	Hanbeli
1 Ölü hayvanın derisi helal midir?	Haram	Helal	Haram	Helal
2 Yılan balığı yemenin hükmü nedir?	Helal	_	_	Haram
3 Erkeğin kırmızı elbise giymesinin hükmü nedir?	Mekruh	Helal	Haram	Mekruh
4 Erkeğin sarı elbise giymesinin hükmü nedir?	Haram	Helal	Haram	Haram
5 Ud, zurna, dümbelek, boru davul çalmak nedir?	Mekruh	Helal	Helal	Haram
6 Karga eti yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	Haram	Haram
7 At eti yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	_	_
8 Midye yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	_	_
9 İstiridye yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	_	_
10 Kırlangıç eti yemenin hükmü nedir?	Helal	Helal	Haram	Haram
11 Kartal eti yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	Haram	Haram
12 İlk iki rekatta Fatiha okumanın hükmü nedir?	Vacip	Farz	Farz	Farz
13 Rüku ve secdelerde tesbih etmek nedir?	Sünnet	_	Sünnet	Vacip
14 İlk iki rekatta Fatiha'dan sonra sure okumak nedir?	Vacip	Mübah	Sünnet	Sünnet
15 Vitir namazının hükmü nedir?	Vacip	Sünnet	Sünnet	Sünnet
16 Tüysüz bir delikanlıya değen erkeğin abdesti bozulur mu?	Hayır	Evet	Hayır	Hayır
17 Namazda selam almak abdesti bozar mı?	Evet	Hayır	_	_
18 Namaz kılan kimsenin önünden geçilmesinin haram olduğu mesafe ne kadardır?	40 kulaç	1 kulaç	3 kulaç	3 kulaç
19 Namaz içinde unutarak konuşmak namazı bozar mı?	Evet	Hayır	Hayır	Evet

	Konular	Hanefi	Maliki	Şafii	Hanbeli
20	Namazda "ah" ve "of" demek namazı bozar mı?	Evet	Hayır	Evet	Evet
21	Abdestin farzları kaçtır?	4	7	6	7
22	Abdesti belli bir sıra ile almak farz mıdır?	Hayır	Hayır	Evet	Evet
23	Abdesti ara vermeksizin almak farz mıdır?	Hayır	Evet	Hayır	Evet
24	Abdestin sünnetlerinin sayısı kaçtır?	18	8	30	20
25	Misvak kullanmak sünnet midir?	Evet	Hayır	Evet	Evet
26	Abdestte ellerin, yüzün ve kolların üçer kere yıkanması sünnet midir?	Evet	Hayır	Evet	Evet
27	Abdestte kulaklar kaç defa mesh edilmelidir?	1	1	3	1
28	Abdesti bozan şeylerin sayısı kaçtır?	12	3	5	8
29	Cinsel organına dokunmak abdesti bozar mı?	Hayır	Evet	Evet	Evet
30	Namazda kahkaha ile gülmek abdesti bozar mı?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
31	Deve eti yemek ve cenazeyi yıkamak abdesti bozar mı?	Hayır	Hayır	Hayır	Evet
32	Abdest şüphe ile bozulur mu?	Hayır	Hayır	Hayır	Evet
33	Kan akması abdesti bozar mı?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
34	Delikli meshin üzerinden mesh etmek caiz midir?	Evet	Evet	Hayır	Hayır
35	Gusül abdesti almayı gerektiren sebeplerin sayısı kaçtır?	7	4	5	6
36	Gusül abdestinin farzları kaç tanedir?	11	5	3	-
37	Umursamazlıktan veya tembellikten dolayı namaz kılmayanın hükmü nedir?	Hapsedilir, kanatılana kadar dövülür, öldürülür	Tevbe etmezse öldürülür	Üç gün içinde tevbe etmezse öldürülür	Üç gün içinde tevbe etmezse öldürülür

	Konular	Hanefi	Maliki	Şafii	Hanbeli
38	Ezanın sözleri peşpeşe okunmasa da geçerli olur mu?	Evet	Evet	Hayır	Hayır
39	Namazı bitirirken selam vermenin farz olduğu miktar nedir?	Farz değildir	1 tarafa vermek farzdır	1 tarafa vermek farzdır	2 tarafa vermek farzdır
40	Erkeğin avret yeri neresidir?	Göbeği ile diz kapağı arası	Ön ve arka uzuvları	Göbeği ile diz kapağı arası	Göbeği ile diz kapağı arası
41	Ölüyü yıkarken ağzına ve burnuna su vermek gerekir mi?	Hayır	Evet	Evet	Hayır
42	Cenaze namazı, namaz kılmanın yasak olduğu kaç vakitte kılınmaz?	5	3	Her vakitte kılınabilir	3
43	Ölü, gömülmek için öldüğü yerden başka bir yere nakledilebilir mi?	Evet	Evet	Hayır	Hayır
44	Ramazan orucu için hergün ayrı ayrı niyet etmek şart mıdır?	Evet	Hayır	Evet	Evet
45	Kan aldırmak orucu bozar mı?	Hayır	Hayır	Hayır	Evet
46	Erkek ve kadının ziynet eşyalarından zekat vermeleri farz mıdır?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
47	Kâğıt paradan zekat vermek farz mıdır?	Evet	Evet	Evet	Hayır
49	Topraktan çıkan her şey için zekat vermek farz mıdır?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
50	Balın zekatını vermek farz mıdır?	Evet	Hayır	Hayır	Evet
51	Kiralanan veya emanet alınıp ekilen toprağın zekatını vermek farz mıdır?	Hayır	Evet	Evet	Evet
52	Zeytinin zekatını vermek gerekli midir?	Evet	Evet	Hayır	Evet

	Konular	Hanefi	Maliki	Şafii	Hanbeli
53	Yem ile beslenen ve çalıştırılan hayvanlardan zekat vermek farz mıdır?	Hayır	Evet	Hayır	Hayır
54	Koyun ile keçi kaç yaşlarında olursa zekatı farzdır?	Koyun 1 Keçi 1	Koyun 1 Keçi 1	Koyun1 Keçi 2	Koyun 1/2 Keçi 2
55	Kadın yanında kocası olmadan hacca gidebilir mi?	Hayır	Evet	Evet	Hayır
56	Acizlik veya zaruret yüzünden hacca gidemeyen kişinin kendi yerine başkasını göndermesi caiz midir?	Evet	Hayır	Evet	Evet
57	Haccın şartı kaç tanedir?	2	4	5	4
58	Şeytan taşlarken atılan taşın cemreye düşmemesi caiz midir?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
59	İpeğin üzerine oturmak, yaslanmak, yastık olarak kullanmak, duvar örtüsü yapmak haram mıdır?	Hayır	Evet	Evet	Evet
60	Erkek çocuğa ipek giydirmek caiz, midir?	Hayır	Hayır	Evet	Evet
61	Gümüş ile süslenmiş kaptan su içmek ya da abdest almak caiz midir?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
62	Sakalı kesmek haram mıdır?	Evet	Evet	Hayır	Evet
63	Tavla oynamak haram mıdır?	Hayır	Evet	Evet	Evet
64	Satranç oynamak haram mıdır?	Evet	Evet	Hayır	Evet
65	Cinsi tecavüzde bulunulan hayvanın hükmü nedir?	Öldürülür, eti yenmez	Öldürülmez, eti yenebilir	Öldürülmez, eti yenebilir	Öldürülmesi gerekir
66	Şarap ve diğer sarhoş edici maddelerin içilmesinin cezası kaç değnektir?	80	80	40	80
67	Dinden döndüğü için öldürülen bir kişinin malı mirasçılarına verilebilir mi?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
68	Dinden dönen kadın öldürülür mü?	Hayır	Evet	Evet	Evet
69	Bir kadının hakimlik yapması caiz midir?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
70	Köpek necis bir hayvan mıdır?	Hayır	Hayır	Evet	Evet

15. BÖLÜM

TARİKATLAR

Kuran'ın anlattığı din ile uydurulan dini ayırt ederken mutlaka değinilmesi gereken bir diğer önemli konu da tarikatlardır. Yüzlerce tarikat olmasına ve bunların, Kuran'ın anlattığı İslam'dan sapışları farklı noktalarda olmasına rağmen çalışmamızın hedeflenen boyutunu dikkate alarak sadece şeyhlerin aşırı yüceltilmesi ve tartışılmaz kabul edilmesi gibi, birçoğunda ortak ve temel olan noktalara değinmekle yetineceğiz.

TEKKELERİN DEJENERASYONU

Peygamberimiz'in tek mürşit olduğu, dini konularda tartışılmaz tek otorite olduğu dönemde İslam'ın tek kurumu cami idi. İbadetler, eğitim ve hizmet tüm yeryüzüne yayılan bir faaliyetti, kurum olarak ise bu faaliyetlerin merkezi camiydi. Peygamber'in sağlığında, hatta dört halife döneminde cami dışında tekke, dergah, zaviye gibi başka kurumların oluşturulmadığı; bu tekke ve dergahların üyeleri tarafından bile kabul edilir. İlk tekkenin hicri 150 -miladi 760- yılları civarında Şam yakınlarında kurulduğu kabul edilir. Fakat tekkelerin yayılması yüzlerce yıl sonraya rast gelecektir. Pek çok tekkenin ilimler akademisi, askeri hizmet, hatta hastaların tedavisi gibi birçok güzel hizmette kullanıldığı; Müslümanlar'ın Allah sevgisinin gelişmesi ve iyi ahlaklı kâmil Müslümanlar olmaları için önemli katkılarının bulunduğu da bir gerçektir. Fakat bu geleneğin içinden gelen önemli bir isim

olan Kuşadalı İbrahim'in deyimiyle; gün gelip de kimi tekkelerin "kerhaneye ve meyhaneye dönüştüğü", Kuran'ın emir ve yasaklarıyla alakası olmayan binlerce tören ve uygulamanın din adına bu tekkelerde gerçekleştirildiği de ayrı bir gerçektir. Tüm bu olumsuzlukları tespit eden Kuşadalı, yanan tekkesinin yerine yenisini yaptırmamış ve asırlarca yaşayan tekkelerin kapanması gerektiğini ve tüm yeryüzünün adeta bir tekke gibi kullanılıp, Peygamberimiz zamanındaki gibi cami dışında bir dini kurumun bırakılmamasını, Kuran dışındaki virdlerin ve tarikatların özel dualarının yerini Kuran'a ve Kuran'da geçen dualara bırakmasını savunmuştur.

Tekkelerin ortaya çıkışı hicri 150'ler olarak kabul edilse de, bugünkü manasıyla bildiğimiz tarikatların kurumsal yapılar olarak ortaya çıkışı hicri 600'ler civarındadır. Kurumsal karaktere sahip olduğu kabul edilen ilk tarikat Kadiriliktir, kurucusu Abdülkadir Geylani, hicri 562'de vefat etmiştir. Diğer birkaç örnek şöyledir: Rifailik, Ahmed er Rifai, vefatı hicri 578; Bektaşiye, Hacı Bektaş Veli, vefatı hicri 669; Mevleviyye, Mevlana Celaleddin Rumi, vefatı hicri 672; Halvetiyye, Ekmelüddin el Haveti, vefatı hicri 750; Nakşibendiyye, Bahauddin Nakşibend, vefatı hicri 791.

ŞEYTAN ACABA KİMİN MÜRŞİDİ?

"Tarik" Arapça "yol" manasına gelmektedir. Bu kelimeden türetilen "tarikat" ise "yol, yöntem, usul, tarz" manalarına gelir. "Tarikatlar, Allah'a gitmek için bir yoldur, bir mecburiyet değildir" şeklinde yumuşak izahlarla tarikat bağlılığını tarif eden tarikatçılar vardır. Fakat birçok tarikat bağlısı "Mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır" şeklindeki uydurma hadisten hareketle; tarikata girmeyi, tarikatın şeyhini mürşit kabul etmeyi dini bir vecibe ve kurtuluşun bir şartı gibi sunmaktadır. Sormak lazım; yüzlerce yıl tarikatların yokluğunda, Müslümanlar eksik Müslümanlar olarak mı yaşadılar? Tarikat şeyhlerinin yaygın olmadığı bu dönemde Müslümanlar'ın mürşidi şeytan mıydı? Kuran'ın izahları bu yıllara kadar Müslümanlar'ın manevi gelişimine rehberlik etmekte yetersiz mi kaldı ki tarikatlara ihtiyaç duyuldu? Kuran'a göre Kuran din adına her şeyi açıklamaktadır. Peygamber'imiz ise

Kuran'ın uymamız konusunda kefil olduğu tek insandır. Oysa tarikatların ürettiği birçok şeyh tartışılmaz kişi ilan edilmiş, bu şeyhlerin etrafındakiler kurtulanlar, diğer kimseler cehennemlik olarak sınıflandırılmış, bu şahıslara uymak dinin en önemli şartı gibi kabul ettirilmeye çalışılmıştır. Bu tarikatların birçok liderinin "Mehdi" veya "İsa" ilan edilmesi, sadece geçmişteki tarikatların değil, günümüzdeki birçok tarikatın da bir gerçeğidir. (Mehdi ve İsa'nın gelişi ile ilgili inançlar için 20. bölümü okuyunuz.) Her şehirde, kasabada veya mahallede bahsettiğimiz tiplere rastlayabiliriz. Bunların çoğu sahip olduğu gücü istismar eden; insanların hem ruh dünyasını, hem de kesesini zarara uğratan kişilerdir. Bu tavırlarıyla, bunların önemli bir kısmı, Kuran'ın eleştirdiği Musevi ve Hıristiyan din adamlarının dinimizdeki karşılığıdır.

Ey iman sahipleri! Hahamlardan ve rahiplerden birçoğu halkın mallarını uydurma yollarla yerler ve Allah'ın yolundan alıkoyarlar.

9-Tevbe Suresi 34

ŞEYHE KÖRÜ KÖRÜNE İTAAT

Tarikatların en önemli kurallarından biri; müridin kendisini şeyhine, "ölünün kendini ölü yıkayıcısına bıraktığı gibi" teslim etmesidir. Kuran'ın aklımızı çalıştırmayı emretmesine rağmen tarikatlarda körü körüne itaat esastır. Tarikat üyelerine, akıllarını bir kenara bırakıp şeyhlerine tabi olmaları, bu yolda akılla gidilemeyeceği anlatılır. Bu prensibi kabul edip şeyhe tabi olan kişiye, şeyhin Mehdiliğinin veya İsalığının inandırılması, şeyhin dünyadaki en üstün insan olduğunun iknası, kişinin maddi açıdan sömürülmesi, dine yapılan ilave ve eksiltmelerin yutturulması gayet kolay olmaktadır. Üstelik kişi, aklı kenara bırakma prensibini kabul ettikten sonra, üniversite bitiren okumuş müritle; cahil, okuma yazma bilmeyen mürit aynı mertebeye gelmektedir. Bu yüzden tarikatlardaki okumuş kişilerin tavrı bizi şaşırtmamalıdır. Çünkü bu kişiler, tarikatların yapısı gereği aklını kenara bırakmış ve şeyhe teslim olmuşlardır. Bu tavrın neticesi ise cahil ile okumuşun, bilen ile bilmeyenin farkının kalmamasıdır. Araştırma yerine yutturma, düşünme

yerine taklit esas olunca; tarikattaki herkesin inancı, hayata bakış açısı ve dini değerlendirişi tamamen şeyhiyle aynı olmaktadır. Hatta birçok zaman "aklı bırakma prensibi" kabul ettirildiği için şeyhten çok daha bilgili ve kültürlü bir kişi bile "Ben bilmem, şeyhim bilir. Şeyhim diyorsa vardır bir hikmeti" gibi izahlarla, şeyhin en saçma izahlarını bile yutmaktadır. Yakın zamanlardan trajikomik birkaç izaha yüzlerce tarikat bağlısının sırf şeyhleri dedi diye nasıl inandıklarını örnek verebiliriz: Birinci şeyhin Amerika'ya kızıp nasıl uzay mekiğini düşürdüğünü, şeyhin müritleri büyük bir gururla anlatıyorlardı. İkinci şeyhin ise Kıbrıs'ta duyulan ve başta nedeni çözülemeyen gürültüyü ejderha ilan etmesini en okumuş müritleri bile hemen kabul etmişlerdi. Üçüncü şeyh ise "nefislerinizi terbiye edeceğim" diyerek, müritlerine cinsel organını öptürüyordu. Elbetteki samimi Müslüman olan, kendi bağlılarına İslam'ın güzelliklerini anlatmak için çaba sarfeden ve bulunduğu konumu istismar etmeyen tarikat şeyhleri olmuştur/vardır. Fakat buradaki asıl sorunun körü körüne itaati getiren sistem olduğunu görmek ve bahsedilen sorunların, şeyhi değiştirmekle değil, sistemi değiştirmekle çözülebileceğini görebilmek önemlidir.

Tarikatların yapısını ve şeyhe bağlılığın felsefesini bilmeyenlerin, eğitimli ve kültürlü müritlerin bile bu saçmalıklara inanmasını anlamaları oldukça zordur. Fakat eğer tarikata girenlerin, baştan akıllarını kenara bırakıp, önemli bir kısmı psikolojik sorunlu şeyhlere tabi oldukları ve düşünme yerine taklidi ön plana aldıkları anlaşılırsa, bu tutumların nedeni de anlaşılabilir. Tarikatlara girenlere verilen tarikat terbiyesini anlamak için bir tarikatın müride, uyulmasının zorunlu olduğu yedi madde diye verdiği listeyi görelim:

1-) Mürşidine (şeyhine) tam teslim olmak ve hiç kimseyi mürşidinden üstün bilmemek.
2-) Zeki ve idrak kabiliyeti yüksek olmak.
3-) Şeyhinin hizmetinde hareketli ve atılgan olmak.
4-) Sözünde sadık ve güvenilir olmak.
5-) Malını ve mülkünü şeyhinin hizmetine vermek.
6-) Mürşidin (şeyhin) ve tarikatın sırlarını gizli tutmak.
7-) Canını şeyhi yolunda vermeye her an hazır olmak.

SÖMÜRÜLEN MÜRİTLER

Tarikat mantığını düşündüğümüzde, ikinci maddeyi anlamakta zorluk olabilir. Hep aklı kenara bırakıp, şeyhe tabi olunmasını isteyen tarikatlar, neden acaba müritlerinden zeka ve idrak kabiliyetine sahip olmalarını istiyorlar? Herhalde burada beşinci maddede belirtilen mal ve mülkün daha çok elde edilmesi için kullanılacak zeka kastediliyor olsa gerek. Ne de olsa mürit ne kadar kazanırsa, o kadar faydalı olabilir!

Muhammed İkbal bu manzaraya "şeyhperestlik" manasına gelen "pirizm" adını takmıştır. Bununla "Allah ne istiyor? Kuran'da ne geçiyor?" mantığı yerine "Şeyh efendi nasıl buyurdu? Bizim tarikatımızda nasıl açıklandı"yı geçiren zihniyete dikkat çekmektedir. İkbal'in diğer bir izahı ise şöyledir: "Tekkelerde benliği yaratmak ve yetiştirmek imkanı kalmamıştır. Bu rutubetli alev, kıvılcım saçmaz."

Muhakkak ki her tarikat ve her şeyh bir değildir. Bizim asıl karşı olduğumuz tarikatlardaki genel zihniyettir. Kuran'da, bilmediğimiz bir şeyin ardınca gitmememiz, çünkü bundan sorumlu tutulacağımız ifade edilir (17-İsra Suresi 36). Oysa en düzgün tarikatta bile kişiler şeyhlerine tabi olurlar ve tarikatların akıbeti şeyhin kişiliğine, insafına kalır. İnsanlar bilginin değil, taklidin uygulayıcıları olurlar. Yöntem, aklı bir kenara bırakmak olunca, saydığımız en kötü örneklerin ortaya çıkışı hiç de sürpriz değildir.

TARİKATLARDAKİ MASALLAR

"Şeyhe kayıtsız şartsız itaat" tarikatın en önemli şartı olduğundan, bunun sağlanması için müritlere hikâyeler anlatılır. Örneğin; "Bir şeyh bir müridine 'Git babanın kafasını kopar bana getir' der. Mürit de görünürde çok garip olan bu isteği şeyhine olan güveninden dolayı 'Bir hikmeti vardır' diyerek yerine getirir. Bir de bakar ki annesiyle yatarken kopardığı baş babasının değil. Annesiyle zina yapan başka birine ait. Şeyh uzaktan, kerameti sonucu bu olayı görüyor ve müridini denemek için hikmetini açıklamadan böyle bir emir veriyor." Bu örnek hikâyeyle görüldüğü gibi şeyh, müride haramı emretse bile onun emrine itaat edilmesi, çünkü bunun muhakkak

bir hikmeti olacağı telkin edilir. Oysa bir Müslüman'ın böyle bir şey iddia eden kişiye "Ben böyle bir haramı niye işleyeyim? Allah cana kıymayı haram etmişken benden böyle bir şeyi nasıl istersin?" demesi gerekir. Oysa tarikatlarda, şeyhe bu şekilde karşı çıkışlar; normal olmanın değil, imanı zayıf bir kimse olmanın belirtisi sayılır. Hikâyelerle müridi şeyhin robotu yapma, tarikatlarda çok sık kullanılan bir yöntem olduğu için meşhur bir hikayeyi daha örnek verelim: "Bir gün Hacı Bayram Veli'nin çok müridi olmasından rahatsız olan devrin yöneticileri Hacı Bayram'a gelip bu rahatsızlıklarını, müritlerinin çokluğunu hatırlatıp dile getirmişler. Hacı Bayram da 'Rahatsız olmayın, benim sadece bir buçuk müridim var' demiş. Gelenlere bunu ispat için içeride bir koyun kesen Hacı Bayram, kanını da dışarı akıtmış. Müritlerini ise dışarıda toplamış ve tüm müritlerini kesmesi gerektiğini ve sırayla gelmelerini söylemiş. Bir kadın ve bir erkek dışında herkes kaçmış. Erkek bir, kadın yarım sayıldığı için gerçek müritler işte bu bir buçukmuş…" Özetlediğimiz bu kıssa anlatılıp, müritlerden bu "gerçek müritler" gibi olup, şeyhleri öldürecek olsa bile kendilerini teslim etmeleri gerektiği öğretilir. Aklı bir kenara bırakan, şeyhi haram olan bir şeyi istese bile "vardır bir hikmeti" deyip boyun eğmesi gereken kişiler olarak yetiştirilen müritler, artık şeyhleri nasıl Müslüman olmalarını isterse öyle Müslüman olabilmektedirler. Bu tip durumlar sonucunda şeyhler "Rab edinilerek", Hıristiyanlık ve Musevilik'teki sapmaların bir benzeri daha İslam'a inandığını söyleyen kişiler tarafından gerçekleştirilmektedir:

Allah'ın yanında hahamlarını ve ruhbanlarını da Rabler edindiler.

9- Tevbe Suresi 31

Kuran yerine şeyhe tabi olanlar, Kuran'ı ancak ölülerin arkasından üstelik bilmedikleri bir dilde okuyanlar, Kuran'ın manası yerine melodisine önem verenler, ne yazık ki bu ayetlerdeki uyarıyı anlamamakta, Kuran'ı rehber kitap olarak değil, ölülerin arkasından okunan bir okuma kitabı olarak görmektedirler.

RABITANIN SAÇMALIĞI

Tarikatlardaki en garip olaylardan bir diğeri ise şeyhle yapılan rabıtadır. Türkiye'mizde en yaygın tarikat olan Nakşibendiliğin de en önemli uygulamalarından biri olan rabıta şu şekilde yapılır: Mürit, abdestli olarak ve kıbleye dönerek yere oturur. Şeyhinin iki kaşının ortasını hayalinde canlandırarak Allah'ı zikreder. Rabıtayla, şeyh ile mürit arasındaki sürekli beraberlik sağlanır. Fotoğrafın icadından sonra rabıtayı fotoğrafa bakıp yapan "modern Nakşibendiler" de mevcuttur. Bu uygulama kadar acayip olan bir izah ise şöyledir: "Rabıtasız zikir yerine, zikirsiz rabıta tercih edilir. Zikir ve rabıtadan birini terketmek zorunda kalırsak zikri terketmek daha uygundur. Çünkü zikirsiz rabıta erdirir, fakat rabıtasız zikir erdirmez." Bu uygulama, tarikatlar konusunu niye ayrı bir başlıkla incelediğimizin sebeplerinden biridir. En kibar ifadeyle "saçmalık" olarak değerlendirdiğimiz bu uygulama, Kuran'ın diniyle hiçbir şekilde bağdaşmaz.

Tarikatlarda kullanılan bazı temel deyimlerin Kuran'daki kullanılışlarına baktığımızda, aradaki büyük farkı ve alakasızlığı farkederiz. Örneğin "şeyh" kelimesi Kuran'da "ihtiyar adam" manasında kullanılmıştır (Bakınız 11-Hud Suresi 72, 12-Yusuf Suresi 78, 28-Kasas Suresi 23, 40-Mümin Suresi 67). Kuran'da "veli" kelimesi ise "dost, yakın" gibi manalarda kullanılır. "Evliya" ifadesiyse, bu kelimenin çoğuludur. Kuran'a göre; **her Müslüman Allah'ın velisidir, Allah da onların velisidir** (Bakınız: 2-Bakara Suresi 257, 3-Ali İmran Suresi 68, 5-Maide Suresi 55, 7-Araf Suresi 196, 9-Tevbe Suresi 71). **Kafirler ise şeytanın velisidir, tüm kafirler de birbirinin velisidirler** (Bakınız 4-Nisa Suresi 119, 4-Nisa Suresi 76, 7-Araf Suresi 27, 16-Nahl Suresi 16). **Mutlak anlamda gerçek dost sadece Allah'tır. Tüm dostlar ona nispetledir. O halde ondan başka gerçek veli yoktur** (Bakınız 2-Bakara Suresi 107, 9-Tevbe Suresi 116, 25-Furkan Suresi 18, 39-Zümer Suresi 3, 42-Şuara Suresi 9). Görüldüğü gibi Kuran'da 80'den fazla yerde geçen "veli" veya "evliya" kelimeleri, hiçbir yerde günümüzde halka takdim edilen süpermen insanlar manasında kullanılmamıştır. Bu evliyaların, şeyhlerin gösterdiği olağanüstü haller manasında "keramet" kelimesinin

kullanılmasına da Kuran'da rastlamıyoruz. Bu kelimeyle aynı "KRM" kökünden birçok fiil Kuran'da geçer ve bu kelimelerle Allah'ın cömertliği, verdiği rızıkların bolluğu anlatılır ama "süper adamların süper olağanüstülükleri" anlatılmaz (Bakınız 27-Neml Suresi 40, 8-Enfal Suresi 4, 17-İsra Suresi 70, 36-Yasin Suresi 11).

Tarikatlardaki dönmelerin, semanın, musikinin; dinin bir parçası olduğu iddia edilmediği sürece hiçbir zararı olmadığı kanaatindeyiz. Çünkü Kuran bunları ne yasaklamıştır, ne de emretmiştir. Yeter ki bu uygulamalar ibadet olarak takdim edilmesin. Fakat ne yazıktır ki birçok tarikatta bu tarz uygulamaların adeta dini bir gereklilik gibi tanıtıldığına tanık olmaktayız. Bizim karşı olduğumuz budur. Yoksa Müslümanlar elbette ki vakıflar, dernekler gibi kurumsal yapılar kurabilir ve bunların içinde bir hiyerarşi oluşturabilirler. Tüm bu kuruluşlarda şiir okunması, müzik dinlenmesi, sema, sanat, toplantı, gösteri yapılması da normaldir. Fakat anormal olan, tarikatların; insanları tartışılmaz ilan etmeleri, ister iyi ister kötü olsun kendilerini ve Kuran'da yer almayan uygulamalarını dinin bir parçası gibi göstermeleridir.

Tarikatların diğer bir zararı ise dinimizi bir çile dini gibi tanıtmaları olmuştur. Hindu anlatımlarını ve Hindu tarikatlarını andıran suni çilelerle, müritleri terbiye edeceğini söyleyen tarikatlar; insanları karanlık odalarda uzun süre aç ve susuz bırakıp, onlara acı çektirip, birçok kişinin ruh dengesini bozmuşlardır. Ruh dengesi bozulan bu insanların gördüğü halusinasyonlar ise bu kimselerin üstünlüğüne, "evliya" olduklarına yorumlanmıştır. Oysa Kuran'da hiçbir Peygamber'in ya da inananın, kendisine böyle suni çileler çektirip, kendi kendine işkenceler ettiği görülmez. Kuran'a göre Allah, gerekirse imtihan için zorluk verir ve bu zorluk her ne olursa olsun Müslüman buna sabreder. Fakat bu zorluklar hayatın doğal akışında insanın karşısına çıkar; yoksa çile olsun diye, zorluk olsun diye insanın kendisine işkence etmesinin dinimizin tek kaynağı olan Kuran'da hiçbir dayanağı bulunmamaktadır.

EFENDİLERİN SAPTIRMASI VE TASAVVUF

Ve derler ki: "Rabbimiz biz efendilerimize, büyüklerimize itaat ettik de, böylece onlar bizi yoldan saptırdılar."

33- Ahzab Suresi 67

Geleneksel dinin uygulayıcıları, atalarından miras kalan mezheplerine hiçbir akılsal kritere dayanmadan uyarlar. Mezhebin bu tabileri, mezhep büyüklerinin ne kadar zeki, ne kadar üstün ahlaklı olduklarına dair hikâyeler anlatarak bağlılıklarını meşrulaştırmaya çalışırlar. Bu şahıslara göre büyükleri (mezhep imamları) her şeyi düşünmüştür. Onlara uymak yeterlidir; onların karar verdiği bir konuda düşünmek, tartışmak, sorgulamak edepsizliktir. Geleneksel yaklaşımı benimseyenlerin dini doğrudan öğrendiği bir kaynaksa tarikattaki şeyhleridir. Tarikattaki bu şeyhlere de çoğu zaman "efendi" ve "efendi hazretleri" gibi ünvanlar yakıştırılır. Vefat etmiş mezhep imamlarına karşın bu efendiler yaşayan dini kaynaklardır. Bu "büyükler"e ve "efendiler"e uymaktaki temel mantık aynıdır; düşünmeden tabi olmak, sorgulamamak, aklı çalıştırmadan onların aklına güvenmek. Oysa Kuran'ın alıntıladığımız ayetinde görüldüğü üzere, birçok insanın doğru yoldan sapmasının sebebi "büyükleri"ne, "efendileri"ne körü körüne bağlanmalarıdır. Aklı çalıştırmanın yerine taklidi ön plana çıkartmanın, atalara uyarak ya da çoğunluğun tercihine bakarak ve efendilere, büyüklere teslim olarak yol bulmanın hiçbirini Kuran kabul etmemektedir. Kuran dinin kaynağı olarak kendisinden başka ne bir efendiyi, ne bir mezhebi, ne bir hadisi, ne de herhangi bir tarikatı gündeme getirmemiştir. Kuran'a göre doğruya ulaşma, aklı dışlamayla değil; aklı kullanma ve düşünme faaliyetiyle gerçekleşir:

Kuran'ı okuyup düşünmüyorlar mı?

4- Nisa Suresi 82

Ayetlerini iyiden iyiye düşünsünler ve temiz akıl sahipleri öğüt alsınlar diye sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır.

38- Sad Suresi 29

... Size ayetlerimizi açıkladık, belki akıl erdirirsiniz.

3-Ali İmran Suresi 118

Diğer önemli bir sorun, tarikatların birçoğunun tasavvuf düşüncesini benimsemeleri; bu düşünce adına ortaya konan birçok güzel şeyle beraber, İslam'ın ruhuyla hiç bağdaşmayacak izahları da, bu düşüncenin ünlü isimlerinin hatırına, kabul etmeleridir. Tasavvuf düşüncesinin en ünlü ve en etkili olmuş kişisi Muhyiddin İbn Arabi'dir. Bakın İbn Arabi şöyle diyor: "Allah beni över, ben de Onu. O bana kulluk eder, ben de Ona. Bir halde ben Onu ikrar ederim, eşyadaki çokluk ve değişikliği görünce de inkar ederim" (Fususul Hikem). İbn Arabi, buna benzer ifadelerinin olduğu kitabının kendisine Peygamberimiz tarafından verildiğini ifade etmiştir. Birçok tarikat bağlısı, kendi anlayışları dışındakileri kolayca "kâfir" ilan eder; İslami anlayış açısından asla kabul edilemeyecek İbn Arabi'nin ve diğer tarikat ile tasavvuf önde gelenlerinin alıntıladığımıza benzer sözlerini ise yorumlayarak kurtarmaya çalışırlar ve bu sözleri eleştirenleri "anlayışı kıt" olmakla ve bu şahısların derinliğini kavrayamamakla eleştirirler. Ne yazık ki tarikat ve tasavvuf bağlılığı, anlayışları bu kadar köreltmiştir. Kuran adına bahsedilene benzer sözleri eleştirmesi gerekenler, bu şahısların hatırına, bu sözleri İslami anlayışın bir parçası gibi göstererek; Kuran'ın sunduğu berrak İslam'ı bulandırılmış bir şekilde algılamakta ve başkalarına da algılattırmaktadırlar.

ŞEYHLERİ UÇURAN MÜRİTLER

Ölen şeyhlerin kabirlerinde yapılan garip hareketler; bez bağlamalar, eğilmeler ve secdeler de başlı başına bir rezalet tablosudur. Şeyhlerin birçoğunun ölmeden tarikatın devamını oğluna, damadına, kardeşine bırakması; genelde, manevi ve maddi sömürü çarkının aile tekelinde tutulması da sayısız garipliklerin bir halkasıdır. Oysa dinimize göre emanet ehline verilir, kan bağı olana değil. Müritlere bile layık görülen evliyalık mertebeleri, şeyhlere çok daha abartılı bir şekilde verilir. Şeyhlerin kerameti diye öyle hikâyeler anlatılır ki Kuran'da anlatılan birçok Peygamber mucizesinin bile bu kerametler kadar olağanüstü olmadığı görülür. "Şeyh uçmaz, mürit uçurur" deyimiyle,

halkın arasında ifadesini bulan bu olgu, ayrı tarikatın müritlerinin birbirlerine karşı hava atma mekanizmasıdır. En çok ve en büyük kerameti gösteren şeyhin müridi olmanın gururunu tatmak isteyen müritler, her seferinde şeyhlerini diğer şeyhten biraz daha fazla uçurarak, bu yarışı karşılıklı devam ettirirler. Hayvanları, insanları canlandıranlar; denizlerin, okyanusların üstünde yürüyenler; aynı anda bir sürü yerde gözükenler; neler vardır, neler... Süpermen şeyhler kalpleri bilir, uzaktan kumandalı yönlendirmelerde bulunur, bir bakışıyla hidayete erdirir, dilediğini cin veya diğer yöntemleriyle çarpar; üfürüğü, tükürüğü, nefesi ile şifalar saçar, dokunuşuyla âlemlere nurlar yağdırırlar! Şeyhler bunları yapınca müritlerin ne haddine düşer şeyhe itiraz etmek, şeyhin lafını tartışmak, aklını kullanmak! Müridin en iyisi gözü kapalı itaat eden ve itaati en çok olandır.

Birçok tarikatın etki alanı içinde olanlar; ne yazık ki araştırma ve akletme yerine taklidi ve tabi olmayı gerektiren bu tarikatların düşünceye vurduğu zincirlerden kurtulamamaktadırlar. Körü körüne itaat, hayatın zevklerinden kendini soyutlama, az gülme, aklı az kullanma gibi özellikler; birçok tarikatın yerleştirdiği zihniyetin sonuçlarıdır. Hatta tahminimizce bir araştırma yapılsa, bugün İslam ülkelerindeki halkın, belli liderleri tartışmasız önder kabul etmelerinin kökündeki sebeplerinden biri olarak da İslam coğrafyasında uzun ve derin etkisi olan tarikatlara ve onların şeyhlerine körü körüne uymayı buluruz. "Karı gibi gülmek" gibi hayattan gülerek zevk almayı ve neşeli olmayı hoş karşılamayan deyimlerin çıkış sebeplerinde de yıllarca etki etmiş tarikat terbiyesini bulabiliriz. Kanaatimizce tarikatların verdiği bu terbiye geleneğe dönüşerek, günümüzde tarikatla alakası olmayanların bile yaşamlarında, farkında olmamalarına rağmen derin etkiler bırakmıştır. Çilede medet ummayı ve bir insanı aşırı yüceltip, körü körüne o insana bağlanmayı gerektiren tarikatlar; Kuran'ın istediği aklını çalıştıran insan modelinin önünde önemli engellerdir. Kuran'a gidip, Kuran dışında tüm dini kaynakları, hadisleri, ilmihal kitaplarını, mezheplerin dinini Kuran'ın önünden süpürmek, nasıl Kuran'ın anlattığı dinin ortaya çıkmasının bir şartıysa, aynı şekilde tarikatlar da Kuran'ın anlattığı dinin ortaya çıkıp, dini, şeyhlerin tekelinden kurtarmak için, süpürülmesi gerekenler listesine

dahil edilmelidirler. Böylece dinimizin bağlıları Peygamberimiz'in ve daha sonra dört halifenin döneminde olduğu gibi, Kuran dışında kaynak kitabı olmayan, cami dışında tekke gibi alternatif kutsal kurumları olmayan, şeyh gibi Allah'la kul arasında aracılık yapan ruhban sınıfı tanımayan, Allah dışında hiçbir varlığa teslim olmayan, kalple beraber aklını da çalıştıran; yalnız Allah'a kul olan kullar olacaklardır.

Haberin olsun, halis din yalnızca Allah'ındır. O'ndan başkalarını evliyalar edinerek "Biz bunlara yalnız bizi daha fazla Allah'a yaklaştırmaları için kulluk ediyoruz" diyenlere gelince; Allah tartışıp durdukları konuyla ilgili hükmünü verecektir. Şu bir gerçek ki Allah yalancı, inkarcı kişiyi doğru yola iletmez.

39- Zümer Suresi 3

Rabbinizden size indirilene uyun. O'ndan başka evliyaların ardına düşmeyin. Siz ne kadar da az öğüt alıyorsunuz.

7- Araf Suresi 3

16. BÖLÜM

SÜNNET KAVRAMI

"Sünnet" kelime olarak "tarz, metot, yol ve tavır" manalarına gelir ve toplulukların devam edegelen davranışları anlamında da kullanılır. "Sünnet" ifadesi Kuran'da, sıkça; tek geçerli sünnetin "Allah'ın sünneti" olduğu ve "Allah'ın sünneti"nde değişiklik olmayacağını ifade etmek için kullanılmıştır.

Artık onlar öncekilerin sünnetinden başkasını mı bekliyorlar? Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir değişiklik bulamazsın. Allah'ın sünnetinde dönüşüm de bulamazsın.

35- Fatr Suresi 43

Daha önceden gelip geçenler hakkında Allah'ın sünnetidir. Allah'ın sünnetinde kesin olarak bir değişiklik bulamazsın.

33- Ahzab Suresi 62

Kuran'da "sünnet" kavramı bu şekilde kullanılırken, geleneksel anlayışta "sünnet", Peygamber'in fiillerini anlatmak için kullanılır. Sünnetin üçe ayrılıp incelenmiş olduğunu görüyoruz. Fiil halinde sünnet (es sünnetul fiiliye), sözlü sünnet (es sünnetul kavliye) ve sessiz kalarak gerçekleşen sünnet (es sünnetul takririye). Birincisi Peygamber'in davranışlarını, ikincisi Peygamber'in sözlerini, üçüncüsü ise Peygamber'in yapılışını görüp de yasaklamadığı davranışları belirtir. Aslında sünnetle kastedilen temelde hadislerdir. Hadisler, Peygamber'in söylediği söz; sünnet, yaptığı fiiller manasında

kullanıldığı için arada bir fark olduğu zannedilebilir. Oysa sünnet olduğu iddia edilen tüm davranışları (Kuran'ın dışındakileri) bize ulaştıran tek kaynak hadis kitaplarıdır. Peygamber'in söylediği her hadis de sözlü sünnet sayıldığı için hadis yerine sünnet, sünnet yerine hadis kelimelerini koyduğumuzda aynı şeyleri anlarız. Dr. Subhi es Salih'in "Hadis İlimleri ve Hadis İstilahları" kitabının 1. sayfasında şöyle denir: "Hadisçilerce, bilhassa müteahhirin hadisçilerce, hadis ve sünnetin biri diğerinin yerinde kullanılan iki kelime olduğu kabul edilmiştir." Sonuçta, kitabımızda, Peygamberimiz'e iftiralarla dolu olan hadislere yaptığımız her eleştiriyi okurken "hadis" kelimesi yerine "sünnet" kelimesini de koyarsanız aynı neticeyi almış olursunuz. Bu yüzden bundan önceki bölümlerde Kuran'ın yeterliliğini, hadisin yani sünnetin Kuran'la, mantıkla, kendi içinde çeliştiğini, Peygamber'in ve dört halifenin döneminde Kuran dışında bir dini kaynak yazdırılmadığını, Emeviler'in ve Abbasiler'in döneminde hadis, sünnet gibi başlıklarla insanlara Arap örf ve adetlerinin, Emeviler'in ve Abbasiler'in hayata bakış açısının "din" diye kabul ettirildiğini bir daha hatırlayın. Ayrıca mezhepçi bir din anlayışını benimseyenlere şu soruyu sorun: Madem Kuran'daki farzlar, tavsiyeler, ibadetler dışında "sünnet" başlığıyla sevapların, ibadetlerin olduğunu iddia ediyorsunuz, niye Kuran'da "sünnet" kelimesi bu manada kullanılmıyor? 6500 civarındaki Kuran ayetinden hiç değilse bir tanesinde "sünnet" diye sizin anlattığınız şekilde bir kavram tarif edilemez miydi? Kuran'da 30'dan fazla kez geçen "hadis" ve defalarca geçen "sünnet" kelimelerinin nasıl geçtiğini önceki bölümlerde gördük. Bugün kullanılan manasıyla hiç alakası olmayan şekilde "hadis" ve "sünnet" kelimelerinin kullanılışı da mezhepçi din anlayışının, Kuran'da (dinde) olmayan kavramları uydurduğunun bir delilidir. Eğer bu kavramlar dinimizde olsaydı, hem isimleri hem nitelikleriyle Kuran'da tarifleri yapılmaz mıydı? Eğer Kuran, bize, böyle en temel konuları bir tek ayetle bile açıklamayacaksa niye indi? Hiç şüphesiz Kuran, kendi ifadeleriyle de belirttiği gibi her şeyi açıklar, tüm detayları verir, Allah'ın dininin tümünü kapsar. Bu kavramların Kuran'da olmayan tarzda ortaya konması, bu kavramların insani ürünler olduğunun (uydurulduğunun) delilidir.

ARAP ADETLERİNİN "SÜNNET" BAŞLIĞIYLA KABUL ETTİRİLMESİ

"Sünnet" diye uydurulanların önemli bir kısmı Peygamberimiz'e iftira olarak uydurulmuş sözlerdir. Bir kısım sünnetlerse; Peygamberimiz'in kavminin veya Araplar'ın veya mezheplerle hadislerin oluştuğu dönem ve bölgedeki adetleridir veya Peygamberimiz'in şahsi tercihlerinden dolayı işlediği fiiller olmasına rağmen dinle alakası olmayan şeylerdir. Cübbe giymek, kabak yemek, yer sofrasında yemek yemek gibi… Bunlar Peygamber'e savaş açan müşriklerin, örneğin Ebu Cehil'in de davranış tarzlarıdır. Kimisi iklimden, kimisi örften, kimisi o yörede yetişen sebzelerden kaynaklanmaktadır. Kuran'ın belirtmediği bu fiillerde ilave bir sevap ummak veya dinle bir alaka kurmak, dine ilave yapmak olur. Kuran her şeyi açıkladığını, tüm detayları verdiğini söylerken; Kuran'ın açıklamadığı tarzda "sünnet" başlığıyla sevap ummak ve makbuliyet edebiyatları da yine Kuran'ın anlattığı dine yapılan ilavelerdir. Allah isteseydi; cübbeyi, kabağı, yer sofrasını ve "sünnet" başlığıyla dine ilave edilmeye çalışılmış gelenekleri de Kuran'da belirtir ve bize nasıl "daha çok sevap kazanacağımızı" gösterirdi. "Sünnetlere uymada sevap vardır, bunların uygulanmamasında günah yoktur" yumuşatmaları da yapılan yanlışı gidermez. Çünkü ister sevap etiketiyle olsun, ister makbuliyet etiketiyle olsun, Kuran'da olmayan bir davranışı dini etiketle sunmak yine dine ilave yapmak olur. (34. bölümde "sünnet" gibi başlıklarla dine sokulan ilavelerin insan yaşamını nasıl zorlaştırıp, yaşanmaz bir hale soktuğunu göreceğiz.) İnsanları Peygamber sünneti diye uydurmalara ve örflere çağıran ve kendilerini Peygamber yolunun takipçileri göstermek için kendilerine Ehli Sünnet adını takıp, aslında Ehli Arabi-örf olanlara; Peygamber sünneti diye Peygamber'e ve dine iftiralarla dolu kaynaklara, Araplar'ın örf ve adetlerine, Emevi ve Abbasi dönemlerinin imalatlarına uyduklarını göstermemiz gerekir. İftiraların dışında, bu uydurmaların diğer bir sebebi ise sahabelerin (Peygamber'i bir kez bile gören Müslümanlar'ın) hatasız kabul edilip, onların da hareketlerinin Peygamberinkiler gibi sünnet olarak değerlendirilmesi olmuştur. Sırf Peygamber'e mal edilmeler neticesinde bile ortaya çıkan yorum hatalarını ve saptırmaları düşünürsek, sahabelerin bu işe katılmasıyla

oluşan kaos inanılmaz boyuttadır. Bugün "sünnet" deyince halkın büyük bir kesimi Peygamber'in davranışlarını (sünneti resul) anlıyorsa da, aslında hadis kitapları ve diğer gelenekçi kaynaklarda anılanların bir bölümü sünneti Medine, sünneti Kufe, sünneti Basra diye sahabelere ve Peygamber sonrası ilk dönem Müslümanlarına dayandırılır. Kuran ile yetinmemenin ve Kuran'ın önüne ciltler yığmaya, örfleri dinselleştirmeye yönelik oyunun kutsala fatura edilişindeki başlık, ne yazık ki "sünnet" olmuştur.

SU DURULURSA ZEHİRLİ YILAN FARKEDİLİR

Bir yazar, bu konudaki hatalı yaklaşımları şöyle eleştirmektedir: "Sünneti adettir bu. Oturarak yemişsin, Ebu Lehep de oturarak yer. Arap'ın örfüdür bu. Peygamber'in getirdiği dinden kaynaklanmıyor. Arap'ın örfünden kaynaklanıyor. Şimdi bakın bunlar günlük hayatın basit meseleleri, bunlar yukarılara doğru gidiyor. Ve bakıyorsunuz hukuk hayatının, devlet hayatının en ciddi boyutlarında bile dindir diye ısrar ettikleri şeylerin büyük bir kısmı falan veya filan bölgenin örflerinden ibaret. Bunları Allah'ın dini diye savunmaya kalktınız mı hem kendinize zulmediyorsunuz, hem yaşadığınız ülkeye, hem de hukuk hayatına kötülük ediyorsunuz. Bakın bunlar bizi nereye götürüyor. Biz Allah'ın gönderdiği ve Peygamber'in gösterdiği İslam'la, o ad altında sahneye sürülen tarihin şurasından burasından devşirilmiş, örflerden ibaret, adı İslam olan şeyi birbirinden ayırt etmek zorundayız. İnsanlık bunu yapmadıkça rahat edemez. İslam dünyası bunu yapmadıkça rahat edemez, biz de yapmadıkça rahat edemeyiz. Tabi bu büyük bir dirençle karşılaşıyor Türkiye'de. Çünkü bunun birbirinden ayrılmamasına bağlı çıkarlar var. Su bulanık olacaktır ki, birisi balık beslerken öbürü de orada zehirli yılanını beslesin. Su durulursa zehirli yılanlar fark edilir. Bunu istemeyenler vardır. Olay bu kadar basit. Bunu sadece dinci yobazlar yapıyor şeklinde de anlamayın sakın! Aslında dinci yobazlar burada kullanılıyor. Bunu büyük ölçüde dinsizlik ticareti yapanlar kotarıyor. İslam dünyasının hemen her yerindeki Kuran dışı yobaz dinciliği besleyenler, uluslararası İslam düşmanı odaklardır. Fikir de, finansman da onlarındır.

Çünkü İslam'ı sahneden kovmanın en emin yolu çirkin göstermektir. Yobaz dincilik ise bu iş için biçilmiş kaftandır. Bağırıp duruyoruz: Müslümanlara tuzak kuruyorlar, bu tuzaklara düşmeyin. Biz düşmeyin dedikçe bir ayağını ökseye yakalatmak yerine iki kanadı, iki ayağı ile gidip düşüyor. Ondan sonra ne oluyor? Olan sizin nezih imanınıza oluyor. Sizin asil ve güzel dininize oluyor. Ondan sonra dinsizlik tüccarı: 'İşte İslam dediğiniz karanlık ve katran budur, yaşayanları da işte bunlardır, buyurun' diyor. Sonuç? Sonuç bizim çocuklarımızın sistemli bir biçimde dinsizleştirilmeleri veya başka dinlerin kucağına itilmeleri."

VEDA HUTBESİ BİLE ÇELİŞKİLİ

Ne yazık ki uydurulan din en çok dinsizlerin işine yaramakta ve kaos olarak sunulan bu dini anlayış yüzünden kitleler dinden uzaklaşmaktadırlar. Bu kitabı yazışımızın bir sebebi de işte bu dinden soğutulan kitlelere, Kuran'ın anlattığı İslam ile uydurulan dinin farkını göstermektir. Kuran'ın dışında ikinci bir kaynak türetmek isteyenler "sünnet" adıyla kutsala fatura ettikleri bu kaynağın gerekliliği için de hadisler uydurmuşlardır. Bu hadislerin en meşhuru Peygamberimiz'in veda hutbesinde söylediği hadistir. Fakat aynı hadisin üç ayrı şekilde nakledilmesi, en doğru hadis olması beklenen veda hutbesine bile güvenilemeyeceğini göstermektedir. Yüz bin kişinin dinlediği söylenen bir hutbede hadisler bu kadar değişiyorsa, bir tek kişiden, o da insan zinciriyle (4. bölümde gördük) gelen diğer hadisleri siz düşünün.

1- Size bir emanet bırakıyorum: Allah'ın kitabı ki Allah'ın gökten yere uzanmış ipidir. Ona yapıştığınız takdirde asla sapmazsınız.
2- Size iki emanet bırakıyorum: Allah'ın kitabı ve sünnetim.
3- Size iki emanet bırakıyorum: Allah'ın kitabı ve ehli beytim (ev ahalim).

Bu üç hadisten en az ikisinin yanlış olduğu zaten bellidir. Ehli Sünnet mezheplerin 2.sini, Şii mezheplerin 3.sünü kabul ettiği hadislerin üç formu böyledir. Bizse, en doğru olması gereken, en çok kişinin şahit olduğu, sözlü sünnet olan veda hutbesinde bile böyle bir hata yapıldığını gördükten sonra,

1. hadisin manasının doğru olduğunu daha iyi anlıyoruz. Kuran'ın kendisinin açık, detaylı her şeyi açıklayan olduğunu hatırlayarak bu tabloyu, Kuran'la yetinemeyenlere bir ibret vesikası olarak sunuyoruz.

Daha evvel de söylediğimiz gibi; dinin tek kaynağı Kuran'dır. Hadis ve sünnet tipi kaynaklar ne kadar mütevatir (birçok ayrı hadisle, birçok hadis zinciriyle ulaşan) olurlarsa olsunlar, dinin bir kısmını oluşturamazlar. En mütevatir (kalabalık bir topluluğun naklettiği hadis) olan veda hutbesinin hali, yukarıdaki örnekten bellidir. Hiç kimse yüz bin kişinin dinlediği veda hutbesinden daha mütevatir hadisler olduğunu iddia edemez. Kafamızdaki dini Kuran'da aramayalım. Kuran'ı açıp, dinin ne olduğunu öğrenip, arta kalanları kafamızdan temizleyelim. İllaki falanca şeyi dinde bulacağız diye çırpınmayalım. Kuran dinin hepsidir. Allah isteseydi, kafalardaki falanca şeyleri de din yapardı. Allah'ın din yapmadığını dinde bulmak için bu telaş niye? Dinin tek yapıcısı Allah, dinini Kuran'da açıklamıştır. Örfümüzün, saplantılarımızın dinini istemek yerine, Allah'ın bize indirdiğine yapışalım. Şeyhperestlikten, mürşidperestlikten, "ancak falancalar Kuran'ı anlar ben de falancaları dinlerim" diye falancaperestlikten kurtulup; Allah'ın insanlara indirip, korunmasını vaad ettiği, mantıksız ve çelişkili izahları olmayan Kuran'a yapışalım. Kuran'ın önüne yüzlerce cilt eser koyup, Kuran'ı yüzlerce dini kaynaktan biri yapıp, sonra Kuran'a uyduğumuzu sanmayalım.

KURAN, SÜNNETİ DE KAPSAR

Peygamber'in sünnetine uymamız tabi ki gerekir. Fakat Peygamber'in sünneti (davranışları, tarzı) için de tek kaynak Kuran'dır. Kuran'dan, Peygamber'in vahye uyup kendisinden din uydurmadığını, başları çatlatırcasına dini anlattığını, üstün ahlakını, ibadetlere düşkünlüğünü, sürekli Allah yolunda mücadelede olduğunu öğreniyoruz. Kuran'ın belirttiği her husus, her ahlaki norm aynı zamanda Peygamber'in sünnetidir (davranış şekli, tarzıdır). Yani namaz, oruç, mallardan sarfetmek, sürekli Allah'ı anmak, Allah'ın yarattıklarını düşünmek, sürekli şükretmek, samimiyet, sabır, gereğinde hicret, güvenilir olmak, dürüstlük, cesaret, Allah'a sevgi ve saygı hep Peygamber'in

sünnetleridir. Bunlar sünnettir, çünkü bunlar Kuran'da geçer. Oysa Kuran'da geçmeyen sakal, cübbe, elbisenin rengi, yemek menüleri, birçok Arap adeti; tarihin belli bir dönem ve yerinde uygulanmış bile olsalar, dini bir nitelik taşımayan, tarihsel olup dinin evrensel bir hükmü kabul edilemeyecek hususlardır. Peygamber'in tek yazdırdığı ve Allah'ın vahiylerini içeren Kuran, Peygamber'in sünnetini göstermek açısından da yeterlidir. Eğer gerekli başka normlar ve davranış şekilleri olsaydı, Kuran hiç şüphesiz onları da içine alırdı. Kuran kendisini detaylı diye tanıtırken, nasıl olur da dinle ilgili herhangi bir detayı atlar? Kuran'ın atladığı detaylar din olmayan, bizim de atlamamızın hiçbir sakıncası olmadığı, yapmamızda sevap umulmayacak şeylerdir. Bizi kurtaracak olan, Arapperestliğin din diye yutturulmaya çalışılmasının neticesi olan sarıklı, sakallı uydurma sünnetler değil; Kuran'da geçen iman, ahlak, fazilete dair çizilen tablolardaki sünnetlerdir.

Allah size kitabı detaylı bir şekilde indirmişken O'ndan başka hakem mi arayayım?

6-Enam Suresi 114

ÜMMETİN SÜNNETİ

Kuran'da geçmeyen ve "sünnet" başlığı altında sunulan unsurlar; Müslümanlar'ın uygulaması gerekli, hiçbir şekilde değiştirilemeyecek olan evrensel hükümler değildir. Oruç tutmak, sabah namazını kılmak, domuz eti yememek, dürüst olmak gibi; İslam'ın evrensel, bu dünyanın sonuna dek geçerli prensipleriyle bunlar bir tutulamaz. Fakat bu, bu uygulamaların hepsinden İslam ümmetinin vazgeçmesi gerektiği anlamını da taşımaz. "Sünnet" olarak sunulanları üç kategoride inceleyip, bu üç kategoriye de farklı yaklaşımlar göstermemiz gerektiğini savunuyoruz.

Bunların birincisinde, "sünnet" başlığı altında; Kuran'a ters veya insan sağlığına zararlı veya bu ümmetin aleyhine unsurlar dile getiriliyorsa, bunlardan hemen vazgeçmek gerekir. Örneğin kadınların sünnet edilmesi bunlardan birisidir.

İkincisinde, "sünnet" başlığı altında; Kuran'a aykırı olmayan, insana zararı da olmayan, kültürel unsurlar gibi tercihler dile getirilmektedir. Örneğin sakal bırakmak bunlardan birisidir. Bunların dinin evrensel hükümleriyle ilgisi olmadığını belirtmek önemli olmakla beraber, bunlar şahsi tercihler veya kültürel öğelerdir, bunlardan vazgeçip geçmemek, kişilerin şahsi tercihleriyle ilgilidir, bunları din adına ne övmek ne de yermek gerekir.

Üçüncüsünde, "sünnet" başlığı altında; Müslüman ümmetinin ibadetlerine düzen veren, ümmeti kaynaştıran veya Kuran'ın koyduğu ana prensiplere hizmet eden unsurlar savunulur. Bunların da İslam'ın evrensel hükümleriyle aynı kategoride olmadığını belirtmek önemlidir ama "ümmetin sünneti" olarak bu faydalı unsurların muhafazası yararlı olacaktır. Örneğin ezanın bütün İslam ümmetinde aynı formatta okunması; Kuran'a uygun sözlerle ibadete çağrı yapılmasına, ibadete çağrıda bir düzen olmasına ve dünyanın her yanında ümmetin aynı formatla ibadete davetine hizmet etmektedir. Örneğin teravih namazı; Allah'ın daha çok anılması için Müslümanlar'ı toplar, Ramazan ayının ibadetin bollaştığı bir ay olmasına hizmet eder. Namaza düzen veren uygulamalar veya Cuma namazının kılınması için belli bir saatin ilan edilmesi; toplu ibadetlerde kargaşayı önleyen unsurlar olarak ümmete hizmet etmektedirler. Örneğin Ramazan ve Kurban bayramları; Müslümanlar'ın birbiriyle kaynaşması gibi Kurani açıdan önemli bir ilkeye hizmet etmektedir. Allah'ın anılmasına ve Müslümanlar'ın kaynaşmasına hizmet eden bu tarzdaki "ümmetin sünnetleri"ni muhafaza etmemiz faydalı olacaktır. Fakat bunların İslam'ın evrensel hükümleri olmadığı ve gereğinde bunlarda kimi yeni düzenlemelere gidilebileceği de bilinmelidir. Örneğin ezanın okunmasının yasak olduğu yabancı bir ülkede, namaza çağrı; minarede ışık yakmak gibi bir yöntemle gerçekleştirilebilir. Diğer yandan farzlar gibi bağlayıcı olmayan bu unsurlar terk edilebilir; Kuran'da olmayan namazları istemeyen kılmaz, istemeyen bayramlarda Müslümanlar'la kaynaşma yerine tatilden yana tercihini kullanabilir. "Ümmetin sünneti" esnekliği olan bir alandır, fakat bu alanla ilgili hususların eğer İslam'ın evrensel prensiplerine, Müslümanlar için gerekli düzene ve Müslümanlar'ın kaynaşmasına yol açtığını tespit ediyorsak; bunlardan vazgeçmemek, hatta sahip çıkmak,

bizce, aklını kullanan her Müslüman'ın yaklaşımı olmalıdır. Kuran'ın anlattığı bir İslam'ı savunmak, bazılarınca, hatalı bir şekilde, tüm bunlara karşı çıkmak sanılmaktadır. Oysa Kuran'ın savunduklarından olan "adalet" ve "Müslümanlar'ın kaynaşması" gibi hususlar Müslümanlar'ın kimi düzenlemelere gitmelerini gerektirir. (Kuran nasıl mahkeme kurulacağını veya kaynaşmanın şartı olan ortaklıkların hepsinin neler olacağını belirtmez.) Kuran bu detayları vermez; Kuran'ın bu yaklaşımı, bu alanda bir esneklik oluşturarak kolaylık sağlamaktadır. Oluşmuş olan "ümmetin sünneti" bu alanda Müslümanlar'a yardımcıdır, bu sünnette "insani" bir yön vardır, bu insani yön kategorik olan bunları Kurani hükümlerden ayırır, esnek ve değişkenliği mümkün bir alan kılar. Fakat ortak bir yaşam alanı olan bu dünyada "ümmetin sünneti" gibi bir zenginliğe muhtaç olduğumuzu ve bunları değerli kılanın da Kurani ilkelere hizmetleri olduğunu unutmamalıyız.

17. BÖLÜM

,,,

ARAP KAVMİYETÇİLİĞİ VE TÜRKLER HAKKINDAKİ UYDURMALAR

Bundan önceki bölümde de gördüğümüz gibi dürüstlük, din adına mücadele, üstün ahlak, ibadetlerde titizlik, Allah'ı çok anma gibi Kuran'daki sünnetler bizleri bağlayan yegane sünnetlerdir. Oysa Emeviler ve Abbasiler döneminde sarık, cübbe, sakal, yerde ve elle yemek, kadınların haklarını kısıtlayıcı kimi uygulamalar gibi Kuran'da yer almayan birçok husus "Peygamber sünneti" diye, ibadet gibi halka benimsetilmiştir. Bu yutturmacanın en önemli sebeplerinden biri Araplar'ın örf, adet, kadına bakış açılarını dinselleştirerek; Arap olmayan Müslümanlar'ı da Araplaştırmaktı. Eğer bu örf ve adetler dinsel kisveye sokulup kitlelere sunulmuş olmasaydı, kimse Arapların bahsedilen örf ve adetlerini benimsemeyecekti. Fakat kitlelere, Arap örf ve adeti başlığında değil de "Peygamber sünneti", "sevap kazanmanın yolu", "İslam'ın şartı" tipi başlıklarla sunulan bu örfler, Arap olmayan milletlerin Araplaştırılmasını sağlamıştır. Bugün Türkiye'deki birçok cemaatin hatta milliyetçi geçinen çevrelerin bu örf ve adetleri, Araplar'dan bile daha şiddetle savunması, Arap kavmiyetçiliğinin bu taktiklerinde ne kadar başarılı olduğunu göstermektedir. Abbasi döneminde kaleme alınan Buhari, Müslim gibi Ehli Sünnet'in benimsediği hadis kitapları; yine aynı dönemde kurulan ve yayılan Hanefilik, Şafilik, Malikilik, Hanbelilik gibi mezhepler; Arap kavmiyetçiliğini kitlelere "sünnet" ve "sevap" nitelendirmeleriyle

yutturmuşlardır. Emevi ve Abbasi döneminin bu eserlerinde ve mezheplerinde dinin nasıl Araplaştırıldığının, Kuran'ın önüne nasıl ciltlerle eserler konduğunun izahını bundan önceki bölümlerde yaptık. Ne yazık ki kitleler, mezheplerin, Kuran'da geçmeyen binlerce izahı, nasıl din diye yutturduklarının ve bu yutturmaların büyük bir kısmının nasıl Arap örf ve adetlerinin dinselleşmesi olduğunun farkında değiller.

ARAPÇANIN KUTSALLAŞTIRILMASI

Halkların yıllarca cahil kalmasının ve bu oyunların farkedilmemesinin en önemli sebeplerinden biri, Kuran'ın Türkçe'ye ve diğer dillere tercüme edilmesinin yasaklanmasıdır. Böylece din, Araplar'ın ve Arapça bilen küçük bir azınlığın tekelinde kalmıştır. Halka, Kuran yerine ilmihal kitaplarındaki din öğretilmiş, halk da ilmihal kitaplarında okuduğu bilgilerin birçoğunun Kuran'da olup olmadığını tespit edemediğinden, gerekli çıkarım ve eleştirileri yapamamıştır. Ayrıca mezhepten ayrılanlara da despotça ceza uygulamaları konmuş, böylece tahrif edilmiş ve Araplaştırılmış "İslam" korumaya alınmıştır. Hıristiyanlığın Ortaçağ'da İncil'in Latince'den başka dile çevrilemeyeceğini savunan, dinini mezhepçi papazların ellerine teslim eden zihniyetiyle, Kuran'ı başka dillere çevirttirmeyen, böylece "dini" mezhep imamlarının tekelinde tutan zihniyet benzerdir. Kişilerin anladıkları dilde Allah'a yönelip daha fazla yakınlaşmasını engelleyen hep Arap kavmiyetçiliğinin etkisiyle türemiş, mezhepçi Ehli Sünnet anlayışıdır. Bunlar Arapça'nın cennet dili olduğu ve kutsal olduğu şeklinde uydurma hadislerle, diğer milletleri sömürüde en önemli unsur olan dil hakimiyetini kurmaya çalışmış ve büyük oranda başarılı olmuşlardır. Kuran'da her Peygamber'in kendi milletinin dilinde onlara din getirdiği ve hitap ettiği söylenir. Yani Kuran'da adı geçen ve geçmeyen (Kuran'da birçok Peygamber'den bahsedilmediği ifade edilir) birçok Peygamber vardır. Bunların herbiri kendi kavminin diliyle din getirmiştir. Bu dillerden hiçbirinin diğerine göre kutsallığı yoktur. Kuran böyle bir üstünlüğe onay vermez. Arapça'nın Cennet'in yazı ve konuşma dili olduğu Kuran'ın değil, uydurma hadislerin bir izahıdır.

ARAP OLMAYANLARLA EVLENMEK

Mezhepçi Araplar, Arap olmayanlara "mevali" adını takmışlardır. İkinci sınıf gözüken bu sınıfın, Araplar'la evlenmemesi gerektiği şeklinde izahlar yapanlar, bu şekilde hadis uyduranlar bile olmuştur:

Araplar Araplar'ın eşitidir. Mevali de Mevali'nin. Ey Mevali, içinizde Araplar ile evlenmiş olanlar suç işlemiş olurlar, kötü yapmış olurlar.

Muttaki 8

Ey Arap, kendinden olanla ve kendi denginle evlen ve yapacağın çocukların safiyeti bakımından dikkatli ol ve asla zenci ile evlenme. Çünkü zenciler çarpık yaratık olduklarından onlarla evlenenlerin çocukları sakat ve çarpık doğar.

Muttaki 8

Bizim asıl göstermek istediğimiz; hadislerin ve mezheplerin, kısacası Kuran dışı tüm kaynak ve izahların güvenilir olmadıklarıdır. Kuran, Allah kelamıdır ve biz onun her kelimesini, her hükmünü savunur ve uygulamaya çalışırız. Eğer hadisler dinin kaynağı olsalardı, onların da her kelimesine, her hükmüne sahip çıkmak gerekirdi. Kişilerin keyfince beğenip aldığı, keyfince beğenmeyip attığı bir kaynak nasıl dinin kaynağı olabilir? Arapçı anlayışın dine soktuğu bu uydurmalardan kurtulmanın yolu da kitabın başından beri anlatmaya çalıştığımız şekilde, sadece Kuran'dan dini öğrenip, Kuran'ı din konusunda yeterli ve eksiksiz bilmektir. Bunun aksine hareket dinimizin ırkçı, Türk'ü kötüleyen bir din olarak görülmesine sebep olacaktır.

TÜRKLER HAKKINDA UYDURULAN HADİSLER

Size ilişmedikçe siz de Türkler'e ilişmeyiniz. Çünkü severlerse sizi soyarlar. Sevmezlerse sizi gebertirler.

Suyuti-Lealil Masnua 1/440

Yıllarca aynı dinin mensubu olmalarına rağmen Türkler ve Araplar bu tarz uydurmalar ve gereksiz kışkırtmalar yüzünden birbirlerine düşman

olmuşlardır. Bu düşmanlıktan her iki taraf zarar görmüş, fakat Fransızlar ve İngilizler gibi İslam topraklarında menfaat arayanlar bu durumdan istifade etmişlerdir. Napolyon, Arap kavmiyetçiliğini kullanarak, hatta kendini İslam dostu, Türkler'i İslam düşmanı göstererek; İslam topraklarına girmiş, Mısır gibi topraklarda ayakta kalabilmiştir. İngilizler de yıllarca Arap-Türk düşmanlığını; Osmanlı'yı bölmek ve petrol gibi stratejik kaynaklara hükmedebilmek için kullanmışlardır. Türkler'in içinde de bu manasız düşmanlığı, "Ne Şam'ın şekeri, ne Arab'ın yüzü" tarzında deyimlerle kışkırtanlar olmuştur. Fakat işin korkunç yanı şudur ki, Araplar'daki Türk karşıtı sözler; Peygamberimiz'e fatura edilerek "hadis" başlığı altında dinselleştirilmiştir. Aslında cahil fakat etiketi alim olan birçok Türk din adamıysa, tüm bu hadislerle beraber Arapçı İslam anlayışına Araplar'dan bile daha şiddetle sahip çıkmışlardır. Arapçı İslam anlayışının Türkler hakkında uydurduğu en meşhur hadislerse, Türkler'i kötü bir toplum olarak bilinen Yecuc-Mecuc olarak gösterenlerdir.

Küçük gözlü, kırmızı yüzlü ve suratları kalın deriden yapılmış kalkanlara benzer Türkler'e (Yecuc-Mecuc'e) karşı savaşlar yapmadıkça hüküm günü gelmiş olmayacaktır.

Buhari, K. Cihad; Müslim, K. Fitan

ARAPÇI, KAVMİYETÇİ DİN ANLAYIŞI

Hayvani, vahşi, medeniyetsiz bir yaratık şeklinde tarif edilen Yecuc-Mecuc'un kim olduğu hakkında ayrılıklar çıkmıştır. Fakat gelenekçilerin, tek hadisini inkar eden kafir olur dedikleri Buhari ayrıca Taberi, Bağdadi, Belhi, Beyzavi, Nesefi, Nüveyri, İbni Kesir gibi gelenekçilerin itibar ettiği kişiler, hatta Asım Efendi ve Ahteri Mustafa Efendi gibi gelenekçilerin alim ve muteber bildiği bazı Türkler Yecuc-Mecuc'un Türkler olduğunu savunmuşlardır. Hadislerde, Yecuc-Mecuc'un Hz. Adem'in rüyasında gördükleri sonucu akan spermlerden oluştukları tipi saçma açıklamalara da yer verilmiştir. Tüm bu anlattıklarımız Arap kavmiyetçiliğinin; gelenek ve görenekleri dinselleştirmesinin, Arapça'yı kutsallaştırmasının, Arap soyunu kutsallaştırıp

ırkçılığa yol açmasının yanında kendileri haricindeki milletlere ve örnekte gördüğümüz gibi Türkler'e ilişkin hadisler uydurarak, Türkler hakkındaki olumsuz kanaatleri de dinselleştirme yoluna gittiklerini göstermektedir. İnsanların en hayırlısının Araplar olduğuna dair hadisler de uydurulmuştur (Bakınız: İbni Arrak, Tenzihuz Şeria Fil Merfua 2). Fakat unutulmamalıdır ki büyük din düşmanları Ebu Lehep, Ebu Cehil de Arap'tı. Kuran'da Peygamber'in etrafındaki birçok kişinin savaştan kaçışı, ikiyüzlülüğü, iman etmeden "iman ettik" demeleri, küfür ve nifakta şiddetleri anlatılır ki bunlar da Arap'tır. Kuran'ın mesajına göre insanlar takvalarına, dindeki titizliklerine göre, Allah'a karşı sevgi ve saygılarına göre üstünlük kazanırlar. Irkçı ve politik kaygılarla uydurulan hadisler ve oluşturulan mezhepler; Kuran'ın saf, arı, tutarlı mesajına ilaveler olarak dine sokulmuşlardır. Dini mantıksız, zor, ırkçı, Arapçı, çelişkili gösteren bu safsatalardan kurtulmanın yegane yöntemi; Kuran dışında dini kaynak olamayacağının bilincine vararak, din konusundaki tekeli bir tek Kuran'a teslim etmektir.

18. BÖLÜM

,,,

SANAT, MÜZİK, HEYKEL, RESİM, SATRANÇ DÜŞMANLIĞI

Kuran'ın anlattığı İslam'ın ve mezheplerin İslam'ının farkını daha iyi anlamak için somut olarak bazı konuların incelenip bu büyük farkın açığa çıkarılmasının faydalı olacağı kanaatindeyiz. Bu yüzden bu bölümde müzik ve resim gibi birkaç konuyu inceleyip, Kuran'ın anlattığı İslam'ın uydurulan dinden farkını göreceğiz.

TÜM KAİNAT ALLAH'IN SANATI

Allah kendi sanatını ve gücünü kimi zaman dünyamızın hareketlerinde, kimi zaman yağmurda, kimi zaman bir kuşun ötüşünde, kimi zaman bir menekşenin renklerinde gösterir... Kimi zaman ise bir müzik parçası, bir heykel, bir resim de Allah'ın sanatının, ilminin, gücünün göstergeleridir. Her şeyi yaratan Allah, hem evrendeki her şeyin hammaddesinin yaratıcısı, hem de bu hammaddelerin arka arkaya gelip herhangi bir şey oluşturmalarında rol alan fizik, kimya, biyoloji kanunlarının yaratıcısıdır. İnsanlar Allah'ın yarattığı demir gibi hammaddeleri alır, Allah'ın yarattığı fizik ve kimya kanunları çerçevesinde demire şekil verir, fizik kanunları çerçevesinde oluşturulan makinelerle, matematiksel hesaplarla birleşimler yapılır ve arabalar, uçaklar ortaya çıkar. Bunları yapan insan, Allah'ın yarattığı gözleri, beyni ve elleriyle, Allah'ın yarattığı hammaddelerle, Allah'ın yarattığı kanunlar çerçevesinde birleşimler yaptığı için; insanın arabayı, uçağı ve

her şeyi icadı, aslında insanın, Allah'ın evrenin içine sakladığı potansiyelleri keşfidir. Aynı şekilde bir müzik parçası; çalındığı enstrümanlarının hammaddesinin ve kendisini meydana getiren notalar ile kelimelerin, potansiyel olarak meydana çıkabilecek olmasıyla, zaten kainatta mevcuttur. Müzisyen, Allah'ın yarattığı kainatta zaten mevcut olanı keşfeder ve şarkılar ile besteler yapar, bunları çalar ve söyler. Kainatın her noktasında Allah'ın varlığının delillerini bulmayı bilen akıl, baktığı kadar görmeyi de bilen göz; müzikte olsun, herhangi bir sanat eserinde olsun Allah'ın varlığının delillerini, Allah'ın yaratışının güzelliklerini görür. Kuran-ı Kerim'in hiçbir yerinde müziğin, heykelin ve resmin yasaklandığına veya kötü bir uğraş olduğuna dair tek bir izah yoktur. Oysa mezheplerin İslam'ı, Allah'ın yaratışındaki güzellikleri, hayatın neşesi, tadı, Allah'ın insanlara rahmeti olan sanatın birçok kolunu yasaklayıp; kendi kısır dünyalarını başkalarına da uygulamak istemişlerdir. Daha evvel gördüğümüz gibi Kuran'da yasaklanmayan her şey serbesttir. Yasak istisnadır, bir yasağın geçerliliği için Allah'ın bir emri, yani Kuran ayeti olması gerekir. Müzik, heykel, resim ve şiirin yasaklığına dair hiçbir ayetin olmaması, bunların serbestliği için yeterli delildir, ayrıca bunların serbest, helal olduğuna dair herhangi bir izaha gerek yoktur, aynı patlıcan yemek için özel bir ayete gerek olmadığı gibi. Kuran'da patlıcanın haram olduğuna dair hiçbir izah olmaması yeterlidir, ayrıca patlıcan yemenin helal olduğuna ilişkin, "patlıcan yiyebilirsiniz" diye bir açıklamaya ihtiyaç yoktur. Şimdi müzikten başlayarak mezheplerin İslam'ında neler uydurulmuş görelim:

MÜZİK DİNLEYENİN BAŞINA GELECEKLER

Musiki dinleyen bir kişiye cennette ruhanileri dinleme izni verilmez.

Kurtubi 14/53

Şarkı kalpte nifak bitirir.

Ebu Davud

Ümmetimden bir topluluk bulunacak saf ve yünlü ipeği, çalgı aletlerini helal edinecekler.

Sahihi Buhari

Allah şarkıyı, onun alışverişini, parasını, öğretmeyi ve dinlemeyi haram kılmıştır.

Muhammed Gazali, Nebevi Sünnet

Bu son hadisi kitabında zikreden Muhammed Gazali (doğumu 1917, Mısır), İbni Hazm'ın da izahlarını delil göstererek, nakilcileri inceleyerek, Hz. Ömer'den örnekler vererek; bu hadisin ve evvelki incelediğimiz hadislerin uydurma olduğunu ortaya koyar. Aslında Peygamber'in müzik dinlediğine, müziği teşvik ettiğine dair de hadisler vardır. Fakat birçok mezhep, yasaklayıcı hadislerin etkisinde kalmıştır (Türkiye'de en yaygın ve en çok taraftarı olan Hanefi mezhebi gibi). Bu arada vurmalı sazlarla müziğin helal olduğu, telli ve üflemeli sazların ise haram olduğuna dair mantık dışı birçok izah da mezheplerin temel dini kaynak diye sundukları ilmihal kitaplarında yer alır. "Peygamber zamanında def çalınıyor ve Peygamber de dinliyormuş, demek ki def, darbuka gibi vurmalı sazlar helal; telli, üflemeli sazların ise hepsi haramdır" diyerek, mezhepler, çelişkili açıklamalarını ilmihal kitaplarında halka sunmaktadırlar. "Peygamber zamanının ve yöresinin müziği, def tipi aletlerle yapılıyorsa, değişik kültürlerin kullandığı üflemeli ve vurmalı sazlar da helaldir" şeklinde basit bir mantığı bile çıkartamamaları, mezhep kurucularının kendi kültürlerini din diye yutturma gayretlerini göstermektedir. Sonuç olarak, her konuda olduğu gibi müzik konusunda da Kuran'ı dinin yeterli ve tek kaynağı olarak görmemek, mezhepleri çelişkili izahlara ve kaosa sürüklemiştir. Müzik kadar yoğun olarak karşı çıkılmasa da şiire de karşı çıkanlar olmuştur. Fakat genelde din dışı şiirler, aşk şiirleri kötü görülmüş, yalnız dini şiirlere izin verilmiştir.

Sizden birinizin içinin kusmuk ve kanla dolu olması şiirle dolu olmasından daha hayırlıdır.

M. Mesabih 4/4809

Şiire karşı çıkışlar müziğe olduğu kadar yoğun olmamasına karşın heykele neredeyse tüm mezhepler müzikten çok daha şiddetli bir şekilde karşı çıkmışlardır. Bazı yöneticilerin, tarihsel bir vaka olarak, putperestliğe yol açacağı endişesinden dolayı heykele karşı bir tavır koymuş olmaları mümkündür.

Fakat böylesi, Kuran'da yer almayan bir tavır, ancak tarihsel bir yaklaşım olarak değerlendirilmeli ve bu tip yaklaşımlar dinin evrensel hükümleri gibi görülmemelidir. Heykele putperestliğe yol açtığı için karşı çıkıldığı söylenir. Ona bakılırsa Hindular ineğe tapmaktadırlar, bu durumda bütün inekleri öldürmemiz mi gerekmektedir? Mecusiler ateşe tapıyordu, Peygamber tüm ateşlerin söndürülüp bir daha ateş yakılmamasını emretti mi? Güneşe tapanlar olduğu için hiç güneş görmeyen kapalı bir yerde yaşama fikrine ne dersiniz? Kuran'ın hiçbir ayetinde yasaklanmazken, Hz. Süleyman'ın saltanatının bir ihtişamı olarak gösterilen heykele, bu ayetin beyanına rağmen, "haram" denerek nasıl karşı çıkılabilir?

Ona dilediği şekilde kaleler, heykeller, havuzlar gibi çanaklardan, yerinden kalkmayan kazanlardan ne dilerse yaparlardı. Ey Davud ailesi, şükrederek çalışın. Kullarımdan şükredenler azdır.

34-Sebe Suresi 13

MEZHEPÇİLER HZ. SÜLEYMAN'I NASIL DEĞERLENDİRİYORLAR?

Allah, Kuran'da heykeli gücün ve güzelliğin bir göstergesi şeklinde sunuyorken heykele nasıl karşı çıkılır? Peki, Hz. Süleyman dine titiz değil miydi de yukarıdaki ayetten öğrendiğimize göre heykeller yaptırdı? Bu iddiaları ortaya atanlar, Hz. Süleyman'dan daha mı dindardırlar, yoksa Hz. Süleyman günahkar mı? İnsanlar, Allah'ın indirdiğiyle yetinmeyip kendi kafalarına göre "din" yapınca, ortaya çıkan işte budur; mezheplerin karmakarışık, akıldışı ve uydurmalarla dolu yapıları.

Kim resim yaparsa, Allah ona Kıyamet günü yaptığı resim sebebiyle, resmindekilere ruh üfleyinceye kadar azab eder. Hiçbir zaman resimdekilere ruh üfleyemez.

Buhari, Tabir 45; Nesai, Zinet 114

Köpek ve resim bulunan eve melekler giremez.

Tirmizi 4, No: 2955

Mezheplerin İslam'ında sanata düşmanlığın en yoğun olduğu konulardan biri ise resimdir. Canlı figür çizmek, aynı heykel gibi, Kuran'da bu konuda hiçbir yasak olmamasına rağmen yasaklanmıştır. Tabi bu arada aynı hadisle evde köpek beslemenin yasak olduğu şeklinde bir uydurmayı da İslam'a sokmuşlardır. Mezheplerin bu saçma izahlarıyla alay edenler, şöyle bir soru sorup mezhepçileri dalgaya almaktadırlar: "Azrail de bir melektir, eğer evde köpek besler veya eve resim asarsam, Azrail de evime giremeyeceğine göre, evdeyken ölmemem garanti olur mu?" İslam'ı yanlış tanıtıp insanların dinden uzaklaşmasına sebep olanlar, kendilerine inananları müzik, heykel ve resim gibi Allah'ın kulları için yarattığı güzelliklerden mahrum etmektedirler. Oysa Allah, Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

De ki: "Allah'ın kulları için çıkardığı süsü ve güzel rızıkları kim haram etti?" De ki: "Bunlar dünya hayatında iman edenler içindir, kıyamet günü ise yalnızca onlarındır." Bilen bir topluluk için Biz ayetleri böyle detaylandırırız.

7-Araf Suresi 32

Kuran'a göre iman edenler Allah'ın yasaklamadığı güzelliklerden faydalanır ve Allah'a şükrederler. Gelenekçi İslam ise sürekli yasaklamada, zorlaştırmada, çirkinleştirmede ve eziyette medet arar. Bu zihniyetin sahipleri, Allah'ın yasaklamadıklarını yasaklayarak insanları Allah'a daha fazla yaklaştırdıklarını, daha takva (daha makbul bir kul) yaptıklarını zannederler. Oysa Allah dinden eksiltmeyi de, dine ilaveyi de kınar. Her iki hareket de Allah'tan olanı insani olanla karıştırmak demektir.

Ey iman edenler, Allah'ın sizin için helal kıldığı güzel şeyleri haram kılmayın ve haddi aşmayın. Allah haddi aşanları sevmez.

5- Maide Suresi 87

HAYATIN RENKLERİNİN DÜŞMANLARI

Allah'ın bu ve benzeri ayetlerine aykırı hareket edilmesi yüzünden dinimiz çok büyük zarar görmüştür. Örneğin müzik hakkında tüm bu kısıtlamalar

olmasaydı, İslam âleminden herhalde çok daha fazla müzisyen ve müzik eseri çıkardı. Hıristiyan uydurmacılığı daha ziyade Peygamberleri'ni ilahlaştırarak iş görürken, bizim uydurmacılarımız ise dine ilavelerle dini yozlaştırarak ve hayatı renksizleştirerek iş gördüler. Müzik sayesinde birçok dini mesaj verilip, insanların bilinçaltına birçok gerçek yerleştirilebilirdi. Bizdeki kısıtlı dini müzik eserlerine karşı Hıristiyanların sayısız üretimini ve bunu dini anlatmada nasıl olumlu bir şekilde kullandıklarını dikkate alırsak, müzik yasağının dinimize verdiği bir zararı anlayabiliriz. Aynı şekilde heykel ve sanatın diğer birçok öğesinin yasaklanmaması, Hıristiyanların bu unsurları da kullanıp daha estetik bir yaşam tarzı oluşturmalarını sağlamıştır. Birçok insan Hıristiyan uydurmacılığının inanç alanına soktukları saçma izahlara rağmen, sırf bu daha medeni ve renkli yaşam stilinin etkisiyle Hıristiyan olabilmiştir. Oysa inanç alanını uydurmacılıktan daha sağlam bir şekilde korumalarına rağmen, uygulama alanında kapılarını ardına kadar uydurmalara açan dinimizin mezhepleriyse; daha mantıklı inanç izahlarına rağmen renksiz ve içinden çıkılmaz hayat görüşleriyle birçok insanı dinimizden kaçırmışlardır. Kuran'ın anlattığı din ile uydurulan dinin farkını bilmeyen yığınlarsa, birçok şeye olduğu gibi sanata da düşman çöl bedevisi zihniyetinin sunduğu dini, gerçek din sanıp, ondan uzaklaşmışlardır. Hıristiyanlar nasıl Hz. İsa'yı ilahlaştıran izahları dinlerinden atıp Allah'ın indirdiği şekliyle dinlerini ortaya çıkarmak zorundaysalar, biz de dinimize yapılan bu ilavelerden dinimizi kurtararak mezheplerin, geleneklerin ve uydurmaların İslam'ından Ku-ran'ın anlattığı İslam'a dönmek zorundayız.

RESSAMLIK PUTPERESTLİKTEN KÖTÜ MÜ?

Sanata "din" adına yapılan zulmü iyice görmek için şu uydurma hadisleri de inceleyelim:

Resim yapanlara kıyamet günü muhakkak azap olunur. Bu kimselere, "Yaptığınız resimleri diriltin" denir.

Süneni İbni Maceh: 2151

Şu resimleri yapanlar yok mu? İşte kıyamet günü bunlara "haydi yaptığınız resimlere can veriniz" diye azap edilir.

Buhari 12

Kıyamet günü en şiddetli azaba uğrayacak olan ressamlardır.

İbn Hacer El Heytemi, İslam'da Helal ve Haramlar 2; Buhari, Tesavir 89

Sonuncu hadise göre resim yapmak zinadan, adam öldürmekten, hatta putperestlikten bile daha tehlikeli sayılabilir. Çünkü putperestlerin veya katillerin değil, ressamların en büyük azaba çarptırılacağı, Peygamberimiz'e iftira olarak uydurulan bu hadisle "dini bilgi" diye Müslümanlar'a sunulmuştur. Görüldüğü gibi Kuran dışında dini kaynak kabul etmemenin, herhangi bir mezhebin bağlısı yerine sadece ve sadece -takısız- Müslüman olmanın önemi her delilde bir kez daha anlaşılmaktadır. Ayrılığın iyi olduğunda ayrılığa düşmeyen hadisçiler, en çok azabın kime yapılacağı konusunda da, satrancı sevmeyen birinin şu uydurması sayesinde ayrılmışlardır:

Kıyamette en acı azabı görecek insan satranç oynayan kimsedir.

Hafız Zehebi, Büyük Günahlar

Hafız Zehebi, İbni Abbas'ın, nasıl bir yetimin satranç aletini yaktığını, satranç haram olmasa bu aleti yakmasının mümkün olmayacağını anlatarak; satranç konusunda "dini" bilgiler aktarır. Artık dinimizin içine sokulmuş bunlara benzer saçmalıklardan dinimiz kurtulsun; insanları karanlıklara boğan bu izahların çöl bedevilerinin işi olduğunu, Kuran'ın anlattığı İslam'da bunların olmadığını herkes öğrensin.

De ki: "Size ne oluyor ki Allah'ın size rızık olarak indirdiği şeylerden bir kısmını haram, bir kısmını helal yapıyorsunuz?" De ki: "Allah mı size izin verdi, yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz?"

10- Yunus Suresi 59

19. BÖLÜM

,,,

KURAN'DA YEMEK, MEZHEPLERİN VE HADİSLERİN DİNİNDE YEMEK

Bu bölümde yemek konusunu ele alıp, Kuran'ın anlattığı dinle mezheplerin dininin arasında ortaya çıkan büyük farkı bu bağlamda sunmaya çalışacağız. Kuran ayetleri yenilmesi haram olan yiyecekleri çok açık bir şekilde şöyle sıralar:

O size ancak şunları haram kıldı: Leş, kan, domuz eti ve Allah'tan başkası adına kesilmiş olan. Fakat kim kaçınılmaz şekilde mecbur kalırsa, saldırmamak ve zorunluluk sınırını aşmamak şartıyla. Şüphesiz Allah bağışlayandır, merhamet edendir.

16- Nahl Suresi 115

De ki: Bana vahyolunanlar içinde bir kimsenin yiyeceği olarak leş, akıtılmış kan, domuz eti -ki bu gerçekten pisliktir-, Allah'tan başkası adına kesilmiş bir murdar dışında haram kılınmış bir şey bulamıyorum. Fakat kim kaçınılmaz şekilde mecbur kalırsa, saldırmamak ve zorunluluk sınırını aşmamak şartıyla. Şüphesiz Rabbin bağışlayandır, merhamet edendir.

6-Enam suresi 145

MİDYE VE KARİDESİN HARAM KILINMASI

Ayetlerde gördüğümüz gibi, Kuran; 1- leş, 2- kan, 3- domuz eti, 4- Allah'tan başkası adına kesilenler olarak, haramlarını bu dört maddede toplamıştır ve sadece bunların haram olduğunu da vurgulamıştır. Çok zor durumda kalıp da bu dördünden biri dışında hiçbir yiyecek bulamayan kişinin, aşırıya gitmemek şartıyla bunlardan yiyebileceği gibi bir detay bile belirtilmiştir. Etrafımızdaki insanlara sorarak bir araştırma yapsak; böyle bir zaruret durumuyla yüzyüze gelen yüz kişide bir kişi bile zor buluruz (o da belki hayatında bir kez bu durumda kalmıştır). Yani Kuran konuyu en detaylı şekilde açıklamıştır. Fakat buna rağmen mezheplerin, Kuran'da olmayan haramları, bu konuda da dinimize ilave ettiklerini görmekteyiz. Örneğin Türkiye'de en yaygın mezhep olan Hanefiliğe göre midye ve karides yemek haramdır. Ne yazık ki birçok kişi bu izahı dinin bir hükmü sanmakta ve Allah'ın bu nimetlerini kendilerine haram kılmaktadırlar. Mezhepler haram olan yiyecekler konusunda Kuran ile çelişmekle kalmamış, kendi aralarında da çelişmişlerdir. Mesela Maliki mezhebi Hanefi'nin haram kıldığı midye ve karidesi helal kabul eder. Maliki mezhebinin haram dediği at etiyse Şafi ve Hanbeli gibi mezheplere göre helaldir. Mezheplerin ilave haramları bunlarla bitmez. Azı dişleriyle kapıp avlayan ve parçalayan kurt, ayı, köpek, sincap ve tilkinin dahil olduğu hayvanlar da bu haram edilenler listesindedir. Tırnaklarıyla kapıp avlayan kuşların eti de mezheplerce haram edilmiştir. Yılan, kurbağa, kaplumbağa, yengeç tipi hayvanlar da listeye dahildir. Kuran'ın izahlarını yeterli görmeyenler kendi örf ve adetlerinde çirkin gördüklerini, uydurma hadislerle destekleyerek haram kılmışlardır. Oysa farklı farklı kültürlerde insanların yemek listesi de farklıdır. Örneğin kurbağa eti ve at eti kimi kültürlerde hiç yenmezken, bazı ülkelerin kültürlerinde bunlar çok prestijli yemekler sınıfındadırlar. Birçok kültürde ayı, aslan, kurt gibi vahşi hayvanları yeme alışkanlığı da olabilir. Kendi kültürlerine göre din oluşturanların bu saçma ve gereksiz ilaveleri, birçok farklı kültürde yaşayanlara gereksiz zorlukları beraberinde getirmiştir. Mesela Türkiye gibi üç tarafı denizlerle çevrili bir ülkede istiridye, midye ve karidesin haram kılınması beraberinde din adına zorlukları taşımıştır. Ayetlerde % 1'den bile daha

az ihtimalle karşılaşılması mümkün durumları açıklayan Allah'ın, yüz milyonlarca insanın karşılaşacağı midye ve karides gibi yiyecekler haram olsaydı, bunları açıklamaması hiç düşünülebilir mi? Madem açıklanmamıştır, demek ki Allah, bunları haram etmek istememiştir. Allah'ın haram etmediği her şey helal olduğuna göre demek ki bunlar afiyetle yenilebilir.

Allah'ın kendilerine verdiği rızıkları haramlaştıranlar hüsrana uğramışlardır, sapıtmışlardır, doğru yolu bulamamışlardır.

6-Enam Suresi 140

De ki: "Ne oldu size de Allah'ın size rızık olarak indirdiği şeylerden bir haram yaptınız bir de helal?" De ki: "Allah mı size izin verdi, yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz?"

10-Yunus Suresi 59

Ayetlerde görüldüğü gibi fazladan haramlar türetip midye, karides, ya da at etine haram demek; dinde titizlik veya takva olmak demek değildir. Aksine Allah'ın haram kılmadığına haram demek; Allah'a iftiradır, dine ihanettir, kitlelerin dinden kaçmasına sebep olmak demektir. Maide suresi 87. ayette, Allah'ın helal kıldığı güzel şeylerin haram kılınmaması buyurularak, bunu yapmak haddi aşmak olarak değerlendirilir. Ayetin "Ey iman edenler" diye başlaması bu ayette belirtilen haddi aşmanın "Ben Müslümanım" diyenler tarafından da gerçekleştirildiğini gösterir. Demek ki "Ne olacak fazladan bir midye, karides haram olsun..." diyemeyiz. Din adına dine zorluk ilave etmek haddi aşmaktır, sapkınlıktır, Allah'ın emirlerine karşı gelmek demektir.

Ey iman edenler, Allah'ın sizin için helal kıldığı güzel şeyleri haramlaştırmayın, haddi aşmayın. Şüphesiz Allah haddi aşanları sevmez.

5-Maide Suresi, 87

ÜÇ PARMAKLA PİLAV YEMEK

Buraya kadar yemek konusunda dine "haram" başlığı altında yapılan ilaveleri gördük. Bunların yanında yemek yemenin adabından, yemeğin

menüsüne kadar "sünnet" başlıklı yüzlerce adet de dine ilave edilmiştir. Kuran'da geçmeyen herhangi bir şeye ister "sünnet" ister başka ad altında olsun, ufak dahi olsa dinsel bir vasıf yüklemek mazur görülemez. "Sünnet" başlıklı uydurma ilavelere göre yemekte şu hususlara dikkat edilir:

Yemek yer sofrasında yenilmelidir. İster pilav, ister et olsun tüm yiyecekler üç parmakla yenir. Çatal ve kaşık kullanılmaz. Yer sofrasında sağ ayak dikilip, sol ayak alta alınıp yemek yenir. Sağ elle yemek çok çok önemsenir. Sol elle yenilenleri şeytanın yediğine inanılır. Bu arada tavuk, kuzu, inek eti, kabak, patlıcan gibi yiyecekler sünnettir. Peygamber'in yaşadığı dönemde Amerika kıtası keşfedilmediği için patates, domates veya mısır sünnet dışı yiyeceklerdir. Yani kabak yiyen sevap kazanırken, aynı öğünde patates yiyenler bu sevaptan mahrumdurlar. Suyu 3 yudumda içmek, yemeği 21 lokmada bitirmek şeklinde sayılar da önemlidir. Suyu 4 yudumda içmek isteyen, bu mantığa göre sevaptan yararlanamaz. Yemeklerin ortadaki bir kaptan yenmesinin de sünnet olduğu iddia edilir. Oysa Nur suresi 61. ayette toplu olarak veya ayrı yemekte sakınca olmadığı açıklanır ama yine de mezhepçi yaklaşımda genelde sevap hakkı toplu yemekten ve ortadaki kaptan beraber yemekten yana kullanılmıştır. Özellikle Ramazan'da yemeğe zeytin veya hurma ile başlamanın sevap olduğuna dair çok meşhur bir inanç da oluşturulmuştur. Bu inanca göre peynir ve çorba ile orucu açan, zeytin veya hurma ile orucu açanın sevabını alamaz. Yemeği bitirdikten sonra üç parmağı yalamanın ve bunları yalarken sıranın nasıl olması gerektiğinin de mezhepçi sünnet anlayışında tarifleri vardır. Yemek yerken dikkat edilecek hususların listesi daha da çoğaltılabilir. Kuran'ı yeterli görmeyen yaklaşım, dini Kuran dışı birçok ayrıntıya boğmuştur.

Dinini Kuran'dan anlayan Müslüman'la mezheplerden anlayan Müslüman'ın farkı sofrada da kendini belli etmektedir. Görüldüğü gibi Kuran'ın Müslümanına göre dört tane haram yiyecek varken, her mezhepte farklı olmak üzere mezheplerin İslam'ında düzinelerce haram yiyecek vardır. Dinini Kuran'dan anlayan Müslüman'a göre yemekte esas olan yemeğin haram olmaması, Allah'a şükredilmesi, rızkı verenin Allah olduğunun bilinmesidir. Kuran'dan dinini anlayan Müslüman'a göre yemekteki bahsettiğimiz seremonilerin

dinle bir alakası yoktur. Arapların örf ve adetlerindeki bu yemek şekilleri; Peygamber'in de, o dönemdeki putperestlerin de yemek yeme şekli olabilir. Yemeği çatal, kaşıkla veya çubukla veya elle yemek; Allah'a yakınlığı veya takvayı değil, sadece örf ve gelenekleri simgeler. Fakat Kuran'ın anlattığı İslam yerine Arapçı, mezhepçi İslam'ı benimseyenler; putperestiyle, Müslümanıyla tüm Arapların örfü olan yemek yeme şekillerini, hatta menüsünü "sünnet" adı altında insanlara yutturmuşlardır. Ne yazık ki bu yutturmacalara öylesine inanılmıştır ki kimi Türkler, Afganlılar, İranlılar bu örfleri "din" sandıkları için Araplar'dan daha Arapçı olmuşlardır. Fakat onlar bunu sünnet tatbikçisi olmak olarak algılamaktadırlar.

Kitap'ta hiçbir şeyi eksik bırakmadık.

6-Enam Suresi 38

20. BÖLÜM

,,,

KIYAMET ALAMETİ UYDURMALARI: İSALAR, MEHDİLER...

Kuran'da dünyamızın bir sonu olduğu söylenir. Dünyamızın sonu ve bundan sonra başlayan süreç "saat" veya "kıyamet" olarak tarif edilir. Kıyamet alametlerinden kasıt da evrenin ve dünyanın sonuna yakın zaman diliminde olacak olaylardır. Dolayısıyla bu olayları görmek beklenen sonun yakın olduğunun habercisi olacaktır. Kuran'da olmayan izahların halka nasıl yutturulduğunu ve din adına uydurulan hurafeleri gösterebilmek için bu bölümde "kıyamet alametleri"ni işleyeceğiz. Kıyamet alametlerini işlerken ilk önce Kuran'da hiç geçmemesine rağmen gerçekleşmesine inanmanın İslam'ın bir şartı, inanmamanın kafirlik olarak ilan edildiği konulardan; 1- Mehdilik, 2- Deccaliyet, 3- Hz. İsa'nın yeniden gelişini işleyeceğiz. Daha sonra ise Kuran'da bir iki ayette bahsedilen, fakat hadislerde yüzlerce yalanla şişirilen konulardan 4- Yecuc-Mecuc ve 5- Dabbe konularına değineceğiz.

MEHDİLİK VE DECCALİYET

Mehdi, kıyamet alametleri içinde en popüler olan, hakkında en çok hadis uydurulan ve en çok istismar edilen karakterdir. Hadisler kullanılarak oluşturulan bu karakterin, sonuna yakın dünyaya geleceğine, herkesi yenip dünyaya hakim olacağına, daha sonra gelecek Hz. İsa ile buluşup dünyayı yöneteceğine, bunları gerçekleştirmek için ise Deccal ile

savaşacağına inanılır. Hadislere göre Mehdi kadar, Mehdi'nin talebeleri de üstün yeteneklere sahip sıra dışı kişilerdir. Tüm bu yeteneklere sahip olabilmek, kendi şeyhinin veya kendi liderinin Mehdi olduğunu ispat edebilmek için binlerce hadis uydurulmuştur. Bu yüzden Mehdi'nin dış görünüşü hakkında, yapacakları hakkında, çıkacağı yer hakkında birbiriyle çelişen birçok hadis vardır. Mesela bir hadise göre Mehdi Şam'dan çıkacakken, diğerine göre Kufe'den, bir diğerine göre İstanbul'dan, bir başka hadise göreyse Medine'den çıkacaktır. İlk nesiller kendi şeyh veya liderlerini Mehdi ilan etmek için o kadar çok hadis uydurmuşlardır ki sonraki nesillerin hadis uydurmasına gerek kalmamıştır. Bu nesiller de kendi liderlerine uyan hadisleri doğru kabul etmiş, diğer hadisleri yorumla saptırmış veya yalanlamışlardır. Örneğin liderleri küçük burunluysa, "Mehdi küçük burunludur" hadisini kabul etmişler, Mehdi'nin gaga burunlu olduğuna dair hadisleri gözardı veya inkar etmişlerdir. İslam âleminde Mehdi enflasyonu yaşanmıştır. Şu anda Mehdi sanılan bir dini grup lideri var mı şeklindeki bir soruya vereceğimiz cevabımız "Acaba hangi grup kendi liderini Mehdi sanmıyor ki?" şeklindedir.

HER TARAF MEHDİ KAYNIYOR

Gerek Türkiye'deki, gerek İslam âlemindeki gelenekçi cemaatleri iyi tahlil etmemiz için Mehdilik olgusunu iyice kavramamız gerekmektedir. Biz, Türkiye'deki, bizce en büyük olan on geleneksel İslami cemaati bir kenara yazdık ve sonra bunların hangisinin şeyhini, liderini Mehdi zannettiğini araştırdık. Sonuçta tamama yakınının kendi şeyhini, liderini Mehdi sandığını gördük. Bu da gerçek manada İslami cemaatleri kavramak için Mehdiyet olayını bilmenin ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. (Unutmayın ki cemaatlerin büyük bir kısmı Mehdiyet konusunda açık konuşmaz. Bu konuyla ilgili bilgileri kendi içine girenlere bile hemen açıklamazlar. Birçok cemaatte bu bilgileri açıklayan, şeyhin kendisi değil, onun en yakın halkası olmaktadır.) Hadislerde Mehdi'nin kendisinin bile Mehdi olduğunu söylemeyeceği de nakil edilir. Cemaatler bu hadisi, liderlerinin Mehdiyet'ini gizlice,

kulaktan kulağa, basının ve diğer kuruluşların önünde belli etmeden yaymalarının daha iyi olduğuna işaret kabul ederler. Mehdiyet bir cemaate büyük bir kuvvet verir. Liderinin, 1400 yıl kadar önce tarif edilen, bazı Peygamberler ile eşit üstünlükte olan, dünyaya hakim olacak kişi olması, bu liderin müritlerinde çok güçlü bir bağlılık oluşturur. Bu bağlılıkla müritler tüm enerjilerini, tüm paralarını, tüm olanaklarını şeyhin eline teslim ederler. Şeyhin hiçbir lafını tartışmayı bile düşünemezler. 1400 yıl önce hadislerle müjdelenmiş, "dünyayı fethedecek Mehdi"ye karşı gelmek kimin haddine düşmüştür? Liderini Mehdi diye yüceltenler, Mehdi'nin talebeleri olma vasfıyla 1400 yıl önceki hadislerde müjdelendikleriyle uyutulurlar. Mehdi'nin halife olacağına dair izahlar, grup liderlerinin uzun vadeli ayaklanma, darbe gibi organizasyonlarla halifeliğe oturtulması gerektiğine dair planları da düşündürür. İslam tarihi, kendini Mehdi sanıp ayaklanmalar çıkartmış ve yüzlerce kişinin ölümüne sebep olmuş şizofrenlerin örnekleriyle doludur.

HUMEYNİ'NİN MEHDİLİKTEN GELEN GÜCÜ

Şiilik'te Mehdilik konusu imanın şartlarındandır. Şiilik'teki bu konuya atfedilen önem Sunnilik'tekinin de üstündedir. Mehdi'nin hicri 256'da doğan Hasan Askeri'nin oğlu Muhammed olduğu, ortadan kaybolduğu ve günü gelince meydana çıkıp vazifeyi alacağı inancı Şiiliğin temel inançlarındandır. Şu anda hicri 1400'lü yıllarda olduğumuz düşünülürse; Şiiler'in temel inancına göre Mehdi, 1100 yıldan fazla bir süredir bizle saklambaç oynayan bir kişidir. Geleneksel İslamcılar içinde kalabalık bir kitleyi temsil eden Şiiler'in bu inancı, gelenekçi kitlelerin aklı nasıl bir kenara bırakıp, Kuran yerine mezheplere, hem de inanılmaz Kuran dışı izahlarına rağmen tabi olabildiklerini göstermektedir. Şii yönetimleri ve İran devrimini tahlil etmek için de Mehdilik konusunun bilinmesi çok önemlidir. Şiiler'e göre Mehdi ortaya çıkıncaya kadar onun vekilleri hüküm sürecektir ve vekillere itaatsizlik, Mehdi'ye itaatsizliktir, Mehdi'ye itaatsizlik ise Allah'a isyandır. Ayetullah Humeyni de Mehdi'nin bir dönemdeki vekili kabul edilmekteydi. Böylece Ayetullah Humeyni, halkı kontrol edecek ve yönlendirecek kuvveti

Mehdi vekilliğinden aldı. Humeyni'ye -Mehdi'nin vekiline- itaat Şii inancında farzdı. İran devriminde, halkın bölünmeden, tek kaynaktan, büyük bir bağlılıkla idare edilip ayaklanmasının altında da Mehdiyet inancı vardır. Yani yakın tarihte önemli yeri olan Şii-İran devrimini iyi anlamanın yolu da Mehdiyet konusunu iyi analiz etmekten geçmektedir. Şiilik'te, Sunnilik'teki binlerce Mehdi'ye karşı tek bir saklambaç oynayan Mehdi vardır; fakat bu Mehdi'nin Humeyni gibi vekilleri bile sırf bu vekaletten dolayı ihtilal yapacak gücü ellerinde bulundurmuşlardır.

ÖLÜ DİRİLTEN DECCAL

Deccal ise Mehdi'nin savaşacağı kişidir. Şeyhlerini Mehdi ilan edenler, şeyhlerine karşı çıkan veya şeyhlerinin yaşadığı devirde karşı fikirlere sahip olan kişileri Deccal ilan edivermişlerdir. Mehdi'ye hizmeti ibadet sananlar, Deccal'in ordu veya fikir sistemiyle savaşı da ibadet sayarlar. Hadislerde bir Mehdi, bir Deccal tarifi varken; on binlerce kişinin Mehdi ve onlara karşı on binlerce kişinin Deccal ilan edilmesi, konunun nasıl zıvanadan çıktığını gösterir. Deccal hakkındaki hadislerde Deccal'in cenneti ve cehennemi olduğu, ölüleri dirilttiği, alnında kafir yazdığı, kör olduğu, yeryüzünde gelmiş geçmiş en büyük fitne olduğu anlatılır.

Kuran'ın Mehdi ve Deccal hakkında ne dediğinin cevabı koca bir hiçtir. Yani Kuran'da tek bir ayette bile geçmeyen bu karakterler yüzünden binlerce Mehdi'nin peşine düşülmüş ve bunların düşmanları Deccal diye lanetlenmiştir. Binlerce kişinin kanı dökülmüş, adeta bir "İslam mitolojisi" oluşturulmaya çalışılmıştır. Her devirde gelecekmiş gibi beklenen Mehdi, kişileri tembelliğe itmiş, birçok Mehdi bekleyicisi kendi ürettikleriyle kurtuluşu arayacaklarına, kurtuluşu gelecek Mehdiler'den ummuşlardır. Ayrıca mezhepçiler, içinde bulundukları zayıf, hükmedilen, bilimsel olarak geri durumun günahını da kendilerinde arayıp kendilerini düzelteceklerine, uydurma Deccaller'e suçu yükleyip kurtulmuşlardır.

HZ. İSA'NIN YENİDEN GELECEĞİ İDDİASI

Kuran'da yer almamasına rağmen, ortaya atılan iddialardan biri de Hz. İsa'nın dünyanın sonuna yakın yeniden geleceğidir. Hadislerde Hz. İsa'nın Şam'ın doğusunda beyaz minareye ineceği, Mehdi ile buluşacağı, Deccal'i öldüreceği anlatılır. 12. bölümde bazı hadis uydurucuları anlatılırken geniş yer verdiğimiz Ebu Hureyre'nin, Buhari ve Müslim gibi, gelenekçilerin en güvendikleri iki kaynaktaki bir hadisi şöyledir: "Allah'a yemin ederim ki İsa'nın adil bir hakem olarak aranıza inmesi yakınlaşmıştır. O indiğinde haçları kırıp domuzları öldürür, cizyeyi kaldırıp maymunu öldürür ve İslam'dan başkasını kabul etmez." Hıristiyanlık'tan ilk devirlerde dinimize geçenlerin yaydığını sandığımız bu uydurma, Kuran ayetleriyle de uyuşmaz.

Allah şunu demişti: Ey İsa, seni vefat ettireceğim, seni kendime yükselteceğim, seni inkar edenlerden ayıracağım...

3-Ali İmran Suresi 55

Hüseyin Atay bu ayete göndermeler yaparak şu açıklamayı yapar: "Hz. İsa hakkında Kuran-ı Kerim'in verdiği bilgi içinde onun öldüğü fakat öldürülmediği bilinmektedir. Bunlara göre Hz. İsa ölmüştür, hayatta değildir ve dünyaya dönmeyecektir. Hadislerle iman esasları sabit olmaz ve Kuran'a ilave yapılamaz. Hıristiyan kültünden ve kültüründen, Hz. Muhammed'in vefatından sonra İslam literatürüne geçen hikayelerden birinde; Hz. İsa'nın ölmediği, göğe çıkarıldığı ve kıyamet kopmadan dünyaya Şam'daki minareden ineceği anlatılmaya başlanmıştır. Hıristiyan mitolojisi İslamlaştırılarak Müslümanlar'ın inançları arasına sokulmuştur. Öyle ki buna inanmayanlar, aklı başında sanılanlar tarafından bile kafirlikle itham edilmektedirler." (Hüseyin Atay, Kuran'a Göre Araştırmalar)

Muhammed sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir. O Allah'ın elçisi ve Peygamberler'in sonuncusudur.

33-Ahzab Suresi 40

Ayetten Peygamberimiz'in son Peygamber olduğunu anlıyoruz. Kuran'da Hz. İsa'nın da Peygamber olduğu geçtiğine göre, Peygamberimiz'den sonra Hz. İsa'nın gelişi Kuran'ın bu ayetiyle çelişir.

Selam üzerimedir doğduğum gün, öleceğim gün ve diri olarak kaldırılacağım gün.

19-Meryem Suresi 33

Meryem suresinde, Hz. İsa'nın ağzından nakledilen yukarıdaki sözlerde, Hz. İsa'nın üç önemli gününden bahsedilir. Görüldüğü gibi bu günler sayılırken; Hz. İsa'nın kıyamette dünyaya yeniden geleceği şeklinde bir günden bahsedilmez. Eğer böyle bir gün olsaydı, elbette bu da yalanlarla dolu hadislere bırakılmadan, şüpheye yer bırakmayacak şekilde Kuran'da bildirilirdi.

Ne yazık ki Kuran'ın belirtmediği ve Kuran ile çelişen Hz. İsa'nın gelişi hikayesi, yüzlerce sahte İsa'nın çıkışına yol açmıştır. Sahte Mehdi enflasyonu gibi, sahte İsa enflasyonu da yaşanmıştır.

YECUC-MECUC

Yecuc-Mecuc, Kuran'da bahsedilen bir kavmin ismidir. Mehdiyet, Deccaliyet, Hz. İsa'nın yeniden dünyaya geleceği Kuran'da yer almamasına karşın "kıyamet alametleri" olarak anlatılırken; Yecuc-Mecuc konusunda Kuran'da olmayan, Kuran'a uymayan saçma izahlar, Kuran'da geçen Yecuc-Mecuc konusunu detaylandırmak için anlatılmıştır. Yecuc-Mecuc, Kuran'da iki surede şu şekilde geçmektedir:

93- İki setin arasına kadar ulaştı, onların önünde hemen hemen hiçbir sözü kavramayan bir kavim buldu.

94- Dediler ki: "Ey Zulkarneyn, Yecuc-Mecuc bu yerde bozgunculuk yapıyorlar. Onlarla bizim aramızda bir set inşa etmen için sana vergi verelim mi?"

95- Dedi ki: "Rabbim'in beni içinde tuttuğu imkan ve güç daha üstündür. Siz bana bedensel güçle yardım edin de sizinle onlar arasında sapasağlam bir engel yapayım."

96- "Bana demir kütleleri getirin. İki ucu eşit düzeye gelince körükleyin." dedi. Onu ateş haline getirince "Bana erimiş bakır getirin dökeyim" dedi.

97- Artık onu ne aşabildiler ne de delebildiler.

98- Dedi ki: "Bu benim Rabbim'den bir rahmettir. Rabbim'in vaadi gelince onu yerle bir eder. Ve Rabbim'in vaadi haktır."

18-Kehf Suresi 93-98

96- Yecuc-Mecuc'un önü açıldığı zaman onlar her tepeden akın ederler.

97- Gerçek olan vaat yaklaşmıştır. İnkar edenlerin gözleri birden donup kalmıştır. "Vay başımıza! Biz bundan gafil bulunuyorduk. Hayır, biz zalimlerdik."

21-Enbiya Suresi 96-97

Yecuc-Mecuc'un Kuran'da geçtiği ayetleri, bu konuya ilave yapılan uydurmalarla ayırt edebilmeniz için yazdık. Bir izaha göre Yecuc-Mecuc, Hz. Adem'in rüyalanması sonucu toprağa akan spermlerden oluşmuş bir millettir. Yecuc-Mecuc'un toprağın altında bir karış boyunda bir millet olduğu, kıyamete yakın yeryüzüne çıkacağı diğer bir açıklamadır. İbni Abbas'ın rivayetine dayanan bu son hadise karşı İbni Ebi Hatem Şueyh'in hadisi ise şöyledir: "Onlar üç sınıftır. Birinci sınıf büyük ağaç gibidir. İkinci sınıf dört arşın uzunluk ve dört arşın da genişliktedir. Üçüncü sınıf da kulaklarından birini yatak edip ikincisini yorgan yapıyorlar." Tüm bu birbirleriyle çelişkili nakillerinden daha ilginci ise Yecuc-Mecuc'un Türkler olarak tarif edilmesidir.

DABBE

Kuran'da, ileride gerçekleşecek bir vaka olarak, tek bir ayette geçen Dabbe; aynı Yecuc ve Mecuc gibi uydurma, mitolojik hadislerle anlatılarak sunulmaya çalışılmış ve her seferinde olduğu gibi ortaya çıkan tablo rezillik olmuştur. Önce Kuran'da geçen "Dabbe" ile ilgili ayeti görelim:

O söz başlarına geldiği zaman onlara yerden bir Dabbe çıkarırız. O da insanların bizim ayetlerimize kesin bir bilgiyle inanmadıklarını söyler.

27-Neml Suresi 82

Bu tek ayete karşın geçen acayip hadislerden biriyse şöyledir: "Dabbe'nin başı öküz başı gibi, gözü domuz gözü gibi, kulağı fil kulağı gibi, boynuzu keçi boynuzu gibi, boynu deve kuşunun boynu gibi, göğsü aslan göğsü gibi, rengi kahverengi gibi, böğrü kedi böğrü gibi, kuyruğu koç kuyruğu gibi, ayakları deve ayağı gibidir." Ayrıca çok daha garip hadisler vardır ki bunlardan kimine göre Dabbe'nin başı gökte, kuyruğu kutupta, ayakları Arabistan yarımadasındadır. Kimine göreyse Dabbe'nin bir elinde Hz. Süleyman'ın mührü, diğer elinde Hz. Musa'nın asası vardır. Diğer tüm konularda gördüğümüz gibi Kuran dışında dini kaynak arayanların karşılaşacakları izahlar bunların benzerleridir.

21. BÖLÜM

,,,

KURAN'IN DİNİNDE KADIN - UYDURULAN DİNDE KADIN

Geleneksel din anlayışı en çok kadınlarla ilgili konularda dine ilaveler yapmıştır dersek, abartmış olmayız. Kadını köleden beter yapan, kadının erkek egemen toplumda sadece ev işinde ve cinsellikte kullanılmasını, hiçbir alanda kadına hak tanınmamasını savunan izahlar; toplum nezdinde kabul görsünler diye uydurma hadislere ve mezhep izahlarına dayandırılmış ve bu bakış açısı topluma "din" diye yutturulmaya çalışılmıştır. Saf dindar kadınların birçoğu, Kuran'ın anlattığı İslam ile bu uydurmaları ayırt edemedikleri için Allah'ın rızasını umarak bu uydurmalara göre yaşamaya çalışmış ve kendilerini gelenekçi erkeklerin sınırlarını çizdiği kapkara bir dünyada bulmuşlardır. Gelenekçiler, "Peygamberimiz cennetin annelerin ayaklarının altında olduğunu söylemiş, kadınlar annemizdir, bacımızdır..." gibi laflar ederek, kadınlara çok değer verdiklerini göstermek istemektedirler. Oysa birazdan kadınlarla ilgili gelenekçi kaynaklardaki izahları incelediğimizde, gerçekte kadına ne kadar değer verdiklerini iyice anlayacağız. Kadınlarla ilgili Kuran'da geçmeyen uydurma izahlara değindikten sonra, yine bu uydurmaların etkisiyle yanlış değerlendirilen Kuran'daki bazı meselelere değineceğiz. Bundan bir sonraki bölümde (22. bölüm) ise başörtüsü gibi günümüzün kadınlarla ilgili en çok tartışılan konusunu, ayrı ele alacağız. Bu bölümün iyice anlaşılması, o bölümün daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır.

KADINLARLA İLGİLİ MEZHEP VE HADİS KÖKENLİ UYDURMALAR

Bu uydurmaların yapılışındaki en temel hedef, kadının erkeğine kayıtsız ve şartsız itaatini sağlamak olmuştur. Uydurma hadislerle, kadının erkeğe itaati bir ibadet gibi sunulmuştur:

Eğer bir kimsenin bir kimseye secde etmesini emretseydim, erkeklerin kadınlar üzerinde olan haklarından dolayı kadınların erkeklere secde etmelerini emrederdim.

Tirmizi, Rada 10/1159; Ebu Davud, Nikah 40/2140;
Ahmed b. Hanbel, Müsned 6/76; İbn Mace, Nikah 4/1852

Kocanın vücudu irin ile kaplı dahi olsa ve karısı onu yalayarak temizlese, yine de kocasının hakkını ödemiş olmaz.

İbni Hacer El Heytemi 2/121; Ahmed b. Hanbel, Müsned, 5/239

Ey kadınlar! Eğer kocalarınızın size olan haklarını bilseydiniz, ayaklarının tozunu yüzlerinizle silerdiniz.

Hafız Zehebi, Büyük Günahlar

En titiz hadis çalışmalarında alıntıladığımız hadisleri görmemiz, "Kuran, yalnız ve yalnız Kuran" diye niye defalarca tekrar ettiğimizin anlaşılmasını bir kez daha sağlayacaktır. Yukarıdaki uydurmaları Peygamber'e fatura edenler, ne yazık ki bu uydurmaların reddi olan Kuran'ın anlattığı İslam'a uymayı Peygamber düşmanlığı, bu uydurmaların kabulü olan hadislerin, mezheplerin, geleneklerin İslam'ını ise Peygamber'i sevme göstergesi ilan ediyorlar. Böylece kadınları eksik akıllı ve eksik dinli ilan edenler, dine büyük zarar vermiş oluyorlar.

Kadınların dinleri ve akılları eksiktir.

Buhari

Çok lanet ediyor ve kocalarınıza karşı nankörlük ediyorsunuz. Aklı başında bir erkeğin aklını sizin kadar çelebilen, aklı ve dini eksik başka bir varlık görmedim.

Müslim, İman, 34/132; İbn Mace, Fiten 19/4003

Kadınları erkeğin kölesi yapan zihniyet, bununla yetinmeyip; kadınların çoğunu cehennemlik, dinen eksik ilan edip, Kuran'ın açık izahlarıyla da çelişir:

Kadınlar arasında iyi kadın, yüz tane karga arasında alaca bir karga gibidir.

Buhari

Ey kadınlar topluluğu! Sadaka veriniz ve çok istiğfar ediniz. Çünkü ben, Cehennem halkının çoğunun sizler olduğunu gördüm.

Müslim, İman 34/132; İbn Mace, Fiten 19/4003

KADINA CENNET VİZESİ KOCADAN

Kadınların çoğunun cehennemlik olduğunu iddia eden hadislerin yanında, kadının cennete gidişi için kocasının kendisinden memnuniyetini şart olarak gösteren hadisler de uydurulmuştur.

Bir kadın, kocası kendisinden razı olduğu halde ölürse Cennet'e girer.

Riyazus Salihin

Kadınların hayırlısı, erkeklerin yaramazlıklarına ve kötü huylarına sabredendir, bu sabır onların cennete girmesine sebeptir.

Kadınlara Dini Bilgiler

Müslim de, Buhari de, Tirmizi de, Muvatta da, Şii kaynaklar da; Emevi ve Abbasi döneminde uydurulmuş, bazı kişilerin kadına kendi bakış açılarını dinselleştirmeye çalışmalarının ürünü olan bu tip uydurmalarla doludurlar. Oysa Kuran'ın hiçbir yerinde, biraz önce örneklediğimiz tipteki hadisler gibi kadınların çoğunun kötü, cehennemlik, dinen eksik olduğu geçmez. Kuran, üstünlüğü erkek veya kadın olmaya değil, Allah'a yakın olmaya, Allah'ın dininde titizliğe bağlar.

Ey insanlar! Biz sizi bir erkek, bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler kıldık. Şüphesiz Allah katında en üstün olanınız takvaca en ileride olanınızdır.

49-Hucurat Suresi 13

Ayetten de anlayacağımız gibi Kuran, üstünlüğü bir ırka, bir kabileye veya erkek, kadın gibi bir cinsiyete değil, Allah'ın dinine titizlik ve Allah için hatalardan sakınma tipi manalara gelen "takva"ya bağlamıştır. Oysa buraya kadar gördüğümüz hadislere göre kadın olmak daha baştan cehennemlik olma ihtimalini arttıran bir unsurdur. Bu zihniyet, eksik ve cehennemlik ilan ettiği kadını, ezik karakterli bir varlığa dönüştürüp, kayıtsız şartsız erkeğin kumandasına verir ve kumandaya itaati de "din" diye insanlara dayatır. Kuran'ın anlattığı İslam'ın bu uydurulmuş dinden neden ayrılması gerektiğini daha da iyi anlamak için "en itibarlı" uydurma kaynakları inceleyelim:

Namazı bozan şeyler kara köpek, eşek, domuz ve kadındır.

Müslim, Salat 265; Tirmizi Salat 253/338;
Ebu Davud, Salat 110/720

Uğursuzluk üç şeyde vardır: Kadında, evde ve atta.

Ebu Davud, Tıb 24/3922; Müslim,
Selam 34/115; Buhari, Nikah, 17/4805

DİŞSİZ, TİPSİZ, YAŞLI KOCALARIN KURTULUŞU

Aşağıda kadını uğursuz ve namazı bozucu ilan eden mezheplerin çok itibar ettiği İmam Şarani ve İmam Gazali gibi düşünürlerin kadının neden evde tutulması gerektiği ile ilgili açıklamalarını, ayrıca kadınların süslenmesini haramlaştıran bazı hadisleri okuyacaksınız:

İçinizden biri yaşı ileri, ağzındaki dişleri dökülmüş, görünüş itibariyle de çok çirkin olabileceği gibi aksine karısı da genç ve güzel olabilir. Bu genç ve güzel kadın, çarşıya çıktıktan veya davet edildiği düğün ve ziyafetten evine döndükten sonra dışarıda gördüğü yakışıklı erkeklerle yaşlı ve dişleri dökülmüş kocasını kıyas ederek kocasının yüzüne dahi bakmak istemez. Belki kocasının kendisini öpmesini ve cinsel ilişkide bulunmasını dahi istemez. İşte genç kadının erkeklerin çokça bulunduğu çarşı, pazar, şenlik ve toplantı yeri gibi mekanlara gitmesinin kadın üzerinde yapacağı etki en azından budur.

İmam Şarani, Uhudül Kübra

Dövme yapan ve yaptırana, yüzündeki tüyleri aldıran ve estetik için dişlerini seyrelttiren kadınlara Allah lanet etsin.

Buhari

Takma saç takan ve taktıran, kaşları incelten ve incelttiren, dövme yapan ve yaptıran lanetlenmiştir.

Ebu Davud, Tereccul 5

Eğer bir kadın peruk takarsa, eğer kol ve yüzüne dövme ya da ben yaparsa, yüzünden ve kaşlarından cımbızla kıl aldırırsa, yüzüne güzellik vermek için şekil değiştirirse lanetlenmiştir.

İmam Şarani, Uhudül Kubra

Bir hadise göre ashabı kiram karılarının pencere ve kapı aralıklarından dışarıyı seyretmelerini ve erkek görmelerini önlemek üzere evlerinin pencerelerini sıkı sıkıya kapatırlar, dışarıya bakanlara dayak atarlardı.

İmam Gazali, İhyayı Ulumuddin 2/122

Kadınları zarar vermeyecek miktarda aç, aşırı gitmeyecek kadar da kıyafetsiz bırakınız. Çünkü kadınlar iyice doyar, güzelce giyinirlerse onlar için dışarı çıkıp gezmekten daha sevimli bir şey yoktur. Fakat onlar biraz aç, biraz da çıplak kalırlarsa onlar için evde oturmaktan hayırlı bir şey yoktur.

İbnül Cevzi, Mevzuat, 2; Suyuti,
Lealil Masnua 2/154; İbn Arrak, Tenzihüş Şeria 2

Kadınlarınıza evlerinin kapısında oturmamaları için yeni elbise yaptırmayın, çünkü elbiseleri güzel ve yeni olursa kalplerine dışarı çıkmak arzusu gelir.

İmam Gazali, Kimyayı Saadet; İbn Ebi Şeybe, Musannaf 4

Dışarı çıkması kesin gereken kadın ise kocasından izin aldıktan sonra dışarı çıkacak ve şu kurallara kesin uyacaktır:

1- Sıkı sıkıya örtünüp kötü giysilere bürüne,

2- Hiç çıkmamış gibi davrana,

3- Başını öne eğip kimsenin yüzüne bakmaya,

4- Kalabalığa karışmaya,

5- Erkeklerin bulunduğu yerlere yanaşmaya,

6- Herkesin dolaştığı sokaklardan uzak dura,

7- İşini bir an önce bitirip evine döne,

İmam Gazali, İhyayı Ulumuddin 2

Bu uydurma izahlarla, kendi görüşünü, kadınlara olan aşırı kıskançlıklarını dini bir buyruğa çevirip, topluma dini bu şekilde sunanlar; dinsizlerin dinimize saldırısı için ortam hazırlamışlar ve birçok kimsenin dinimize olan inancının sarsılmasına sebep olmuşlardır. Halkımızın bir kısmı ise bu izahları gösterip dinimize saldıranlara kızmakta, fakat bu izahları yapanları, örneğin İmam Gazali'yi bu konuda eleştirmekten kaçınmaktadır. Biz Kuran'ı tek kaynak kabul edip, geri kalan izahları ve Şarani'nin, Gazali'nin bu tarz izahlarını eleştirmedikçe, bu izahlardan yola çıkarak din aleyhinde yazılar yazanlara kızmaya ne kadar hakkımız olabilir?

KADININ EN MAKBULÜ KOYUN CİNSİDİR

Bakın Gazali, kadının kaç çeşit olduğunu nasıl açıklıyor ve halkı nasıl bilgilendiriyor:

Kadının sıfatları şunlardır:

1- Giyim kuşam hevesinden maymun.

2- Fakir düşmeye razı olmadığından köpek.

3- Kocasına ve diğer insanlara kibrinden yılan.

4- Gece gündüz koğuculuk yaptığından akrep.

5- Evden eşya sattığından fare.

6- Erkeklere hile kurduğundan tilki.

7- Kocasına itaat ettiğinden dolayı koyundur.

İmam Gazali, İhyayı Ulumuddin

Bu izahlardan sonra en makbul kadının koyun cinsi olduğu açıklanır. Her türlü özgürlüğü elinden alınan kadının, Allah'ın farz kıldığı hacca bile tek başına gitme özgürlüğü yoktur. Kadının 90 km'den uzağa yanında mahrem biri olmadan (baba, amca, dayı, kardeş, koca gibi) gitmesi haram ilan edilir. Bu yüzden kadınlar, mahremlerinden birini ikna edemezse, bu farzı bile yapamaz konuma gelirler. Oysa Allah haccı erkek-kadın ayrımı yapmadan ve böyle bir şart belirtmeden farz kılmıştır. Kadının camiye gidip namaz kılması da, camiye gitmek için kadınların evden çıkması gerektiği için engellenmeye çalışılmış ve bununla ilgili de hadisler uydurulmuştur. Bu hadislere göre kadının evde namaz kılması camide kılmasından daha sevaptır, hatta evde bile yatak odasında kılması oturma odasında kılmasından daha sevaptır.

Mümin erkeklerle mümin kadınlar birbirlerinin dostlarıdır.

9-Tevbe Suresi 71

Ayetten de anlayacağımız gibi Allah, iman eden erkek ve kadınların; cins, mahrem, namahrem ayrımı yapmadan dost olmalarını istiyor. Peki, camiye gitmek için bile evden çıkması, hatta birazdan göreceğimiz izahlara göre erkeklerle konuşması bile engellenen kadın bu dostluğu ne zaman ve nasıl kuracaktır? Hayat sahnesinde yanyana faaliyetin, yardımlaşmanın ve beraber hizmetin insan neslinin yarısı olan kadının dışlanması ve diğer yarısı olan erkeklerle irtibat ve dayanışmasının kesilmesiyle sağlanması mümkün müdür? Aynı ayetin devamında bu dostluğu sağlayanların Allah'ın rahmetini kazanacağı söylenir. Eğer bugün Müslüman olduğunu iddia eden toplumlardan rahmet kesilmişse, kanaatimizce, birçok sebebinden biri de bu ayetin gereklerinin yerine getirilmemesidir.

Hanefiler'den bazıları kadının sesinin de avret olduğu görüşündedirler.

Fıkhus Siyre

Bir hadis şöyledir: Ancak ve ancak mahremleriniz olan erkeklerle konuşacaksınız.

İbni Kesir 4/355

AĞZINDA ÇAKIL TAŞIYLA KONUŞMA

Bırakın kadın erkek Müslümanlar'ın arkadaşlık etmesini, haremlik selamlıkla, kadınlar erkeklerden tamamen soyutlanmış ve kendi aralarında konuşan kadınların sesinin bile erkekler tarafından duyulmaması gerektiği söylenmiştir. Bu arada çok zaruret olursa, kadının ağzına çakıl taşı alıp sesi tanınmadan erkeklere -o da zaruret miktarı- bir şeyler söyleyebileceği izahını yapanlar da olmuştur.

Camiye gitmesi, tek başına hacca gitmesi, erkeklerle konuşması engellenen kadının, aybaşı olduğu zamanlarda namaz kılamayacağı, Kuran okuyamayacağı, oruç tutamayacağı izahlarıyla da bu ibadetleri engellenir. Oysa Allah, Kuran'da, sadece, aybaşı olan kadınla cinsel ilişkiye girilmemesini belirtmiştir. Eğer Allah, aybaşılı kadının namaz kılmasını, Kuran okuyup, oruç tutmasını istemeseydi hiç şüphesiz bunları da bildirirdi. Fakat aybaşılı kadını pis gören yaklaşım, -İsrailiyat kökenli uydurmalar aracılığıyla- Kuran'a aykırı bu uygulamayı da dinimize sokmuştur. (İsrailiyat kökenli uydurmalar için 5. bölümün 10. maddesine bakınız.)

Sana kadınların aybaşı halini sorarlar. De ki: "O bir sıkıntıdır. Aybaşı halinde kadınlardan uzak durun ve onlar temizleninceye kadar kendilerine yaklaşmayın."

2-Bakara Suresi 222

Kuran her türlü detayı verirken, Kuran'da olmayan zorlukları dine sokarak ilaveler yapanlar, kadınların namaz kılmalarını, oruç tutmalarını Kuran okumalarını aybaşı durumunda engelledikleri gibi kadın-erkek ayrımı yapılmadan farz kılınan Cuma namazına gitmelerini de engelleyerek, dini uygulamalarda eksiltmeler de yapmışlardır. Oysa Kuran'ın dininde ilave gibi eksiltme de hoş karşılanamaz. Kadın bu kadar kötülendikten sonra hiçbir fikrine değer verilmeyen bir varlığa çevrilmiş ve "Kadınlara itaat eden helak olur" şeklinde Kuran'dan onay alamayacak uydurma hadisler, Kuran'ın ahlakıyla ahlaklanmış olan Peygamberimiz'e atfen uydurulmuştur.

Kadınlara danışmayın, onlara muhalefet edin. Kadınlara muhalefet edin, zira kadınlara muhalefet berekettir.

Kadınlara Dîni Bilgiler; Suyuti,
Lealil Masnua 2; İbn Arrak, Tenzihüş Şeria 2

Kim ki karısına itaat ederse Allah onu yüzüstü Cehenneme atar.

İbn Arrak 2

KADIN İMAM DA OLUR, MÜEZZİN DE, DEVLET BAŞKANI DA

Kuran kadınların hiçbir göreve talip olmasını engellemez. Kadın cumhurbaşkanı da, halife de, kadı da, yargıç da, imam da, müezzin de olabilir. Çünkü Kuran'da yasaklanmayan her şey serbesttir. Serbestlik asıl olan, yasak ise istisnadır. Yasak için vahye yani Kuran ayetine ihtiyaç vardır. Böyle bir yasak olmadığına göre kadın topluma namaz kıldırıp imam da olur, tüm milleti yönetecek cumhurbaşkanı veya başbakan da olur... Gerek Müslüman memleketlerde, gerek diğer ülkelerde kadınların neden devlet yönetiminde ikinci sırada kaldığı tartışılması uzun bir konudur. Fakat şurası açıktır ki Kuran'ın anlattığı dinde buna hiçbir engel yoktur.

Başlarına bir kadını geçiren bir kavim asla iflah olmaz.

Hanbel, Müsned 5; Tirmizi, Fiten 75;
Nesai, Kudat 8; Buhari, Fiten 18

Birçok hadis kitabına girmiş yukarıdaki uydurma, Kuran'ın getirmediği hükümleri kadın aleyhine uyduran gelenekçiler tarafından dinimizin içine sokulmuştur. Tahminimiz odur ki, bu uydurma, Hz. Aişe'nin Cemel olayında orduya kumanda etmesi üzerine karşı tarafta yer alanların uydurduğu siyasi kaygıdan kaynaklanmış bir uydurmadır. Bunu gören Süleyman Ateş şu açıklamayı yapar: "Şimdi bu hadiste taşlanan Hz. Aişe'dir. Peygamber Aleyhisselam gerçekten öyle söylemiş olsaydı, Hz. Aişe'nin Cemel olayına katılmaması, Talha ve Zübeyr'in de onu başlarına geçirmemeleri gerekirdi. Kuran'a ters, olaylara aykırı olan bu hadisin doğruluğu şüphelidir. Diğer

sahabilerin bilmediği ve uygulamadığı bir hadis, nasıl din hükmü olur?" (Süleyman Ateş, Kuran Tefsiri, 6/399-400)

Siyasi kaygılarla bu tip hadisler uydurup Allah'ın dinine kendi görüşlerini katanlar, Kuran'ın Saba melikesini tarifini de gözardı ederler. Neml suresi 22. ve 44. ayetler arasında Saba kavminden ve onlara hükmeden kraliçelerinden bahsedilir. Ayetlerin açıklamalarında Saba melikesinin zekasını, topluma doğruyu buldurmadaki becerisini, kavmini tehlikeye atmayışını, tedbirli yaklaşımlarını görürüz. Kadınların yönetici olamayacağına, kadınlara muhalefetin iyi olduğuna dair yüzlerce gelenekçi hüküm ve uydurmaya karşın Kuran'da bu manada tek bir ifadeye dahi rastlanmaz.

Kadınlara yazıyı öğretmeyin. Dikişi ve Nur Suresi'ni öğretin.

İbnü'l Cevzi, Mevzuat 2

Günümüzde geleneksel Ehli Sünnet yaklaşımı benimseyenlerin büyük bir çoğunluğu, kızlarının iyi eğitim almasını arzu etmekte, başörtülü kızların okutulmaması gibi zulümlere karşı direnmekte, bu yaklaşımlara haklı olarak tepki göstermektedirler. Bu elbette sevindirici bir gelişmedir. Fakat Ehli Sünnet adına yukarıda alıntıladığımız tipteki hadislerin uydurulduğu ve Kuran dışı İslam zihniyetine bu yaklaşımların içkin olduğu da unutulmamalıdır. Kuran'ın anlattığı din ile uydurmaların anlattığı din arasında ayrımı gereği gibi yapmadan, tutarlı bir şekilde, kadınların önüne "din" adına çıkarılmış engeller kaldırılamaz. Dindarları kamusal alandan dışlamaya çalışan kişilerle mücadele gerekli olsa da; bizce, bu "dış" etkilerle mücadeleden daha önemlisi İslam'ın içine sokulmuş uydurmalarla yapılacak "iç" mücadeledir. Bu "iç" mücadelede, Kuran'ın karşısına "din" adına dikilenler vardır; fakat bu "din" diye nitelenenin önemli bir bölümü uydurma hadisler, önemli bir bölümü ise geleneklerden oluşmaktadır.

CİNSELLİĞİ SAĞLAMA ALMAK İÇİN HADİS UYDURMA

Kişi kadınını yatağa davet eder de kadın kaçarak eşi sinirli bir şekilde gecelerse, melekler o kadına sabaha kadar lanet eder.

Buhari 9/36

Karısının cinsel ilişki teklifini reddedeceğinden korkanlar bu uydurmayı Peygamber'e fatura ederek karılarına; "Bak, Peygamber böyle demiş, sakın bana karşı gelme" diyerek, kadınları bu konuda da uydurma dinleriyle terbiye etmektedirler. Ezilen kadının boşanma hakkı da elinden alındığı için tüm zulümlere karşı kadının hiçbir sığınağı kalmaz.

Bir kadın kocasından boşanırsa, o kadına cennet kokusu haram olur.

Kadınlara Dini Bilgiler

Oysa Kuran'da geçen "boşanmış kadınlar" tipi ifadeler (2-Bakara Suresi 228, 241) hem kadının erkeği, hem erkeğin kadını boşaması manasına gelebilir. Kuran'da, "Bir tek erkek boşayabilir" tarzında, açık bir ifade kullanılmadığına göre, demek ki kadın da erkek gibi bu haktan aynen faydalanabilir.

Bir hadiste şöyle denilir: "Camiye gelirken kokulanan kadın, evine dönüp de cünüplükten ötürü boy abdesti alır gibi yıkanmadıkça, Allah katında onun namazı kabul olmaz."

Avnül mabül 11/230

Erkeklerin güzel koku sürmesinde sevap bulanlar, aynı şeyi kadın yapıp koku sürünce, hemen günah diye damgalarlar. "Erkek güzel kokudan tahrik olur" diye de açıklama yaparlar. Peki, kadın erkeğin sürdüğü güzel kokuyu koklayıp tahrik olamaz mı? Madem böyle tahrik sorunu var, neden Allah bu konuyla da ilgili bir ayet indirip, kadının koku sürmesini yasaklamadı? Cevabı aslında basit; çünkü Allah bunu yasaklamak istemedi.

Kadının yeri soğumadıkça erkek, kadının oturduğu yere oturmamalıdır.

Kadınlara Dîni Bilgiler

Bazen, otobüs ve minibüslerde gelenekçi din anlayışının uygulayıcılarının, bu hadisten kaynaklanan endişelerle sergiledikleri manzaralara şahit olabilirsiniz. Bu da Kuran dışı olup, "din" etiketiyle sunulan uygulamaların sayısız örneklerinden bir tanesidir.

KADINLARLA İLGİLİ KONULARDA KURAN'LA İLGİLİ BAZI YANLIŞ ANLAMALAR

Kuran'ın kadınla ilgili açıklamalarındaki yanlış anlaşılan bilgiler ilk insanlar Adem ve Havva ile ilgili konulardan başlar. Kuran'ın hiçbir yerinde Havva'nın Adem'i kandırdığı ve günaha soktuğu şeklinde bir izah yoktur. Araf Suresi 11. ve 28. ayetlerin arasını okursak; Adem ile Havva'nın her ikisini birden kandıranın şeytan olduğunu görürüz. Bu arada kadının, erkeğin kaburga kemiğinden yaratıldığına dair izah da Kuran'da yer almaz.

Kuran'la ilgili yanlış iddialardan biri Kuran'ın erkeklere hitap ettiğidir. Kuran ayetlerinin % 90'dan fazlası genele; yani erkek ve kadın karışık olarak tüm insanlara veya inananlara hitap eder. Bunun yanında sadece Peygamberimiz'e, sadece kadınlara, sadece erkeklere hitap eden ayetler de vardır. Kuran'ı insanlara ulaştıran Peygamberimiz erkektir ve erkekler topluluğunun bir alt kümesidir.

Erkeklere hitap eden bazı ayetlerdeki üslup, bu nokta gözönünde bulundurularak okunursa daha iyi anlaşılır. Kuran'ı eline alıp okuyan herhangi bir kişi, Kuran'ın genele hitabını, sadece bir cinse hitap etmediğini rahatça anlar. Kuran'ı şarkı kitabı gibi okuyan veya hiç okumayanların bu tip iddiaları, hiç şüphesiz cehaletlerinin bir ürünüdür.

Müslüman erkekler, Müslüman kadınlar, mümin erkekler, mümin kadınlar, itaat eden erkekler, itaat eden kadınlar, özü-sözü doğru erkekler, özü-sözü doğru kadınlar, sabreden erkekler, sabreden kadınlar, korunup sakınan erkekler, korunup sakınan kadınlar, sadaka veren erkekler, sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler, oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve ırzlarını koruyan kadınlar, Allah'ı çokça hatırlayan erkekler ve Allah'ı çokça hatırlayan kadınlar; bunlar için Allah bir bağışlanma ve büyük bir ödül hazırlamıştır.

33-Ahzab Suresi 35

Kuran'ın büyük bölümü genele hitap olsa da, bu ayette olduğu gibi Allah'ın kadın ve erkeği ayrı ayrı vurguladığı ayetler de mevcuttur.

TARİHTE ÇOKEŞLİLİK

Kuran'la ilgili yanlış anlaşılan diğer bir konu ise erkeklerin çokeşli evliliğidir. Öncelikle şunun bilinmesi gerekir ki İslamiyet çok büyük bir zaman dilimine, geniş bir coğrafyaya, çok farklı iklimlere, ufak bir kabileye olduğu gibi büyük bir imparatorluğa, hem tarım hem de endüstri toplumuna, hem savaş hem de barış ortamlarına, apayrı alışkanlık ve kültürlerin olduğu insanlara gelmiştir. Kuran'ın bu her türlü devir, şart, ortam ve kültüre uyumu ise Kuran'ın serbestiyet dairesinin geniş olmasıyla sağlanır. Buraya kadar bu geniş helal dairesinin, geleneksel İslam anlayışıyla sınırlanıp, bir Arap İslam'ı yaratılmaya çalışıldığını gördük. Örneğin belli yörenin kıyafeti olan sarığın, cübbenin, sakal bırakma alışkanlığının dinselleştirilip; böylece İslam'ın her yöreye, şarta, kültüre uyumunun engellendiğini gördük. Oysa Kuran'ın verdiği serbestiyetlikle herkes kendi kimonosunu, ceketini, kravatını, entarisini giyebilir. Kuran'ın bu noktadaki özgürlüğü Kuran'ın anlattığı İslam'ın her bölgeye, her kültüre uyumunu sağlar. Çokeşlilik de aynen böyledir. Çokeşlilik, İslam'ın yasaklamadığı bir uygulamadır, yoksa İslam'ın emrettiği veya tavsiye ettiği bir uygulama değildir.

Çokeşlilik birçok kültürde, zaman diliminde, özellikle erkeklerin savaşta ölüp, kadın-erkek oranının bozulduğu zamanlarda kadınların da talebi olmuştur. Tarım toplumlarının birçoğunda çok çocuklu aile, gücün simgesi olduğu için bu toplumlarda, kadınların çocuk ve ev işlerindeki yüklerinin hafiflemesi için kocalarını evlenmeye teşvik ettiği bile görülmüştür. Unutulmamalıdır ki çokeşliliği yaşayan tek bir erkekken, kadınlar en az iki kişidir. Evlilik müessesesi de ortak bir istek veya çıkara dayandığına göre çokeşliliği bir erkek isterken en az iki kadın da bunu istemiş, kabullenmiş veya bir çıkar ummuş demektir. Yani çokeşliliğin kimi ortamlarda yasaklanmasına bir erkeğe karşı en az iki kadın karşı çıkacak demektir. Bazıları kadınların isteği olmadan aile baskısıyla evlendirildiklerini veya daha sonra boşanma

hakları ellerinden alındığı için isteseler de ayrılamadıklarını, gerçekten böyle birçok durum olması sebebiyle söyleyebilir. Bu zulümler bizim konumuz değildir, çünkü bunlar İslam'ın değil, erkek egemen toplumun sonucudurlar. Dinimize göre evliliğe kadın da karar verir, kadının boşanma hakkı da vardır. Yani kadın, kocası çokeşlilik yaparsa veya evliliğinde yolunda gitmeyen bir şey olursa kendisi de boşanabilir. Kadının boşanmasının yasaklanması ve kadının evliliğindeki söz hakkının ailesine verilmesi gibi uygulamalar geleneğin sonucudur, Kuran'ın dininin değil.

KÖPEK ETİ YEMEK VE ÇOKEŞLİLİK

Daha evvel de dediğimiz gibi çokeşlilik bir serbestliktir, mecburiyet değil. "Serbestlik" alanı ile dini "mecburiyet veya tavsiyeler" tamamen farklı kategorilerdir. Dinin yasaklamamak suretiyle "serbest" bıraktıklarını dinin emir veya tavsiyeleri gibi "dinsel" alanın içinde görmek önemli bir yanlıştır ve çokeşlilik meselesinde bu hata sıkça yapılmaktadır. Bunu şöyle bir örnek üzerinden daha iyi anlayabilriz: Kuran'da yalnız leş, kan, domuz eti ve Allah'tan başkası adına kesilen hayvanların yasaklandığını görüyoruz. Bunun dışında her yiyecek helaldir. Çoğumuzun sevmediğimiz birçok yiyecek, örneğin köpek eti helaldir. Fakat çoğumuzun sevmediği köpek eti, Çin'de sevilen bir yemek türünü oluşturur. Aynı çokeşlilik gibi, birçok kişiye çirkin gelen köpek eti yemek; bir başka yerde ve kültürde insanların kabulü olabilmiştir. Dinimizin yasaklamadığı her şey helal olduğu için bize çok garip gelebilecek birçok helal olabilir. "Helal" dinen yapılmasında günah olmayan davranışları ifade eder. Yoksa "helal" dinen makbul olan bir davranışı ifade etmez. Bu çok önemli noktayı anlamayanlar dini, yasaklamadığı bazı şeyler için, kendi kültürlerine göre eleştirmeye kalkmış ve böylece değişik kültürlerde ve değişik zamanlarda geniş kesimce benimsenen serbestlikleri anlayamadıklarını göstermişlerdir. Dinimize göre saçımızı yeşile boyatırsak, bir davete futbol şortuyla gidersek, bir toplulukta sesli bir şekilde yellenir veya geğirirsek bir "günah" işlemiş olmayız. Bu fiillerin günah olmamasının sebebi, Kuran'ın hiçbir ayetinin bunları yasaklamamasından kaynaklanır.

Dünyanın bir yerindeki bir sahil kasabasında şort giyerek düğüne gitmek, kızılderili kabilelerinde yeşil gibi renklerle kafayı boyamak, kimi kültürlerde geğirmek, kiminde yellenmek normal karşılanabilir. Kuran'ın bu fiilleri "günah" olarak belirtmemesi sayesinde tüm bu ayrı kültürlerde Müslüman olanlar, kendi kültürleriyle bu noktalarda zıt düşmeden dinlerini yaşayabilirler. Kuran bu fiillere sahip de çıkmaz, bu fiilleri tavsiye de etmez. Yani "Din köpek eti yiyin" diyor, "Din düğünlere şortla gidin" diyor, "Saçınızı yeşile boyayın" diyor, "Yellenin, geğirin" diyor şeklindeki açıklamalar ne kadar hatalıysa; "Çokeşlilik dinin gereğidir" şeklinde dine karşı yapılan bir eleştiri, o kadar hatalıdır. Dinin emri ve tavsiyesi ayrıdır; din yasaklamadığı için serbest olan fiil ayrıdır.

Doğal şartlarda, savaş olmadığı zamanlarda, insan nüfusunun bire bir eşlemeye yakın şekilde kadın ve erkeklerden oluştuğunu görüyoruz. Bu da tekeşliliğin insanların genelinin tercihi olacağını, çokeşliliğin bir istisna olacağını tabiat kanunu olarak göstermektedir. Kuran'da Allah, kadınlar arasında adalet yapılamazsa tek bir eşle evlenilmesini söyler (4-Nisa Suresi 3). Böylece kadınlardan birini ön plana alacak, diğer kadınları sömürecek evlilik modeline yasak getirilir. Bazı durumlarda ailesi ölen kız çocuklarına miras kalır ve bazı erkekler evlilik yoluyla bu maddi serveti ele geçirip, yetim kızın mallarını çarçur edebilir. Kuran buna benzer durumları engellemek için Nisa suresinin aynı 3. ayetinde **"Yetimler konusunda adaleti yerine getiremeyeceğinizden korkarsanız; bu durumda size helal olan kadınlardan ikişer, üçer, dörder nikahlayın."** der.

Yani Kuran, gerekirse çokeşlilik yapılmasını, başka kadınlarla evlenilmesini; fakat hiçbir durumda yetim kızların hakkına tecavüz edilmemesini söyler. Bu ayet, gördüğümüz gibi, yetim kız çocuklarıyla ve onların mal varlıklarının sömürülmesiyle ilgilidir.

Çokeşlilik, Kuran'ın geniş serbestiyet çemberinde yer alır, Kuran'ın tavsiye veya yasaklarından biri değildir. Çokeşliliği sevmeyen sevmez, yapmayan yapmaz. Kuran, yazımızın başında dediğimiz gibi ayrı kültürlerin, ayrı zaman dilimlerinin, hem savaş hem de barış ortamının, hem tarım hem de endüstri toplumunun, hem büyük devletlerin hem de küçük ada halklarının

dinidir. Kuran'ın anlattığı İslam tek bir medeniyetin, bir tek endüstri toplumunun, bir tek barış ortamının dini değildir. Nasıl Emevi ve Abbasi uydurmacıları Kuran dışı ilavelerle dinimizi kendi kabile ve yüzyıllarına göre dondurup sakalı, cübbeyi, sarığı dine soktularsa; bazıları da günümüzün görüşlerini dine sokma arzusundadırlar. Oysa Emevi ve Abbasiler kendi dönemlerinde sakal bırakıp, cübbe ve sarık giyip, çokeşli bir şekilde yaşayabiliyorlardı. Günümüzde de sakal traşı olunup, pantolon, ceket, kravat giyilip, tek eşle evlenilebilir. Her iki ayrı uygulama da İslam'a aykırı değildir ve yine her iki ayrı uygulama da İslam değildir. Bu şahsi tercihlerin hiçbiri İslam'ın zaman üstü değer ve kurallar sistemiyle ilintili değildir. Oysa Allah'ı tek bilmek, fakirlere yardım etmek, oruç tutmak; Kuran'ın emirleri olduğu için hem Emeviler'i, hem Abbasiler'i, hem günümüzü, hem de bizden sonrakileri yükümlü kılar.

PEYGAMBERİMİZİN EVLİLİKLERİ

Peygamberimiz'in birçok hanımla evlenmesine ve bunlarla ilgili anlatılan çeşitli hikayelere gelince; Kuran'da Peygamberimiz'in hiçbir hanımının ismi geçmez. Peygamber'in 9 yaşında bir kızla evlendiği de Kuran'da değil, uydurmalarla dolu hadislerde geçer (bu konudaki hadisler kendi içlerinde de çelişkilidir). Peygamberimiz'in hanımlarıyla ilgili anlatılanların % 99'u hadis kaynaklıdır. Yani bu hikayeler güvenilir değildir. Peygamberimiz'in uygunsuz bir şey yapmayacağı apaçık ortadadır. Kuran'da Peygamberimiz için **"Bundan sonra güzellikleri ne kadar hoşuna gitse de evlenmen sana helal olmaz."** (33-Ahzab Suresi 52) diye yasak getiren ayet bulunmaktadır. Bu ayet inmeden önce diğer inananlar için helal olan her şey, Peygamber için de helaldi. Bu ayetle diğer insanlara getirilmeyen bir kısıtlama Peygamber'e getirilmiştir. Ahzab suresi 28. ayette ise Peygamber'in bir hanımı şayet ondan boşanmak isterse, boşanmanın maddi bedelini karşılayıp boşaması söylenir. Yani diğer hanımlar gibi, Peygamber'in hanımları da kendi gönül rızalarıyla evlenmişlerdir ve istedikleri an nafaka alıp boşanabilmektedirler. Kendi döneminin şartları, kendi kısmeti ölçüsünde, Kuran'a ters düşmeden,

Peygamber de evlilik yapabilir ve yapmıştır. Bizi alakadar eden her bilgi Kuran'da mevcuttur. Bunun dışındakilerle din adına uğraşmak abesle iştigaldir. Peygamberimiz'in elçi sıfatıyla bize getirdiği Kuran, dinimizi oluşturur. Uydurma hadislerin de karıştığı kesin olan Peygamberimiz'in özel hayatıysa; ancak o dönemde ve o dönemin şartlarında yaşayarak değerlendirilebilir. Peygamberimiz, Kuran'ın serbest bıraktığı konularda, kendi kültürü, içinde bulunduğu dönem ve şartlara göre, yani "tarihsel" olan, insanlara evrensel örnekler sunmayan tercihler yapmıştır. Peygamberimiz'in yaşadığı hayatın Kuran dışı detaylarını "sünnet" başlığıyla sunmuş olanlar; "sünnet"in dinin evrensel bir bölümü gibi algılanmasına sebep oldular, bu yaklaşım ise döneme ve şartlara bağlı "tarihsel" olguların algılanamamasına yol açtı. Bu algılama bozukluğu ise Peygamberimiz'in evlilikleri gibi konuların hatalı bir bakış açısıyla değerlendirilmesine sebep oldu. Günümüzde hangisinin doğru, hangisinin yanlış olduğu belli olmayan hadislerle Peygamber'in özel hayatı hakkında tartışmaya imkan yoktur ve "tarihsel" olan bu alanı tartışmamıza gerek de yoktur. Hadis uydurmacılığının ve "evrensel sünnet anlayışı"nın bıraktığı kötü miraslardan biri de bu gereksiz tartışmadır. Kuran'a dönüş, diğer hastalıkları tedavi ettiği gibi bu yarayı da kapatacaktır.

KADINLARIN ŞAHİTLİĞİ

Kuran'la ilgili mezhepçi anlayış tarafından çarpıtılmış konulardan diğer bir tanesi kadınların şahitliğidir. Kuran, kadın ile erkeğin şahitliğini bir tutar, hiçbir yerde "bir erkeğin şahitliği iki kadına eşittir" diye geçmez. Örneğin zinanın tespitinde 4 şahit gerekir ve Kuran'da bu şahitler 4 kadın veya 2 erkek, 4 erkek veya 8 kadın gibi ifadeler kullanılmadan 4 şahit diye belirtilir. Yani herhangi 4 şahit işlevi görür, kadın erkek ayrımı yapılmaz. Kadınla kocasının şahitliklerinin birbirleriyle çeliştiği, kadınlara zina isnadıyla ilgili durumda da; kocanın şahitliği karısınınkine eşittir, hatta iki şahitliğin çeliştiği bu durumda kadın, kendi şahitliğine uygun olarak masum kabul edilir (Bakınız: 24-Nur Suresi 6-9).

İstisnai, yanlış anlaşılan konu ise Bakara suresi 282. ayette, vadeli borçlanmalarla ilgili konuda geçer. Bu ayette, "borçların yazılması ve yazıcı ile şahitlerin bu görevden kaçmamaları" söylenir. Ayrıca ayetin sonunda "yazıcıya ve şahitlere zarar verilmemesi gerektiği" geçer. Görüldüğü gibi maddi menfaatlerin söz konusu olduğu bu konuda, şahitlik insanların kaçındığı, yapmak istemedikleri bir sorumluluktur. Allah ise bu kaçınılan görevi erkeklere yükleyip, "iki erkek şahit bulunmasını" ister. Dikkat edin ayette, "iki erkek veya dört kadın şahit bulun" ifadesi geçmez, doğrudan "iki erkek şahit bulunması" istenir. Böylece ticaretle daha az uğraşan ve baskılara karşı daha hassas olan kadın, bu kaçınılan vazifeden korunur. Eğer iki erkek bulunamaz ve bir erkek bulunursa, o zaman "bir erkek ve iki kadın bulunması" gerekir. Böylece hem şahit sorunu çözülür, hem olumsuz bir durumun ortaya çıkışı ihtimalinde bir erkekle bir kadının karşı karşıya kalması önlenip kadın korunur. Ortaya borcun miktarı konusunda bir yanlış anlama çıktığını düşünelim. İki şahidin farklı şahitliği durumunda kadın, erkekle karşı karşıya kalacak ve iki taraftan birinin yalancı olduğunun kesin olduğu bir ortamda, yoğun stres ve baskı altında kalacaktır. Oysa bir erkek ve iki kadın şahitle, şahit sayısı üçe çıkınca mesuliyet dağılacağı için şahitlikteki stres azalacak ve baskı yapmak isteyen art niyetli kimselerin bu sefer iki kişiden birini değil, üç kişiden ikisini kandırmaları gerektiği için işleri zorlaşacaktır. Kadınların baskılardan korunmasını sağlayan bu uygulamanın hikmetlerini idrak edemeyenler; kadını baskılardan koruyup, kaçınıldığı belirtilen bir mesuliyeti erkeğe yükleyen bu ayeti anlamayarak, "bir erkeğin şahitliği iki kadının şahitliğine eşittir" diyerek, Kuran'ı çarpıtmışlar ve evvelki uydurma izahlarından kaynaklanan bakış açılarını bu alana da sokmuşlardır. Oysa bu ayet dışında Kuran'da geçen diğer şahitliklerde kadın, erkek ayrımı yoktur. Eğer böyle bir ayrım olsa, Allah bunu ya her şahitlikle ilgili ayette belirtir ya da "bir erkeğin şahitliği iki kadının şahitliğine eşittir" diye genel bir hüküm koyardı. Böyle bir hükmün olmaması, böyle bir durumun da olmadığını gösterir. Ticaretle tarihin her döneminde daha az alakalı olan kadın, ticaretle alakasının azlığı veya baskıya uğraması sonucu doğru şahitlikten saparsa diğer kadının hatırlatması sonucu, bu zorluğu aşabilir ve mesuliyeti

paylaşıp mesuliyetini azaltır. Ayette **"Yazana da, şahitlik edene de zarar vermeyin. Yapacak olursanız doğru yoldan sapmış olursunuz."** şeklindeki ifadeyi, şahide ve yazıcıya yapılan baskıyı ve bu bağlamda ayetin mantığını anlamak için gözönünde bulundurmamız gerekmektedir.

KADINLARI DÖVME MESELESİ

Kuran'da geçen kadınlarla ilgili en çok tartışma konusu olmuş ayetlerden biri Nisa Suresi 34. ayettir. Bu ayeti iki yazardan alıntılarla inceleyelim. Prof. Yaşar Nuri Öztürk şöyle demektedir: "Bu ayet erkeklerin mutlak anlamda üstünlüklerinden değil, varlık yapılarındaki bir farklılıktan bahsediyor. O da erkeklerin kadına 'kavvam' yani koruyucu, kollayıcı, gözetici olmalarıdır. Ne var ki Kuran ayetlerini, kadını horlamak için pervasızca tevil eden ve sürekli anlam kaydırmaları yapan çoğu müfessirler bu 'kavvam' kelimesini hakim, yönetici gibi Kuran'daki kullanımına uymayan anlamlar vererek erkek despotizmine gerekçe yapmışlardır. Aynı ayetteki 'fadribu' kelimesi, Kuran'da kullanılan anlamlarından yalnız bir tanesiyle kayıtlanmış ve emirden hep 'dövmek' çıkartılmıştır. Bütün tevillerini ve yorumlarını kadın aleyhine yapan yaklaşımlardan zaten başka bir şey beklenemezdi. Oysa, kelimenin diğer anlamları ayetin amacını ve düzenlenen konunun maksadını çok daha doyurucu biçimde önümüze koymaktadır. İşin esası şu ki, Kuran birçok yerde sergilediği kelam mucizesini burada da sergileyerek, bir tek kelimeyle birkaç alternatifi birden vermiştir. Biraz teknik detay verirsek şunları söyleyeceğiz: 'Fadribu' emrinin kökü olan 'darb' kelimesinin 30'a yakın anlamından en önemlileri 'vurmak, dövmek, huruc (çıkmak), zehab (gitmek) ve dolaşmaktır' (Bakınız: İbn Mansur, Lisanul Arab, 'Darb' Maddesi). Durum bu olunca konumuz olan ayetteki emri bu anlamların muhtemel olan her biriyle değerlendirmek gerekmektedir. Buna göre emri aynı zamanda ifal kalıbından da anladığımızda ifade ettiği manalar şunlar olur: 1- Onları evden çıkarın, 2- Onları bulundukları yerin dışına gitmek zorunda bırakın, 3- Onları dövün. Kuran böylece içinde bulunulan duruma ve karşılaşılan şartlara göre bu üç seçenekten birinin kullanılmasını istemektedir.

Ve dikkat edilirse ilk iki seçenek düzenlenen konuda, sonuç almak bakımından hem insan psikolojisine hem de hukuk mantığına daha uygundur." (Yaşar Nuri Öztürk, Kuran'daki İslam, sayfa: 552-554)

Dr. Edip Yüksel ise aynı ayetle ilgili şu izahları yapar: "Ayette geçen (erricalü kavvamune alennisai) ifadesinin 'erkekler kadınları gözetir', yahut 'kadınların geçiminden sorumludur' biçiminde çevrilmesi gerekirken, gördüğüm tüm Türkçe mealler buradan erkeğin kadınlar üzerinde otoriter olduğu anlamını çıkarmışlardır. Nisa 135'te geçen 'kavvam' kelimesine 'gözeten, tam yerine getiren, ayakta tutan' gibi anlamlar veren meallerimiz, neden Nisa 34'te geçen aynı kelimeye 'hakim, yönetici' gibi farklı anlamlar vermektedirler? 5-Maide Suresi 8. ayette geçen 'kavvam' kelimesine de aynı şekilde 'gözeten, ayakta tutan' anlamını veren meal yazarlarımız, neden kadınlar söz konusu olunca kelimenin anlamını değiştirip sertleştirme ihtiyacı hissetmişlerdir? 'Kavvam' kelimesi 'kvm' kökünden türer. Bu kökün türevlerinin geçtiği tüm ayetleri incelerseniz, hiçbir yerde yönetici hakim anlamını bulamayacaksınız. Aynı ayetteki 'badehum' kelimesindeki 'hum' zamirini, sadece erkeklere gönderdiğinizde anlam şöyle olur: 'Allah, erkeklerin bazısını bazılarına üstün kılmıştır.' Bu anlam kuşkusuz ayetin içinde bulunduğu metinle uyuşmamaktadır. Ancak 'badehum' kelimesindeki 'hum' zamirini, erkek ve kadınlardan oluşan karma bir topluluğa gönderdiğinizde anlam şöyle olur: 'Allah, erkeklerin ve kadınların bazısını bazılarına üstün kılmıştır.' Türkçe'ye en uygun çeviri şöyle olabilir: 'Allah, her birine farklı yetenekler ve özellikler vermiştir.' Nisa 34 ayetindeki 'idribuhunne' kelimesi 'o kadınları dövün' diye çevrilmiş. Bu kelime üzerinde incelemeye geçmeden önce karı koca ilişkisi üstüne Kuran'ın bir değerlendirmesini hatırlatmak isterim. 30- Rum Suresi 21. ayette şöyle geçer: **"Kendileriyle rahatlayıp huzur bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması ve aranıza sevgi ve merhamet koyması O'nun ayetlerindendir. Düşünen bir toplum için bunda işaretler vardır."** Görüldüğü gibi evliliğin amacı sevgi ve merhamete dayalı huzurdur. Herhangi Arapça bir sözlüğe bakarsanız, bu kelimenin altında uzun bir anlamlar listesini bulacaksınız. Denilebilir ki 'daraba' kelimesi, Arapça'da en zengin anlama sahip

kelimedir. Arapça'da parayı 'daraba' yaparsın yani basarsın. Nitekim 'darphane' Arapça, Farsça bileşimi bir kelimedir. Arapça'da greve gitmek "drab"tır. Türkçemizde de 'vurmak' kelimesi aynı şekilde değişik anlamlarda kullanılır. Tutmak ve çalmak da öyle. 'Radyoyu çaldım' diyen birisi, bu ifadeyle ya hırsızlığını itiraf eder, ya da radyoyu kullandığını bildirir. Nitekim 'idrib' kelimesi de 'çık dışarı' anlamına gelir. Kuzey Afrika'da Arapça konuşanlar hâlâ 'daraba' fiilinin emir kipini bu anlamda kullanmaktadırlar. Çok anlamlı bir kelimeyle karşılaştığımızda uygun olan anlamını metnin içeriğini, kullanış biçimini ve sağduyuyu dikkate alarak seçeriz. Örneğin 13-Rad suresi 17. ayetindeki 'daraba' kelimesini 'açıklamak' yerine 'dövmek' olarak anlasaydık saçma bir sonuçla karşılaşırdık: 'İşte Allah hakkı ve batılı böyle döver.' Nisa 34'teki 'nuşuz' kelimesi de meallerde 'şirretlik, itaatsizlik' olarak çevrilmiş. Halbuki bu kelime flörtten başlayarak gayri meşru cinsel ilişkiye kadar uzanan sadakatsizlik ve iffetsizlik anlamını da içerir. Nitekim Nisa 34 ayetini dikkatle incelediğimizde, bu ikinci anlamın sözün gelişine daha uygun olduğunu görüyoruz. Nisa 34 ayeti, sadakatsiz ve iffetsiz davranan eşine kocasının nasıl davranacağını öğretiyor. Bu uygunsuz tavrın başlangıcında koca öğüt vermeli. Eğer kadın başkasıyla flörte devam ederse kocası yatakları ayırmalı. Eğer bu da yarar sağlamaz ve kadın işi zinaya kadar götürürse, o zaman kocası onu evden çıkarmalı. Erkeğini kandırarak evlilik anlaşmasına ihanet eden bir kadını dövmek, nihai bir çözüm olamaz. Ancak ondan ayrılmak ameliyat gibi sıkıntılı da olsa bir çözümdür." (Dr. Edip Yüksel, Türkçe Kuran Çevirilerindeki Hatalar, sayfa 13-20) Nitekim 'darabe' ifadesi, tartışma konusu olan ayetin dışında aynı surenin (Nisa) 94. ayetinde de geçmekte ve burada 'çıkmak' anlamında çevrilmektedir.

Yaşar Nuri Öztürk, bahsedilen ayeti şu şekilde çevirmiştir:

Erkekler, kadınları gözetip kollayıcıdırlar. Şundan ki, Allah insanların bazılarını bazılarından üstün kılmıştır ve erkekler mallarından bol bol harcamışlardır. İyi ve temiz kadınlar saygılıdırlar. Allah'ın kendilerini koruduğu gibi gizliliği gereken şeyi korurlar. Sadakatsizlik ve iffetsizliklerinden korktuğunuz kadınlara önce öğüt verin,

sonra onları yataklarında yalnız bırakın ve nihayet onları evden çıkarın/bulundukları yerden başka yere gönderin. Bunun üzerine size saygılı davranırlarsa onlar aleyhine başka bir yol aramayın. Allah çok yücedir, sınırsızca büyüktür.

4-Nisa Suresi 34: Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk Çevirisi

Edip Yüksel ise yukarıda alıntıladığımız açıklamalarından sonra ayeti şöyle çevirir:

Erkekler kadınları gözetmekle yükümlüdür. Zira Allah, herbirine farklı yetenekler ve özellikler vermiştir. Nitekim erkekler evin geçiminden sorumludur. Erdemli kadınlar (Allah'ın yasasına) boyun eğer ve Allah'ın korumasını emrettiği (onur ve iffetlerini) tek başlarına bile olsa korurlar. Onur ve namusları konusunda endişe duyduğunuz kadınlara öğüt verin, yataklarınızı ayırın, nihayet onları çıkarın. Ancak sizi dinleyip vazgeçerlerse onlara karşı bir yol aramayın. Allah yücedir, büyüktür.

4-Nisa Suresi 34: Dr. Edip Yüksel Çevirisi

KADIN VE MİRAS

Kuran'ı bütünsel olarak değerlendirmemek yüzünden kadınlarla ilgili yanlış anlaşılan diğer bir konuysa miras meselesidir. İlk anlaşılması gereken mesele, Kuran'a göre mal, para v.b.'nin paylaşımında önceliğin vasiyette olduğudur. Kuran'ın bu açık hükmünü mezhepçi İslamcılar, "Varise vasiyet yoktur" şeklinde uydurma bir hadisle ortadan kaldırma cüretini göstermişlerdir; böylece hadisle dine ilave yapmanın ötesinde hadisle Kuran ayeti bile iptal edilmeye kalkılmıştır. Kuran'a göre önce vasiyet ve borçlar halledilir. 5-Maide suresi 106. ayette ve 2-Bakara Suresi 180. ayette vasiyet yapılmasının söylendiğini görebiliriz. 4-Nisa Suresi 11. ve 12. ayette, tavsiye edilen paylaşma anlatılırken, bu paylaşmanın "vasiyet ve borçların halledilmesinden sonra" olduğu söylenir. Kadın ve erkek mirasını incelerken, Kuran'ın tüm sistemi içinde para akışını ve maddi ilişkileri anlarsak mirastaki paylaşmayı

daha iyi anlarız. Kuran'a göre erkek, evlenirken kadına mehir verir. (Mehir kadına verilir, kadının ailesine değil.) Kuran, mehirin miktarını belirtmediği için örneğin maddi ihtiyaç halinde olan, evini yurdunu terkedip evlenecek olan kadın mehir olarak ev, araba v.b. isteyebilir. Koca adayıyla bu mehirde anlaşırsa evlilik olur. Yok kadın böyle bir mehir talebinde bulunmazsa mehir bir yüzük, bir hediye, bir takı v.b. de olabilir. Kuran mehirin uygun bir tarzda verilmesini ister, miktarını belirlemeyerek, birçok konuda oluşturduğu esnek ortamı burada da oluşturur. Mehir iki tarafın üzerinde anlaştığı bir miktardır. Fakat her durumda erkekten kadına bir maddiyat transferi mehirle gerçekleşir. Ayrıca Kuran'a göre erkek, kadının ve çocukların geçimini üstlenir. Eğer boşanma olursa; çocukların masrafları, anne çocuğu emziriyorsa annenin de masrafları, Kuran'a göre erkeğin yükümlülüğündedir. Yani Kuran'a göre erkek hem mehirle hem de karısının ve çocuklarının masraflarını karşılamakla kadına yüklenmeyen bu harcamalardan sorumlu tutulur. Dul kalan kadınların ise aldıkları mehir ve diğer varlıkları geçinmelerine yeterli değilse, ihtiyaçları varsa uygun tarzda geçindirilmeleri, tüm Müslümanlar'ın vazifesidir (2-Bakara Suresi 241). Görüldüğü gibi erkeğin parası ve maddi varlığı sürekli bölünür ve üzerinde birçok sorumluluk vardır. Buna karşı Allah, erkek çocuğa, kız çocuğunun iki katı miras önerir (4-Nisa suresi 11). Miras ile ilgili teferruatlar Nisa suresi 11, 12 ve 176. ayette okunabilir. Mirasçı olan anne, baba ise mirastan ikisi de altıda bir olarak eşit hisse alırlar. Görüldüğü gibi Allah erkeğin malını böleceği, iş kurmak için sermaye gerekeceği yaşlarda erkeğe kız kardeşinin iki katı miras önermektedir. Fakat çocuğu ölen anne ve babalarda böyle endişelerin olması pek muhtemel değilken, önerilen miras her birine, hem babaya hem de anaya altıda birdir.

Kimi insanların "şu anda devir böyle, artık kadınlar da çalışıyor" veya "oğlumun hanımı da kendi de zengin, kızımın kocası da kendisi de fakir" gibi farklı özel şartlarını ifade eden durumları oluşabilir. Daha evvel de dediğimiz gibi Kuran'da esas olan vasiyettir; tüm bu miras dağıtımları, vasiyet ve borçlardan geri kalan içindir. Kişilerin özel durumları, özel istekleri varsa vefat etmeden kızlarına bırakacakları vasiyetle, oğullarıyla mirası

dengeleyebilir ve Kuran'ın izin verdiği bu esneklikten yararlanabilirler. Bu konuda da gördüğümüz gibi sorun Kuran'a önyargılı yaklaşımlarda ve Kuran'ı bütün olarak kavramaya çalışmamaktadır. Yoksa Kuran, her konunun en mükemmel şekilde çözümünü sunmaktadır.

BİRBİRİMİZİN GİYSİLERİYİZ

Kuran'ın kadın-erkek ilişkisi hakkındaki hükümlerinde bir yanlış anlama da cinsel ilişkinin tarlaya tohum ekmeye benzetilmesini anlamama yüzünden olmuştur. 2-Bakara Suresi 223. ayette **"Kadınlar sizin tarlanızdır, tarlanıza dilediğiniz şekilde varın"** şeklindeki açıklamayla, cinsel ilişkinin her şekilde yapılabileceği, bu konuda hiçbir kısıtlama olmadığı anlaşılır. Bu ayet her şeyi kısıtlamaya meraklı gelenekçilerin, cinsellik alanını da kısıtlamaya çalışması önünde set olmuş bir ayettir. Bu ayete rağmen Erzurumlu İbrahim Hakkı gibi bazı gelenekçiler (27. bölümde göreceğiz), yine de cinsellik alanında hangi gün cinsel ilişki yapılabileceğine kadar teferruatlar ve yasaklamalar ile insanların cinsel hayatlarına da burunlarını sokmuşlardır. Oysa ayet cinselliği sınırlayıcı görüşleri yıkar. "Tarla" kelimesinin Türkçe'de kulağa kaba gelmesi bizi aldatmamalıdır. Eğer "tarla" sözcüğü kulağınıza kaba geliyorsa "ürün alma alanı" gibi bir tamlamayı ayette aynı yere koyun: **"Kadınlarınız sizin ürün alma alanınızdır. O halde ürün alma alanınıza dilediğiniz şekilde varın."** Bu deyim uzun anlatımlı olsa da ayetin Arapçasının aynı manasını verir.

Toprağa tohum bırakılınca canlı olan fidanı meydana gelir, hanımın içine eşinin spermlerini bırakmasıyla evliliğin fidanı olan çocuk ortaya çıkar. Bu yüzden bu benzetme, insanları düşünmeye sevkeden ve gereksiz yasaklara set çeken çok güzel bir benzetmedir. Kuran'da bu tip düşündürücü güzel benzetmeler sıkça yapılır. Başka bir ayette de kadınla erkek birbirlerinin giysileri olarak tanıtılırlar:

Onlar sizin giysileriniz, siz de onların giysilerisiniz.

2-Bakara Suresi 187

KURAN'IN İSLAMI'NA GÖRE KADININ YERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Bu bölümün başında, uydurma hadisler ve mezhepler aracılığıyla bedeviliğin kadına bakışının nasıl dine sokulup, kadının seyahat edemez, evde oturmaya mahkum, hiçbir yönetici sıfatı olmayan, erkeğe itaati farzlaştırılan, sesini bile erkeğe duyurmaması gereken, kalktığı yere bile soğumadan oturulamayan, vb. bir konuma getirildiğini gördük. Bu zihniyetin oluşturduğu kafa yapısının, Kuran'ın izahlarını çekiştirmesi ve uydurma hadislerle karıştırması sonucu oluşan yanlış anlamaları bunun ardından inceledik. Böylece mezheplerin, geleneklerin uydurmalarla dolu İslam'ından, zihnimizi arındırmanın, Kuran'ı tam ve sağlıklı anlamak için en önemli şart olduğunu kavradık. Sadece ve sadece Kuran'a giderek kadının yerini anlamaya çalıştığımızda sağlıklı sonuçlara varacağımızdan eminiz.

Allah'ın bir kısmınızı bir kısmınızdan üstün kıldığı şeyleri isteyip durmayın. Erkeklere kendi kazandıklarından bir pay, kadınlara da kendi kazandıklarından bir pay vardır.

4-Nisa Suresi 32

Ayetten de anlayacağımız gibi kadının erkeğe, erkeğin de kadına üstün olduğu alanlar vardır. Bir cinsin diğerine her alanda üstünlüğünü savunmak veya her iki cinsin her alanda eşitliğini iddia etmek yaratılışın kanunlarıyla, aklın gerekleriyle çelişen iddialardır. Eşitlik sloganlarıyla erkeğe çocuk doğurtmaya, kadına savaşta erkeklerle aynı vazifeleri yüklemeye kalkıp her iki cinsin farklılıklarını iyi değerlendiremezseniz her iki cinse de zulmetmiş olursunuz. Her iki cinsi de yaratan Allah, her iki cinsin farklılıklarını ve bu farklılıklara rağmen (aynı zamanda farklılıklar sayesinde) nasıl ahenkle bir arada olacaklarını (2-Bakara Suresi 187. ayetin belirttiği gibi nasıl birbirlerinin elbiseleri gibi olacaklarını) en iyi şekilde bilir. Yine Kuran'ın mucizevi anlatımıyla sorarsak: **"Yaratan yarattığını bilmez mi?"** Elbette Yaratan, yarattığını bilir ve her şeyi bilen Yaratıcı, mesajı Kuran'da, kadın-erkek ilişkilerini de her şeyi olduğu gibi en mükemmel şekilde düzenlemiştir. Bu

düzenlemelerdeki mükemmeliyet kimi zaman bir hüküm getirilerek, kimi zaman ise hüküm getirilmeyerek olmuştur. Kuran'ın her döneme, kültüre, zamana ve topluma uyumu böylece sağlanmıştır. Kuran'ın hüküm getirmesi gibi, gerekmeyen konularda hüküm getirmemesinin hikmetini kavrayamayan gelenekçi, mezhepçi zihniyet, bugün gördüğümüz dejenerasyonu ne yazık ki "İslam" adına ortaya çıkarmış ve geniş kitlelere "İslam budur" diye yutturmuştur.

ÜSTÜNLÜK CİNSİYETTE DEĞİL, İYİ FİİLLER GERÇEKLEŞTİRMEDE

Her izahın geçerliliğini Kuran'a giderek siz de araştırabilirsiniz. Örneğin Müslim'in meşhur hadis kitabındaki; namazı kadının, kara köpeğin ve domuzun bozduğuna dair izahı ele alalım. Böyle bir izahı duyduğumuzda (Kuran'ın temel zihniyetine aykırı olduğunu bilmemize rağmen, iyice tetkik edip tam bir malumata sahip olmak için) Kuran'da böyle bir izahın olup olmadığını araştırırız. Kuran çevirilerinin arkasındaki fihristlerde abdest, kadın, köpek, domuz gibi kelimeleri taramamız işimizi kolaylaştırır. Kuran'da bu izahı bulmamamız, bu izahın uydurma olduğunu ilan edebileceğimiz manasına gelir. Üstelik Kuran'dan abdestin sadece tuvalete gitikten sonra almamız gerektiğine dair izahı buluşumuz ve Kuran'ın her detayı verdiğine dair ayetleri hatırlamamız, bu kanaatimizi şüphesiz kılar. Kuran'da, Allah'tan olmayan bir hükmü Allah'ın hükmü gibi gösterenlerin zalim olduğu söylenir. Şimdi mezhepçi yaklaşımı benimseyenlere sorularımıza devam edelim: Sizce, "abdesti kadın, köpek, domuz bozar" izahının yapılması bir zulüm değil midir? Eğer bunu kabul etmiyorsanız, bu izahın doğru olduğunu mu kabul ediyorsunuz?

Erkek olsun, kadın olsun inanmış olarak kim iyi fiiller gerçekleştirirse onlar cennete girecek ve onlar bir çekirdeğin sırtındaki tomurcuk kadar bile haksızlığa uğramayacaklardır.

4-Nisa Suresi 124

Erkek olsun, kadın olsun, her kim inanmış olarak iyi fiiller gerçekleştirirse onu mutlaka güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle mutlaka veririz.

16-Nahl Suresi 97

İslam'a göre asıl hayat ahiret hayatıdır. Dünya hayatı kısa bir yolculuk, ahiret ise asıl varılacak yerdir. Gerek yukarıdaki ayetler gerek diğer ayetlerde, erkek veya kadın olmanın değil, iyi fiiller gerçekleştirmenin üstünlük sebebi olduğunu görüyoruz. Kadının doğuştan dezavantajlı olduğunu, cehennemin çoğunluğunu oluşturduğunu iddia eden zihniyet, tüm bu ayetlerle, yani Kuran'la, yani Allah'ın diniyle çelişmektedir.

22. BÖLÜM

BAŞÖRTÜSÜ VE KAPANMA

Peygamberimiz'in vefatından sonra din adına yapılan saptırma ve ilavelerde, kadınlarla ilgili konuların özel bir yeri olduğunu bir önceki bölümde gördük. Kadınların kapanması ise kadınlarla ilgili uydurulanlar içinde özel bir yere sahiptir. Bu yüzden kitabımızda bu konuyu ayrı bir başlık altında inceliyoruz. İnsan, memeli canlılar içinde tek çıplak doğup giyinendir. 7-Araf Suresi 22. ayetten, insanların giyinmesinin insanlık tarihi kadar eski olduğunu öğreniyoruz. Kıyafet zamana, toplumun geleneklerine, iklimin şartlarına, meslek gruplarına, makama, mevkiye, yaşa ve birçok faktöre göre hem toplumlar arası hem de toplum içi çeşitlilik göstermiştir. Bazı toplumlar, Hint-Avrupa ırkında olduğu gibi tarih boyunca kıyafetlerinde birçok kere değişiklikler yapmışlardır. Bazı toplumlar ise, Asya toplumlarında olduğu gibi tarih boyunca kıyafetlerinde çok daha az değişiklik yapmışlardır. Toplum içi kıyafet farklılıklarınınsa en iyi örneklerinden birisi Osmanlı'dır. Osmanlı'da padişah üç sorguçlu sarık takarken, veziri azam iki sorguçlu, halk ise tek sorguçlu takabilirdi. İki veya üç sorguç halka yasaktı. Saraylının, esnafın, tekkecinin, ayrı din mensubu kadın ve erkeklerin başlıkları, kıyafetleri, renkleri Osmanlı'da hep farklıydı ve bu kıyafetlerin farklılığı kanunlar ile korunurdu. Görüldüğü gibi hem toplumlar arası hem toplum içi kıyafetlerin farklılığı, gelenek ve şartların bu kıyafetleri oluşturması, zengin malzemeli bir tarih ve sosyoloji konusudur.

SORUN GELENEĞİN DİNSELLEŞTİRİLMESİDİR

Daha önce değindiğimiz gibi din adına uydurulanları incelersek, bir toplumun belli bir dönemdeki bakış açısının ve geleneklerinin dinselleştirilmesinin, bahsedilen uydurmalarda önemli bir yeri olduğunu görürüz. Kapanma konusunda, bu gelenekleri dinden ayırmanın yolu, Kuran'dan anlaşılan kapanmanın din olduğunu, Kuran'dan çıkmayan kapanma şekillerinin ve izahların, din adına uydurma ve geleneklerin dine sokulması olduğunu bilmektir. Şunu bir daha belirtelim ki geleneklerin bir kıyafet oluşturmasının bir mahsuru yoktur. Yanlış olan, tarihin belli bir anının ihtiyaçlarından doğan ve o toplumu ilgilendiren "tarihsel" kıyafetlerin, evrensel olan ve binlerce yıllık zaman dilimine inmiş olan dine maledilmesidir. Örneğin, sarığı, belli bir dönemde, erkeklerin kıyafetini tamamlayan bir aksesuar, sıcaktan koruyan bir başlık olarak erkeklerin giymesi yanlış değildir. Yanlış olan, sarığın dinen "kutsal" bir giyecek gibi giyilmesi, başkalarına dini kıyafet diye empoze edilmesi ve Kuran'da hiç bahsedilmeyen bir uygulamanın "sevap" diye dine sokulmasıdır. Görüldüğü gibi sorun belli bir toplumun geleneği sonucu sarığın takılması değil, o geleneğin "din" olarak takdimidir. Bu temel mantığı iyice kavramamız çarşaf, peçe ve başörtüsünün nasıl dinselleştirildiğini anlamamızda ve bu kıyafet şekillerini gereği gibi değerlendirmemizde faydalı olacaktır. İlk önce yapmamız gerekeni yapalım ve Kuran'da kapanmayla ilgili geçen tüm ayetleri inceleyip Kuran'ın, yani dinin istediği ölçüyü bulalım.

Ey ademoğulları! Size avret yerlerinizi örtecek giysi ve süs kıyafeti indirdik.

7- Araf Suresi 26

Araf 26'dan ve Araf 22'den, avret yerlerini örtmenin ilk insandan beri hem erkek, hem kadın için örtünmenin minimumu olduğunu anlarız. Kadınlara özel giyinme ile ilgili ise Kuran'da üç ayet vardır. Bu üç ayeti incelemek, kadının kıyafetinin nasıl olması gerektiğini, İslam'ın neyi söyleyip neyi söylemediğini anlamamızı sağlar.

KURAN'DA BAŞI KAPAMAK GEÇMİYOR

Mümin kadınlara da söyle: Bakışları ölçülü olsun ve cinsel organlarını korusunlar. Süslerini, kendiliğinden görünenler hariç açmasınlar. Örtülerini yaka açıklarına koysunlar. Süslerini şu kişilerden başkasına göstermesinler: Kocaları, yahut babaları, yahut kocalarının babaları, yahut oğulları, yahut kocalarının oğulları, yahut kardeşleri, yahut kardeşlerinin oğulları, yahut kendi kadınları, yahut ellerinin altında bulunanlar, yahut kadına ihtiyaç duymaz olmuş erkeklerden kendilerinin hizmetinde bulunanlar, yahut kadınların mahrem yerlerini henüz anlayacak yaşa gelmemiş çocuklar. Gizledikleri süsleri bilinsin diye ayaklarını yere vurmasınlar. Ey müminler, hepiniz topluca Allah'a tövbe edin ki kurtuluşa erebilesiniz.

24- Nur Suresi 31

Kadını, kendi zihniyetine göre yaşatmak isteyen zihniyetin çarpıttığı ayetlerin başında bu ayet gelir. Bu ayetteki "hımar" kelimesi geniş manalı bir kelime olup "örtü" manasına gelir. Eski Arap yazılarına bakılırsa "hımar"ın yere konulan, masaya örtülen veya herhangi bir örtüyü tarif edebileceğini görürüz. "Hımar", başı örterse başörtüsü olur, masaya konursa masa örtüsü olur. Eğer "hımar" kelimesi ile başın örtülmesi istenseydi "hımar ür-res" gibi bir vurgulama ile başörtüsü denebilirdi. Böylece "res" kelimesi ile baş bölgesi vurgulanır ve "hımar" ile beraber başörtüsü net bir şekilde anlaşılırdı. Nitekim abdest alınmasıyla ilgili ayette başın sıvazlanması söylenirken, baş kelimesi Arapça karşılığı "res" ile vurgulanır.

Üstelik ayette kapatılacak yerin "yaka açığı" olduğu geçer. Yani "hımar"ın başı kapatması değil, "yaka dekoltesi"ni örtmesi istenir. ("Yaka açığı" manasına gelen "cuub" kelimesi hem bu ayette kapanılacak bölgeyi belirtmek için, hem de Hz. Musa'nın yaka açığına elini soktuğunu belirten ayetlerde geçer.) "Hımar" kelimesi sırf başörtüsü manasına gelseydi bile bu ayetten başı örtmek değil, yine "yaka dekoltesi"ni kapatmak anlaşılacaktı. Üstelik başörtüsünü Kuran'a maletmek isteyen zihniyet, açık bir saptırma yaparak; "felyedribne" fiilini "salsınlar" diye tercüme etmektedir. Böylece ayet,

"başörtüsünü yaka açıklarına salsınlar" şeklinde okunacaktır. Oysa hiçbir şekilde "darabe" kökünden türeyen "felyedribne" fiili "salsınlar" manasına gelmez. Bu fiille, örtünün "yaka açığına konulması" yani "yaka açığının kapatılması" anlatılır. Kuran'da "salsınlar, indirsinler" manasında "felyüdnine" kelimesi kullanılır. Allah böyle bir ifade kullanmak isteseydi "felyedribne" fiili yerine "felyüdnine" fiilini kullanmaz mıydı? Bu örnek bize, gelenekçi zihniyetin, kendi fikirlerini doğru çıkartmak uğruna gereğinde Kuran'daki kelimelerin manasını kaydırmaktan çekinmediğini göstermektedir.

Ayette diğer dikkat etmemiz gereken nokta "süsler" kelimesi ile neyin kastedildiğidir. Bizim kanaatimize göre "süsler" kelimesi ile özellikle "göğüsler" kastedilmektedir. Çünkü ayetteki tüm noktalarla, mantıklı bir şekilde, göğüs bölgesinin uyum sağladığı kanaatindeyiz. Birincisi, ayette "yaka açıklarının kapatılması" geçiyor, yaka açıklarından ise göğüsler gözükür. İkincisi, ayette gizlenen süslerin belli edilmesi için "ayakların yere vurulmaması" geçiyor. Ayaklar yere vurulduğunda vücutta belli olacak yer özellikle göğüslerdir (sütyenin o dönemde icat edilmediğini düşünürsek, bu daha da iyi anlaşılır). Üçüncüsü, ayetten kendiliğinden görünenler hariç süslerin kapanması söylenmektedir. Ne kadar kapatılmaya çalışılırsa çalışılsın özellikle iri göğüsler, çeşitli fiziksel hareketlerde, hatta rüzgarın esmesiyle elbise yapışınca bile kendini belli edebilir. Ayetten bunun doğal olduğu anlaşılır. Dördüncüsü, ayette süslerin kimlerin yanında açılabileceği söylenir. Kuran'daki diğer ayetlerden kadınların bir kısmının iki yıl gibi uzun bir süre çocuklarını emzirdiğini görüyoruz. Kadının, babası gibi yakınlarının yanında, çocuğu acıktığında ve ağladığında onu emzirmesi gerekebilir. Ayetteki bu açıklamanın özellikle bu konuda kadınlara büyük kolaylık sağlayacağı kanaatindeyiz. Ayetteki bahsedilen ifadelere, göğüs gibi uyan başka bir bölge bulunmadığı için süslerle özellikle göğüslerin kastedildiği sonucuna varabiliriz.

"Süsler" kelimesinden takı gibi maddelerin anlaşılamayacağı ayetin bütünsel olarak ele alınmasıyla açığa çıkar. Çünkü ayette, kadınların süslerini kendi kadınları yanında açabileceği geçiyor. Takı gibi maddeler tahrik unsurundan daha çok hava atma unsuru olabilir. Eğer bu hava atma olayı

engellenilmeye çalışılsaydı, buna ilk olarak, karşı cins erkekler yerine, aynı cinsten olan kadınlar dahil edilirdi. Ayrıca ayakları yere vurunca hangi takı eşyası belli olur? Kendiliğinden gözüken takı ne olabilir? Araf suresi 31'de ziynet eşyalarının mescid yanında giyilebileceğinin söylenmesi; takıların, cami yanı gibi en kalabalık yerlerde de teşhir edilebildiğini, yani saklanmasına gerek olmadığını gösterir. Görüldüğü gibi mantıksal bir elemeyle gidildiğinde; ayetin, özellikle göğüs bölgesinin kapanmasını vurguladığı anlaşılır.

KURAN'DA "TESETTÜR" KELİMESİ YOK

Günümüzde kadının kapanması için kullanılan "tesettür" ifadesi de Kuran'da geçmez. İslam adına etrafında bu kadar büyük fırtınalar koparılan bir kavramın, yani "tesettür" ifadesinin İslam'ın temel kaynağı olan Kuran-ı Kerim'de bulunmaması önemlidir. Demek ki "tesettür" kelimesi dini bir kavram olarak sonradan oluşturulmuştur.

Ayette geçen "humur" ve onun tekili olan "hımar" kelimesini, kadınların başlarına örttükleri kumaşa verilen özel isim gibi değerlendirmek kelimenin anlamını sınırlamak olur. Bir şeyi örten şeye "hımar" yani "o şeyin örtüsü" denir. En ünlü Arapça sözlük olan Lisan-ı Arab'tan "hımar"ın temel manasının "örtmek" olduğunu görebilirsiniz. Kelimenin temel manası, mezheplerin kelimeleri tahrif etmesine rağmen açıktır. Daha evvel açıkladığımız gibi ayette kapatılacak yerin yaka açığı olduğuna dikkat çekilir, baştan bahsedilmez. Günümüzde, Arapça'da, kadınların başlarına örttükleri kumaşın özel adı "hımar" değil "mikna" ve "nasıyf"tır. Hangi Arapça sözlüğe bakılırsa bakılsın "mikna (çoğulu mekani)" ve "nasıyf"ın hanımların başlarını örttükleri kumaşın adı olduğu görülecektir.

KURAN'DA ÜNİFORMA YOK

Kadınların kapanması konusunun daha da iyi anlaşılması için ikinci olarak Ahzab suresinin 59. ayetini de inceleyelim:

Ey Peygamber! Eşlerine, kızlarına ve müminlerin kadınlarına söyle cilbablarını (elbiselerini) üzerlerine giysinler. Bilinip incitilmemeleri için bu daha uygundur.

33-Ahzab Suresi 59

Bu ayetin anlaşılmasında kilit kelime "cilbab"dır. "Cilbab" Arapça'da gömlek, elbise gibi üste giyilen giysileri ifade eden bir kelimedir. Fakat hiçbir şekilde cilbab, belli bir yerden belli bir yere kadar örten giysi manasına gelmez. Mezhepçi din anlayışını benimseyenlerin kimisi, kadının yüzü de dahil vücudunun tümünün örtülmesinin farz olduğunu, kimisi iki gözü, kimisi tek gözü dışındaki her yerini örtmesinin farz olduğunu, en ılımlıları ise yüz, eller ve ayaklar dışında her yerini örtmesinin farz olduğunu savunurlar. Oysa kadınların kapanmasıyla ilgili dinin tek kaynağı olan Kuran'da açıklananlar bu iki ayetle sınırlıdır. Yani kadınların başını örtmesi, peçe giymesi ve diğer anlatılan sınırlar; Kuran'ın değil geleneklerin ve şahsi görüşlerin dine sokulmasının sonucudur. Eğer Allah böyle katı sınırlar çizmek isteseydi, bir ayette "Cilbabla, yüzünüz ve elleriniz dışında her yerinizi örtün" şeklinde bir sınırla kapanmanın sınırlarını çizebilirdi. Örneğin abdest ile ilgili ayette Allah, yıkanacak yerleri tek tek saymış ve "Dirseklere kadar ellerinizi yıkayın" gibi ifadelerle kesin sınırları koymuştur. Eğer Allah kapanmada da kesin sınırlar koymak isteseydi, bunu en azından bir cümleyle belirtebilirdi. Geçmiş kavimlerin başına gelenleri bile detaylarıyla anlatan Kuran, her şeyi açıkladığını kendisi söyleyen Kuran, eğer kapanmada sınırları belirlenmiş bir ölçü olacaksa ve bu bir tek cümleyle bile açıklanabilecekse niye bu cümleyi içermesin? Bu açıklamanın olmaması, bu tarzda kesin bir sınır koymak istenmemesindendir. Yukarıdaki 33-Ahzab suresi 59. ayeti ele alırsak, ayette kesin hatları olmayan esnek bir ölçünün olduğunu görürüz. Ayetten, üzere alınan elbiseyle kadının bilinmesi gerektiğini, böylece incitilmeyeceğini anlarız. Kadın namuslu bilinirse, bilinmemeden dolayı bir incitilmeye uğramaz. Bazı insanlar namussuz, fahişe sandıkları kadınlara takılıp onları incitebilir. Ayet, kadının üzerine elbise alıp bunu önlemesini sağlıyor.

Peygamberimiz'in döneminde kadınların bir kısmının çırılçıplağa yakın, göğüsleri açıkta dolaştığı, hatta İslam'ın hakimiyetinden önce putperestlerin Kabe'de haccı çıplak yaptığı söylenir (Kurtubi, el Cami-il Ahkamil Kuran 7/189). 33-Ahzab suresi 33. ayetten de İslam'dan önceki cahiliye döneminde kadınların süslerini açığa vurduğunu anlayabiliriz. Kendi dönemindeki ölçüyü ve fahişe kadınların açıklığının derecesini bilen kadınlar, elbiselerini ona göre ayarlayıp bu tacizden kurtulurlar. Günümüzde de eğer böyle bir durum olursa; kadınlar, kendi yörelerini, geleneklerini, şartlarını gözönünde bulundurup, kendilerini fahişe tipli kadınlardan ayırıp tacizden kurtulurlar. Burada şuna dikkat edelim; kadınlar, gerekli şekilde elbise giyip, tanınmamaktan dolayı oluşan tacizden korunur. Toplumda kadın nasıl giyinirse giyinsin taciz edecek adamlar da olabilir. Ayette namuslu bilinmemeden dolayı oluşan taciz önleniyor ve bu önlenirken "daha uygundur" tarzında yumuşak bir ifade kullanılıyor. Yoksa bazı erkeklerin, beğendiği bir kadını terbiyesizce taciz etmesi bu ayetin konusu değildir. Ayetin esnek ve şartlara göre ayarlanacak ifadesinden anlaşılmaktadır ki kadın cilbabını (elbisesini) öyle giyecektir ki; çıplaklığıyla fahişe mesajı verenlerden ayrılacak, tanınacak ve böylece tacizden korunup, daha uygun bir hareket tarzında bulunacaktır. Kıyafet nasıl olmalıdır sorusu görüldüğü gibi ayetin içinde gizlidir; kıyafet ayetin amacına uygun olmalıdır. Eğer amaç yerine sınırlar önemli olsaydı ve bunda katılık gerekseydi, Allah ayeti ona göre indirebilirdi. Kapanmayı temel olarak bu iki ayet tarif etmektedir. Kapanmayı tarif etmemesine rağmen, kadınların giyimine değinen son ayetse 24-Nur Suresi 60. ayettir:

Nikah arzuları kalmamış, hayızdan kesilen kadınların süslerini göstermeye çalışmadan siyablarını (giysilerini) çıkarmalarında kendilerine bir günah yoktur. İffetli davranmaları kendileri için daha hayırlıdır. Allah İşitendir, Bilendir.

24-Nur Suresi 60

Bu ayette geçen "siyab" kelimesi de hiçbir şekilde belli bir yerden belli bir yere kadar olan bölgeyi kapatan bir elbise manasına gelmez. Bu ayetten,

belli bir yaşa gelmiş kadınların, kıyafetlerine daha az dikkat edebileceğini anlıyoruz.

SICAKTA BAŞIN ÖRTÜLMESİ KÜLTÜRELDİR

Görüldüğü gibi Kuran'ın tarif ettiği kapanmada, İslam adına bugün uygulanan kapanma şekillerinin, peçelerin, çarşafların, başörtülerinin tarifi yoktur. Yani bunların temeli dinimiz değil, örflerin ve geleneklerin dinselleştirilmesidir. Peygamberimiz'in döneminde erkek, kadın birçok kişinin gelenek olarak başını örttüğü söylenir. Kıyafetlerin giyilişindeki temel sebeplerden birinin sıcaktan korunma olduğunu 16-Nahl Suresi 81. ayet de söylemektedir. Sıcak yörelerde başı örtmek, böylece güneşin etkilerinden, güneş çarpmalarından korunmak birçok sıcak iklimli bölgenin kültüründe vardır. Fakat ne yazık ki dinimizde kadının başının kapanması geleneği farzlaştırılmış, erkeğin başına sarık takması da sarıklı namaz kılanın 70 kat daha fazla sevap alacağı izahlarıyla dini bir kıyafete dönüştürülmüştür. Oysa hem erkeğin sarığının, hem de kadının başını örtmesinin Kuran'da geçmemesi, bunların dinsel bir nitelikleri olmadığının delilidir. Allah isteseydi "Erkekler sarıkla namaz kılsın" veya "Kadınlar saçlarının tek teli gözükmeyecek şekilde başörtüsü taksın" izahlarıyla konuya açıklık getirebilirdi.

Günümüzde başörtüsü için yapılan eylemleri görenler, Kuran'da geçmeyen bu kapatma şekillerinin İslam'ın en temel hükümlerinden olduğunu, Kuran'da ısrarla bu konu üzerinde durulduğunu sanmaktadırlar. (Başörtülü hanımların, başörtüsüz hanımların yer alabildiği günlük yaşamın alanlarında, yer almasının yasaklanmasının çok hatalı bir uygulama olduğu kanaatindeyiz. Fakat bu, başı örtmenin dini bir mecburiyet olup olmadığı ile karıştırılmamalıdır.)

Başörtüsünü ısrarla savunup eylemler yapanlara, eylemlerinin ve zıtlaşmanın sonunda, uğrunda bu kadar zahmete katlandıkları şeyin din değil de gelenek olduğunu anlatmak daha da zorlaşmaktadır. Yapılan her eylem, akıllı düşünmeyi ve objektifliği kenara bıraktırmakta, akılcılık ve Kuran'ı samimi değerlendirme yerine örfe sahip çıkma ve inat ön plana çıkmaktadır.

Başörtüsü yüzünden okulundan ayrılan bir kıza, "Başörtüsü veya pardesülü kapanma diye bir şey dinde yok, sen din adına Arap örf ve adetlerine, Emevi ve Abbasi döneminin uydurmalarına sahip çıkıyorsun" denilince, o kız sizi ne kadar objektif değerlendirebilir? Hepimiz, din adına gelenekleri ve kendi yaklaşımlarını dinselleştirenlerle beraber kişisel hak ve özgürlükleri kısıtlayan, başörtüsü ve kıyafet yasağı gibi gereksiz uygulamalarla insanları radikal çizgilere iten yasaklamacı kafalarla da mücadele etmek zorundayız.

KADINLARI POŞETE SOKMA

Kuran'da gerekli malzemeyi bulamayan gelenekçilik; uydurma hadislerle, uydurma yorumlarla, mezhep izahlarıyla kadınları poşete sokulmuş şekilde kapatacak malzemeyi türetmiştir. Kuran'da 33-Ahzab Suresi 52. ayette; Peygamberimiz'in, bu ayetin inişinden itibaren, güzelliği hoşuna giden bir kadın dahi olsa, artık evlenmesinin helal olmadığı söylenir. Demek ki Peygamberimiz'in döneminde, kadınların kıyafetleri kimin ne kadar güzel olduğunu bilmeyi engellemiyordu. Oysa mezheplerin belirttiği gibi çarşaf, peçe veya başörtüsü giyilirse hangi hanımın ne kadar güzel olduğu nasıl anlaşılabilir? Birçok konuda olduğu gibi bu konuda da Kuran'ın gözardı edildiğini görüyoruz.

Her zaman olduğu gibi uydurma hadislerle dolu kitaplardan, işe gelen hadis alınmış, işe gelmeyen hadis görmezlikten gelinmiştir. Oysa hadis külliyatında Peygamber döneminde kadın ve erkeklerin aynı kaptan abdest aldıkları da geçer (Bakınız: Buhari, Vudu 43; Ebu Davud, Taharet 39; İbni Mace, Taharet 36; Nesai, Taharet 56). Abdeste konu olan yerler ayak, dirseklere kadar eller, yüz ve baş olduğuna göre bu hadisten, kadınların erkeklerle karışık ve başı açık oldukları durumların mevcudiyeti anlaşılır. Oysa mezhepçi İslamcılık, bu hadisi yorumlayarak atar ve kendi kafasına uygun diğer malzemelere sarılır. Peki, madem kadının sizin söylediğiniz şekilde kapanmasının açık bir hüküm olduğunu söylüyorsunuz, niye ayrı ayrı kapanma şekillerini savunuyorsunuz? Neden kiminiz peçe farzdır, kiminiz ise değildir diyor? Neden kiminiz kadınların elleri gözükemez deyip yaz-kış kadınlara

eldiven giydiriyor da, kiminiz kadınların elleri gözükebilir diyor? Neden kiminiz çarşaf dışında hiçbir şeyle kapanılamaz diyor da, kiminiz pardesü ile de olabilir diyor? Hiç şüphesiz kesin sınırlı bir hüküm olsa, böyle ayrı ölçüler çıkmazdı. Tüm bu ayrı ölçüler ve hükümler; kapanma konusunda geleneklerin, örfün, Emevi, Abbasi döneminin kadına bakış açısının dinselleşmesinin neticeleridir. Her bir ayrı kapanma modeli de "Allah'ın isteği tam budur" diye savunulup, sanki Allah'ın aynı konuda beş-on tane ayrı görüşü varmış gibi bir çelişki ortaya konulmuştur. Allah'ın kadınların giyinmesi konusundaki hükmü, yukarıdaki üç ayette bellidir ve bunlardan anlaşılan neyse kadının giyim tarzı öyle olmalıdır. Verilen esneklik de, tam bir sınırın olmaması da muhakkak hikmetlidir. Çünkü Kuran'ı indiren hikmetli olan Allah'tır ve Allah bu dini yüzlerce yıllık zaman dilimlerine, apayrı kültürlere, apayrı adetlere, apayrı iklimlere indirmiştir. Ayetlerdeki esneklikler, dinimizin her şart ve zaman dilimine uyumunu sağlayan Allah'ın rahmet ve hikmetleridirler. Emeviler'in ve Abbasiler'in kendi görüşlerini dondurup, Allah'ın görüşünü kendi bakış açılarına hapsetmeye çalışmalarından dinimizi kurtarmak, hepimizin Allah'a karşı borcudur.

TEK GÖZ İZAHI

Buraya kadar Kuran'ın kapanma ile ilgili ayetlerini gördük. Şimdi de gelenekçilerin vardığı abartılı sonuçları görelim: Şafi ve Hanbeli mezheplerinde, kadının istisnasız tüm vücudu her zaman kapanması gereken bölgedir (yüz ve eller de dahil). Hanefi ve Maliki mezheplerinde eller ve yüz, o da fitne olmayan koşullarda açık olabilir (Sabuni, Tefsirul Ayatil Ahkam 2/154,155). Es Suddi: "Kadın gözlerinden birini ve yüzünün açık kalan göz kısmındaki tarafını kapatır. Sadece bir göz açıkta kalır." Ebu Hayyan: "Endülüs'te adet böyle idi. Kadının bir gözünden başka hiçbir yeri görünmezdi" (Ebu Hayyan, El Bahrul Muhit). Şafi imamları, kadının kesilmiş olan tırnaklarına dahi bakmayı yasaklamışlardır (İbni Hacer El Heytemi, İslam'da Helal ve Haramlar 2). Yaygın izahlardan birine göre İslam'ın kadına farz kıldığı örtünme, kadının yüzünü de içine almaktadır (Fıkhus

Siyre). Bir başka kaynakta, kadının erkeğe bakışının nasıl olması gerektiği şöyle açıklanmıştır: "Kadının, yabancı erkeğin göğsüne, sırtına, bacağına şehvet korkusu olmasa bile bakması caiz değildir. Yüz ise fitne açısından ayaktan, saçtan ve bacaklardan daha ileridedir. Bu kısımlara bakmak ittifakla haram olduğuna göre, yüze bakmak da evveliyetle haram olması gereken bir fiildir" (Sabuni, Revai 2/156).

Mezhepçi yaklaşımlarca varılan bu tür sonuçlar saymakla bitmeyecek kadar çoktur. Yukarıda gördüğümüz gibi bırakın kadının komple kapanması gerektiğini, kadının kesilen tırnağının bile görülemeyeceği iddialar arasındadır. Tüm bu izahları yapan mezhepçilerin, sanki dinin tek kaynağının Kuran olduğunu kabul ediyorlarmış gibi "hımar" kelimesini ve ayetleri çekiştirip, Kuran'ı kendi kafalarındaki modele örnek gösterme çabaları şaşılacak bir tutumdur. Asıl sorun kadının kalktığı yere oturulamayacağını, hiçbir yönetici vasfının olmadığını, erkeğin kölesi gibi olması gerektiğini, kadınların çoğunun cehennemlik olduğunu zanneden zihniyette olmaktır. Başörtüsü ve diğer kapanma çeşitleri kitabın 21. bölümünde gördüğümüz zihniyetin sonucudur. Günümüzde başörtüsünün özel bir yer kazanması, mevcut yasaklamaların, gösteri ve eylemlerin neticesidir. Yoksa başörtüsünün, kadının kalktığı yere oturulamayacağı izahından bir farkı yoktur. Başörtüsünün bu kadar tartışılması çağımıza mahsustur. Çünkü uydurmaların ortaya atıldığı ilk dönemlerde tartışma konusu "Kadının hangi bölgelerinin dışındaki yerler gözükebilir?" şeklindeydi. Tartışma "Tek göz mü, çift göz mü, tamamen peçe ile mi?" şeklindeydi. Bu dönemde kadınları kapatanların çoğu başörtüsü değil, çarşaf gibi tepeden tırnağa örtüleri kullanıyorlardı. Görüldüğü gibi başörtüsünü "hımar" kelimesiyle açıklamaya kalkmak yeni bir gayrettir. Daha eski yıllarda "hımar"ı peçe şeklinde tanımlama gayretleri, bugünkü başörtüsü şeklinde tanımlama gayretlerinin önündeydi.

Kuran bu yaklaşımların hiçbirine geçit verecek izahları içermez. Yoksa Kuran "kesilen tırnağınızı göstermeyin" mi diyor? Kuran "peçe ile yüzünüzü örtün" mü diyor? Kuran'da "saçınızın tek telini göstermeyin" deniyor mu? Saçın kapanmasına dair bir açıklama var mı? Peki, "başınızı örtün" diye hiçbir ifade var mı? Madem Kuran'da tüm bu izahlar yok, samimi bir

şekilde Kuran dışı kaynakları kullanıp bu uygulamaları çıkardığınızı itiraf edin. Kuran'ın kadınların giyimiyle alakalı üç ayeti de, diğer izahlar da ortadadır. Hiç olmazsa kendi fikriniz içinde samimi olun, Kuran'ı çekiştirmeyin. Ayrıca şunu da belirtelim ki Kuran'da namaz kıyafeti diye ayrı bir kıyafet yoktur. Başörtüsü, peçe, çarşaf diye dinimizde bir kıyafet mecburiyeti olmadığına göre, elbette ki namazda da bunları giymenin bir mecburiyeti yoktur.

FUTBOL OYNAYAN ERKEKLER SEYREDİLEBİLİR Mİ?

Mezhepçiler kadınların kapanması ile ilgili bu izahları yaparken, erkekler için de Kuran'da olmayan birçok zorluk getirmişlerdir. Erkeğin dizi ile göbek arasını örtmesinin farz olduğu, kimi mezheplerin uydurmasıdır. Gerçi Peygamber'in baldırının gözüktüğüne dair de hadis vardır ama bazı mezhep imamları, öbür hadisi beğenip "erkeğin baldırı ile dizinin arası gözükemez" demişlerdir. Üstelik erkeklerin birbirinin dizi ile göbek arasına bakmasının da haram olduğuna kanaat getirilmiştir. Bu izaha göre futbol, basketbol gibi erkeklerin şortla oynadığı oyunları da seyretmek haram olur. Türkiye'de yaygın olan Hanefi mezhebinin savunucusu televizyonlar, kendi mezheplerine göre haram olmasına rağmen futbol, basketbol gibi sporların maçlarını hiç çekinmeden göstermektedirler. Bu da bizce, bu grupların, kendi inançlarında ne kadar samimi olduklarının bir göstergesidir! Erkeklerin sarı ve kırmızı giyemeyeceği de yine mezheplerin İslam'ının uydurmalarından birisidir (Bakınız: Müslim, Libas 27 ve Mişkat 2/1247). Erkeklerin parlak olanlarının, peçe giymesi gerektiği izahı da mezhepçi eserlerdeki bir izahtır. Sakal konusunda yapılan izahlar da oldukça sorunludur. Diyebiliriz ki kadınlardaki başörtüsüne erkeklerde bir karşılık aransaydı bu sakal olurdu.

"Sakal bırakmak sünnet, başörtüsü farzdır" izahları yapılır ama sakalı bırakmaya "sünnet" diyenler garip bir mantıkla kesmeye "haram" demişlerdir. En yaygın mezhep olan Hanefiliğe ve diğer mezhepler Maliki'ye, Hanbeli'ye göre sakalı kesmek haram görülmüştür (Halil Günenç, İslam'da Kılık Kıyafet ve Örtünme). Tabi ki diğer uydurmalar gibi erkeklerin sakal

bırakması gerektiğine dair bir izah da Kuran'da yer almaz. Fakat mezheplerin İslam'ını savunanlar: "Allah sakal çıkarıyor, sen kesiyorsun. Sonra Allah yine sakal çıkarıyor, sen Allah'la savaşıp bir daha kesiyorsun..." gibi enteresan açıklamalarla sakalı kesmenin, Allah'la savaşmak anlamına geldiğini halka anlatmaktadırlar. Allah'a şükür ki Allah, kitabı Kuran'da her türlü detayı verdi ve böylesi fıkıh ve hadis kitaplarına bizi muhtaç etmedi. Ne mutlu Kuran'ın yeterliliğini anlayanlara. Ne mutlu Kuran'a güvenenlere.

Kendilerine okunmakta olan Kitab'ı sana indirmemiz onlara yetmiyor mu?

29-Ankebut Suresi 51

23. BÖLÜM

KURAN'I ÜFÜRÜK KİTABI YAPANLAR

Kitabımızda Kuran dışı kaynakların neden din olamayacağını anlatma gayretindeyiz. Bunu yaparken özellikle mezhepler ve hadisler aracılığıyla yapılan tahribatı belgelemeye çalışıyoruz. Bu bölümde, farklı olarak mezhep ve hadislerde bile yer almamasına rağmen, kimi cahillerce din sanılabilen hurafeleri ve bu hurafeleri "dindar" kılıklı adam veya yayınevlerinin sahiplenmesiyle, dinimizde yapılan tahrifatı göstermeye çalışacağız.

EVLİYALARDAN MEDET UMMA

"Evliya" diye bilinen kimselerin mezarlarında ip bağlamak, mum yakmak, tel çekmek en sık rastlanan hurafelerdendir. Bir yazar şahit olduğu trajikomik olayı şöyle anlatır: "Bir Bursa gezisinde, Osman Gazi türbesinin ve itfaiye kulesinin bulunduğu tepeye çıkmıştım. Etrafı demir korkuluklarla çepeçevre sarılı tepede bir bankın üzerine oturmuş, şehrin o güzelim manzarasını seyrediyordum. Bir ara korkulukların yanında kümelenmiş bir grup kadının yamaçtan yükselen ağaçların dallarına bezler ve ipler bağladığına tanık oldum. O kubbeli mubbeli türbeleri bırakıp da neden bu ağaca dadandıklarını merak ederken, söz konusu ağacın el yetişmesi mümkün olmayan, hatta kuşların bile zor konacağı dallarının üzerinde birtakım bez parçaları bulunduğunu görünce hayretler içinde kaldım. Merakla sağa sola sordum. Bir bilen çıkmadı. Yamaçtaki ağaçların zirvesine o bezlerin nasıl

takıldığını kimse açıklayamadı. Sonunda o bölgenin yerlilerinden biri doğru açıklamayı yaptı. Meğer eskiden iftar ve sahur zamanlarını bildirmek için otuz metre ötedeki itfaiye topları kullanılırmış. Bu topların ağzına sıkıştırılan bez parçalarının bir kısmı yamaçtaki ağaçların dallarına çarpıp takılırmış. Böylece türbeleri ziyarete gelen kadınlar tarafından evliya türbesi olduğu zannedilmiş ve ip bağlanmaya başlanmış. Şimdi buraya gelen kadınlar, burada büyük bir evliyanın yattığına ve dualaların kabul edildiğine inanıyorlarmış!" Ne yazık ki günümüzde böyle garip adetli, mumlu, bezli türbe ziyaretlerini yapanlar kendilerini "inançlı" diye adlandırıyorlar. Halkın bir kısmı da bu tarz, İslam'a zıt davranışlar sergileyenlerin "inançlı kişi" olduğuna inanıyor. Oysa bu inanç, her neyse, Kuran'ın sunduğu inanç değildir. Bu tarz fiilleri sergileyenler, Kuran'ı üfürük kitabı gibi değerlendirirken; ıslık çalmama veya gece aynaya bakmama tipindeki "yasakları" ise dini bir hüküm, dinin bir gereği sanmaktadırlar.

Dine sokulan ve dinin bir parçası olarak gösterilen bu hurafeleri, bunları savunan kaynaklardan öğrenmek istiyorsanız size örnek olarak Pamuk yayınevinin "Kuran-ı Kerim'in Havas ve Esrarı" kitabı ile Kudret Şandra'nın derlediği "Dert Sizde, Derman Bende, Şifa Reçeteleri" kitabını önerebiliriz. Gerek yayınevi, gerek kitabın ismi, gerek yazarın kimliği kitapların "dini" kimlik kazanmasına sebep olmaktadır. Zaten binlerce hurafe ile dinin zorlaştırıldığı yetmiyormuş gibi, "dini özel bilgiler" gibi takdim edilen ilave hurafeler, Kuran'ın güzel dinini tanımayanların dini; saçma, mantıksız, uydurma sanmalarına sebep olmuştur ve olmaktadır. Yüzlerce hurafeyi sayamayacağımız için bu iki kitaptan yedi örnek hurafeyi yazmakla yetineceğiz. Bu hurafelerde Allah'ın mübarek kelamı, rehberimiz Kuran'ın surelerinin nasıl kullanıldığı ayrı bir ibret vakasıdır:

1. Örnek Hurafe: Sancıdan kıvranan bir hasta üzerine Mücadele Suresi okunursa sancısı geçer ve tatlı tatlı uykuya dalar. Gece ve gündüz bu sureyi okumaya devam eden kimse hırsızlara karşı korunur. Surenin tamamı bir kağıt üzerine yazılıp herhangi bir mahsul üzerine atılırsa, o mahsul her türlü haşerenin tahribatından kurtulur, bolluk ve bereket meydana gelir.

2. Örnek Hurafe: Bir kimse Maun Suresi'ni ev eşyası üzerine okuyup üfürse, o eşya kırılmaktan ve kaybolmaktan kurtarılmış olur. Bu surenin okunmasını alışkanlık haline getiren kimsenin sözü her yerde geçerli olur. Hiç kimse bir dediğini iki edemez.

3. Örnek Hurafe: Sık sık hamamcı olan kimseler, bir şap üzerine Tarık Suresi'ni okuyup, yastığın altına kor ve bu şekilde uyuduğu takdirde hamamcı olmaktan kurtulur.

4. Örnek Hurafe: Basur hastalığına yakalanan kimse, namazların sonunda Ala Suresi'ni yedişer defa okursa hastalığı geçer. Cuma ezanında yazdırıp üzerine alan kıskançlık, nazar ve sihre karşı kendini korur.

5. Örnek Hurafe: Bir çirişe 7 ilmik atılır. Birinci ilmiğe ve yedinci ilmiğe Sure-i Kevser okunur. Her düğümde şöyle denir: "Yarabbi filanın şehvetini, cinsel organını, aklını fikrini 360 beden azası ile 72 endamı ile bağladım ve düğümledim." Bu çiriş rüzgara karşı asılır. İcap ettiğinde çözmek için kaybolmaması da şarttır.

6. Örnek Hurafe: İçinde 17 Mim harfi bulunan Ayetel Kürsi'yi yine bir çiriş alıp bakire bir kıza 17 kez düğümlenecek şekilde ilmik attırılır. Her ilmiğe 10 adet Ayetel Kürsi okunur... Kimin için niyetleniyor, ne için isteniyorsa; "Ya Rabbi falanın şehvetini, dilini ya da yolunu bağlıyorum. Ayetel Kürsi'deki İsmi Azamın ve esma-i İlahiyenin yüzü hürmetine düğümledim" diyerek, bakire kıza bir düğüm attırılıp, işaretle hiç konuşmadan 17 ilmik böylece düğümlenir ve 170 adet Ayetel Kürsi okunmuş olur. Bu okunmuş çiriş karanlık bir yerde ağır bir taş altına konarak muhafaza edilir.

7. Örnek Hurafe: Erkekliği bağlı bir şahsın çözülmesi için; temiz bir kağıda Ayetel Kürsi, diğer bir kağıda da Sure-i Haşr'ın son dört ayeti ile Amener Resuli ayeti kelime olarak ayrı harf harf yazılır. Ayetel Kürsi sağ kola, diğer yazılı Amener Resuli ve Haşır Suresi sol kola bağlanır. Sonra hiç kullanılmamış bir baltanın deliğinden bağlı erkeklik uzvunu geçirip küçük tuvaletini yapar.

KURAN ÜFÜRÜK KİTABI DEĞİLDİR

Kuran'ın bu istismar edilişini Edip Yüksel "İlginç Sorular" kitabında benzer örneklerle anlatır ve devamında Kuran'ın şu sıfatlarına dikkat çeker:

Kuran

Bizleri doğruya ulaştıran bir rehber **(Huda)**

Yolumuzu aydınlatıcı bir ışık **(Nur)**

Doğruyu yanlıştan ayıran bir ölçü **(Furkan)**

İhtilaf içinde bocalayanlara bir delil **(İlim)**

Tüm beşeriyet için bir mucize **(Ayet)**

Kalplerinde manevi hastalık bulunanlara bir ilaç **(Şifa)**

Sıkıntıdaki müminlere bir müjde **(Büşra)**

Tüm insanlara bir öğüt ve hatırlatma **(Zikr)**

Her şeyi detaylı olarak açıklayan bir yasa **(Mufassal)**

Düşünenlere bir bilgelik kaynağı **(Hikmet)**

Her şeyi açıklayan bir kitap **(Tıbyan)**

Haklıyı belirleyen bir kanıt **(Beyyine)**

Müminler için bir bağış **(Rahmet)**

Geride kalmayıp ilerlemek isteyenler için bir uyarı **(Zikra)**

Akleden müminler için apaçık bir kitap **(Kitabul Mümin)**

Adalet arayan toplumlar için evrensel bir yasa **(Hüküm)**

Peygamber'in risaletini devam ettiren ölümsüz bir elçi **(Resul)**

Birbirine düşmüş insanları birleştirici bir ip **(Hablullah)**

Müslümanlar için kıyamete dek yaşayan bir önder **(İmam)**

Dirileri uyarsın diye gönderilen bir kitaptır. **(Kuranun Mübin)**

İşte böyle niteliklere sahip olan Kuran'ın tüm bu niteliklerini gizlemek ve onu amacı dışında kullanmak için insanlardan ve cinlerden olan şeytanlar elele vermişler ve ne yazık ki bu şeytani tuzaklarına insanların çoğunu düşürmüşlerdir. İnsanları ortak koşuculuğun ve zulmün karanlığından Allah'a

imana ve adaletin aydınlığına çıkaracak bir rehber olan Allah'ın Kitabı'nı, yüzyıllardır sahtekarlar ve cahiller bir aspirin veya bir merhem gibi değerlendirmiş ve mikroplu üfürükleriyle istismar etmişlerdir. Allah'ın yüce kelamını basur, ishal, kabızlık gibi hastalıkları iyileştirmede büyüvari yöntemlerle kullanarak Kuran'a ihanet eden ve uydurdukları yalanları Allah adına halka yutturan üfürükçüler ve muskacılar, toplumumuza çok büyük zararlar vermişlerdir.

1- De ki: Sabahın Rabbine sığınırım.

2- Yarattıklarının kötülüğünden

3- Çöktüğü zaman gecenin kötülüğünden

4- Düğümlere üfürenlerin kötülüğünden

5- Ve kıskandığı zaman kıskananın kötülüğünden.

113-Felak Suresi 1-5

Allah düğümlere üfürenlerin kötülüğünden, bu tip büyüvari hareketlerin kötülüğünden kendisine sığınmamızı Kuran'da söylerken; Kuran'ı üfürme, düğümlere üfleme gibi yollarda kullanmak ne büyük bir çelişkidir! Surelerin Arapça harfler kullanılarak yazıldığı muskalara, tılsımlara, efsunlara; kudsi, mübarek, dini bir hava verilmiş ve din namına özellikle halkın cahil kesimleri yüzyıllardır kandırılmıştır. Kuran'ın musikisi yerine manası, üfürülmesi yerine okunması, ölülere hitabı yerine canlılara hitabı asıl olmadıkça; bu kaos, bu rezalet ne yazık ki devam edecektir.

EVLİYA ALDATMACASI

2- Bu kitap onunla uyarman için ve inananlara hatırlatıcı olarak indirildi. Öyleyse bundan dolayı göğsünde bir sıkıntı olmasın.

3- Rabbinizden size indirilene uyun. O'ndan başka evliyaya (dostlara) uymayın. Ne kadar az öğüt alıyorsunuz?

7-Araf Suresi 2-3

Allah Kuran'a uymamızı ister. O'ndan başka evliyaya uymamamızı söyler. Oysa günümüzde hurafelerle dolu birçok kitabın yazarı, Kuran'da kullanılan "evliya" kelimesiyle isimlendirilip kitapları tasavvuf kitabı diye, ilmihal kitabı diye, hadis, tefsir, mezhep kitabı diye satılmaktadır. Kuran'ın, insanların uyduğu yanlış adres olarak "evliya"yı göstermesi ve günümüzde Kuran yerine bazı insanlara uyanların, bu insanları Kuran'da geçen aynı kelimeyle isimlendirmeleri ilginçtir. ("Evliya" Arapça'daki "veli" kelimesinin çoğulu olup "dostlar" demektir.) Mezhepçi ve tarikatçı zihniyetteki birçok kişi, kendi mezhep ve tarikat büyüklerinin "evliyalık" delillerini göstererek onların eserlerinin ve sözlerinin de dinin kaynağı olduğunu ispatlamaya gayret eder. (Kuran'ın bu tarz kullanımına karşın mezhepçi literatürde "evliya" kelimesi insanüstü, adeta süpermen kişi manasında kullanılır.)

Para için önüne geleni basan yayınevleri, aklından her geçeni yazan yazarlar, bunları rekortmen yapan cahil alıcılar, Kuran'ı rehber yerine üfürük uygulamalarında araç yapanlar oldukça; halimiz bakalım ne olacak! Hele bir de bu üfürükçüleri din adamı, hoca sananlar yok mu! Bu üfürükçülere gidip muskasına, bazen de göbeğine efsunlu dualardan yazdırıp medet umanlar... Bunlara paraları verip şifa isteyenler, fakat Allah yolunda zekata geldi mi üfürüğe harcadığının yarısını harcamayanlar... Bu tip insanlara gitmeye üşenmeyip, namaz söz konusu olduğunda üşenenler... Kuran'ı 40 bohça içinde duvarda tutan, fakat eline alıp manasını anlamak ve hayatın rehberi yapmak için okumayanlar...

24. BÖLÜM

,,,

MARİFETNAME VE BİLİMSEL GERİLİĞİN KÖKENİ

Kuran evde bohçalar içinde sarılı ve okunmadan dururken, dini yayınlar adı altında öyle kitaplar satılmakta ve okunmaktadır ki buna akıl erdirmek hiç mümkün değildir. Bu bölümde 250 yılı aşkın bir süredir rekor düzeyde satan, hâlâ sadeleştirilip farklı yayınevleri tarafından tekrar tekrar basılan Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın Marifetnamesi'ni inceleyeceğiz.

"İLİM, İRFAN OKYANUSU"NUN KİTABI

Erzurumlu İbrahim Hakkı, gelenekçi dini savunanlar tarafından "büyük alim, ilim ve irfan okyanusu" olarak takdim edilir. İbrahim Hakkı'nın Marifetname'deki izahlarına geçmeden, bu kitabı öven açıklamalara bir iki örnek vereceğiz. Bu övücü açıklamaları aklınızda iyi tutarsanız İbrahim Hakkı'nın açıklamalarını okuduğunuzda, daha iyi değerlendirebilirsiniz. Kitsan tarafından 1984 yılında basılan Marifetname'nin girişinde, İstanbul Müftüsü Selahattin Kaya'nın takdimi şöyledir: "Yazıldığı asırlara ışık tutan, günümüze kadar değerinden bir şey kaybetmeksizin dini eserler arasında müstesna bir yer işgal eden Marifetname'nin tekrar irfan hayatımızda yer alması sevindirici bir olaydır."

Bedir Yayınevi ise Erzurumlu İbrahim Hakkı'yı tanıtırken, bizim gibi mezhepleri eleştirenleri ve sonuç olarak da Marifetname'yi de eleştirenleri

kınayarak ve İbrahim Hakkı'yı överek okuyucularını esere hazırlar: "Bu kitabın müellifi Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri, zahir batın ilimlerinde son derece yüksek bir mevkiye sahip olup, hem ulema-i amilinden, hem de meşayihi kiramdan bir zat-ı celil-ül kadirdir. Kendisini rahmetle anar, onun ve diğer piranın ruhaniyetlerinin bizimle beraber olmasını Hak Teala'dan niyaz ederiz. Müellif hazretleri Ehl-i Sünnet Vel Cemaat mezhebindedir. Zaten hem itikad ve hem amelde tek yol Sunniliktir. Zamanımızda İslam dünyasında ve bu arada memleketimizde türeyen bazı gafil ve cahiller, Ehl-i Sünnet yolundan saparak yüce dinimizin safiyetini bozmak istemektedirler. Reformcular, Vehhabiler, Selefiye cereyanı salikleri, mezhepleri inkar edenler, mezhepleri birbirine karıştırmak isteyenler, İran Rafizilerinin peşine düşenler, din perdesi altında hizipçilik, anarşi ve terör kundakçılığı yapanlar ortalığı ifsad etmektedirler. Tüm mümin kardeşlerimizin bu zararlı bidat cereyanlarına karşı son derece uyanık bulunmaları, onların aldatıcı propagandalarına kanmamaları ve Ehl-i Sünnet mezhebine sımsıkı sarılmaları lazımdır. Ta ki dinimiz yücelsin, ümmetimiz selamet bulsun. Marifetname'nin bu baskısı büyük emeklerle hazırlanmış, gerektiği zaman selahiyet sahiplerine danışılmış ve elden geldiği kadar eksiksiz bir eser vermek için gayret sarf edilmiştir. Türkiye'mizin yetiştirmiş olduğu büyük İslam alimi ve arifi olan Şeyh İbrahim Hakkı Erzurumi hazretlerinin Marifetname'si eski tabirle bir muhital maariftir yani bir ilim ve irfan okyanusudur. Baştan sona kadar inceliklerle, hikmetlerle dolu bir hazinedir. Böyle bir eseri milletimize sunmaktan bahtiyarlık duyuyoruz ve bizi buna muvaffak kıldığı için Halıkımıza hamdu senalar ediyoruz."

Birazdan vereceğimiz örnekleri incelemeniz, "Ehli Sünnet alimi" diye takdim edilen rol modelleri görmemizi, dini yücelttiklerini sananların neler yapabildiklerini; bunun yanında, bunları öven mezhepçi zihniyeti eleştirmekte isabetli veya isabetsiz olduğumuzu belirlemenizi sağlayacaktır. (Eğer bu kitabı almak isterseniz İbrahim Hakkı'nın yaptığı Cennet haritasını da kapsayan bir versiyonu alın. Marifetname'nin bazı baskılarında bu harita, kitaptan çıkarılmıştır.) Değerlendirmelerinizi daha rahat yapabilmeniz için Marifetname'den (başlıklar bize aittir) örneklere geçiyoruz:

MELEKLERİ KORKUTAN YAKUT GÖZLÜ YILAN VE DİĞERLERİ

"Bütün bu saf saf olan meleklerin ötesinde bir büyük yılan vardır. Arşı azamı başı kuyruğunun üzerine gelmek üzere çevrelemiştir. Başı beyaz inciden, bedeni sarı altından ve gözleri kırmızı yakuttan yaratılmıştır. Her bir tüyünün dibinde bir meleğin tespih ettiği yüz bin kanadı vardır. Bu sarı yılanın tespihinin sesi diğer bütün meleklerin tespih seslerini bastırarak onlara korku verir. Ağzını açtığı zaman gökleri ve yeri bir lokma etmesi mümkündür. Eğer o büyük yılana ilham olunmasa idi, onun sesinin heybetinden bütün mahluklar helak olurdu..."

"....Bunun altında dördüncü gök vardır ki beyaz gümüştendir. Bunun ismi Erkalun'dur. Buranın melekleri at suretindedir. Reislerinin ismi Kabail'dir. Bu dördüncü göğün bekçisidir. Bunun altında üçüncü gök vardır ki sarı yakuttandır. Bunun ismi Maun'dur. Buranın melekleri kartal suretindedir. Reislerinin ismi Saftail'dir. Bu üçüncü göğün bekçisidir."

"Allah, sözü edilen derya içinde Güneş için üç yüz altmış kulplu elmastan bir araba yaratıp, üzerine Güneş koymuştur. Güneş'i arabası ile doğudan batıya doğru çekip götürmeleri için her kulpundan tutacak bir melek tayin etmiştir. Ay için de Hak Teala üç yüz kulplu sarı yakuttan bir araba yaratarak, üzerine Ay'ı yerleştirmiştir. Ay'ı arabası ile doğudan batıya çekip götürmeleri için her kulpu tutacak bir melek tayin edilmiştir. Ayrıca Ay için cevherden altmış kulplu bir kılıf yaratmış, her kulptan tutacak altmış melek tayin etmiştir. Ay'ın arabasını götüren melekler onu her gün Güneş'ten uzaklaştırdıkça, kılıfını tutan melekler de kılıfı her gün Ay'dan biraz daha sıyırarak Güneş ile Ay karşı karşıya geldiğinde kılıfından tamamen çıkıp dolunay halinde görülür. Sonra Ay'ı Güneş'e melekler yavaş yavaş yaklaştırdıkça kılıfını da diğer taraftan her gün biraz daha yaklaştırıp, Ay Güneş'e iyice yaklaştığında kılıfını Ay'a tamamen giydirirler. Kıyamete kadar bu şekilde

devam eder. Bu sebepten Ay bazen hilal, bazen yarım ay, bazen dolunay şeklinde görülür."

"Hak Teala yedi göğün her birisini balıklar gibi binlerce çeşit yaratıkla dopdolu etmiştir. Yedi göğün duvarı olan Kaf Dağı'nın ötesinde bir büyük yılan yaratmıştır. Yılan büyük dağı halka gibi kuşatıp başını kuyruğu üzerine koymuştur. Kıyamete kadar Hak Teala'yı yüksek şanıyla tespih eder. Bu denizler ortasında yedi yer bir gemi gibi hareketli ve huzursuz iken, Hak Teala bir büyük melek tayin etmiştir ki; yerlerin etrafını kavrayıp, bir omuzu üzerinde sakin kılmıştır. Sonra Hak Teala, o meleğin ayağı sağlam dursun diye yeşil yakuttan büyük bir kare biçiminde kaya yaratmıştır ki, onun en üst düzeyinde bin vadi yaratıp, her birini bir deniz ile ve her denizi binlerce çeşit yaratıkla doldurmuştur. Daha sonra Hak Teala o kayayı sabit tutmak için bir büyük kırmızı öküz yaratmıştır ki onun kırk bin başı, kırk bin boynuzu, kırk bin ayağı vardır. Her iki ayağı arası bir yıllık yoldur. Kayayı boynuzları ve sırtı üzerine yerleştirmiştir. Bu öküzün adı Liyunan'dır. Sonra Hak Teala onun ayaklarını sabitleştirmek için bir büyük balık yaratmıştır ki yedi deniz onun ağzında bir damla gibidir. Sonra Hak Teala o balığın altında bir büyük deniz yaratmıştır ki bu büyük balık, bu büyük denizde sukun ve karar etmiştir. Sonra Hak Teala o denizin altında yedi tabaka cehennem yaratmıştır. O büyük deniz cehennem üzerinde sakin olmuştur. Sonra Hak Teala yedi cehennemin altında sert rüzgar yaratmıştır ki cehennemin iki tabakası onun üzerinde karar kılmıştır..."

HANIMLAR İÇİN ÖNERİLER

"…Hanımını insanların kalabalık olduğu yerlere bakan eyvanlarda oturtmamak. Ta ki namahreme bakıp, halka meyli akmasın. Hanımına değerli ve süslü elbise giydirmemektir. Ta ki ziynet satmak için dışarı çıkmayıp evine bağlı olsun."

FAKİRLİĞİN VE UNUTMANIN SEBEPLERİ

Fakirliğin sebepleri:

1. Günah işlemek
2. Yalan söylemek
3. Sabah vakti uyumak
4. Bir gün bir gecede sekiz saatten çok uyumak
5. Soyunup çıplak yatmak
6. Çıplak iken abdest bozmak
7. Bir yanı üzerine yaslanıp ekmek yemek
8. Ekmek kırıntılarını yere dökmek
9. Cenabet iken ağzını yıkamadan yemek
10. Soğan ve sarımsak kabuklarını yakmak
11. Geceleyin evi süpürmek
12. Çöpleri evin içinde biriktirmek
13. Yaşından büyüklerin önünde yürümek
14. Anne ve babasını isimleri ile çağırmak
15. Eline geçen çer çöple dişlerini kurcalamak
16. Toprak ve çamur ile ellerini ovalamak
17. Eşik üzerinde oturmak
18. Kapının bir kanadına dayanmak
19. Helada abdest almak
20. Elbisesini üzerinde dikmek
21. Yüzünü yıkayınca yeniyle ya da eteği ile silmek
22. Evde örümcek yuvasını saklamak
23. Namazı kılmada gevşek davranmak
24. Sabah namazını kıldıktan sonra camiden erken çıkmak
25. Her sabah çarşıya erken gitmek

26. Çarşıdan eve geç dönmek
27. Dilencilerden ekmek kırıntılarını satın almak
28. Kendi evladına beddua etmek
29. Biti ateşe atmak
30. Gece kapların ağzını açık bırakmak
31. Mumu ve kandili nefesle söndürmek
32. Boğumlu kalemle yazmak
33. Dişi kırık tarakla taranmak
34. Anne, baba ve üstadına duayı unutmak
35. Sarığını otururken sarmak
36. Ayak donunu ayakta giymek
37. Dilenciye kızıp boş çevirmek
38. Kısıp ihtiyacından az harcamak
39. İsraf edip haddinden çok harcamak
40. Geçim işlerinde gevşek davranmak
41. Kapısız evde yalnız yatmaktır.

Unutmanın sebepleri:

1. Çok günah işlemek
2. Çok düşünmek ve üzülmek
3. İş ve meşguliyeti çok ve dağınık olmak
4. Taze çeşniş yemek
5. Ekşi elma yemek
6. Ense çukurundan kan aldırmak
7. Deve katarı arasından geçip gitmek
8. Mezar taşındaki yazıları okumak
9. Asılan adamın yüzüne bakmak
10. Canlı biti yere atmak.

EHLİ SÜNNET VE SATIŞ REKORU KIRAN KİTAP

Verdiğimiz bu örnekler, mezhepçi İslam'ın savunucularından olan ve mezhepçilerin hararetli takdirlerini, övgülerini kazanan Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın iki yüz elli yılı aşkın bir süredir rekor sayıda satan kitabından alıntılardır. Bu kitapta yazılanlar, dini bilgi gibi sunulmuş ve bu kitap "İslami" kitaplardan biri sayılmıştır. Kuran'ın takipçisi Müslümanlar ile kendilerini "Ehl-i Sünnet" olarak niteleyen birçok kişi arasındaki fark, bu kitapta da ortaya çıkmaktadır. Kuran'ı tek kaynak görenler bu kitabı şiddetle yererken, "Ehl-i Sünnetim" diyenler, ısrarla kitabı temize çıkarmaya çalışmaktadırlar. Bu kitaptaki, Kuran ve akılla uzlaştırılması imkansız izahlar; Kuran'a, akla ve bilime ters olmasına rağmen savunulmuş, üstelik müftüler ve "İslami yayınevleri" bu izahları yapan kitaba ve yazarına övgüler yağdırmışlardır. Bu açıklamaları yapan İbrahim Hakkı ise tüm bu izahların "tecrübe ile sabit" izahlar olduğunu, yine Marifetname'de söylemektedir. Bu izahların nasıl bir tecrübe ile sabit olabileceğinin yorumunu siz okuyucularımıza bırakıyoruz.

İBRAHİM HAKKI VE TABERİ

İbrahim Hakkı izahlarının birçoğunu, uydurma hadislere dayandırır ve kendisinden önceki Sunni alimleri kaynak olarak kullanır. İbrahim Hakkı'dan 900 yıl kadar önce yaşamış Taberi de İbrahim Hakkı'nın kaynaklarından biridir. Birçok Sunniye göre "büyük alim" olan Taberi'nin kitaplarını okuyanlar; Cebrail'in kanadı ile Ay'ın ateşini söndürdüğünü, Güneş ve Ay'ın kulplu arabalarda seyahatini, Güneş ve Ay'ın gökteki bir denizde yüzdüklerini, meleklerin kanatlarını kapatmalarıyla gece olduğunu, Ay'ın ve Güneş'in çekilerek batıya getirildiğini, meleklerin arabadan düşen Güneş'i yerine koyduklarını açıklayan izahlara tanıklık edebilirler. Taberi de İbrahim Hakkı gibi dinsel motiflerle süslü "bilimsel" izahlarını, din dersi havasında uzun uzadıya anlatır. Bazı insanlar Kuran'ın bilimsel mucizelerine, akılla ve bilimle çelişmeyen, aklı kullanmayı, bilimin temeli olan araştırmacılığı teşvik eden izahlarına rağmen Müslümanlar'ın özellikle son yedi yüz yılda nasıl bilim

platformunda geri kaldıklarını merak etmektedirler. Ne yazık ki İslam âlemi, Kuran'ı, gereği gibi rehber yapmamıştır. Kuran, ölülerin arkasından okunan okuma kitabı olarak değerlendirilmiş, birçok "dini" kitaptan birine indirgenmiştir. Kuran, tercümesi yasaklanan kitaptır. Kuran rehberlikte kenara konmuş; Taberiler, Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın Marifetnameleri gibi kitaplar rehber olmuştur. Rehberleri yukarıdaki izahlarla dolu kitaplar olanların, bilimsel alanda ilerlemesi ve toplumun refahı ile mutluluğuna katkı yapmaları ne kadar mümkün olabilir?

Kanaatimizce, dinsizlik adına yapılan saldırılar bile bu tarz kitaplar kadar dine zarar vermemiştir. Bu tarz kitaplar; ya dinsizlerin saldırmaları için malzeme oluşturmuşlardır ya da Kuran'ın yeterliliğini bilmeden "dini kaynak" diye bu kitapları okuyanların aklını karıştırmışlardır. Dini; bir mitoloji, mantığa aykırı izahların kabulü, bilimin reddi gibi gösterecek olan bu kitapları basan, yazan, savunanlar ne yazık ki İslam'a hizmet ettiklerini sanmaktadırlar.

BİLİMDE GERİ KALINMIŞLIĞIN KÖKENİ

Peygamberimiz'in vefatından sonraki ilk birkaç yüzyılda hurafeler ve uydurmalar çıkmış olsa da Sunniliğin, Şiiliğin, hadisçi İslam öğretisinin bu yüzyıllarda tam bir hakimiyetini göremiyoruz. Hadis merkezli din anlayışına ve aklın bir kenara bırakılmasına karşı çıkan Mutezile gibi ekollerin bu yüzyıllardaki varlığı, hatta Abbasi halifelerinin kimisinin Mutezile ekolünü benimsemesi bunun delilidir.

İşte İslam'ın bu ilk asırlarında dünyanın en ileri ve en medeni toplumu İslam toplumuydu. Birçok ünlü bilim tarihi kitabı, bugünkü Avrupa medeniyetinin temellerinden olan sanayi devriminin ve bununla ilintili olarak bilimsel ilerlemesinin kökeninde İslam ülkelerinden alınan düşünsel ve bilimsel mirasa dikkat çeker. Hıristiyan toplumların doğru dürüst kitaplığının olmadığı dönemde İspanya'ya yerleşmiş Müslümanlar, İspanya'da yetmiş büyük halk kitaplığı yapmışlardı ve sırf Kurtuba'daki kütüphanede 600.000'lere ulaşan kitap sayısıyla düşünce hayatı aydınlatılıyordu. Astronomi, kimya, tıp,

botanik, matematik ilimlerinde büyük atılımlar hep Müslüman bilim adamlarınca yapılıyordu. Müslümanlar'ın, çevirileriyle de bu yüzyıllarda büyük katkıları oldu. Çevirisi yapılan kitaplarla geçmişteki bilgi birikimi kullanılıyor ve mevcut bilgilerle birleştirilip atılımlar yapılıyordu. Hatta Avrupa, kendi medeniyetinin tarihsel kökeni diye övündüğü Eski Yunan'ın ünlü düşünürleri Aristoteles, Platon ve diğerleriyle de Müslümanlar'ın yaptığı çeviriler sayesinde tanıştı. İşte ilk yüzyıllarında İslam toplumunda, böylesi bir bilimsel merak ve bunun sonucu olan ilerleme vardı. Müslümanlar çok kısa sürede topraklarını İspanya'ya kadar genişletmekle kalmamış; bilimsel, düşünsel birikimler oluşturup, bu birikimlerini de bu topraklara yayıp insanlığın hizmetine sunmuşlardır.

İNSANLAR KENDİLERİNİ BOZMADIĞI SÜRECE TOPLULUKLAR BOZULMAZ

Peki, ilk yüzyıllarında dünyanın en ileri medeniyeti olduğu kabul edilen İslam medeniyeti, sonradan ne olmuştur da bugünkü durumuna düşmüştür. Aşağıdaki ayetten alacağımız önemli dersler olduğu kanaatindeyiz:

> **Gerçek şu ki Allah kendi benliklerinde olanı değiştirmedikçe bir toplulukta olanı değiştirmez. Allah bir topluma perişanlık dileyince de artık onu geri çevirebilecek bir güç yoktur.**
>
> *13-Rad Suresi 11*

Allah eğer İslam ülkelerine verdiği bilimsel üstünlük gibi bir nimeti değiştirmişse; biz, Müslümanlar'ı incelemeli, onlarda ne şekilde değişiklikler olduğunu anlamalıyız ki bugünkü duruma niye düşüldüğünü kavrayalım. İlk yüzyıllarda insanların zihniyetini şekillendirmede Kuran'ın rolü yüksekti. Aklı işletmeyi, araştırmayı, delil üzerinde olmayı öğütleyen Kuran'ın şekillendirdiği zihinler, bilimsel düşünmeye ve bilim yapmaya da uygundular. Fakat daha sonra mezheplerin ve tarikatların İslam'ı hakim olunca, tarikatçılık ve mezhepçilik yayılınca; taklitçilik ve akılcı düşünce düşmanlığı da egemen oldu. Çünkü kitabın bu ve daha evvelki bölümlerinde görüldüğü

gibi uydurmaların karıştırıldığı dinde mantığın, aklın yeri olamazdı. Tarikatçılığın temeli olan şeyhe kayıtsız, şartsız, akıl süzgecinden geçirmeksizin itaat de rasyonel düşünceyle bağdaşamazdı (15. bölümü okuyunuz). Uydurmaların karıştığı mezhepleri benimseyenler, hadisleri inkar etmemek ve tarikatlarını temize çıkarmak için akılcı düşüncenin gerekliliğini inkar etmişler; Kuran'da, defalarca, "aklı çalıştırma" ve "Allah'ın yarattıkları üzerinde düşünmek" üzerine yapılan vurguların gereğini yerine getirmemişlerdir.

HADİS ETİĞİ

Max Weber "Protestan Etiği" kitabında, Protestan mezhebinin insanların zihinlerini nasıl şekillendirdiğini ve bu şekillendirmenin nasıl kapitalizm sistemini meyve verdiğini anlatır. Bir fikrin, bir inancın, bir mezhebin zihinleri şekillendirmesinin, bu zihinsel dönüşümün ise sosyal ve ekonomik değişim sürecini tetiklemisini anlatmada; bir dünya klasiği olan "Protestan Etiği" kitabı örnektir. Eğer benzer bir yaklaşımla hadislerin, hadisçi mezheplerin ve tarikatların oluşturduğu zihinsel yapının nelere sebep olduğu incelenirse; İslam adına bilimsel ve kültürel alandaki geri kalınmışlığın kökeninde bu zihinsel yapının olduğu sonucuna varılacağı inancındayız. Aynı şekilde, eğer İslam'ın ilk asırlarında sıfırdan, çöl bedeviliğinden dünyanın en gelişmiş medeniyeti seviyesine yükselmenin kökeninde hangi sebeplerin olduğu araştırılırsa; Kuran'ın verdiği akılcı, araştırıcı zihniyetin bunun baş sebebi olduğu sonucuna varılacağı kanaatindeyiz. Kuran'ın izahlarının yoğurduğu zihinler, bilimsel ilerlemeyi gerçekleştirmeye müsait hale gelmişler ve gerçekleştirmişlerdir.

DÜNYA DÖNSEYDİ NE FELAKETLER OLURDU

Marifetname gibi kitaplar, Kuran'ı dinin kaynağı olarak yeterli görmeyenlerin, Kuran dışı izahlarla dolu eserleridir. Bu eserler hadisçi ve mezhepçi "İslam" anlayışının meyvesidir. Bu meyvelerin meyvesi ise aklı kullanmadan şeyhlere teslim olan, mezhep imamlarının inisiyatifine bırakılan dini, Allah'ın dini zanneden kalabalıklardır.

Bu acı meyvelerden Suudi Arabistanlı meşhur Şeyh Abdul Aziz Bin Baz, "Dünya'nın Sakin, Güneş'in Hareketli Olduğuna ve Gezegenlere Çıkmanın İmkansızlığına Dair Akli ve Hissi Deliller" isimli, resmi makamlarca basılan risalesinde şunları söylemektedir: "Kim bunu iddia ederse küfür ve delalete düşmüş olur. Çünkü bu iddia hem Allah'ın, hem Kuran'ın, hem Peygamber'in reddidir. Bunu iddia eden kişi tövbeye davet edilir. Ederse ne ala! Aksi takdirde kafir ve dinden dönmüş bir kişi olarak öldürülür ve malı da Müslümanlar'ın hazinesine katılır... Eğer ileri sürdükleri gibi Dünya dönüyor olsaydı ülkeler, dağlar, ağaçlar, nehirler, denizler bir kararda kalmazdı. İnsanlar batıdaki ülkelerin doğuya, doğudaki ülkelerin batıya kaydığını görürlerdi. Kıble'nin yeri değişir, insanlar kıbleyi tayin edemezlerdi. Velhasıl (bunların hiçbiri görülmediğine göre), bu iddia (Dünya'nın hareketli olduğu iddiası) sayması uzun sürecek birçok nedenden dolayı batıldır."

Bu risaleye göre Dünya'nın hareket ettiğini söyleyenlerin öldürülmeleri gerekir. Kısacası Marifetname, Taberi, Buhari, Müslim ve diğerlerinin bilim ve akıl dışı izahları dinin bir parçası yapıldığı gibi, bunlarda yer alan kimi izahları reddedenlerin öldürülmesine de fetva verilmiştir. Şeyh Abdul Aziz Bin Baz'ın risalesinin yazım tarihini size sorsalar tahmininiz ne olurdu? Bu eser bundan bin yıl önce değil, 1975'te yazılmıştır, hem de resmi makamlarca! Ne yazık ki "şeriat" diye insanlara yutturulan budur! Bilim dışı, akıl dışı hadis ve mezhep kökenli uydurmaların yol açtığı budur! Kişi Kuran ile yetinmeyince sonucu budur!

Allah'tan ve ayetlerinden sonra hangi hadise (söze) inanıyorlar.

45-Casiye Suresi 6

25. BÖLÜM

,,,

DİNİ OYUNCAĞA ÇEVİRME: NASİH-MENSUH

Arapça'da "nesh" kelimesi; "silme, ortadan kaldırma" anlamları taşımaktadır. "Mensuh" ise "silineni, ortadan kalkanı" ifade eder. Mezhepçi din anlayışını benimseyenler, Kuran'ın içinde nasih ve mensuh olduğunu, bir kısım Kuran ayetlerinin, diğer bazı Kuran ayetlerini iptal ettiklerini iddia etmişlerdir. Hatta hadislerin bile Kuran'ın ayetlerini iptal edebileceğini söylemişlerdir. Sonuç olarak Kuran ayetlerinin bir kısmı hadisler aracılığı ile iptale kalkışılmıştır. Dine birçok ilave yapmakta kullanılan hadisleri "Kuran'a eş koşulmuştur" diye eleştirirken, nasih yaklaşımıyla, hadislerin Kuran'ın üstüne çıkartıldığına da şahit olmaktayız. Mezhep kitapları nasih-mensuh için dört şart ileri sürmüşlerdir:

1- Hükmü kaldıran nasih olmalı

2- Hükmü kaldırılan mensuh bulunmalı

3- Nasih mensuhtan sonra gelmeli

4- Her ikisi arasında açık çelişki olmalı

Eldeki kaynakları incelersek; Kuran ayetlerinin hangi tarihte, hangi sırayla indiğine dair herkesin ittifak ettiği bir sıra olmadığını görürüz. Hadis rivayetinde ise; hangi hadisin, hangi ayetten önce veya sonra söylendiğini belirten bilgiler daha çok belirsizdir. Nasih-mensuh iddialarını incelediğimizde; asıl yapılanın, dinin, mezhep imamlarının insaflarına ve görüşlerine bırakılması

olduğunu görüyoruz. Mezhep imamı neyin nasih, neyin mensuh olduğunu belirler. Böylece nasih-mensuh sihirli değneğini eline alan mezhep imamı, Kuran'ın hükmünü iptal edebilecek güce de kavuşur. Yani nasih-mensuh ile dini oyuncağa çevirmenin sonucu; mezhep imamlarının dindeki otoritesini sağlamlaştırmak ve mezhep imamlarını adeta "din kurucusu" konumuna yaklaştırmak olmuştur. Daha önce gördüğümüz gibi, mezhep imamları on binlerce çelişkili uydurma hadisin içinden istediğini seçerek zaten dinde istedikleri tasarrufta bulunmuşlardır. Nasih-mensuh ise mezhep imamlarının gerektiğinde Kuran'ın hükmünü de aşabilmelerini sağlamaktadır. Böylece mezhep imamı, Kuran ve hadisin üstünde bir yerde duran ve dilediği kaynaktan dilediğini seçme veya iptal ettirme yetkisini taşıyan kişi olmaktadır. Sırf Allah'ın tekelinde olan dine, uydurma hadislerle, sanki Peygamber de dine ilaveler ve eksiltmeler yapmış gibi bir hava verilmiştir. Fakat sonuçta on binlerce hadisten dilediğini seçme ve nasih-mensuh sihirli değneğini istediği gibi kullanma yetkisine sahip olan mezhep imamları; Peygamber'in, hatta Allah'ın üstünde bir konumla dinde hüküm oluşturma yetkisini ellerine almışlardır. Bu tahrifatı yapanlar, Kuran'ın şu ayetinin manasını kaydırarak, bu zihniyetlerini temize çıkarmaya kalkışmışlardır. Önce ayeti görelim, sonra inceleyelim:

Biz daha hayırlısını, ya da bir benzerini getirmedikçe bir ayeti (delili, belgeyi, işareti) neshetmeyiz (silmeyiz, yürürlükten kaldırmayız) veya unutturmayız.

2- Bakara Suresi 106

"AYET" KELİMESİNİN KURAN'DAKİ MANASI

Kuran'da kullanılan "ayet" kelimesi, Allah'ın varlığının ve söylediklerinin ispatı olan, bunları destekleyen her şey için kullanılır. Türkçe çevirilerdeki "belge, mucize, delil, işaret" kelimelerinin çoğunun Arapça'daki karşılığı "ayet" kelimesidir. Kuran'a göre Allah'ın yarattığı her şeyde, bitkilerde, insanda, eski kavimlerin başlarına gelenlerde, gece ile gündüzde "ayetler"

vardır. (Türkçe'de "ayet" kelimesinin birçok kişi tarafından sadece "Kuran ayetleri" manasında kullanılması yanlış anlamaya zemin hazırlayan nedenlerden biridir.)

Bazı çevirilerde, Arapça'sında hiç geçmemesine rağmen "hüküm" kelimesi de yukarıdaki ayetin çevirisine ilave edilip "ayetin hükmü" şeklinde çeviri yapılıp, sanki ayetlerin hükmü neshedilebiliyormuş gibi bir hava verilmeye çalışılmıştır. Oysa Kuran'da geçen "ayet" kelimesine baktığımız vakit çok ilginç bir kullanım şekli olduğunu görüyoruz: "Ayet" kelimesinin çoğul şekli olan "ayat" kelimesi, tüm Kuran'da "mucize, belge, delil, işaret, Kuran ayetleri" manasında kullanılır. Fakat "ayat"ın tekili olan "ayet" kelimesi, Kuran'ın hiçbir yerinde "Kuran'ın bölümleri olan ayet" manasında kullanılmamıştır. Tekil olan "ayet" kelimesinin geçtiği şu ayetleri inceleyip söylediğimizi gözlemleyebilirsiniz: [2-Bakara Suresi 106, 118, 145, 211, 248, 259; 3-Ali İmran Suresi 13, 41, 49, 50; 5-Maide Suresi 114; 6-En'am Suresi 4, 25, 35, 37, 109; 7-Araf Suresi 73, 106, 132, 146, 203; 10-Yunus Suresi 20, 92, 97; 11-Hud Suresi 64, 103; 12-Yusuf Suresi 105; 13-Ra'd Suresi 7, 27, 38; 15-Hicr Suresi 77; 16-Nahl Suresi 11, 13, 65, 67, 69, 101; 17-İsra Suresi 12; 19-Meryem Suresi 21; 20-Taha Suresi 22, 47, 133; 21-Enbiya Suresi 5, 91; 23-Müminun Suresi 50; 25-Furkan Suresi 37; 26-Şuara Suresi 4, 8, 67, 103, 121, 128, 139, 154, 158, 174, 190, 197; 27-Neml Suresi 52; 29-Ankebut Suresi 15, 35, 44; 30-Rum Suresi 58; 34-Sebe Suresi 9, 15; 36-Yasin Suresi 33, 37, 41, 46; 37-Saffat Suresi 14; 40-Mümin Suresi 78; 43-Zuhruf Suresi 48; 51-Zariyat Suresi 37; 54-Kamer Suresi 2, 15; 79- Naziat Suresi 20]. Listeden de gördüğümüz gibi, söz konusu ifade Bakara Suresi 106. ayette "ayet" olarak tekil şekilde geçtiği için, bu ifadeden Kuran'ın ayetlerini değil Allah'ın kainattaki delilleri, belgeleri, mucizeleri, işaretleri manasındaki "ayet"i anlamak doğru olur. Bu anlaşıldığında, Kuran'ın ayetleriyle nasih-mensuh oyuncağıyla oynama çabası suya düşer. Zaten Kuran, kendisinde hiçbir çelişki olmadığını ifade ederek bu tarzda uydurmalara geçit vermemiştir. Bunu önümüzdeki satırlarda işleyeceğiz.

KURAN'DA ÇELİŞKİ YOKTUR Kİ NASİH-MENSUH OLSUN

Onlar Kuran'ı iyice düşünmüyorlar mı? Eğer o, Allah'tan başkasının katından olsaydı, kuşkusuz içinde birçok çelişki bulacaklardı.

4-Nisa Suresi 82

Madem Kuran'da hiçbir çelişki yoktur, içinde nasih mensuh da olamaz. Çünkü nasih ve mensuhun temelinde, iki çelişkili ifadenin olması ve bu ifadelerden birinin diğerini geçersiz kılması vardır. Zaten Bakara Suresi 106. ayeti anlamak için, bir önceki ayet olan Bakara Suresi 105. ayet okunursa, Bakara Suresi 106. ayette; daha evvelki ümmetlere verilen delillerin, belgelerin, işaretlerin kastedildiği anlaşılır:

Ehli kitaptan kafirler ve ortak koşanlar, Rabbiniz'den size bir hayır indirilmesini istemezler. Ama Allah rahmetini dilediğine özgüler. Allah büyük lutfun sahibidir.

2-Bakara Suresi 105

Kuran'da "ayetin" yerine "ayetin" gelmesi, 16-Nahl Suresi 101'de de geçer:

Biz bir ayeti (delili, belgeyi, işareti) bir başka ayetin (delilin, belgenin, işaretin) yerine koyduğumuzda -ki Allah neyi indirdiğini daha iyi bilmektedir- onlar şöyle der: "Sen yalnızca iftira edicisin." Hayır, onların çoğu bilmezler.

16-Nahl Suresi 101

Bu ayete ve devamına dikkat edersek; Peygamber'i, düşmanlarının, "iftira edici" olarak nitelemesinin sebebi, Kuran'da ayetlerin kendi içinde birbirini nesh etmesi değildir. Peygamber'in iftiracı olarak nitelenmesinin sebebi, Kuran'ın Allah tarafından gönderildiğini söylemesi ve Kuran'daki ayetlerin (belgelerin, delillerin, işaretlerin) unutulan veya hükmü kalkan ayetlerin (delil, belge, işaretlerin) yerini almasıdır. Nitekim aynı konuyu anlatmaya devam eden Nahl Suresi'nde iki ayet sonra 103. ayette, Peygamber'e, Kuran'ın bir insan tarafından öğretildiği iftirasının yapıldığını görüyoruz. Bakara Suresi 106. ayeti yeniden incelersek yeni "ayetin", nesh edilen "ayetin" ve "unutulan" ayetin yerine geldiğini görüyoruz. Ayette "nesh"in yanı

sıra "unutma" fiili de geçer. Bu nedenle, bu ayete dayanarak Kuran'da nasih-mensuh olduğunu savunanlar, Kuran'da unutulmuş ayetler olabileceğini de iddia etmiş olurlar. Oysa bu iddia, Kuran'ın korunduğunu söyleyen aşağıdaki ayetler ve Kuran'ın değişmediğini ispat eden matematiksel mucizeler ile çelişir. (Kuran'daki bu matematiksel mucizeleri "Kuran Hiç Tükenmeyen Mucize" kitabımızdan okuyabilirsiniz.)

Hiç şüphesiz Zikri (Hatırlatıcı'yı), Biz indirdik, Biz. Onun koruyucuları da gerçekten Biz'iz.

15-Hicr Suresi 8

NESH'İN ARAPÇASI NEDİR?

Kuran'ın içinde neshin olmadığını savunan Prof. Dr. Hüseyin Atay "silme, ortadan kaldırma" anlamlarının "nesh"in ikinci dereceden anlamları olduğunu, nasih-mensuh nazariyesinden sonra bu manaya ağırlık verildiğini söyler. Hüseyin Atay'a göre "nesh" kelimesine Türkçe'de "kopya etme, aynısını yazma, nüsha çıkarma" manalarını vermek daha uygundur. Nitekim dilimizdeki nüsha kelimesi Arapça'daki "nesh" kelimesinden türeyerek dilimize girmiştir. Bu mananın asıl olduğunu söyleyen Hüseyin Atay 45-Casiye Suresi 29. ayette "nesh" kelimesinin **"Biz sizin için yaptıklarınızın kopyasını, nüshasını alıyoruz."** şeklinde kullanılmasını da delil olarak göstermektedir (Hüseyin Atay, Kuran'a Göre Araştırmalar I-III). Hüseyin Atay'ın bu tespiti çok önemlidir, çünkü "nesh"in bu şekilde manalandırılması halinde; bir Kuran ayetinin başka bir Kuran ayetinin yerini alması şeklinde manalandırma yapılamadığı için, nasih-mensuh oyuncağının dayandırılmak istendiği bu ayetten, bu sonuç hiç çıkmayacaktır. Gerçi biz, "nesh"in, mezhepçi yaklaşımı benimseyenlerin kabul ettiği manasını alıp, bu manada kullanıldığı takdirde de mezhepçilerin arzu ettikleri sonucu çıkartamayacaklarını gösterdik.

NASİH-MENSUH HADİSLERDEN BİLE ÇIKMIYOR

Nasih ve mensuhun Kuran'ın içinde olamayacağını savunan Abdullah Yıldız ve Şemseddin Özdemir şöyle demektedirler: "Kuran-ı Kerim'den

herhangi bir ayetin neshedilmiş olduğuna dair bir tek hadis rivayet edilmemiştir. Sahihi Buhari'yi, Sahihi Müslim'i, Ebu Davud'u, Tirmizi'yi, Nesei'yi, İbn-i Mace'yi, Darimi'yi, Malik'in Muvatta'sını başından sonuna kadar tetkik eder ve bunlara Zeyd bin Ali Müsned'ini, İbn-i Sad'ın Tabakat'ını, İbn-i Hanbel'in Müsned'ini, Tayalesi'nin Müsned'ini, İbn-i Hişam'ın Sireti'ni ve Vakidi'nin Meğazsi'ni ilave ederek hepsinin mufassal bir indeksini vücüda getiren değerli müsteşrik Vensisk'in eserini ve bu eseri ilavelerle Arapça'ya nakleden Mehmet Fuad Abdulbaki'nin Meftahu Kunuzi Elsine'sini tetkik ettik; tüm bu kitapların nasihten ve mensuhtan bahseden bir tek hadis rivayet etmediklerine emin olduk" (Abdullah Yıldız ve Şemseddin Özdemir, Kuran'ı Anlamak Farzdır, s. 92). Yani, daha evvel içlerine yüzlerce uydurma girdiği için güvenilmez olduklarını gördüğümüz hadis kitaplarında bile nasih-mensuh uydurmasını destekleyecek izah yoktur. Hadislerin kendi aralarında ve Kuran'la çelişkisinden kaçanlar nasih-mensuhu bir liman olarak görmüşlerdir. Peki, iki hadis arasında veya hadis ile Kuran ayeti arasında çelişki varsa, söz konusu "iptal edici" ifadenin diğerinden önce söylendiği nasıl bilinecektir? Böylece neyin diğerinin hükmünü iptal ettiği nasıl anlaşılacaktır? En doğru dediğiniz hadis kitaplarına bakmaya kalksanız, onlar bile, hangi hadisin hangi yılda söylendiğini bildiklerini iddia etmezler. Dini böylece tamamen mezhep imamının insafına terk etmiyor musunuz? Tek sahibinin Allah olduğu dini! Dinin tek kaynağı Kuran'dan böyle bir şey çıkamayacağını, bilakis nasih-mensuhun Kuran'a zıt bir kavram olduğunu bu bölümde gördük. Tüm bu tezatlara rağmen mezhepçi, gelenekçi din anlayışını benimseyenler; nasih-mensuhla dini, kendi arzu ve görüşlerine daha rahat uydurabilecekleri için, ortaya korkunç sonuçlar çıkaran bu uydurmaya sarılmışlardır.

Bu korkunç sonuçların en kötüsü; nasih-mensuh başlığı altında, hadislerin bile Kuran'ın hükmünü iptal edebileceğinin savunulması olmuştur. Böylece yüz binlerce hadisi istediği gibi kullanan mezhep imamları, altı bin küsur ayetli Kuran'la oyuncak gibi oynamışlardır. Örneğin "Varise vasiyet yoktur" [Ebu Davud Vesaye 6] hadisi ile Kuran'da vasiyet bırakılmasına dair ayet iptal edilmeye kalkışılmıştır. Oysa Kuran'da asıl olan vasiyettir, arta kalan mallar Kuran'daki tavsiyeye göre dağıtılır. Zina edenin taşlanarak öldürülmesi

gerektiğine dair izah da; hadisle Kuran'ın ayetinin iptal edilmeye kalkışılmasına delildir. Kitabımızın bir sonraki bölümünde, konunun önemine binaen "recm" (taşlayarak öldürme) konusunu özel olarak işledik. Hadislerle, Kuran'ın hükümlerinin iptal edilmeye kalkışılması ile ortaya çıkan felakete, o bölümü okuyarak iyice tanık olabilirsiniz. O bölümü okuduğunuzda, hadislerle beraber, keçi denilen bir hayvana da Kuran'ı nesh etme yetkisinin verildiğini göreceksiniz. Ondan sonra da keçinin yiyerek nesh ettiği ayetin, nesh olmasına rağmen, Kuran'daki bir hükmü neshedebildiği gibi bir iddia ile karşılaşacaksınız (26. bölümü okuyunuz).

İşte bunlar Allah'ın ayetleridir ki onları sana hak olarak okuyoruz. Hal böyle iken Allah'tan ve O'nun ayetlerinden sonra hangi hadise (söze) inanıyorlar?

45-Casiye Suresi 6

Allah, Kuran'dan sonra hangi hadise inanılabileceğini ayette sorarken; hadisçiler, hadislerle Kuran'ın ayetlerinin hükmünün iptal edilebildiği bir anlayışı benimsemişlerdir. "Hadis", Arapça'da "söz" demek olduğu için ayetin çevirisinde "hadis" yerine "söz" diye tercüme edilirse de doğru olur. Fakat "hadis" kelimesinin, ayetin Arapça'sında aynen kullanılması, Kuran'ın hükümlerini ortadan kaldırmaya uğraşmak için kullanılacak kaynağı mucizevi bir şekilde göstermesi açısından anlamlıdır.

KURAN'I PARÇA PARÇA YAPANLAR

91- Onlar ki Kuran'ı parça parça yaptılar.

92- Rabbin'e and olsun, onların hepsinden hesap soracağız.

93- Yapmakta oldukları şeylerden.

15-Hicr Suresi 91-93

Yoksa siz kitabın bir bölümüne inanıp da bir bölümünü inkar mı ediyorsunuz?

2-Bakara Suresi 85

Kuran'a göre Kuran'ı parça parça yapmak, kitabın bir bölümünü kabul, bir kısmını göz ardı etmek olacak şey değildir. Oysa nasih-mensuh oyuncağının elinde Kuran'ın ayetleri nasih ve mensuh diye ikiye bölünmekte, bir kısım ayetlerin "mensuh"tur diye hükmü kabul edilmemektedir. Ne var ki Kuran'ın hiçbir yerinde, Allah bölücülüğü kabul etmez. Yine Kuran'da Allah, Yahudiler'in kelimelerin anlamlarını kaydırarak dini tahrif etmelerinden, işlerine gelenleri kabul, işlerine gelmeyenleri reddetmelerinden bahseder. Bakara Suresi 41. ayette anlatılan bu tablodan ne yazık ki Müslümanlar yeterli dersi alamamış; Bakara Suresi 106. ayet örneğindeki gibi, bazı kelimelerin manasını kaydırıp Kuran'ı bölük bölük yapma yoluna gitmişlerdir. Çözüm tüm Kuran'ı tek bir ilave ve eksiltme yapmadan, nasihsiz-mensuhsuz kabul etmek, yalnız ve yalnız Kuran'a tabi olmaktır.

Geleneksel mezhepçi İslamcılar, her şeyde ayrıldıkları gibi nasih-mensuh konusunda da ayrıldılar. Kimilerine göre iki yüz tane nasih mensuh varken, kimine göre altmış, kimine göre beş, kimine göre üç nasih mensuh vardır. Nasih-mensuh konusuyla ilgili iddia edilen en meşhur beş örneği gösterip, nasih-mensuh iddiasının geçersizliğini bir de bu şekilde sergileyeceğiz.

MEŞHUR 5 NASİH-MENSUH İDDİASI

1. Hamr: "Hamr" Arapça'da "şarap veya sarhoşluk veren madde" anlamına gelir. Bakara Suresi 219. ayette "hamr"ın kötülüklerinin yararlarından fazla olduğu geçer. Maide Suresi 90. ayette "hamr", "şeytan işi bir pislik" olarak tanıtılır. Nisa Suresi 43. ayette ise sarhoş iken ne söylendiğinin farkına varılıncaya kadar namaz kılınmaması söylenir. İddiaya göre Maide Suresi 90. ayet, diğer iki ayeti nesh etmiştir. Oysa bu iddia mantıksızdır. Bakara Suresi 219. ayette "hamr" ile ilgili bir özellik açıklanır; mesela şarabın kalbe faydaları olabilir, fakat ayette geçtiği gibi "kötülükleri daha fazladır." Ayet "hamr"ın kötülüklerine rağmen bazı faydalarını vurguluyor, fakat kötülüklerinin fazlalığını da vurguluyor. Nisa Suresi 43. ayete gelince; günümüzde de hem namaz kılan hem içki içen kişiler vardır. Demek ki bu kişiler, içki kullandıklarından dolayı namazı terk etmeyecek, yine de kılacaklardır.

Fakat namazı, sarhoş olup ne dediklerini bilemedikleri zaman kılmayacaklardır. Namaz kılmaya engel sarhoşluktaki ölçü de ayette verilmiştir; "ne söylediğini bilinceye kadar." Maide Suresi 90. ayetten ise bunun "şeytan işi bir pislik" olduğu ve Müslümanlar'ın bundan uzak durması gerektiği anlaşılır. Görüldüğü üzere üç ayette de çelişki yoktur ve bu ayetlerde nasih-mensuh iddiasında bulunmak gereksizdir. Tüm ayetlerin bir fonksiyonu, lazım olabileceği bir durum mevcuttur.

2. Barış ve Savaş: Kuran'da asıl olan barıştır. Kuran ayetlerine göre savaş; Müslümanlar'ın yurtlarından kovulmaları, kendilerine saldırılması gibi koşullarda ortaya çıkan bir zarurettir. Bu durumlarda Müslüman, savaşın gereği neyse onu yapar. Kuran'a bir bütün olarak bakıldığında tüm bu söylediklerimiz yerli yerine oturur. Bu yüzden savaşla ilgili ayetlerin, barışı nesh etmesi gibi bir durum söz konusu değildir. Müslüman, Kuran'ın genel prensipleri üzerinde barışçı olmaya çalışır, yine Müslüman, Kuran'da belirtildiği gibi toplumu saldırıya uğradığı zaman savaşır. Bunlar çelişki değildir. Bunlar farklı durumların, karşı tarafın aldığı farklı tavırların gerektirdiği sonuçlardır.

3. Savaşta Mümin-Kafir Oranı: Enfal Suresi 65. ayette Müslümanlar'dan yirmi sabırlı kişinin iki yüz kafiri yeneceği, yüz kişinin ise bin kişiyi yeneceği söylenir. Bir sonraki 66. ayette ise Allah'ın Müslümanlar'ın zaafını bilip, yüklerini hafiflettiği söylenir ve artık sabreden yüz kişinin iki yüz kişiyi, bin kişinin ise iki bin kişiyi yeneceği söylenir. Bu iki ayet arasında da nasih-mensuhluk bir durum veya bir çelişki yoktur. Allah, arka arkaya iki ayette çizdiği manzaralarda, Müslümanlar'ın içinde ne kadar az zaaf olursa o kadar başarılı olacaklarının dersini vermektedir. Bu ayetlerde, bir ayetin diğerinin yerine geçmesi gereken bir durum, bir ihtiyaç olmadığı çok açıktır. Ayetler, kişilerin durumlarının farklılaşması sonucu, alacakları neticenin de değiştiği dersini verir. 66. ayette Müslümanlar'daki zaaftan bahsedilmekte, Müslümanlar'daki değişikliğin etki gücünü farklılaştırdığı anlaşılmaktadır. Ayetler, kişilere bir yükümlülük, bir farz yüklememektedir ki ayetlerde bir nasih-mensuh arama gereği doğsun.

4. Vasiyet: Kuran'da hem vasiyet edilmesi geçer, hem de mirasın nasıl dağıtılacağı hususunda tavsiye vardır. Nasihçiler, mirasın nasıl dağıtılacağını anlatan ayetlerin, ayetlerin vasiyetle ilgili bölümlerini iptal ettiğini söylerler. Üstelik "Varise vasiyet yoktur" hadisi ile de Kuran'ın bu açık hükmü iptal edilmeye çalışılmıştır. Fakat ayetleri incelediğimizde, kime ne kadar miras bırakılacağını anlatan ayetlerin sonunda birkaç kere "Bunlar vasiyet ve borç ödendikten sonrası içindir" ibaresini okuyoruz. Demek ki Kuran'a göre önce vasiyete göre mal dağıtımı yapılır ve borç ödenir, sonra arta kalan bir şey olursa Kuran'da açıklandığı gibi dağıtılır. Kuran'dan çok açık bir şekilde anlaşılan bu dağıtım şeklini anlayamayanların, anlayamamasını, sadece anlamak istememelerine bağlıyoruz.

5. Kıblenin Değişmesi: Peygamberimiz, Kuran'la kıblenin yönünü belirten bir ayet gelene kadar, kendisine putperestlerden daha yakın olan ve ibadetlerini Kudüs'e dönüp yapan Ehl-i Kitap gibi Kudüs'e dönüp namaz kılıyordu. 2- Bakara Suresi 144. ayet vahyolunca Peygamber, kıble olarak Mekke'deki Mescid-i Haram'a çevrilmiştir. Peygamber'in Kudüs'e dönmesini söyleyen bir ayet yoktur ki, çelişki olsun ya da bu hususta nasih-mensuh olsun. Peygamber'in namazda nereye döneceğine dair tek bir yön, tek bir ayette geçer. O da 2-Bakara Suresi 144. ayettir. Bu ayet gelmeden önce dönülen yön, Kuran'ın bir emri değil, Peygamber'in ve diğer inananların şahsi tercihleriydi.

Bu en meşhur nesh örneklerinden anlayacağınız gibi nasih-mensuh ile ilgili ortaya atılan iddialar dayanaksızdır. Bu konudaki en büyük tahrifat, bir sonraki bölümde göreceğimiz recm konusunda yapılmıştır.

Sana Rabbin'in kitabından vahyedileni oku. O'nun kelimelerini değiştirebilecek hiçbir kuvvet yoktur.

18-Kehf Suresi 27

26. BÖLÜM

,,,

BİR BÜYÜK UYDURMA: RECM (TAŞLAYARAK ÖLDÜRME)

Bu bölümde, mezhepçi İslam'ın en haddi aşan uydurmalarından birini göreceğiz. Bu uydurma ile Kuran'ın ayeti iptal edilmeye çalışılmış ve dine taşlayarak öldürme gibi bir ilave yapılmıştır. Fakat asıl dehşetli olan şudur ki; gelenekçiler, sırf recmi, yani zina edeni taşlayarak öldürmeyi haklı çıkartmak için, Kuran'ın eksik olduğunu, aslında "recm ayeti"nin var olup, bu ayetin keçi tarafından yenilip yok edildiğini söyleyecek kadar ileri gitmişlerdir.

Bu bölümü okurken lütfen şunu bir kez daha hatırlayın: Kuran'a ilave olan recmi tüm mezhepler savunur. Yani midye ve karidesi yemenin haramlığını, erkeklerin altın ve ipek giymesinin kötülüğünü, başörtüsü ve peçe takmanın farziyetini, müzik dinlemenin ve resim yapmanın yasaklığını, namazlarda ve hacda Kuran'da olmayan detaylar olduğunu savunan Ehli Sünnet mezhepler; Hanefiler, Şafiler, Malikiler, Hanbeliler ile Şii mezhepler aynı zamanda recmi, hem de istisnasız hepsi, savunurlar. Eğer recmin yanlışlığı ve uydurma hadislerin dinin kaynağı olamayacağı iyice anlaşılırsa, o zaman tüm bu mezheplerin hatalı yolda oldukları da iyice ortaya çıkar. Eğer bu mezheplerin hatası iyice anlaşılırsa; o zaman, Kuran'da olmayan ipeğin ve altının yasaklığının, başörtüsünün, peçenin, haremlik-selamlık ve diğerlerinin de dinde olmadığı daha iyi anlaşılır. Çünkü Kuran'da olmayan bu ilave farzlar

ve haramlar, hep uydurma hadislerle ve bunlarla görüşlerini temellendiren mezhepler yoluyla dinimize girmiştir. Recm konusu ise hem mezheplerin hatalı olduğunu, hem de hadis kitaplarının saçma olduğunu en güzel şekilde gösterir. Çünkü Buhari, Müslim, Ebu Davud, Hanbel, İbni Mace gibi bütün meşhur kitaplar recmi savunurlar. Üstelik bunu savunurken recmi haklı çıkartmak için Kuran'ın eksik olup, recmin aslında keçi Kuran ayetini yemeden önce Kuran'da olduğunu bile söyleyebilmişlerdir.

Her şeyden önce Kuran-ı Kerim'de zinanın cezası belirtilmiştir. Kuran'da belirtilen bir konuda Kuran'ın hükmü ile çelişen bir hüküm ortaya atmak; gelenekçi-mezhepçi İslam'ın, güvenilmez yaklaşımlarına bir örnek daha ortaya koymaktadır.

Zina eden kadın ve zina eden erkeğin ciltlerine yüz vuruş vurun. Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız, Allah'ın dini konusunda bunlara acıma duygusu sizi yakalamasın. Müminlerden bir grup da bunların cezalarına tanık olsun.

24-Nur Suresi 2

Ayette zinanın cezası yüz celde olarak geçer. Arapça'da "celde" kelimesi, deriyi incitecek bir değnek manasındadır. Bu ceza için Arapça'da "asa, minsee" (sopa, değnek) kelimelerinin geçmemesi, ayette bir grubun bu cezaya şahitlik etmesinin istenmesi, suçlunun canını acıtmaktan çok toplum önünde teşhir edilerek cezalandırılmasının hedeflendiğini gösterir. Kuran'a göre zinanın ispatı için dört şahit gerekir. İslam'da özel mülkiyetin dokunulmazlığının olduğunu düşünürsek, aslında gizlice zina yapanları dört kişinin cinsel ilişki anında görmesi çok zordur. Fakat bu ceza; alenen zinayı, genelevler şeklinde yapılanmaları yok edecek bir uygulamadır. Allah, bu uygulama için bile **"Allah'ın dini konusunda bunlara acıma duygusu sizi yakalamasın"** demektedir. Peki, nasıl olur da, taşlayarak öldürme gibi çok şiddetli bir ceza, hem de bu konunun hükmü Kuran'da açıkça belirtilmişken, gerçek olabilir? Üstelik bu ayetten bir önceki 24- Nur suresi 1. ayette,

bu surenin ayetlerinin farz ve apaçık olduğu söylenir. Bu; **kelime sıkıntısı çekmeyen** (31-Lokman Suresi 27), **en iyi yasa koyucu olan** (5-Maide suresi 50), **unutkan olmayan** (19-Meryem Suresi 64), **Kuran'ı detaylı bir şekilde indiren** (11-Hud Suresi 1) Allah'ın yasasıdır. Gelin şimdi de mezhepçi yaklaşımı benimseyenlerin, uydurdukları dindeki recm uygulamasını inceleyelim.

KEÇİ KURAN AYETİNİ YOK EDİYOR

Recmi topluma kabul ettirmeye çalışan recm savunucuları, yalanlarını halka kabul ettirmek için bir hikaye de uydurdular. Bu hikayeye göre recm ile ilgili Kuran ayetleri sayfalara yazılı şekilde Hz. Aişe'nin evindeydi. Peygamber'in vefatından sonra odaya giren aç bir keçi bu ayetleri yemiştir. Böylece keçi bu ayetleri neshetmiştir, yani hükmünü kaldırmıştır. (Nasih-mensuh konusunu bir önceki bölümde işledik. Bu konu, o bölüm için çok önemli bir delildir. Bu hikayeyi İbni Mace Nikah 36 veya Hanbel 5/131, 132, 183 ve 6/269'da bulabilirsiniz.) Peygamber'in vefatından sonra; hem tamamlanmış, hem ezbere bilinen Kuran'ın bir ayeti hem de keçinin yemesi suretiyle nasıl ortadan kalkar? Geleneksel İslam'a göre "büyük alim" olan İbni Kuteybe, konuya şu cümlesiyle giriş yaparak açıklık getirir: "Keçi mübarek bir hayvandır." Devamında ise bu "alim", keçinin faziletlerini açıklar ki konu iyice anlaşılsın. Sonra da şu ilginç cümlesiyle konuyu bağlar: "Ad ve Semud kavimlerini ortadan kaldıran Allah, bir ayetini keçiye yedirerek kaldıramaz mı?" Allah'ı inkar eden bu iki kavmi Kuran ayetlerine benzeten İbni Kuteybe; böylece geleneksel, hadisçi, mezhepçi İslamcıların tutarsız yaklaşımlarına iyi bir örnek oluşturmaktadır. Türkçe'ye "Hadis Müdafası" diye çevrilen, orijinal ismi "Tevilu Muhteliful Hadis" olan İbni Kuteybe'nin kitabını okumanızı şiddetle tavsiye ediyoruz. Okuyun ki Kuran'ın yeterliliğini, geleneksel İslamcıların yaklaşımlarını daha iyi anlayın. Hadis kitaplarının, bizim kanaatimize göre Hz. Ömer'e iftira olan bir hadisiyse şöyledir:

İleride bazı kişiler çıkacak ve recm cezasını Kuran'da bulmuyoruz diye recmi inkar edeceklerdir. İşte bu kişiler okun yaydan çıktığı gibi dinden

çıkacaklardır. Eğer halkın "Ömer, Kuran'a ilave yapıyor" demesinden korkmasam, bu recm ayetini Kuran'a yazardım.

Buhari 93/21; Müslim Hudud 8/143;, Ebu Davud 41/1

Bizce bu hadis bile tek başına Buhari, Müslim ve Ebu Davud'un güvenilmeyecek kitaplar olduğunun anlaşılması için yeterlidir. Böylece en sahihleri, en doğruları böyle olan hadis kitapları bile bir kenara atılıyorsa; diğer hadis kitapları ve hadislere dayanan tefsir, ilmihal kitabı gibi kitapların da tereddütsüz bir kenara atılmaları gerektiği anlaşılır. Görüldüğü gibi bu recm hadisleri hem dine, hem Peygamber'e, hem Ömer'e iftiralardır. Bu hadislerin mantığına göre Hz. Ömer Allah'tan çok halktan korkuyordu. Demek Hz. Ömer halktan değil de Allah'tan korkmuş olsaydı; keçinin yiyerek yok ettiği recm ayeti, hadis kitapları yerine Kuran'da olacaktı! (Lütfen 11. bölümü bir daha okuyun ve Hz. Ömer'in Ebu Hureyre ve diğer uydurucular karşı tavrını, Kuran'a sahip çıkışını bir daha gözden geçirip Hz. Ömer'e yapılan bu iftiranın yalanlığını kavrayın.)

ZİNA YAPAN MAYMUNLARIN TAŞLANMASI

Bu uydurmalarla yetinmeyenler, maymunların da zina eden bir maymunu yakalayarak taşladıklarını ve sahabelerden birisinin de maymunu recm etme olayına katılarak maymunu öldürdüğünü anlatırlar. Recmin ne kadar mantıklı olduğu, maymunların bile bunu uyguladığı, fakat bazı insanların bunun yerindeliğini anlayamadığı mesajını veren bu hadisi kimin naklettiğini tahmin edebilir misiniz? Evet, bu, bir hadisini bile inkar edenin kafir olacağı söylenen, en doğru hadis kitabının yazarı olan (diğerlerini siz düşünün) Buhari'nin 63/27'de geçen hadisidir.

Kurtubi'nin bir izahında ise Ahzab Suresi'nin sonunda recm ayetinin eksik olduğu; Hz. Osman'ın döneminde bunun yazılmadığı söylenir. Bu izahta da, Kuran'da mevcut olmayan, fakat bazılarınca sürdürülmek istenen recm geleneğine dayanak yaratma endişesinin, nasıl Kuran'a iftiralar atmaya kadar uzanmış olduğunu gözlemliyoruz.

MEZHEPÇİLER LÜTFEN BUNU DÜŞÜNSÜNLER

Görüldüğü gibi bir sürü çelişkili ve mantıksız izah, sırf recm geleneğinin yerleşmesi için uydurulmuş ve Kuran'ın açık hükmü olan 24- Nur suresi 2. ayetin de hükmü kaldırılmaya (neshedilmeye) çalışılmıştır. Bir rivayete göre Hz. Ömer döneminde Kuran'da recm yoktu, öbür rivayette ise Hz. Osman döneminde Kuran'a yazılmadı denir. Başka bir rivayette ayet keçi yüzünden ortadan kalkar. Diğer yandan maymunların recminden ve sahabelerin buna katıldığı komedisinden bahsedilir. Üstelik Kuran'daki açık hüküm yok sayılır. Neresine el atılırsa mantıksızlık ve çelişki olan bu konu, geleneksel mezhepçi yaklaşımın kurucularının sıkışınca nasıl Kuran-ı Kerim'e iftiralar attıklarını da göstermektedir. Oysa birçok mezhepçi; hem Kuran'ın, hem hadislerin doğruluğunu, hem de kelimesi kelimesine kabul ettiklerini söylemektedirler. Kuran'ın hepsinin günümüze ulaştığını, aksi izahlı hadis kitaplarını tamamen doğru kabul ederken, kabul etmek gibi bir çelişkiyi fark edememektedirler. Bu kabulü yapan mezhepçilerin çoğunun, ne yazık ki kendi gelenek ve inançlarından habersiz oluşları büyük bir sorundur. Kuran'a göre Kuran yeterlidir ve dinin tek kaynağıdır. En sahih hadis kitaplarına ve mezheplere göreyse Kuran eksiktir; "aç ve mübarek" bir keçi Kuran'ı yiyip eksiltmiştir! Lütfen, mezhepleri benimseyen ve bu konudan habersiz çoğunluğun içindeyseniz, bu konuyu iyice araştırın. Çünkü ilmihal kitapları bu konuyu örtbas etmekte; şeyhler, hocalar, din bilgini diye sunulanlar milletin kafası karışır diye bu konuya hiç girmemektedirler. Eğer bu konu araştırılırsa; çok güvenilen mezheplerin, hadis kitaplarının nasıl kendilerini haklı çıkartmak için Kuran'ı eksik saymaktan geri durmadıkları ve tüm bu, Kuran'ın zihniyetine aykırı izahları uydurduklarını göreceksiniz. Mezhepleri ve hadislerin dindeki otoritesini kabulle, hiç bilmeden, birçok kişi bu izahları da kabul etmiş olmaktadır. Çünkü bu izahlar mezheplerin ve "en doğru" hadis kitaplarının bir parçasıdır. Oysa Kuran, apaçık bir şekilde din adına tüm detayları vermektedir. Bizi, "Fırkalara bölünmeyin" diye mezhepçilikten alıkoymaktadır. Mezheplerse "Recm, nohut büyüklüğünde çakıl taşları ile olur. Kadın bir çukura gömülür, erkek ise ayakta taşlanır (Dört Mezhebin Fıkıh Kitabı

7/97), tipi Kuran'a aykırı ve korkunç açıklamalarla vahşeti, yavaş yavaş öldürmeyi, Kuran'la çelişkiyi telkin etmektedirler.

KURAN'I BOHÇADAN ÇIKARALIM

Ne yazık ki yıllarca mezhepçilik övüldü. Mezheplere karşı çıkmak sapıklık olarak gösterildi. "Mezhepsiz" kelimesi dilimize bir hakaret unsuru olarak girdi. Kuran, evimizde, bohçalar içinde ve yüksek bir yerde asılı olarak bulundu. Kuran, ölülerin arkasından okundu ama Kuran'ın dirilerin hayatına yön vermesine izin verilmedi. Buna izni vermeyen mezhepçiler, dini ancak üç-beş kişinin anladığını, bizimse, onlardan ve onların kitaplarından dini öğrenmemiz gerektiğini söylediler. Allah'ın kitabından dini anlamak gibi büyük bir cürete kalkışırsak çarpılacağımız anlatıldı. Bu çabaya ne gerek vardı ki! Mezhep imamları dini anlatmıştı! Bu mantıkla ne mühendisler, ne profesörler bile uyutuldu. Çünkü bu anlatımda akıl yok, taklit vardı. Esas olan taklit olunca; profesörle, mühendisle, en cahil bir oldu. Çünkü akıl, ilim hiç kullanılmayacaktı ki. Onu, kullanması gerekli olan mezhep imamları, hadis imamları kullanmıştı! İnşallah, onların akıllarını ne kadar kullandıkları ve sadece Kuran'a sarılmanın önemi bu recm örneği ile anlaşılmıştır.

Allah pisliği aklını kullanmayanlar üzerine bırakır.

10-Yunus Suresi 100

Andolsun size, içinde öğüt bulunan bir Kitap indirdik. Yine de akıllanmayacak mısınız?

21-Enbiya Suresi 10

27. BÖLÜM

,,,

ELÇİYE (RESULE, PEYGAMBERE) İTAAT NE DEMEKTİR?

Kuran'da anlatılan İslam'a karşı delil getirme çabasında olan mezhepçi İslamcılar "Allah'a ve resulüne itaat edin" şeklindeki ayetleri gösterip; Kuran'da "Allah'a ve resulüne uymamız söyleniyor. Kuran'a uymak Allah'a uymaktır, hadislere uymak Peygamber'e uymaktır" demektedirler. Söz konusu ayetlerde Peygamberimiz hep "resul" kelimesi ile anlatılmaktadır. Kuran'da geçen "resul" kelimesinin tam karşılığı "elçi" kelimesidir. ("Peygamber" Farsça kökenli bir kelimedir ve Kuran'da geçmez. Kuran çevirilerinde elçi manasına gelen Arapça "resul" kelimesi "resul" veya "Peygamber" diye de çevrilir.) Bu kelime hem "Allah'ın elçisi", hem de "herhangi bir elçi" manasında kullanılır. "Resul" diye geçen kelimeyi "elçi" diye çevirmek tam doğru bir çeviri olmaktadır. Nitekim birçok çeviri de böyledir:

Kim Allah'a ve elçisine itaat ederse ve Allah'tan korkup sakınırsa işte kurtuluşa ve mutluluğa erenler bunlardır.

24-Nur Suresi 52

Allah'a ve elçisine itaat edin ki merhamet olunasınız.

3-Ali Imran Suresi 132

"ELÇİ" KELİMESİNİN KULLANILMASI HER ŞEYİ AÇIKLIYOR

Belli bir yaşın üzerindeki kişilerin çoğu "resul" kelimesinin manasını ve kullanılış tarzını bilirler, fakat genç neslin "resul" kelimesinin manasını bilememesi ihtimaline karşı yukarıdaki açıklamayı yaptık. (Kuran çevirilerinin yeni neslin anlayabileceği tarza adapte olması, Osmanlıca ve az anlaşılan kelimelerden arındırılması gerektiği ayrı bir yazı konusu olduğu için bu konulara burada değinmeyeceğiz.) Yukarıdaki ayetlerde "resul" kelimesinin "elçi" manasında olduğunu iyice anlamak, ayetin manasını da tam kavramayı sağlar.

Biz Peygamberimiz Hz. Muhammed'e niye uyarız? Çünkü o, Allah'ın elçisidir. Yani Allah'ın mesajını alıp da getiren kişidir. Elçinin mesajı, Allah'ın gönderdiği mesajdır. O mesaja uyulunca hem Allah'a, hem de o mesajı getiren elçiye uyulmuş olur. Aynı zamanda mesajın kendisine (Kuran'a) uyulduğunu söylersek, bu da doğru olur. Hz. Muhammed'e "elçi" denmesinin sebebi, kendisinin olmayan mesajı taşımasıdır. Yani Allah, "resul" (elçi) kelimesiyle; Hz. Muhammed'in, kendisinin olmayan mesajı taşıyan kişi olduğunu vurgulamaktadır. İnsanlara, elçiyi devreden çıkartıp Allah'a varmanız mümkün değildir, dersini vermektedir. İtaat edilmesi emredilen kişi olan elçi, kendisi namına değil, göndericisi (Allah) namına konuşmaktadır. Bu yüzden "Ona (elçiye) itaat, gönderene (Allah'a) itaattir" mantığı, Kuran'ın bu ayetleriyle verilmektedir. Allah'ın elçi yollaması, bizle irtibat kurmak için seçtiği yegane yoldur. Elçi mesajı insanlara ileteceği, O'na davet edeceği için elçiye itaat onu gönderene (Allah'a) itaat olacaktır.

Elçiye itaat eden Allah'a itaat etmiş olur.

4-Nisa Suresi 80

İnsanlar, Allah'ın mesajı Kuran'ı, Hz. Muhammed'in (elçinin) ağzından duydular. Kuran her insana ayrı ayrı vahiy edilmedi ki! Peygamberimiz'in getirdiği mesaja uymayan birçok insan "Bu insan sözüdür" veya "Biz bir insana mı uyacağız" şeklinde Peygamberimiz'e karşı çıkmışlardır. Oysa Allah "Allah'a ve elçisine itaat edin" ayetleriyle; Hz. Muhammed'e, elçiliği yüzünden, o mesajın gerçek sahibi Allah olması yüzünden uyulacağını

göstermektedir. Yani Allah, "Allah ve elçisine itaat edin" ayetleriyle, gerçek anlamda uyulanın bir tek Allah olduğunu göstermektedir, bu da 4-Nisa Suresi 80. ayette bir daha anlaşılmaktadır. Yoksa, Allah Kuran ile hükümler koydu, Peygamber hadislerle ilave hükümler getirdi, Allah ve elçiye itaatten kasıt iki tane din oluşturucunun oluşturduklarına uymaktır; şeklinde ayetleri açıklamak, dinimizi, Allah ve Peygamber ortak yapımına çevirmek olur. Mezhepçi bir din anlayışını benimseyenlerin bu hatasını, birçok eserde görebiliriz: "Peygamberimiz dinimizde hüküm koyucudur. Haram ve helali tespit eder" [Ali Osman Koçkuzu, Rivayet İlimlerinde Haberi Vahitlerin İtikat ve Teşri Yönlerinden Değeri, s. 108]. Oysa Kuran'da Allah dışında hüküm koyucu aranmaması söylenir:

Allah size kitabı detaylandırılmış bir halde indirmişken Allah'ın dışında bir hüküm koyucu mu arayayım?

6-Enam Suresi 114

"MUHAMMED" İSMİNİN KURAN'DA KULLANILIŞ TARZI

Diğer bir ilginç nokta da Kuran'da, Peygamberimiz'in ismi olan "Muhammed"in geçtiği 4 ayetten 3'ünde de "Muhammed'in elçi olduğu"nun vurgulanmasıdır:

Muhammed yalnızca bir elçidir.

3-Ali İmran Suresi 144

Muhammed Allah'ın elçisi ve Peygamberler'in sonuncusudur.

33-Ahzab Suresi 40

Muhammed Allah'ın elçisidir.

49-Fetih Suresi 29

Kuran'da "Muhammed" isminin geçip elçiliğin vurgulanmadığı tek ayette ise "Muhammed'e indirilene inanılması" yani Kuran'a inanılması gerektiği söylenir:

İman edip, salih işler yapanlar ve Muhammed'e indirilene -ki, O Rableri'nden bir gerçektir- iman edenlerin kötülüklerini örtüp bağışlamış, durumlarını düzeltmiştir.

47-Muhammed Suresi 2

Peygamberimiz'in Muhammed ile aynı köke sahip "Ahmed" ismiyle (veya sıfatıyla) geçtiği tek ayette ise "Ahmed'in elçiliği" vurgulanır:

Hani Meryem oğlu İsa da "Ey İsrailoğulları, ben sizin için Allah'ın elçisiyim. Benden önceki Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonraki ismi Ahmed (övülmüş, öven) olan bir elçinin de müjdeleyicisiyim" demişti.

61-Saff Suresi 6

Daha evvel gördüğümüz gibi Kuran'da hiçbir yerde "Allah'a ve Muhammed'e itaat edin" diye bir ifade bulunmaz. Kuran'da sürekli "Allah'a ve elçisine itaat edin" şeklinde bir ifadenin geçmesi; Hz. Muhammed'e, ancak elçilik vazifesinden dolayı itaat edilmesi gerektiğini hatırlatmaktadır. "Muhammed" isminin geçtiği tüm ayetlerde (biri hariç) elçiliğinin vurgulanması, tek istisna ayette ise "Muhammed'e indirilene (Kuran'a) uyulması gerektiği"nin söylenmesi, tüm yanlış anlamalara kapıları kapatmıştır.

PEYGAMBER SADECE KURAN'LA EVRENSEL HÜKÜMLER GETİRİRDİ

Peygamber sadece Kuran'la evrensel hükümler getirirdi. Peygamber'e Kuran ayetleri gelmediğinde ise Peygamber'in bir şeyler uydurmasını istediler. Oysa bunun mümkün olmadığı, Peygamber'in sadece vahye uyduğu, aşağıdaki ayetlerden anlaşılır:

De ki: Ben sizi yalnızca vahiy ile uyarıp korkutuyorum.

21-Enbiya Suresi 45

Onlara bir ayet getirmediğin zaman, "Şuradan buradan derleseydin ya" derler. De ki: "Ben sadece Rabbim'den bana vahiy edilene

uyuyorum. Bu, Rabbiniz'den olan kavrama yeteneğidir, iman edecek bir toplum için doğruya iletilme ve rahmettir."

7-Araf Suresi 203

Allah, birçok ayette Kuran'ı indirdiğini, Kuran'ı vahyettiğini söyler. Aşağıdaki ayette göreceğiniz gibi Peygamber'in resullük (elçilik) vazifesinin temeli Kuran'ın tebliğ edilmesidir. Eğer Peygamberimiz bunu yapmasaydı, elçilik vazifesini yapmamış olacaktı. Elçinin vazifesi Allah'ın indirdiğini tebliğ etmek ise, elçiye itaat de Allah'ın indirdiğine itaat olacaktır.

Ey elçi! Rabbin'den sana indirileni tebliğ et. Eğer yapmayacak olursan elçiliğini tebliğ etmemiş olursun.

5-Maide Suresi 67

De ki: "Sizi ve kime ulaşırsa kendisiyle uyarmam için bana bu Kuran vahyedildi."

6-Enam Suresi 19

HZ. İBRAHİM'İN HADİSLERİ NEREDE?

Kashif Ahmed Shehzada, Allah'a ve elçiye itaatten kastın; Allah'ın elçisiyle gönderdiği mesaj olan Kuran'a uymak olduğunu söyler ve Kuran'da aktarıldığı gibi Peygamberimiz'in bizim için örnek olduğunu, fakat Peygamberimiz'e dair bilgiler için de tek geçerli ve yeterli kaynağın Kuran olduğunu söyler. Shehzada, Mümtehine Suresi 4. ayeti örnek göstererek şöyle der: "Aşağıdaki ayet, Hz. İbrahim'in örneğini geleneklerin ve ona atfedilen sözlerin arasından seçeceğimizi mi söylüyor? Hayır, bu ayet öyle söylemiyor. Ayette anlatılmak istenen Hz. İbrahim'in davranışının ve tavrının, Kuran'da açıklanan şeklinin inananlar için örnek olduğu ve inananların onun örneğinde olduğu gibi hareket etmeleri gerektiğiydi." (Kashif Ahmed Shehzada, Dinin Kaynağı Olarak Kuran Yeter Mi?).

İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır.

60-Mümtehine Suresi 4

Eğer Peygamberimiz'i örnek almaktan kastın, hadislere ve Peygamber'in kavminin geleneklerine uymak olduğu söylenirse; o zaman İbrahim Peygamber'i örnek almamızı söyleyen ayete göre, İbrahim Peygamber'in kavminin geleneklerini öğrenmemiz ve İbrahim Peygamber'in hadislerini de bulmamız gerekmektedir. Oysa durum Shehzada'nin dediği gibidir. Peygamberimiz'in de, İbrahim Peygamber'in de davranış şekilleri Kuran'da anlatılır ve örnek almamız istenen bu davranışlardır.

Peygamber'in vahiy olan Kuran dışında Allah'a karşı bir şeyler uydurması için çabalar daha Peygamber hayattayken başlamıştır. Peygamberimiz hayattayken buna engel olmuştur, fakat Peygamber'in vefatından sonra, hele bir de dört halife dönemi de geçince, Peygamber'in döneminde başlayan vahiy dışında uydurmalar oluşturma çabaları ne yazık ki gördüğümüz kötü sonuçları doğurmuştur.

Onlar neredeyse sana vahyettiğimizden başkasını bize karşı uydurman için seni fitneye düşüreceklerdi.

17-İsra Suresi 73

KURAN AYETLERİNDE ANLATILANLARA UYMAK ELÇİYE UYMAKTIR

Kuran Allah'ın kitabıdır, fakat insanlar onu Hz. Muhammed'in (elçinin) sözü olarak, onun ağzından duydular. Kuran'ın aşağıdaki ayetlerinde geçen ifade tarzları, bu mantığı daha iyi kavramamızı sağlamaktadırlar:

Allah ve elçisinden kendileriyle antlaşma yapmış olduğunuz müşriklere bir ültimatomdur bu.

9-Tevbe Suresi 1

Bir de Allah ve elçisinden insanlara Büyük Hac Günü bir duyuru var.

9-Tevbe Suresi 3

Görüldüğü gibi, Allah'ın kendisinden ve elçisinden ültimatom olduğunu, duyuru olduğunu söyledikleri aynı zamanda Kuran ayetleridir. Aynı mantığı

Kuran'ın başka yerlerinde de görebiliriz. Örneğin; 4-Nisa Suresi 13. ayete kadar miras ile ilgili hükümler anlatılır, 13. ve 14. ayet ise şöyledir:

13- Bunlar Allah'ın sınırlandır. Kim Allah'a ve elçisine itaat ederse, onu altından ırmaklar akan ebedi kalacakları cennetlere sokar. İşte büyük kurtuluş ve mutluluk budur.

14- Kim Allah'a ve elçisine isyan eder ve O'nun sınırlarını aşarsa, onu da içinde ebedi kalacağı ateşe sokar. Onun için alçaltıcı bir azap vardır.

4-Nisa Suresi 13,14

Allah 13. ayete kadar hükümlerini anlatırken, 13. ve 14. ayetlerde bunlara uymak; Allah'a ve elçisine uymak olarak gösterilmektedir. Ne yazık ki Kuran'ı iyice araştırmadan, iyice düşünmeden, ayetleri sırf kendi fikirlerini doğru çıkartmak için çekiştirenler, bu ayetleri görmezlikten gelmiş ve ileri sürdükleri fikirlerle dini, Allah ve Peygamber ortak yapımı bir şirkete; Peygamber'i, Allah'ın hükümlerine hüküm katan, Allah'ın hükümlerini gerektiğinde nesh eden (silen) bir şahsa dönüştürmüşlerdir. İçine düştükleri bu çelişkiyi fark eden bazı mezhepçiler açmazlarını kapamak için daha da vahim bir iddiaya kalkışmışlardır. Bu iddiaya göre Peygamber'in mevcut hadis kitaplarındaki hadisleri de vahiy neticesidir. Daha önceki bölümlerden hadislerin Kuran'la, mantıkla, kendi aralarında, bilimle, insafla çeliştiklerini görenler bu iddianın korkunçluğunu anlarlar. Bu iddia ile Peygamber'e atılan iftiralar, Allah'a iftiralar atmaya dönüştürülmüş olur. Yine bundan önceki bölümlerde gördüğümüz gibi Peygamber bir tek Kuran'ı yazdırmıştır. Madem Kuran dışında uyulması gereken kaynaklar, vahiyler vardı; o zaman Peygamber onları neden yazdırmadı? Aşağıdaki ayete göre Peygamber'in uyduğu vahiy Kuran'dır. Din düşmanlarının değişmesini istedikleri de Kuran'dır. Kuran dışında dini kaynaklar olsa Peygamber de onlara uyardı, din düşmanlarıysa onların da değişmesini isterlerdi:

Onlara ayetlerimiz apaçık belgeler olarak okunduğunda bizimle karşılaşmayı ummayanlar derler ki: "Bundan başka bir Kuran getir veya bunu değiştir." De ki: "Benim onu kendiliğimden değiştirmem

asla mümkün değildir. Ben sadece bana vahyedilene uyuyorum. Eğer Rabbim'e isyan edersem büyük günün azabından korkarım."

10-Yunus Suresi 15

PEYGAMBERİN DE HATALARI OLABİLİR

Peygamber Allah'ın vahyi olan Kuran'a uyar. Gündelik hayatta Peygamber'in bazı hatalar yapması bile mümkündür. Kuran'da Peygamber'in hatalarının belirtilmesi, Peygamber'in Kuran dışındaki her sözünü, her hareketini vahiy olarak göstermeye çalışan iddiayı yalanlar.

... İnsanlardan çekinerek Allah'ın açığa vuracağı şeyi içinde saklıyordun. Oysa Allah kendisinden çekinmene daha çok layıktı.

33-Ahzab Suresi 37

Allah seni affetsin, doğru söyleyenler sana açıkça belli oluncaya ve yalancıları da öğreninceye kadar niye onlara beklemeden izin verdin?

9-Tevbe Suresi 43

1- Surat astı ve yüz çevirdi

2- Kendisine o kör geldi diye

3- Nereden biliyorsun belki o temizlenip arınacak

4- Veya öğüt alacaktı da, bu öğüt kendisine fayda verecekti.

5- O kendisini her türlü ihtiyacın üstünde görene gelince

6- Ki sen ona yöneliyorsun

7- Sana ne onun arınmasından

8- Ama koşarak sana gelen var ya

9- Odur içi titreyerek korkan

10- Sen ona aldırmıyorsun

11- Hayır, çünkü o bir öğüttür…

80-Abese Suresi 1-11

Ahzab Suresi'ndeki örnekte, Peygamber'in özel hayattaki bir durumda insanlardan çekinmiş olduğu ve böyle yapmaması gerektiği anlatılır. Tevbe Suresi'nde, Allah uğrunda mücadele ederken Peygamber'in yanlış tutumu, yanlış taktiği gösterilir. Abese Suresi'nde ise inkarcı bir kişiye dini anlatmak uğruna, Peygamber'in kör bir kişiye vakit ayırmadan aynı kişiyi ikna etmek için uğraşına devam etmesi anlatılır. Abese Suresi'nde Peygamber'in bu davranışı düzeltilir ve böyle davranmaması söylenir. Görüldüğü gibi bu üç örnekte; hem Peygamber'in hatalı üç davranışı düzeltilmiştir, hem de Peygamber'in Kuran dışındaki her sözünün vahiy olması gibi saçma bir iddianın zemini yok edilmiştir.

"Peygamber'in sünneti" başlığıyla öyle izahlar yapılmıştır ki; bu izahlara göre Peygamberimiz'in Peygamberlikten önceki durumu bile sünnete delil oluşturmaktadır. Sibai'nin, "Sünnet" kitabı, sayfa 47'de şu izah yapılır: "Peygamberimiz'e dair her ne izah nakledilmiş ve rivayet edilmiş ise; ister Peygamberlik'ten öncesi ile ister Peygamberlik'ten sonrası ile ilgili olsun sünnet kapsamı içindedir." Oysa Kuran'da Peygamberimiz'in Peygamberlikten önceki durumu şöyle anlatılır:

Seni sapmış bulup da doğru yola iletmedi mi?

93-Duha Suresi 7

İşte böylece sana da emrimizden bir ruh vahyettik. Sen kitap nedir, iman nedir bilmezdin.

42-Şura Suresi 52

Ayetlerde, Peygamberimiz'in daha evvel yanlış bir yolda olduğu; kitabı, imanı bilmediği açıkça söylenir. Peygamber'in imanı bilmediği dönem, nasıl olur da örnek olur. Nasıl din diye insanlara takdim edilebilir? Hiç şüphesiz bu iddialar, Kuran'ın yukarıda görülen ayetleri ve daha birçok ayeti ile çelişiktir. (Kitabın bir sonraki bölümünde aynı konuyla ilgili ilave izahlar bulunabilir.) Peygamber'e Kuran'ın bir benzerinin, mislinin verildiğine dair izahlar da Kuran'a ters düşen izahlardır. İnsanların yazdıkları hadis

kitaplarını, Allah'ın kitabı Kuran gibi dinin kaynağı olarak gösterenler, şu ayeti iyice okumalıdırlar:

Kitabı kendi elleriyle yazıp sonra az bir değer karşılığında satmak için "Bu Allah katındandır" diyenlere yazıklar olsun. Vay elleriyle yazdıklarından dolayı onlara, vay kazanmakta olduklarına!

2-Bakara Suresi 79

KURAN'IN BİR BENZERİ YOKTUR

De ki: "And olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kuran'ın bir benzerini getirmek üzere bir araya toplansalar, birbirlerine destek de olsalar, onun bir benzerini yine de meydana getiremezler."

17-İsra Suresi 88

Allah, Kuran'ın bir benzerinin oluşturulamayacağını söylerken; mezhepçi İslamcılar, Peygamber'in hadislerinin de Kuran'ın bir benzeri olduğunu söylerler. (Bakınız: Ebu Davud, Kitabı Sünen, Hadis No: 4604) Madem Peygamber'de bir benzeri var, niye Peygamber onu yazdırıp insanları aydınlatmadı? Yoksa Buhari, Müslim gibi kitapların Kuran'ın bir benzeri olduğunu mu iddia ediyorsunuz? Buraya kadar Buhari ve Müslim'den incelediğimiz hadisler, bu iddianın vahimliğini ortaya koymaya yeter.

Ey Peygamber! Allah'ın sana helal kıldığını eşlerini memnun etmek isteyerek neden haramlaştırıyorsun?

66-Tahrim Suresi 1

Tahrim Suresinin bu ayetine göre, Peygamber'in sadece kendisine bile bir şeyi haramlaştırması mümkün değilken, diğer insanlara ilave haramlar yaptığını söylemek hiçbir şekilde Kuran'la bağdaşmaz. Kuran'ı bir bütün olarak anlamaya yanaşmayan gelenekçi-mezhepçi zihniyet, Kuran'ın tek bir ayetini alır ve Kuran'ın bütünlüğünü hiçe sayarak ayeti düşünmeden çekiştirir.

HİKMET KURAN'DADIR

Nitekim Biz, size aranızdan ayetlerimizi okuyacak, sizi arındıracak, size kitabı ve hikmeti öğretecek ve bilmediklerinizi bildirecek bir elçi gönderdik.

2-Bakara Suresi 151

Kimileri de bu ayetteki "hikmet" kelimesi ile sünnetin, hadislerin kastedildiğini; böylece Kuran'a hadisler ile ilaveler yapılabileceğini söylemişlerdir. Oysa "hikmet" kelimesinin "sünnet" ve "hadis" gibi bir manası olmadığı gibi, bu kelimeyle Kuran dışında bir kaynak oluşturulabileceğine dair bir delil de yoktur. Aksine hikmetin Kuran'da olduğuna dair birçok ayet vardır:

Elif, Lam, Ra. Bunlar, hikmetli kitabın ayetleridir.

10-Yunus Suresi 1

And olsun hikmetli Kuran'a.

36-Yasin Suresi 2

Şüphesiz o (Kuran), bizim katımızda olan ana kitapta mevcuttur. Yüce ve hikmet doludur.

43-Zuhruf Suresi 4

Ayrıca İsra Suresinde 22. ayetten 38. ayete kadar Allah'ın haramları ve emirleri belirtildikten sonra 39. ayette şöyle denilmektedir:

Bunlar, sana Rabbin'in hikmet olarak vahyettikleridir.

17-İsra Suresi 39

İsra Suresi'nin 39. ayetine kadar bahsedilenler (yani Allah'ın hikmet olarak vahyettikleri) şunlardır: **Allah'la beraber başka ilahlar edinmemek** (22. ayet)**. Allah'tan başkasına kulluk etmemek, ana babaya iyi davranmak** (23. ayet)**. Anne babaya gerekli şekilde davranmak** (24. ayet)**. Rabbimiz'in iç dünyamızı bildiği** (25. ayet). **Akrabaya, yoksula, yolda kalmışa hakkını vermek, israf etmemek** (26. ayet)**...**

Görüldüğü gibi, gerek Peygamber'in sünneti adına, gerek hikmet adına Kuran'a müracaat etmeliyiz. Peygamber'in davranış tarzları (sünnet) için de, hikmet için de tek güvenilir kaynağımız Kuran'dır. Allah'ın Kuran'daki sınırları; hem hikmettirler, hem de bunları uygulamak elçiye (Peygamberimiz'e) itaattir. Kuran, Peygamber'in ağzından duyulmuştur. Zaten birçok Kuran ayeti de Peygamber'e "De ki" emriyle başlar. Kuran, Allah'ın elçisi Peygamberimiz Hz. Muhammed'in getirdiği Allah'ın mesajıdır. Peygamber'in tüm çabası da bu mesajın kılavuzluğuyla insanlara rehberlik etmek olmuştur. Bu yüzden aslen Allah'ın olan bu mesaja uymak; hem göndericisi Allah'a, hem getiricisi elçiye uymaktır. Allah'ın dini Kuran'la tamamlanmış olmuyorsa, o zaman Kuran'ın fonksiyonu nedir? Allah neden Kuran ile dini yarım bırakıp, diğer kısmını belirsiz kaynaklara bıraksın? Allah'ın dine ilave etmek istediği şeyler olsaydı; Kuran'ı iki veya üç kat daha kalın yapıp, bu sorunu çözebilirdi. Oysa Kuran, kendisinin detaylı olduğunu söylemektedir. Geçmiş kavimlerin başına gelenleri tekrarla anlatan Kuran, kendi içeriğinin dışında din adına gerekli olan ilave bilgiler olsaydı, onları da içerirdi. Kuran'ı inceleyenler binde bir rastlanma ihtimali olan konularda bile Kuran'ın gerekli izahları yaptığını görürler. Örneğin zorda kalıp kan, leş, domuz eti ve Allah'tan başkası adına kesilen hayvandan başka bir şey bulamayanların, bunları haddi aşmadan yiyebileceği açıklanır ki; bu durum binde bir kişinin başına, hayatında ancak bir kez gelebilecek bir olaydır. Peki, o zaman Kuran'ın gündelik yaşamda sık sık karşımıza çıkacak, her gün uygulanacak bilgileri eksik bıraktığı nasıl düşünülebilir? Kuran bu bilgileri açıklamamışsa, bu detaylar gereksizdir ve dinin bir bölümü veya evrensel şartı değildir.

ELÇİ VE EMİR SAHİBİ, DİNİN SAHİBİ YAPILIRSA

Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, elçiye itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de. Eğer bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız; onu Allah'a ve elçiye arz edin.

4-Nisa Suresi 59

İnsanlar topluluklar halinde yaşarlar. Bu toplu yaşamda; ortak kararı, ortak prensipleri, kimi durumlarda ortak orduyu, savaş ve barış kararı gibi kritik kararları da hayata geçirmek gerekir. Elçi (Hz. Muhammed) kendi döneminde toplumun başı olarak birçok kritik kararı alırdı. Bunlara da uymak gerekirdi, çünkü Hz. Muhammed o dönemde hem elçi, hem de "emir sahibi" (ulul-emr) olarak toplumun başıydı. Ayrıca kendinin altında başka "emir sahipleri" (vali veya ordu komutanları gibi) atarsa, bunlar da yönetimde görev üstlenmiş olurlardı. Peygamber'in vefatından sonra Müslümanlar'ın içlerinden seçecekleri kişi veya kişiler, bu vazifeyi yerine getirebilir ve onlara da itaat gerekir. Fakat bu itaat, hiçbir zaman Allah'ın hükümlerine ilave hükümler yapılması manasına gelmez, ancak düzenin sağlanması gibi fonksiyonları içerir. Çünkü Kuran'dan; Kuran'ın her şeyi açıkladığını, detayları verdiğini ve dinin Kuran'a eşit olduğunu anlıyoruz. Eğer elçiye itaatten ve emir sahiplerine itaatten; ilave farz veya haram yetkisi anlaşılsaydı, ortaya şu mantıksız tablo çıkardı. Yenmesi haram olanları örnek olarak ele alalım, Kuran'da 1- Leş, 2- Kan, 3- Domuz eti, 4- Allah'tan başkası adına kesilen hayvanlar haram kılınmıştır. Elçiye itaatten kasıt, elçinin ilave haramlar getirmesi olsaydı, elçi; 5- Midye, 6- Karides, 7- Eşek eti şeklinde haram listelerini genişletebilirdi. Nitekim mezhepçiler bunu iddia etmektedirler. Peki, o zaman bir dönem Sunni Müslümanlar'ın halife olarak emir sahibi kabul ettikleri Yavuz Sultan Selim; 8- Tavuk, 9- İnek eti, 10- Palamut balığı şeklinde bu listeyi uzatıyor olsaydı ve "Elçiye itaat ayetleriyle, bunları haram kılıyorsanız, emir sahibine itaat ayetiyle de, ben bunları aynı mantıkla, aynı şekilde haram kılıyorum" deseydi, ne derdiniz? "Elçiye itaat edin" anlamındaki ayetlerle, Kuran'ın hükmünün iptal yetkisinin (neshin) Peygamber'e verildiği şeklindeki iddiayı hatırlayalım (25. bölümdeki nasih mensuh konusunu hatırlayın). O zaman biri çıkıp, aynı mantıkla, "Emir sahibi de kendinden evvelki dini hükümleri değiştirebilir" iddiasında bulunur ve emir sahibi "Zinayı, hırsızlığı helal yapıp; namazı orucu kaldırıyorum, bunlar da benim neshlerim (iptal yetkisini kullanmam)" derse, ne diyeceksiniz? Bunun için "emir sahiplerine itaat edin" diyen ayeti çekiştirip, kendini Allah gibi dini hüküm koyucu mertebesine çıkarırsa sonuç ne olur? Eğer "elçiye itaat" ile

elçi ilave helaller, haramlar ve iptaller yapabiliyorsa; o zaman benzer ifadeye sahip ayetle emir sahiplerinin (yöneticilerin) de aynı yetkiye kavuşmaları gerekirdi! Görüldüğü gibi Kuran'ı bir bütün şeklinde kabul etmeden çekiştirmeye kalkmanın sonu felakettir.

ALLAH'A İTAAT = KURAN'A İTAAT = ELÇİ'YE İTAAT

Kuran'ın anlattığı İslam'a inanan her Müslüman, elçiye (Hz. Muhammed'e) itaatin gerekliliğini bilir. Kuran'ın takipçisi Müslümanlar, bu yüzden, Allah'a ve elçisine itaat edilmesini söyleyen ayetlerin kendilerine karşı delil gösterilmesini çok garip karşılarlar ve bu iddiayı yapanların Kuran'ı bilmediğini veya çekiştirdiğini kavrarlar. Kuran'ın takipçisi Müslümanlar'a göre, elçiden bize miras kalan ve elçinin bize miras olarak bırakmaya çalıştığı yegane kaynak Kuran'dır. Kuran yeterlidir, bizi ilgilendiren yegane vahiydir ve Peygamber'in başka bir kaynağı yazdırmaması da Kuran'ı yegane kaynak olarak bıraktığının delilidir. Hadis kitabı diye toplanmış kitaplar ve dini, Kuran ile Kuran'dan kat kat fazla hadisin şirketsel oluşumlarının bir neticesi olarak gösteren mezhepçi kitaplar; Peygamberimiz'e iftiralarla doludurlar. Kuran'ı tek kaynak kabul edip tüm bu kaynakları reddetmek, din adına tek otoriteyi Kuran'a (Allah'ın mesajına) vermek; hem mesajın sahibi Allah'a, hem mesajı getiren elçiye itaat etmek demektir. İnşallah, bu izahlar, Allah'a itaati, Kuran'a itaati ve elçiye itaati ayırıp adeta din adına ayrı ayrı otoriteler varmış gibi gösterenlerin mesajın sahibini, mesajın kendisini ve mesajı getirip duyuran elçiyi birbirlerinden ayırmalarını önler. Mesajın sahibi Allah'la görüşemeyeceğimiz ve mesajı getiren elçi vefat ettiği için bize kalan mesajın kendisi olan Kuran'dır. Mesajla yetinmemiz ve mesaja güvenmemiz, sorunları çözmeye yetecektir.

Kendilerine okunmakta olan kitabı sana indirmemiz onlara yetmiyor mu?

29-Ankebut Suresi 51

28. BÖLÜM

PEYGAMBERİN AŞIRI YÜCELTİLMESİ

Kuran'ın anlattığı dinden uzaklaşılmasında, dinin kutsallarının aşırı yüceltilmesi önemli bir yer tutar. Dinin övdüğü Peygamberler'i aşırı yüceltmek bunun en önemli örneğidir.

O, size melekleri ve Peygamberler'i Rabler edinmenizi emretmez. Siz Müslüman olduktan sonra, size kafir olmayı mı emredecek?

3-Ali İmran Suresi 80

Peygamberler'i dinin mantığına aykırı bir şekilde yüceltenler; "Yoksa sen Hz. İsa'yı sevmiyor musun? Sen Hz. Muhammed'i yok mu sayıyorsun?" tarzındaki sorularıyla, saf dinin ortaya çıkmasına çalışanları yıldırmaya çalışırlar. Kutsala saygısı olan, Peygamberler'i seven birçok saf insansa, ne yazık ki bu sorularla gerilemektedir. Zaten kutsalı aşırı yüceltmenin hedefi de budur: Allah dışındaki ilahların hiçbirini kabul etmeyen dindar kitleye, kendi kutsallarını aşırı yüceltip, zayıf oldukları yerden yaklaşmak suretiyle dini bozmak. Hz. İsa gibi Allah'ın sevgili bir kuluna ilahlık makamının verilmesinin Hıristiyanlık dünyasındaki sonuçları ortadadır. Peygamberimiz'le ilgili uydurmalar ise (bu bölüme kadar gördüğümüz ve ilerideki bölümlerde göreceğimiz gibi), daha çok, Peygamberimiz'e, Allah'ın yanında ikinci bir hüküm oluşturucu sıfatının verilmesiyle olmuştur. Bu yaklaşımla mezhepçi kitleler, Allah'ın vahyi olan Kuran'da olmayan hükümleri, kendi uydurdukları veya yanlış yorumladıkları "hadis" ve "sünnet" adını verdikleri,

Peygamber'e iftiralarla dolu kitaplarda toplamışlardır. Oysa Peygamberimiz'e Kuran'da şunlar söyletilir:

De ki: "Size Allah'ın hazineleri yanımdadır demiyorum, gaybı da (algılanamayanı da) bilmiyorum ve ben size bir meleğim de demiyorum. Ben bana vahyedilenden başkasına uymam."

6-Enam Suresi 50

Görüldüğü gibi Peygamberimiz de aynı bizim gibi vahye, yani Kuran'a uymakla yükümlüdür ve bu vahiy dışında başka bir şeye uymayacağına göre, bu vahiy dışında bir hüküm oluşturması da mümkün değildir. Peygamber'e "sünnet" veya "hadis gibi Kuran'ın belirtmediği başlıklarla hükümler atfedenler, uydurdukları din rağbet görsün diye Peygamberimiz hakkındaki birçok ayete aykırı yargılar ortaya atmışlardır.

PEYGAMBERLERİ YARIŞTIRMA

O'nun elçileri arasında hiçbirini ayırt etmeyiz.

2- Bakara Suresi 285

Kuran'ın bu ayetine göre bizim Peygamberimiz'i, Hz. İbrahim'i, Hz. Musa'yı, Hz. Nuh'u, Hz. İsa'yı yarıştırmamamız gerekir. "Bizim Peygamberimiz en üstündür" dememiz yasaktır. Museviler'in ve Hıristiyanlar'ın düştükleri bu hataya, Kuran'ın bu açık ayetine rağmen ne yazık ki düşülmüştür. Peygamberimiz'in sayesinde tüm insanların yaratıldığı, Peygamberimiz olmasa ne dünya, ne de başka bir mekanın yaratılacağı şeklindeki meşhur uydurma, hadis kılıfıyla insanlara yutturulmuştur. Oysa Kuran'da böyle bir ifade geçmemektedir. Peygamberimiz'in hammaddesinin diğer insanlardan ayrı olup nurdan yaratıldığı, Kuran'da anlatılmayan yüzlerce mucizesinin olduğu, namaz vakitleri için adeta Allah'la pazarlık yaptığı şeklindeki uydurmalar hep Peygamber'i aşırı yüceltme gayretinin neticesidir. Bu yaklaşım sonucunda, Peygamberimiz'e utanç kaynağı olacak şekilde cinsel mucizeler yakıştırılmış, kişileri kötürüm etmek için beddualar ettiği iftiraları ileri sürülmüştür. Tüm bu iftiralar, hep uydurulmuş hadislerle halka sunulmuştur

ki; kutsala karşı gelme korkusunu içinde taşıyan ve dini az bilen halk, bu uydurmaları itirazsız kabullensin. Diğer dinlerin düştüğü hataları Kuran'da okuyup, onları hem eleştirip, hem de aynı hataya düşmek ne acıdır! Diğer bir uydurma hadise göreyse tüm Peygamberler kıyamet günü kendi dertlerine düşmüşken, Peygamberimiz "ümmetim, ümmetim" diyerek ümmetini düşünecektir. Bu uydurma, kaş yapayım derken göz çıkarmanın çok güzel bir örneğidir. Peygamberimiz'i yüceltmek isteyenler, diğer Peygamberler'in bencilliği manasına gelebilecek yukarıdaki hadisi uydurmuşlardır. Bunlar Peygamberimiz'i diğer Peygamberlerle yarıştırmakla kalmamış; 1-Hz. Muhammed, 2-Hz. İbrahim, 3-Hz. Musa, 4-Hz. İsa şeklinde diğer Peygamberler'i de üstünlük sırasına göre dizerek hadlerini iyice aşmışlardır.

Seni sapmış bulup da doğru yola iletmedi mi?

93-Duha Suresi 7

Bu ayete göre Peygamberimiz vahiy gelmeden önce sapmış bir haldedir. Allah'ın gönderdiği vahiy ile düzelmiştir. Allah'ın açıkça söylediği bu gerçeğe Şura Suresi 52. ayette de rastlıyoruz:

İşte böylece sana da emrimizden bir ruh vahyettik. Sen kitap nedir, iman nedir bilmezdin.

42-Şura Suresi 52

Bazı mezhepçiler Peygamberimiz'in vahiy almadan önce de hak bir dine mensup olduğunu söyleyerek ayetlerle açıkça çelişmektedirler. Bu ayetlerin birinden Peygamberimiz'in önceden sapmış olduğu, diğerinden ise imanı, kitabı önceden bilmediğini anlıyoruz. Hak bir dine mensup olan nasıl imanı bilmez, nasıl kitabı bilmez, nasıl sapmış olur? Peygamber'i Kuran'da anlatıldığı gibi değil de kafalarında şekillendirdikleri gibi bulmak isteyenlerin bu çelişkilere düşmeleri hiç de sürpriz değildir. Mezhepçilerin düştükleri çelişkilerden biri de Peygamberimiz'in atalarında hiç putperest olmadığı ve bunun Hz. Adem'e kadar böyle gittiği iddiasıdır. Oysa Kuran'dan, Hz. İbrahim'in babasının putperest olduğunu anlıyoruz. Hz. İbrahim'in Peygamberimiz'in atası olduğunu düşünürsek bu iddia da dayanaksız kalır. Gerçi gelenekçi

zihniyet, "Hz. İbrahim'in babasından kasıt gerçek babası değil, üvey babasıdır veya amcasıdır" şeklinde saptırmalara gitmektedir. Ama Kuran'da açıkça "babası" denmektedir. Bu çekiştirme, gelenekçilerin dini bozucu zihniyeti için bir delil niteliğindedir.

ALLAH'IN PEYGAMBER'E ÖVGÜLERİ

Mezhepçilerin anlamadığı nokta, Peygamberimiz'in tüm bu uyduruk sözde yüceltmelere ihtiyacı olmadığıdır. Kuran'da Allah, Peygamberimiz'i övmekte, onun üstün bir ahlak üzerinde olduğunu söylemektedir. Allah'ın kendisine elçilik görevi vermesi, kitabında kendisini övmesinden daha büyük yüceltme ne olabilir? Vahiy almadan önceki Peygamber'in durumu veya Peygamber'in atalarından birinin putperestliği Peygamber'i küçültmez. Kuran'dan herkesin kendi davranışlarından sorumlu olduğunu anlıyoruz. Ne Peygamber oğlu olan yücelir, ne de kafir babası olan küçülür. Nitekim Hz. İbrahim'in babası da Peygamber babasıydı, ama sapkınlığı Kuran'da geçmektedir. Kişileri soyuna sopuna göre değerlendiren gelenekçi kafa, Peygamberimiz'i de böyle değerlendirmeye kalkmış ve bu konuda uydurma hadisler türetmiştir. Bu uydurmalar Kuran'la, gelenekçilerin bu zihniyeti İslam'la çelişmektedir.

Allah Peygamberimiz'i seçti ve ona büyük bir iyilikte bulundu (4-Nisa Suresi 113). **Onu güzel ve büyük bir ahlak sahibi kıldı** (68-Kalem Suresi 4). **Onu âlemlere rahmet yaptı** (21-Enbiya Suresi 107). **Ve Peygamberimiz'in tüm günahlarını bağışladı** (48-Fetih Suresi 2).

Görüldüğü gibi Kuran'da Peygamberimiz en güzel şekilde övülmektedir. Örneğin Enbiya Suresi 107. ayette, Peygamberimiz'in âlemlere rahmet olduğu söylenmektedir. Eğer tüm âlemlerin Peygamberimiz için yaratıldığı doğru olsaydı, bu da Peygamberimiz'in âlemler için rahmet oluşu gibi söylenebilirdi. Çünkü bu izah, doğru olsaydı, tüm bu izahlardan daha önemli bir bilgi olurdu. Gerçek olsaydı, Kuran, bu daha da önemli olan bilgiyi, hadis gibi Kuran'da belirtilmeyen bir kaynağa elbette bırakmaz, kendisi belirtirdi.

KIL TAPINMACILIĞI

Allah en güzel şekilde Peygamberimiz'i övmüşken, Kuran'ın onay vermeyeceği kıl tapınmacılığı görüntüleri verenler, akılları sıra Peygamberimiz'e saygı göstermektedirler. Camilerde "Peygamber'in sakalı" diye bir sürü beze dolandırılıp sarılmış kılları, büyük bir tören havasında açıp, halka bu kılları öptürenler, bu yazılarımızı okuduklarında elbette rahatsız olacaklardır. Onlara göre bu kıl öptürme törenleri Peygamber sevgisidir, Peygamber'e saygıdır. Ne yazık ki Peygamber'in olduğu iddia edilen kılları, dini bir ibadet havasında insanlara öptürme faaliyeti hâlâ devam etmektedir. Hıristiyanlığı ikonlarından dolayı kınayanlar, benzer hurafeleri dinimize kendileri sokmuşlardır.

Peygamberimiz Kuran'da iki sıfatla anılır. Birincisi "nebi" kelimesidir ve "haber getiren" manasındadır. Kuran'da bu kelime, aynen Farsça'dan dilimize geçen "Peygamber" kelimesi gibi yalnız "Allah'tan haber getiren insanlar" için kullanılmıştır. İkincisiyse "resul" kelimesidir ki Türkçemiz'deki "elçi" kelimesinin karşılığıdır ve Kuran'da Peygamberler en çok bu kelimeyle anlatılırlar. Bu kelime, aynı Türkçe'deki gibi; hem Allah'ın elçileri, hem diğer elçilikler için kullanılır. Peygamberimiz'i ve diğer Peygamberler'i tarif ederken kullanılan bu kelimeler Peygamber'in nebi (haber getirici), resul (elçi) olduğunu gösterir. Yani Peygamber, Allah'tan aldığı mesajı insanlara ileten kişidir, Peygamber kendinden dine % 1 bile bir şey katamaz. O zaman din, Allah ve Peygamber ortak yapımı bir müessese olur. Peygamberimiz'e gelen vahiy Kuran'dır. Bunun dışındaki bir hadis, bir mezhep izahı, birisinin içtihadı için "dinin bir hükmü veya bir bölümüdür" demek; Allah'ın olan dini Allah, Peygamber ortaklığına veya Allah, mezhep imamı, Peygamber ortaklığına çevirmek olur. Kısacası Peygamber'i doğru yere oturtmak, dini doğru kavramanın bir şartıdır. Peygamberimiz aldığı haberi (Kuran'ı) insanlara iletmiştir. Din, bu haberdir. Elçilik (resullük), haber getiricilik (nebilik) bu mesajı (Kuran'ı) insanlara ulaştırmaktır. Allah'ın elçisi olmak çok büyük bir onurdur. Peygamberimiz açısından düşünürsek, bir insanın milyarlarca insana öncülük etmesidir. Ne yazık ki bazıları, Kuran'dan anlaşılan bu Peygamber tarifini yaptığımızda "Siz Peygamber'i çok basit görüyorsunuz"

demektedirler. Ne yazık ki bu davranışlarıyla bundan sonra 29. bölüm'de inceleyeceğimiz Hıristiyanlar'a benzemektedirler. Peygamberler hakkında aşırıya gitmek, sadece bir Peygamber'i Allah'ın oğlu ilan etmekle olmaz. Yalnızca Allah'ın olan dini hükümler oluşturma yetkisi; sünnet, hadis gibi süslü ve sözde Peygambersever tavırlarla Peygamber'e de veriliyorsa, o da dinde bir sapmadır.

GÜDÜLEN SÜRÜ OLMAYALIM

Biz "Peygamber'i aşırı ve Kuran'a aykırı yaklaşımlarla yüceltmeyelim" diye feryat ederken, ne yazık ki birçok tarikatta evliya, şeyh, ulema gibi yaftalar yapıştırılmış adamlar bile putlaştırılmaktadır. Peygamber'in bile aşırı yüceltilmemesi gerekir dedikten sonra, herhalde bunlar için ilave bir açıklamaya gerek yoktur. Bakara suresi 104. ayete değinerek bu konuyu bitirmek istiyoruz. Bakara suresi 104'te: **"Ey iman sahipleri raina (bizi çobanın sürüyü güttüğü gibi güt) demeyin."** denmektedir. Bu ayette Peygamber'e bile "raina" denmesi yasaklanmaktadır. Kuran toplumun sürü, bireyin ise onların güdücüsü olmasını istememektedir. Buna karşın tarikatlardaki uygulamalar ve mezhep bağlılığında birçok zaman sürü psikolojisi hakimdir. Kuran'ın insanı; düşünen, akleden, Allah'ın mesajı Kuran'a sıkı sıkıya sarılan, Peygamber'i canından çok seven fakat Kuran'a aykırı yüceltmeyen, Allah'ın hüküm yetkisini hiçbir kişiye paylaştırmayan insandır.

Müslümanlar'ın görevi Allah'ı, Kuran'ı, Peygamber'i tam yerli yerine oturtmaktır. Allah'ın yetkisinde olan hüküm koymayı, kutsal olanı istismar ederek Peygamber'e verenler, daha sonra uydurdukları hadislerin sahibini Peygamber olarak göstermiş, böylece dini bozmuşlardır. Dini bozmada kullanılan araç Peygamber olunca, Kuran'la ters düşen hadisler uydurulmuş, her şeyin Peygamberimiz için yaratıldığı şeklinde saçma iddialar, Peygamberler'i yarıştırmak gibi haddini bilmezlikler olmuştur. Hiç şüpheniz olmasın ki, nasıl kendisi hakkındaki aşırı izahları görse en çok kızan Hz. İsa olacaksa, Kuran'ın ruhuna aykırı şekilde kendisi hakkında uydurulan hadisleri, Allah'la miraçta pazarlık ettirmeleri görse bunları uyduranları ilk kınayan, bu hadis kitaplarını ilk yakan Peygamberimiz olurdu.

29. BÖLÜM

,,,

HIRİSTİYAN VE MUSEVİLER'DEN İBRET ALMAK

Kuran'da, geçmiş toplulukların hataları ibret almamız için anlatılır. Bu topluluklardan günümüzde de varlığını sürdüren Hıristiyanlık ve Museviliği ele alırsak, içine düşülen hatalardaki benzerliği hemen kavrayabiliriz. Bu ortak temel hatalar; Peygamber ve din adamlarını aşırı yüceltme, Allah'ın kitabı dışında kitaplar oluşturma, Allah'ın dinini mezheplere bölmektir.

Papazların ve mezheplerin din adına matbaaya ve halkların kendi dillerinde ibadet etmelerine karşı çıkmaları, Hıristiyanlık'ta din adına yapılan yobazlığa örnektir. Bir Hıristiyan din adamının şu sözlerinden bunu anlayabiliriz: "Matbaanın bulunmasıyla kitap yayınlarının çoğaldığı ve eğitim-öğretimin geliştiği doğrudur, fakat aynı zamanda fikir ve görüş ayrılıklarının oluştuğu da bir gerçektir. Bunun sonucu olarak insanlar Kilise'nin yerleştirdiği iman ve akideler konusunda düşünmeye ve sorular sormaya başlamışlardır. Din kitaplarını okuyor, anlıyor ve kendi anladıkları dilde ibadet ediyorlar. Bu nedenle kendi kendilerine din adamlarına artık gerek bulunup bulunmadığı sorusunu sormaları söz konusudur. Eğer herkes kendi bildiği dilde ve kendi anladığı şekilde Tanrı'ya ibadet etmeye kalkışacak olursa... Böyle bir durum bizim mensup bulunduğumuz din adamları sınıfının çok zararına olur. Din esaslarının, din adamlarının dışında hiç kimse tarafından bilinmemesi koşul olmalıdır" (Bakınız: İlhan Arsel, Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları: Din Adamları, s. 18). Bu alıntıyı yapan ateist yazar Arsel, bu durumla ilgili haklı tespitler yapmakta, fakat daha sonra bunları

haksız bir şekilde "din adamı" eleştirisinden çıkarıp "din" eleştirisine çevirmektedir. Hıristiyanlık'ta bilimsel gelişimin önünü tıkayan ve geciktiren, mezheplerin savaşlarıyla ortalığı kan gölüne çeviren papazların hegemonyası kaybolur diye matbaaya, kendi dilinde ibadete karşı çıkan, aforoz, endülüjans, engizisyon gibi kurumlarıyla halka kan kusturan, kulların affedilme yetkisinin bile kendisinde olduğunu iddia eden hep Kilise olmuştur.

Dinimizin bağlıları, Hıristiyanlar'ın ve Museviler'in sapmalarını çok iyi tespit eder ve çok mantıklı eleştirirler. Ne yazık ki bu eleştiriyi yapanların birçoğu, İslam dünyasındaki Allah'ın gönderdiği dinden sapmaları eleştirmede aynı basireti gösterememektedirler. Allah'a şükür ki inanç alanını Hıristiyanlık'taki üçleme gibi uydurmalardan iyi bir şekilde koruyabildik. Fakat bu, uygulama alanında "İslam" olarak sunulan "din"in içine birçok uydurmanın sokulduğu gerçeğini görmemezlikten gelmemize sebep olmamalıdır.

Enam Suresi 154, Araf Suresi 145. ayetlerde Tevrat'ın da aynı Kuran gibi detaylandırıldığını görüyoruz. Oysa Yahudiler ellerinde detaylı bir şekilde Tevrat dururken "mişna" (hadis, söz) ve "gamara" (sünnet, pratik) başlıklarıyla, kutsala fatura edilmiş rivayetlerle dinlerine ilaveler yapmışlardır. Görüldüğü gibi Yahudi yobazlığının kendi dinlerini bozarken kullandığı başlıklar bile dinimizin mezhepçileriyle örtüşmektedir. Oysa Yahudiler'e dinleri Tevrat'ta detaylı olarak açıklanmıştır. Kuran'ın izahına göre Yahudiler Tevrat'ta, Hıristiyanlar İncil'de hükümlerini bulurlar. (Bu kitapların orijinalliğini ne ölçüde koruyabildiği, önemli bir konu olsa da, bu kitapta bu konu ele alınmayacaktır.)

Biz indirdik Tevrat'ı, Biz. İyiye ve güzele kılavuz var onda, ışık var. Teslim olmuş Peygamberler, Yahudiler'e onunla hükmederlerdi…

5-Maide Suresi 44

İncil ehli, Allah'ın onda indirdikleriyle hükmetsinler. Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler sapkınlardır.

5-Maide Suresi 47

HIRİSTİYANLIK'TAKİ BABA-OĞUL MESELESİ

Hıristiyanlık'taki en büyük sapma olan Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu olduğu ve üçleme sapmalarını ele alalım. Bugünkü bilinen en eski İncil bile Latince'dir. Hz. İsa'ya indiği dilde bir İncil elde mevcut değildir. Orijinalinde ne olduğunu bilmediğimiz kelimeler Latince'ye "Baba" ve "Oğul" şeklinde çevrilmiştir. Fakat bu Latince tercümelerde bile "Oğul" kelimesi, sadece Hz. İsa için değil, Allah'ın tüm sevgili kulları için kullanılır. Aynı şekilde "Baba" kelimesi de sırf Hz. İsa'nın Baba'sı manasında değil, tüm kulların Baba'sı manasında kullanılır:

45-Siz göklerde olan Babanız'ın Oğulları olasınız.

İncil-Matta 5,45

17-Benim Babam'ın ve sizin Babanız'ın, benim Allah'ımın ve sizin Allah'ınızın yanına çıkıyorum.

İncil-Yuhanna 20,17

Yani mevcut İncil'i şu andaki tercümesiyle eline alan bir kişi bile şu andaki anlatımıyla "Allah'ın oğlu tanrı İsa"yı İncil'de bulamaz. Çünkü bu tabirin tüm insanlar için kullanılması, bu kavramın mecaz bir kavram olduğunu gösterir. Bizim tahminimize göre İncil'in orijinalinde "kul" manasına yakın bir kelime "oğul"; "Yaratıcı" manasına yakın bir kelime de "baba" diye çevrilmiştir. Fakat her şeye rağmen İncil'in her yerinde bu kelime bu tarzda çevrildiği için, kelimenin tüm insanlık için kullanılmış olmasından, ne manayı kastettiği anlaşılabilir. Günümüzdeki İncil çevirilerini incelemek bile tercümelerle Hıristiyanlık'ta ne kadar tahrifat yapılabildiği hakkında fikir sahibi olmamızı sağlayacaktır:

35-İsa kovulmasını haber alır almaz onu aradı ve ona sordu, "<u>İnsanoğlu'na</u> inanıyor musunuz?"

Yeni Amerikan İncil-Yuhanna 9,35

35-İsa kovulduğunu duydu ve onu bulunca şöyle dedi: "<u>İnsanoğlu'na</u> inanıyor musunuz?"

Yeni Uluslararası İncil-Yuhanna 9,35

35-İsa ne olduğunu duyunca adamı buldu ve ona: "Mesih'e inanıyor musunuz?" dedi.

Yaşayan İncil-Yuhanna 9,35

35-İsa kovulduğunu duydu ve onu bulunca şöyle dedi: "Tanrı'nın Oğlu'na inanıyor musunuz?"

Kral James İncil'i-Yuhanna 9,35

Dördüncü tercümedeki Kral James İncil'inde, ilk iki İncil'deki "insanoğlu" lafzının nasıl "Tanrı oğlu" lafzına çevrildiğine dikkat edin. Ayrıca bu "baba" ve "oğul" lafızlarının kullanımında saptırma olduğu Matta'nın şu bölümünden de anlaşılabilir:

9-Yeryüzündeki kimseyi babanız diye çağırmayın, zira Baba'nız birdir, semavi Baba'dır.

İncil-Matta 23,9

BAŞ SORUMLU KİLİSE

Görüldüğü gibi tercümede yeryüzündeki kimseyi "babanız" diye çağırmayın deniyor. Oysa "baba" herkesin biyolojik kan bağı olan babasını çağırdığı isimdir; bu kullanımın Allah dışında kimse için -öz baba için bile- yapılmamasının istenmesi, bu kullanımın günümüzdeki anlamıyla "baba" olmadığını göstermektedir. Daha önce belirttiğimiz gibi, burada kanaatimiz, "Baba" diye tercüme edilen kelimenin orijinalinin Allah'a mahsus "Yaratıcı" veya benzeri bir kelime olduğu, fakat tercümelerle bu kelimenin günümüzdeki "baba" kelimesi şeklinde kaldığıdır. Fakat yine de tercümeler ikinci dereceden suçludur. Çünkü bu kelimelerin tüm insanlar için kullanıldığını gören objektif değerlendirici, bu kelimelerin mecazi olduğu kanaatine rahatlıkla varabilirdi. (Hıristiyanlığın içindeki kimi gruplar bu kanaati paylaşmışlardır.) Bugünkü Katolik ve Ortodoks mezheplerinin yorumcuları, bu kelimelerin tüm insanlar için mecazi manada, Hz. İsa için ise gerçek manasında kullanıldığını söylemişlerdir. Yani Hz. İsa'nın "oğul tanrı" ilan edilmesindeki asıl suçlu Katoliklik, Ortodoksluk tipi mezheplerdir. Bu mezheplerin ve önceki konsüllerin yorumundan ibaret olan bu yaklaşımlara, dini sadece mevcut İnciller'den öğrenmeye çalışan Hıristiyanlarca varılmayacağı

kanısındayız. Yıllarca insanlar Hıristiyanlığı Kilise kurumunun anlatımlarıyla öğrendiler. Dinimiz Hanefi, Şafi gibi Sunni ve diğer Şii mezheplerin anlatımlarıyla nasıl dejenere olmuşsa, Hıristiyanlık da Katolik ve Ortodoks mezheplerin hegemonyasıyla dejenere olmuştur. Hıristiyanlık için durum daha zordur. Çünkü mevcut İnciller'in orijinali yoktur. Oysa Kuran'ın orijinali elde mevcut olduğu için Kuran'a gidip de ilaveleri ve eksiltmeleri düzeltmek; gerçek dinle, uydurulan dini ayırt etmek daha kolaydır.

Tüm bu dejenerasyonlardaki metotları incelediğimizde, Hıristiyanlar'ın kendi mezhepleriyle dejenerasyonunun, dinimizin mezhepler eliyle dejenerasyonuna benzerliğini saptayabiliriz. Mevcut İncil (tercümelerle saptırmalara rağmen) bir kenara bırakılmış ve Kilise kendi yorumunu İncil'in üstüne çıkartmıştır. Kilise'nin burada rahipler topluluğu olduğunu unutmayalım. Hz. İsa'nın öldürülmesi için karar alan da Yahudi haham toplumuydu. Dinimizdeki ilaveleri yapanlar ise dinimizin hadis imamı, mezhep imamı adlı din adamı topluluklarıdır. Biz Hz. İsa'yı öldürmek isteyen hahamların sapkınlığını, Hz. İsa'yı aşırı yücelten Saint Paul gibi din adamlarının sapkınlığını çok iyi anlarız. Ama söz Buhari gibi uydurma hadis toplayıcılarına veya Şafi gibi mezhep imamlarına geldi mi onları aşırı yüceltmekten bir türlü vazgeçmeyiz. Fakat yine de Hıristiyanlar'ın Saint Paul'den, Museviler'in katliamcı hahamlarını savunmaktan neden vazgeçemediklerine çok şaşırırız! Aslında tarih, nüans farklarıyla tekrarlanmakta, geçmiş kavimlerden alınmayan ibretler felaketlerin sebebi olmaktadır. Dine en büyük zararı ise bazı istismarcı hahamlar, rahipler, imamlar diye bilinen din adamları vermektedir.

DİNE EN BÜYÜK ZARARI SAHTEKAR DİN ADAMLARI VERİYOR

Allah'ı bırakıp bilginlerini, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler. Halbuki hepsi de tek Tanrı'ya kulluk etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka Tanrı yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden yücedir.

9-Tevbe Suresi 31

Ey iman sahipleri! Hahamlardan ve rahiplerden birçoğu halkın mallarını uydurma yollarla yerler ve Allah'ın yolundan alıkoyarlar.

9-Tevbe Suresi 34

Ne yazık ki birçok Müslüman bu ayetleri masal gibi dinlemektedir. "Allah bize geçmişteki bu kavimlerin durumunu anlatıyorsa, bunun önemli bir sebebi bizim de aynı yanlışı tekrarlayabilecek olmamızdır" çıkarımı, ne yazık ki yapılmamaktadır. Bugün görüyoruz ki benzer hatalara düşülmüştür. Nasıl Hıristiyanlar'da papazlar yeni dini hükümler oluşturdularsa; İslamiyet'te de imamlar fetva, içtihad, mezhep görüşü başlıklı uydurmalarla, dinde olmayan dini hükümleri icat etmişlerdir. Yani din adamı zümresine, sırf Allah'ın tekelinde olan hüküm koyucu yetkisi verilmiştir. Nasıl Hıristiyanlar Katolik, Protestan, Ortodoks rahiplerini, ruhanilerini her şeye rağmen temize çıkartıyor, onların evliyalık ve üstünlük hikayelerini anlatarak onların Hıristiyanlığı dejenere etmelerini temize çıkartıyorlarsa, bizim imamlarımız da aynı evliyalık, üstünlük, vs. hikayeleriyle temize çıkarılmaktadırlar.

Kilise'nin maddi menfaatler için dini nasıl istismar ettiğini Güney Afrika'lı Nobel ödüllü rahip Desmond Tutu çok güzel anlatmaktadır: "Misyonerken Güney Afrika'ya geldiklerinde toprak bizde, İncil onlardaydı. Sonra bize 'gözlerimizi kapatalım, dua edelim' dediler. Gözlerimizi açtığımızda gördük ki İncil bizde, toprak onlardaydı." Bazı rahipler ve hahamlar, din adına insanların paralarını haksızlıkla nasıl yiyorlarsa; bizim şeyhler, hocalar, mevlidhanlar onlardan aşağı kalmamaktadırlar. Tüm bu manzaralarda hem Museviler, hem Hıristiyanlar, hem de bizim için elbette birçok ibretler vardır. Bu üç din de tüm bu mezhepleri ve mezhep önderlerini kenara itmeden dinlerini gerçek manasıyla kavrayamazlar. Öncelikle tüm mezhep izahları ve tüm ilave Mişnalar, hadis kitapları, falancanın mektupları çöpe atılıp, Allah'ın kitapları tek başına masa üstüne konulup çözüme başlanmalıdır. Kuran'ın orijinali elimizde olduğu için biz bu konuda çok daha rahat çözüm şansına sahibiz. Fakat Musevi ve Hıristiyanların da aynı metotla Allah'ın istediği orijinal dine çok daha fazla yaklaşacakları kanaatindeyiz. Ne yazık ki şu anda din diye anlatılan ne Musevilik'te Tevrat'tır, ne

Hıristiyanlık'ta İncil'dir, ne de bizde Kuran'dır. Mezhepler ve azizlerin, hahamların kitapları ne acıdır ki Allah'ın kitaplarının önüne geçmiştir. Bu üç dinin yobazlıklarının temel sebebi de aynıdır: İnsani olana kutsal kılıfı giydirilmiş ve bunlar gerçek kutsal olan Allah'ın kitabının yanına, hatta önüne konmuştur. Dinlerdeki temel bir istismar mekanizması, kutsal kitaplarda yazılan açık gerçeklerin yorumla, kelimelerin manası kaydırılarak gizlenmesi veya saptırılmasıdır.

Onlar kelimeleri yerlerinden kaydırıyorlar. Öğüt almak için çağrıldıkları şeyden nasiplenmeyi unuttular.

5-Maide Suresi 13

Bunların içlerinden bir grup vardı ki, Allah'ın kelamını işitiyor, onu kavramalarının ardından bile bile tahrif ediyorlardı.

2-Bakara Suresi 75

İNCİL VE TEVRAT'TA PEYGAMBERİMİZ'E İŞARETLER

Hıristiyan ve Museviler'in kendi dinlerindeki tahrifatlarının bir örneği Tevrat ve İncil'de Peygamberimiz'i tarif eden ayetleri yorum ve manipülasyonla değişik şekilde manalandırmaya çalışmalarıdır. Bugün elimizdeki Tevrat ve İncil'de tespit ettiğimiz, Peygamberimiz'e işaret etmesi muhtemel örnek ayetleri inceleyelim:

Ve bütün milletleri sarsacağım ve bütün milletlerin (Himada'sı) gelecek ve bu mabedi şanla şerefle dolduracağım der Orduların Efendisi; benimki gümüş, benimki altın der. Benim bu son evimin şöhreti, ilkinden daha yüksek olacak der İnsanların Efendisi ve bu yerde selam (şalom) vereceğim der Orduların Efendisi.

Tevrat-Haggay 2,7-9

"Himada" kelimesi eski İbranice'de "hmd" kökünden türemiştir. Kuran-ı Kerim'de Hz. İsa'nın kavmine ismi "Ahmed" olan bir Peygamber geleceğini söylediği anlatılır (Bakınız: 61-Saff Suresi 6) "Ahmed" kelimesi

"Muhammed" ismiyle aynı kök yapısına sahiptir ve "övülmüş" anlamına gelmektedir. Böylece Hz. İsa'nın kavmine ismi "Ahmed" olan bir Peygamber gelecek demesiyle, ismi "övülmüş" olan bir Peygamber gelecek demiş olduğu ve Peygamberimiz'in adının manasını söylediği de düşünülebilir. Bu konuda Abdulahad Davud şunları söylemektedir: "Ahmed kelimesi 'Himda' kelimesinin değişmeden kalmış Arapça şeklidir ve aynı manaları içermektedir. Grekçe yazılmış Yuhanna İncil'inde de klasik Grek diline tamamen yabancı olan 'Paracletos' ismi kullanılmıştır. Aslında 'Ahmed, Muhammed' kelimelerinin karşılığı olan 'şanı yüksek, övülmüş, çok hamdeden' manasına da gelen pekiştirilmiş şekildeki 'Periclytos' kelimesinin Hz. İsa tarafından vazedilen Arami lisanındaki 'Himda' ve 'Hemida' kelimesinin Grekçe'ye tercüme edilmiş şekli olması kuvvetle muhtemeldir. Fakat her halükarda bu kelimenin manası Peygamberimiz'in ismiyle aynı manadadır. 'Şalom' kelimesine gelince, bu kelime de 'İslam' kelimesi ile aynı kök ve manalara sahiptir. Her Sami dil alimi 'Şalom' ve 'İslam' kelimelerinin 'barış, teslim olma' manasına gelip aynı kökten türediğini bilir" (Bakınız: Prof. Abdulahad Davud, Tevrat ve İncil'e Göre Hz. Muhammed)

HZ. İSA'DAN SONRA GELİP BİR TEK ALLAH'A ÇAĞIRAN KİM VAR?

15- Eğer beni seviyorsanız, emirlerimi gözetirsiniz.

16- Ben de Baba'ya yalvaracağım ve o size başka bir Paraklit gönderecektir.

İncil-Yuhanna 14, 15-16

7- Bununla beraber ben size gerçeği söylüyorum. Benim gitmem sizin için hayırlıdır. Çünkü ben gitmezsem Paraklit size gelmez. Fakat gidersem onu size gönderirim.

8- Ve o geldiği zaman günah, doğruluk ve hüküm konusunda dünyayı suçlu olduğuna ikna edecektir.

İncil-Yuhanna 16, 7-8

20- Yahya'nın tanıklığı şöyle oldu, açıkça konuştu, inkar etmedi: "Ben Mesih değilim" diye açıkça konuştu.

21- Onlar da kendisine "Öyleyse sen kimsin? Sen İlyas mısın?" diye sordular. O da: "Değilim" dedi.

22- "Sen o Peygamber misin?" Yahya "Hayır" diye cevap verdi.

İncil, Yuhanna 1,20-21

Görüldüğü gibi İncil'de Hz. İsa'dan sonra gelecek biri sürekli müjdelenir. Oysa "Hz. İsa son Peygamber'dir, bir daha Peygamber gelmeyecek" tarzında bir ifade hiçbir yerde geçmemektedir. Yuhanna 1, 20-21'de ise insanların İlyas ve İsa dışında bir Peygamber daha bekledikleri görülüyor. Peki, Hz. İsa'dan sonra gelip, insanlara Allah'ı anlatıp, tanıtan kim vardır? Tarihe baktığımız zaman Peygamberimiz dışında buna uygun tek bir etkili şahsiyet bile yoktur. Tüm bunlara karşın İncil'de Hz. İsa'nın kendinden sonra geleceğini söylediği "Periclytos" kelimesinin manasının Peygamberimiz'in isminin manası ile aynı olması tesadüf olabilir mi? Yuhanna İncil'inde geçen "Periclytos"un Kutsal Ruh (Cebrail) diye açıklanmaya çalışılmasını eleştiren Prof. Dr. Maurice Bucaille bu anlayışı reddederek "Periclytos"tan kastın Hz. İsa'dan sonra gelecek Hz. İsa gibi bir Peygamber olduğunu söyler. Bucaille şöyle demektedir: "Burada öne sürülen insanlara bildirme işi hiçbir surette Kutsal Ruh'un işlerinden olan bir ilhamdan ibaret değildir. Aksine kendisini belirleyen Yunanca kelimedeki yayma kavramı sebebiyle, onun açıkça maddi bir niteliği vardır. Şu halde Yunanca 'akouo' ve 'laleo' fiilleri bir takım maddi işleri ifade ederler ve bu fiiller ancak işitme ve konuşma organlarına sahip bir varlıkla ilgili olabilirler. Dolayısıyla bu fiilleri Kutsal Ruh'a uygulamak mümkün değildir... Öyleyse Yuhanna'nın Periclytos'unda, Hz. İsa gibi işitme ve konuşma kabiliyetlerine sahip olan bir insan görmek, mantığın götürdüğü bir sonuç sayılmalıdır. Yunanca metin bu özellikleri kesin olarak gerektirmektedir. Demek ki Hz. İsa kendisinden sonra Allah'ın yeryüzüne bir başka insan göndereceğini ve Yuhanna'ya göre onun rolünün, bir cümleyle söylemek gerekirse Allah'ın kelamını işiten ve O'nun mesajını insanlara tebliğ eden bir Peygamber'in rolü olacağını haber

vermektedir. Şimdi elimizde mevcut metinde bulunan Kutsal Ruh kelimeleri tamamen kasti olarak sonradan yazılmış bir ilaveden ileri gelmektedir. İlavenin gayesi Hz. İsa'dan sonra bir Peygamber'in geleceğini haber veren bir kelimenin ilk anlamını değiştirmektedir. Çünkü buna inanmak Hz. İsa'nın son olmasını isteyen gelişme halindeki Hıristiyan cemaatlerinin öğrettikleriyle çelişki ortaya çıkarıyordu" (Prof. Dr. Maurice Bucaille, Tevrat, İnciller, Kuran-ı Kerim ve Bilim, s. 127).

YALANCI VE GERÇEK PEYGAMBERLER

Peygamberimiz'in gerçek peygamber mi, sahte peygamber mi olduğunu merak eden Hıristiyanlar; Hz. İsa'nın İncil'deki şu kriterini uygularlarsa gerçeği görebilirler:

Yalancı Peygamberlerden sakının. Onlar size koyun postu içinde yaklaşırlar ama içten yırtıcı kurtlardır. Onları yaşam ürünlerinden tanıyacaksınız. Hiç dikenlerden üzüm, kenpellerden incir toplanır mı? Her iyi ağaç iyi ürün verir. Çürük ağaç ise kötü ürün verir. İyi ağaç kötü ürün vermediği gibi, çürük ağaç da iyi ürün vermez. İyi ürün vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılır. Demek ki onları yaşam ürünlerinden tanıyacaksınız.

İncil- Matta 7,15-20

Görüldüğü gibi Hz. İsa, Peygamberlik iddia edenleri tanımada şu kriteri veriyor: Verilen ürüne bak ve yalancı ile doğru söyleyeni ayırt et. Oysa kendisinden sonra hiç Peygamber gelmeyecek olsaydı Hz. İsa "Benden sonra Peygamber gelmeyecektir, benden sonra kim Peygamberlik iddia ederse o yalancıdır" diyerek, çok kestirme bir şekilde bu sorunu halledebilirdi. Hz. İsa'nın, yalancı ve doğru Peygamber'i ayırt etmede tavsiye ettiği yöntem, tek başına Hz. İsa'dan sonra Peygamber geleceğine yeterli delildir. Hz. İsa'dan sonra Peygamber gelecek olması ise Peygamberimiz Hz. Muhammed'in Peygamberliğine delildir. Çünkü Hz. İsa'dan sonra Allah'a inanan, Allah'a güvenen, Allah'ı seven bir topluluğun oluşması gibi muazzam bir ürünün

alınması; sadece ve sadece Peygamberimiz aracılığıyla sağlanmıştır. Nitekim Kuran'da, Hz. İsa'nın Peygambirimiz'i "Ahmed/övülmüş" şeklinde müjdelediği geçer:

> **Hani Meryem oğlu İsa da "Ey İsrail oğulları, ben sizin için Allah'ın elçisiyim. Benden önceki Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonraki ismi Ahmed (övülmüş, öven) olan bir elçinin de müjdeleyicisiyim" demişti.**
>
> *61-Saff Suresi 6*

Tüm bu açık gerçeklere ve Tevrat'taki, İncil'deki işaretlere rağmen Tevrat ve İncil'in tasdiklediğini hahamlar, papazlar örtbas etmek için, saptırmak için yarışmışlardır. İncil'de tarifi olmayan Katoliklik, Ortodoksluk mezhepleri, Roma'daki Papa veya başpiskopozların görüşleri ne yazık ki halk için Tevrat ve İncil'in görüşlerinden daha önemlidir. Biz bu papalara ve başpiskoposlara; Katolik ve Ortodoks mezheplere çok kızarız. Ama Sunni ve Şii mezheplerinin, hadislerin, mezhep imamlarının sebep olduğu tahrifatın gündeme getirilmesini sevmeyiz. "Hz. İsa Katolik miydi? Yoksa Ortodoks muydu?" diye haklı sorular sorarız. Fakat Peygamberimiz'in Sunni-Hanefi veya Şii-Caferi olup olmadığı tipindeki soruları hiç sevmeyiz! Başkalarında kusur tespit etmedeki başarımızı, kendi kusurlarımızı bulmada da gerçekleştirebilseydik ne güzel olurdu!

30. BÖLÜM

KURAN VE YÖNETİM

Uydurulan dinin kullanıldığı ve çok büyük istismarların yapıldığı alanlardan diğer bir tanesi yönetimdir. Kendi şahsi görüşlerini hakim kılmak isteyenler, Allah'ı ve dini kullanarak insanlığı yönetmeye kalkışmışlardır. Örneğin Kuran'a göre kadın cumhurbaşkanı da, yönetimde etkin bir role sahip de olabilir. Kuran bu konuda bir yasak getirmemişken, geleneksel İslam bu konuda da Kuran'ın getirmediği bir yasağı getirip, insan neslinin yarısı olan kadınları yönetimdeki etkin görevlerden mahrum etmiştir. Ayrıca "Liderler Kureyş'tendir" şeklinde bir uydurma hadisle, insanların tek bir kabileden çıkan insanlar tarafından yönettirilmeye çalışılması da geleneksel İslam'ın uydurmalarından biri olmuştur. Daha ileriki yıllarda, şeyhülislamlara birçok konuda istedikleri gibi siyasi fetvalar verdiren Osmanlı halifeleri de mezhepçi din anlayışının esaslarını uygulatmışlar, mezhepçi yaklaşımdaki kimi izahları kendi tahtlarını sağlamlaştırmak için kullanmışlardır. Ne yazık ki Sunni ve Şii mezhepçi yönetimler ve onların baskıcı idareleri altında "din" adına sayısız istismarlar sergilenmiştir.

YÖNETİMDE TEMEL İLKELER

Kuran'da açıklanmayan hususların insanların inisiyatifine bırakıldığını daha evvel gördük. Bunlar, insanların, akıllarını çalıştırmalarıyla ve Kuran'ın koyduğu temel prensipleri gözetmeleriyle doldurulmalıdır. Fakat şurası

unutulmamalıdır ki insanların bu tercihleri Kuran'ın hükümleri gibi değerlendirilemez. Örneğin belli bir devlet yönetimi veya halifelik gibi uygulamalar, Kuran'ın bir hükmü olarak gösterilemez. Kuran'ın koyduğu hükümler evrenseldir; mekanın ve zamanın değişmesi ile Müslümanlar bu hükümlerden vazgeçemez. Örneğin Kuran'ın bir hükmü olmayan halifelikten vazgeçilebilir, ama Kuran'ın hükmü olan "şura" ve "adalet" gibi yönetimde önemli ilkelerden zamanın ve mekanın değişmesiyle vazgeçilemez. Kuran'da geçen ve yönetimde dikkat etmemiz gereken evrensel bazı ilkeler şunlardır (Bu konuda özellikle şu kitaptan faydalandık: Prof. Dr. Beyza Bilgin, Prof. Dr. Rami Ayas ve diğerleri, İslam Gerçeği):

ŞURA: "Şura" ile, yönetim konusunda ilgili tarafların fikirlerinin alınması ve yürürlükteki yönetimin danışma mekanizmasını kullanması kastedilir.

Onların iş ve yönetimleri aralarında şura iledir.

42-Şura Suresi 38

Allah'tan bir rahmet sayesindedir ki sen onlara yumuşak davrandın. Eğer kaba saba, katı yürekli olsaydın, senin çevrenden kesinlikle dağılır giderlerdi. O halde bağışla onları, af dile onlar için, iş ve yönetim konusunda da onlarla şuraya git.

3-Ali İmran Suresi 159

Ali İmran Suresi'ndeki ayetten göreceğimiz gibi "şura" Peygamberimizin bile uygulaması gereken bir kurumdur. O zaman hiç kimse kendisini şura üstü görüp, insanlara danışmaya ihtiyacı olmadığını, keyfince insanları yönetebileceğini söyleyemez. Ayrıca aynı ayetten "şura"nın yumuşaklıkla, merhametle beraber olduğunu; kaba sabalıkla, katı yüreklilikle beraber olmadığını anlıyoruz. "Şura"nın, bir sistem olarak değerlendirildiğinde, cumhuriyet ve demokrasi sistemine yakın yönleri olduğu düşünülebilir. Şunu da unutmamak gerekir ki Kuran'da "şura"nın şekli ve yöntemi gösterilmemiştir. Bu demektir ki şekil ve yöntem zaman ve şartlara göre belirlenecektir. Kaçınılmaz olan şudur; yönetimin ve birlikte yaşamanın her seviyesinde "şura" esastır.

ADALET: Kuran'ın birçok ayetinden "adalet" ilkesinin önemi anlaşılır. Bu, ikili ilişkilerden yönetime kadar gözetilmesi gereken çok temel Kurani bir ilkedir.

Ey inananlar! Adalet ve dürüstlüğün tanıkları olarak Allah için kollayıp gözetenler olun. Bir topluluğa kininiz, sizi adaletsiz davranmaya asla itmesin. Adaletli olun. Bu korunup sakınanlar için daha uygundur.

5-Maide Suresi 8

Allah sizi din hakkında sizinle savaşmayan ve sizi yurtlarınızdan çıkartmayan kimselere iyilik etmekten, onlara adaletli davranmaktan men etmez. Allah adaleti ayakta tutanları sever.

60-Mümtehine Suresi 8

EMANETİN EHLİNE VERİLMESİ: Kuran emanetlerin ehline verilmesini emreder. En önemli emanetlerden biri ise toplumun yönetim kademelerinde yer almaktır. Demek ki bu kademelere becerikli, dürüst, işini iyi bilen kimselerin getirilmesi, Kuran'ın koyduğu temel ilkeler açısından da gözetilmesi gereken bir sorumluluktur.

Şu bir gerçek ki Allah size emanetleri ehil olanlara vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emrediyor.

4-Nisa Suresi 58

YÖNETİCİLERİN YÖNETİLENLERDEN OLMASI: Müslümanların itaat etmesi gereken yöneticilerin kendi aralarından olması gerektiği de belirtilmiştir. Bunlara "ulul-emr" denilmiştir ki bunlar toplumun yönetiminde emir yetkisini elinde bulunduran kişilerdir. Bunlar Allah'a inanan, Allah sevgi ve korkusunu içinde taşıyan kişiler olursa; tüm toplum bunun hayrını görür. Toplumsal yaşamanın kaçınılmaz olarak bir hiyerarşiyi gerektirdiğini tüm sosyal bilimciler bilir, toplumsal yaşamın kaostan çıkması, toplumsal yönetimin getirdiği bu hiyerarşinin danışma, adalet gibi ilkeleri uygulamasına

ve hiyerarşide yönetme pozisyonunda olanların bu vazifeye uygun kişilerden seçilmelerine bağlıdır.

Ey inananlar! Allah'a itaat edin, Allah'ın elçisine ve sizden olan ulul-emre (yöneticilere) itaat edin.

4-Nisa Suresi 59

DİNDE ZORLAMA YOKTUR

Mezhepçi İslam'ı benimseyenlerin, Kuran'la çeliştikleri noktalardan önemli bir tanesi; dini hükümlerin, baskı ve şiddet kullanılarak uygulatılmasını savunmalarıdır. Oysa bu, Kuran'ın birçok ayetine aykırıdır. Bu tutumu yasaklayan ayetlerden biri şöyledir:

Dinde zorlama yoktur. Gerçek şu ki doğruluk ve sapıklık birbirinden ayrılmıştır.

2-Bakara Suresi 256

Kuran, mezarlıklarda okunan, evin duvarında asılı olup rehber edinilmeyen, sözde saygı gösterilen, fakat mezhep kitaplarının açıklamasıyla anlaşılabileceği iddia edilen bir kalıba sokulmuştur. Kuran'ı bu kalıba sokanlar, Kuran'ın **"Dinde zorlama yoktur"** hükmünü gözardı etmişler; namaz kılmayanlara, oruç tutmayanlara çok şiddetli cezalar öngörmüşlerdir. Din adına sergilenen bu zulümler sonunda bazı kimseler, yanlış adrese giderek bu zulümden kurtulmaya çalışmışlar ve dinsizliğe sığınmışlardır. Böylece "din" adına yapılan zulüm de dinsizlik adına yapılan zulüm de insanların yaratılışına aykırı yollara götürmektedir. Kuran'ın ortaya koyduğu din, bu iki zulüm yolundan da kurtuluşun reçetesidir.

PADİŞAHLIK SİSTEMİ KURAN'LA UYUŞMAZ

Kuran yönetim için önemli olan şura, adalet, dinde zorlamanın olmaması, emanetin ehline verilmesi gibi temel ilkeleri belirlemiş; birçok hususu ise kişilerin insafına ve zekasına bırakmıştır. Bu açıdan olaya baktığımızda

dünyadaki krallık, padişahlık gibi rejimlerin Kuran'a uygun olmadığını anlarız. Çünkü Kuran emanetin ehline verilmesini ister, bu da devletin yönetiminin en becerikli kişilere verilmesini gerektirir (kadın erkek ayrımı yapılmadan). Oysa padişahlık, krallık gibi sistemlerde yönetim en becerikli ve ehil olana değil, falancanın en büyük erkek evladına veya bir yakınına verilir. Ne yazık ki dine referans vermeyen birçok yönetim, **"Dinde zorlama yoktur"** ayetine, kadınlarla erkeklerin birbirinin elbisesi olduğunu söyleyen ayete, yönetimde danışmayı ve emanetlerin ehline verilmesini söyleyen ayetlere; İslam adına insanları yönetmeye kalkışmış birçok yönetimden daha çok uymuştur.

Kuran'ın hükümleri ne Sunni şeriatına eşitlenebilir, ne de halifelik diye bir müessese Kuran'da geçer. Bugün insanların "şeriat" denildiğinde anladıkları Kuran'ın anlattığı İslam'dan çok Sunniliktir. "Şeriat" kelimesi "yol, tarz, metot" gibi manalara gelir ve Kuran'da hiçbir zaman için dinimizin adı olarak kullanılmaz. Kuran'a göre dinimizin adı "İslam"dır. İslam dışındaki Şeriat, Sunnilik, Hanefilik, Şiilik, Şafilik, Alevilik tanımlarının inancımıza karşılık kullanılması dinimizden sapmalardır. (Müslüman kelimesi İslam ile aynı kökten gelir ve İslam olan kişi manasında olduğu için aynı İslam gibi doğru bir kullanımdır.) Dinimizin sahibi bir tek Allah, kaynağı bir tek Kuran, Peygamber'i bir tek Hz. Muhammed, ismi ise bir tek İslam'dır.

MEZHEPLERİN SAHTE YUMUŞAK YÜZÜ

Kendi hegemonyalarını sürdürmek ve kadın sömürülerine devam etmek isteyenler, geleneklerini uygulamakta erdem görüp akılcı düşünceden korkanlar, ne yazık ki Kuran'a dayalı İslamiyet'in en büyük düşmanlarıdırlar. Kuran'a göre İslam'ı anlatanlara, ateistlerin göstermediği düşmanlığı, bu kesim sergilemektedir. Bunun sebebi basittir: Kuran'a göre İslam, bu kesimin sömürü aracı olarak kullandıkları "din"in sundukları gibi olmadığını; yönetim şekillerini, kadına bakışlarını, baskıcı idare biçimlerini Kuran'a göre değil örflerine, heva ve heveslerine, Arap geleneklerine göre oluşturduklarını göstermektedir. Bu kesim, sömürü araçları olan "din" ellerinden alınınca,

bunu alanlara "yahudi, mason, sapık, ajan" gibi sözlü ve fiili saldırılarda bulunmakta ve güneşi balçıkla sıvamaya çalışmaktadır.

Bugün biz Sunni mezheplerin sahte yumuşak yüzüyle muhatabız. Ortamları müsait olursa gerçek yüzünü de görürüz, merak etmeyin. Sunni düşünce tam anlamıyla iktidara gelse, yönetimi ele alsa ne yapacağını merak mı ediyorsunuz? O zaman bir Afganistan'a bakın, bunun örneğini göreceksiniz. Sunni mezheplerde; haremlik selamlığın da, peçenin de, kadının toplumdan tamamen soyutlanıp köleleştirilmesinin de, müziğin ve resmin yasaklanmasının da dayandırılabileceği izahlar vardır. Afganlılar kafalarından yeni mezhep uydurmadılar. Sunniliği uyguluyorlar.

Hanefi mezhebine göre namaz kılmayan, kılmaya başlayana kadar dövülür, diğer üç Sunni mezhepte namaza başlamayı reddederse öldürülür. Sunniliğin İslam görüşüyle çelişenlerin, örneğin Kuran'a dayalı İslam'ı savunanların akıbeti Sunni mezheplerin yönetiminde öldürülmeleri olabilir. Oruç zorla tutturulur… Tüm bu fetvalar, Sunni mezheplerce tespit edilmiş belli hükümlerdir. Bu mezheplerin yönetiminde kadının başının açık gezmesini bırakın, yüzünü gösterip gösteremeyeceği şüphelidir. Araplar'ın Emevi ve Abbasi yönetimleri dönemlerinde oluşturulup, o dönemlerdeki örflerin ve hayata bakış açılarının dondurulması olan bu mezhepler; Kuran'ın anlattığı dinin anlaşılmasındaki en büyük engellerdir. Ne yazık ki dini iyi bilmeyen kitleler bu mezhepçi yaklaşımların izahlarını din sanmaktadırlar. İnşallah herkesin katkılarıyla, Kuran'ın anlattığı dini, bu mezhepçi anlayıştan kurtarmayı başarabiliriz.

31. BÖLÜM

,,,

KURAN İLE MEZHEPLERİN ORTA YOLU OLMAZ

Dinin tek sahibi Allah'tır. Allah'tan bize gelen, Allah'ın vahyi olan, dinimizin tek kaynağı ise Kuran'dır. Mezheplerin savunduğu dini yapıda ise; Allah ve Peygamber ve Peygamber'i görenler (sahabeler) ve mezhep imamlarının kararları ve sonraki mezhep imamlarının fetvaları ve görüşleri, hep beraber dini oluştururlar. (Önceden vurguladığımız gibi Peygamber'den kasıt, Peygamber adına uydurulmuş hadislerdir. Yoksa Peygamber kendisi haşa dine ilave hüküm getirmez, uydurulmuş hadislerin sahibi de olamaz). Bu tabloyu bilen ve Kuran'ı dinin tek kaynağı kabul eden Müslüman için Kuran'ın anlattığı din ile mezheplerin dini arasında orta yol bulma şeklinde bir yöntem düşünülemez. Çünkü böyle orta bir yol bulma çabası, Allah yanında diğer hüküm koyuculara az da olsa kapı açmak olur. Kuran tek başına dini oluşturmuyorsa, eğer Kuran'dan anlaşılamayan bir tane bile hüküm yine de dinin bir parçası ve evrensel bir hükmü olabiliyorsa, o zaman aynı mantıkla binlerce hüküm Kuran'ın üstüne ilave edilebilir. Çünkü bir tane bile Kuran'dan olmayan hükmün; ister en mütevatir hadis, ister en köklü gelenek, ister en meşhur uygulama olsun dine ilave olunabileceği düşünülüyorsa, Kuran'ın dinin tek kaynağı olması prensibi bozulur. Bu prensip bozulursa, sonuçta Afganistan, İran tipi yönetimlerde, binlerce hadis kitabı da kendilerince geçerlilik kazanmış olurlar.

İHTİYAÇ YENİ MEZHEP DEĞİL

Mezhepler, Kuran dışı ilaveler yapıp dini kendilerince yapılandırma (bu aslında o dönemdeki bir reformdu) gayretlerini, Emevi ve Abbasi dönemlerinde (Peygamberimiz'in vefatından birkaç yüz yıl sonra) gerçekleştirmişlerdir. Bugün birisinin kalkıp yeni bir mezhep oluşturması veya Sunni, Şii mezheplerin yeni bir mezhebin çatısı altında buluşmasına gayret etmesi hem gereksiz, hem de hatalı bir çabadır. Peygamber'e daha yakın dönemlerdeki mezhep girişimleri ortadadır. Üstelik uydurulan hadisler de hep o dönemin hayata bakışını, Arap mantalitesini, örfünü taşımaktadır. Yeni mezhep oluşturunca bu hadisleri ne yapacaksınız? Onları çöpe mi atacaksınız? Yeni hadisler uydurup, eskileri bu yeni uydurduklarınıza feda mı edeceksiniz? Yeni mezhep oluşturmak ve eski hadislerden yeni hadis kitapları çıkartmak, eski hataların tekrarıdır. Yöntem yalnızca Kuran'ın din olduğunu anlayıp, dini yalnız ve yalnız Kuran ekseninde anlamak olmalıdır. Yani ihtiyaç yeni mezhep değil, Kuran'ın tek kaynak olarak ele alınıp, bu yöntem çerçevesinde dinin anlaşılmasıdır. Kuran'ın bir hükmünün nasıl anlaşılacağıyla ilgili bir anlaşmazlık olursa, çözüm; farklı kişilerin görüşlerinin ortaya konması, halkın mantıklı bulduğunu seçmesidir, yoksa halkın, her konuda, tek bir kişinin veye ekolün tüm izahlarını benimsemesi gibi bir taklitçilik (mukallitlik) hiçbir zaman sağlıklı çözüm olamaz. Bir kişi bir konuda haklıyken, diğeri başka bir konuda haklı olabilir; ayrıca önceden bir yorumu benimseyen kişi sonra fikrini değiştirebilir. İslam'ın, mezheplerin olmadığı ilk dönemlerinde de durum buna daha yakındı, farklı görüşler olsa da, mezhep mukallitliği yaygınlaşmamıştı.

Her dönemde ortaya çıkan fikri tartışmalarda, herkes fikrini ortaya koyarken, fikirlerin ortasını bulduğunu, böylelikle en akıllı olduklarını iddia eden şahıslar türerler. Günümüzde popülist kaygılarla böyle tiplerin türediğini görüyoruz. Mezhepçi İslam uzun yıllar bu topraklarda yaşamış, kendi gelenek ve göreneklerini, halk arasına adet olarak yerleştirmiştir. Dilimizde de bunun örneklerini görmekteyiz. "Hizipçi, fırkacı" manasına gelen Kuran'ın kınadığı bir zihniyetin ifadesi olan "mezhepçi" kelimesi hakaret olarak algılanacağına, "mezhepsiz" kelimesi hakaret olarak algılanmaktadır. Biz

farkına varmamamıza rağmen Sunni-Hanefi mezhebinin birçok uygulamasını din ile karıştırmış olabiliriz. Orucu bozanın iki ay oruç tutmak zorunda olması, başörtüsü, hacda şeytan taşlama gibi birçok uygulama; dinin gerçek hükümlerinden bile daha çok dinin kendisi zannedilebilmektedir. Popülist kaygılarla ortaya çıkan ortayolcular şöyle diyebilirler: "Tamam kadının elini sıkmamak saçma ama başörtüsüz kadın olur mu? Zina edeni taşlayarak öldürmekten vazgeçelim ama hacda şeytana iki taş atılsa ne olur?..." Bu ve benzeri izahlarla, Kuran'ın anlattığı din ile mezheplerin dini arasında bir ortayol bulmaya kalkışabilirler.

GÜNEŞ DOĞARKEN KAÇIŞAN YARASALAR

İçinde bulunduğumuz yüzyılda, mezheplerin savunduğu dinin anlatımları; iletişim araçlarının globalleştirdiği dünya, bilimsel ilerleme, sanayi ve bilgi toplumları ile tamamen zıt bir duruma gelmiştir. Bu uyuşmazlıktaki uçurumun büyüklüğü, birçok mezhep savunucusunun inandığının ve yaşadığının farklı olmasına sebep olmuştur. Eğer mezhepler, savunulduğu gibi, Allah'ın dinine eşit olsaydı; hiçbir şart ve durumda mezheplerin uygulamalarından taviz vermemek gerekirdi. Yapılması gereken, mezhepler ile Kuran'ın orta yolunu bulmak değildir. Çünkü Allah'tan olanla, insanların kendi arzularının orta yolunu bulmaya çalışmaları, Allah'ın dinine gerekli değerin verilmemesi demektir. Yapılması gereken, mezheplerin dinde bir sapma olduğunun, bu mezheplerin dine eşitlenemeyeceğinin tespit edilmesi ve mezheplerin yok sayılarak bir kenara atılmasıdır. Kuran'ın dinin tek kaynağı olduğu anlaşıldıktan sonra yapılması gereken, Kuran'ın açılıp dinin yeni baştan öğrenilmesidir. Daha evvel de dediğimiz gibi mezhepçi-gelenekçi İslamcılar, bu topraklarda uzun yıllar iktidar oldular ve onların izahlarının çoğu da araştırmasız bir şekilde mutlak gerçekmiş gibi algılanmaya başlandı. Gelenekçi-mezhepçi İslamcıların dinselleştirdiği geleneklerin birçoğu; halkımızın da geleneği haline dönüştü. Bu yüzden ısrarla vurguladığımız; Kuran'ı açıp dinin ne olduğunu öğrenmemiz, haramları, helalleri, namazı, orucu, kadının konumunu, sanatın değerlendirmesini, Kuran'ın anlattıklarına göre

anlamamız ve dinin yalnız ve yalnız Kuran'dan anlaşılan kısım olduğunu algılamamız çok önemlidir (35, 36, 37 ve 38. bölümlerde Kuran'a göre dinin nasıl anlaşılıp, uydurmaları nasıl ayıklayacağımızın örneklerini görebilirsiniz). Bu anlaşıldıktan sonra dileyen Kuran'la çelişmeyen geleneklerini elbette devam ettirebilir, fakat bu gelenekleri dinden ayrıştıran bir zihne kavuşmak önemlidir.

Bu yöntem, Kuran'ı dinin tek kaynağı kabul etmenin doğal sonucudur. Eğer Kuran'ın tek kaynak olduğu kabul ediliyorsa, o zaman her şey tabi ki bu kabule göre şekillenecektir. Böylelikle dini anlamanın yöntemi de belirlenmiş olacaktır. Bu yöntem ise Kuran'ın, yalnız Kuran'ın temellerinde dini anlamaktır. Dini anlamak da bir yöntem işidir, her bilim dalı da yöntem gerektirir. Bu kitapla yapmaya çalıştığımız da bu yöntemi ortaya koymak, sonra bu yönteme göre sonuca gitmektir. Mezhepçi İslam'ın birçok uydurmasının halk arasında geleneğe dönüşmesi ve sadece Kuran'a gidince ortaya çıkacak radikal değişiklik kimseyi korkutmamalıdır. Çünkü unutulmamalıdır ki Allah'ın dinden muradı budur. Gerekli her şey Allah'ın kitabında vardır. Kuran'da yer almayan detaylar, Allah'ın bizi serbest bıraktığı konulardır. Bu yüzden Allah adına din kurmaya çalışanlar, Kuran'ın önüne geçip mezhep başlığı ile dini bozanlar, sadece Allah'ın kitabına uyup uyduruk mezhepçi dini ellerinin tersi ile itenleri mezhepsiz diye karalayanlar, elbette ki kendi mezheplerinin din anlayışı ortadan kalkarken güneş doğarken bağıra çağıra kaçışan yarasalar gibi yaygara yapacak ve düşmanlıklarını sergileyeceklerdir.

TÜM MESELE YÖNTEMİ BELİRLEME

Tüm sorunların çözümünde yöntemin önemi ısrarla ve ısrarla vurgulanmalıdır. Bunun aksi; kişilerin Allah'ın dinini değil, heva ve heveslerini, geleneklerini, popülist eğilimlerini, şahsi görüşlerini din yapmalarıdır. Kuran'a artı izah yapılması kadar, Kuran'dan eksilterek izahlar yapılması da felakettir. Kuran'ı yaşadığımız çağa uydurmaya kalkmak da önemli sorunlardan birisidir. İnsanların aklını yaratan Allah'ın, kendilerinden daha akıllı olduğunu anlamayan bazıları, Allah'ın dinini kendi akıllarına (özellikle kendi

çağlarındaki görüşlere) uydurmaya çalışmaktadırlar. Örneğin Kuran % 95 oranında çağımızla uyum sağlıyorsa ve çağımızdaki genel görüşle Kuran arasında % 5'lik bir fark varsa; Kuran'ın % 5'ini çekiştirip çağımıza uydurmaya çalışmamalıyız. Her şeyi yaratan Allah'ın, bizden daha iyi düşündüğünü bilip % 5'lik zihniyetimizi Kuran'a göre düzeltmeli, dinin tek kaynağı olan Kuran'a eksiksiz uyma yönteminden taviz vermemeliyiz. Bugünkü mezhepçi dinin hatalarının kökündeki en önemli sebeplerden biri; Emevi ve Abbasi döneminde kişilerin, kendi çağlarının görüş, gelenek ve kabullerini dinselleştirip, kendi devirlerine göre popülist bir yaklaşım sergilemiş olmalarıdır. Bizim de, ortayolcu diye ortaya çıkanlar hakkındaki endişemiz; Emevi ve Abbasi dönemindeki tavrı, bu şahısların günümüzde sergilemeye kalkmalarıdır. Kuran ile mezheplerin dininde ortayol bulmaya kalkınca, hakem kim olacaktır? Tabi ki bu ortayolcuların kendileri; yani etten, kemikten insanlar. Oysa din Allah'ın tekelindedir ve Kuran Allah'ın sözü olduğu için tek hakemlik yetkisine sahiptir. Kuran'ı tek hakem, tek kaynak ilan etmek, dini tek başına gerçek sahibi olan Allah'a teslim etmektir; her şeyin yaratıcısı olan Allah'a. Bunun aksi tavırlar, yaratılmış olan insanlara da evrensel dini hükümler koyma yetkisi vermek demektir.

Dini konulara yöntemli bir şekilde yaklaşmalıyız. Bilimin yuvası olan üniversitelerdeki öğretim görevlilerimiz de bu konuda titiz olmalıdırlar. Çünkü bilimsel yaklaşımın ve keyfilik yerine yöntemselliğin öneminin en iyi, üniversitelerde anlaşılması beklenmektedir. Fakat üniversitedeki bazı profesörler, önce Hanefi mezhebinden olduklarını söyleyip, daha sonra Hanefi mezhebine tamamen zıt fikirler ortaya koyabilmektedirler. Veya Kuran'a dayalı İslam'ı savunduğunu söyleyen bazı öğretim üyeleri, kafalarına esince, hadis ve mezheplerden sonuca giderek kendi savundukları yöntem ile çelişmektedirler. Başta bilim adamlarımız geleneklerin zihinlerine vurduğu prangalardan kurtulacaklar ve popülizmi bir kenara bırakacaklardır ki yöntemsel olarak konuya yaklaşsınlar. Çünkü yöntemsellik; objektiflik, keyfiliğe yer olmaması, popülizm adına hareket edilmemesi demektir. Yöntem, dindeki otoriteyi bir tek Allah'ın kitabına vermek olursa, hiçbir insanın keyfi yaklaşımlarına, insanlar hoşlansın veya sırf gelenekler devam etsin diye popülist

veya gelenekçi oluşumlara fırsat tanınmaz. Yani Allah'ın detaylı bir şekilde indirdiği din böylece bir tek Allah'ın tekelinde kalır. Kısacası, arzuladığımız bu sonucun en büyük dostları, objektiflik ve yöntemsellik; en büyük düşmanları ise gelenekçilik, keyfilik, menfaatperestlik ve popülizmdir.

Allah size kitabı detaylandınlmış bir halde indirmişken ondan başka hakem mi isteyeyim?

6-Enam Suresi 114

BÜTÜN HADİSLER ŞÜPHELİDİR

Bu kitapta hadislerin Kuran'la, birbirleriyle, mantıkla, insafla çelişmesini örnekleri ile uzun uzun anlatmaya çalışmamız; Kuran'ın dini kaynak olarak yeterliliğinin ve aksi görüşlerin içine düştükleri çelişkiler ile mantıksızlıkların açığa çıkması içindir. Kuran'ın yanına kaynak olarak ilk konulmaya çalışılan hadis olmuştur. Hadisin bile Kuran'ın yanında kaynak olamayacağının anlaşılması, mezhep imamlarının, birçoğu hadislere dayandırılmış, önemli bir kısmı ise hadisten de bağımsız kendi çıkarımlarına dayanan hükümlerinin dinin kaynağı olamayacağını daha baştan gösterecektir. Bu ise bizi, kitabın başından beri belirttiğimiz; dinin kaynağının sadece ve sadece Kuran olduğu sonucuna, bu yöntemin doğruluğuna bir kez daha götürecektir. Falanca hadis mütevatirdir, yani birçok kaynaktan gelmiştir izahı da kimseyi aldatmasın. Kuran'da bir husus eksik değildir ki mütevatir hadise de ihtiyaç olsun. Üstelik hangi hadislerin mütevatir olduğu konusunu da hadisçiler tartışmışlardır; hadisçilerin ortak mütevatir hadisler listesi yoktur. Yani hangi hadisin mütevatir olduğu mütevatir değildir. Unutulmasın ki ne Peygamber, ne de dört halife tek bir hadis kitabı, tek bir hadis sayfası bile oluşturmadıkları gibi, hadis yazımını ve naklini yasakladılar. Üstelik bu şahıslar isteseler, doğru hadisleri toparlayabilirlerdi. Çünkü Peygamber'in kendisinin veya çok yakınlarının, Peygamber yaşarken veya vefatından hemen sonra doğruluk oranı yüksek hadis kitapları oluşturmaları mümkündü. Fakat onlar, en mütevatir denilen hadisleri bile Kuran yeterlidir ve insanlar Kuran'dan başka sözlerle ilgilenmesinler diye yazdırmadılar ve toplamadılar.

Oysa bugün, sorun sırf Kuran'dan başka kaynaklarla ilgilenilmesi değildir. Bugünkü dert, doğru ile yalanın ayırt edilemeyecek şekilde karışmış olmasıdır. Hadislerin Kuran'a uygunluğuna ve mantıksallığına bakarak birçok yalan hadisi anlayabiliriz, fakat doğru hadisi hiçbir şekilde anlayamayız. Kuran'la, birbirleriyle ve mantıkla çelişen hadisleri Peygamber söyleyemeyeceğine göre bunların yalan olduğu açıktır. Fakat Kuran'la, başka bir hadisle ve mantıkla çelişmeyen bir hadis için bile "Peygamber'in sözüdür" demek doğru değildir. Hadis rivayetine kızan bir kişinin, Kuran'daki surelerin faziletleri hakkında hadis uydurup, kişileri Kuran okumaya sevk etmeye çalışması, ölmeden önce ise bu hadisleri uydurduğunu itirafı, hadis oluşumunu açıklayan kitaplarda anlatılan bir vakadır. Sonuç olarak şunu anlamalıyız ki, Kuran dışında en mütevatir, en mantıklı gözüken hadisler bile dinin kaynağı olamazlar. Bu hadisler, Kuran'la çelişmiyorsa gerçek olabilirler. Fakat her halükarda bu hadislere ihtiyacımız yoktur; üstelik bu hadisler zandır, şüphelidir ve din zanna, şüpheye terk edilemez.

115- Rabbinin sözü doğruluk bakımından da, adalet bakımından da tastamamdır. O'nun sözlerini değiştirebilecek yoktur. O işitendir, bilendir.

116-Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak zanla yalan söylerler.

6-Enam Suresi 115-116

KRALDAN ÇOK KRALCI OLUP DİNİ PEYGAMBERDEN ÇOK DÜŞÜNENLER!

Kuran'la mezheplerin dininin orta yolunu bulma çabasında; "Hiç olmazsa şu hadisleri alalım" şeklinde, illaki Kuran'ın yanına bir dini kaynak koymaya kalkan ortayolcular kimseyi aldatmasın. Surda bir gedik açılırsa, tüm hadislere de kapı açılabilir. Kimse kraldan çok kralcı olduğunu iddia edip, Peygamber'in yapmadığını yapıp, dini Peygamber'den bile daha çok düşünüyormuş havasına girmesin. Üstelik bunun, Peygamber adına yapıldığı iddiası aldatıcıdır.

Bu popülist orta yolcu sınıftan daha değişik bir orta yolcu sınıfa da dikkat çekmek istiyoruz. Bu kişiler çok yaygın bir kitledir. Bunlar, "Ben Sunni Hanefi mezhebindenim" derler. Üstelik bunlar belli tarikatlara, gruplara mensup olduklarını söylerler. Fakat bu kişilerin mezhebine göre erkeklerin illaki sakal bırakması lazımken, bunlar sakalsızdır. Yine bu kişilerin mezhebinde tüm telli sazlar haramken bunlar müzik dinler, üstelik kimileri radyo, televizyon kurup, müzik yayını bile yaparlar. Bunların mezheplerinde haremlik selamlık farzken, kadın sesi duyulmamalı iken, radyo ve televizyonlarında başı açık kadın spikerler kullanır, meclise erkeklerle karışık oturacak kadın milletvekilleri sokmaya kalkarlar. Üstelik ısrarla mezhepçi görüşü savunur, Kuran'ın anlattığı İslam ile mücadele bile ederler. Bunların savunduğu başka, yaşadığı başkadır. Bu yaptıklarını "tebliğ taktiği" gibi kılıflarla açıklamaya çalışırlar. "Ortam müsait olursa, olsaydı" başlığı ile başlayan konuşmalarında; mezhebin sakal bırakma, müzik yasağı, haremlik-selamlık gibi izahlarını temize çıkarmaya gayret ederler. Halkın birçoğu ise mezheplerin izahlarını, uydurma hadislerden çıkan sonuçları bilmediği için; bu koyu mezhepçi görünümlü kişilerin hareketlerine bakarak mezheplerin İslam'ını anlamaya çalışmaları sonucunda yanlış kanaatlere varırlar. Bu kimseler, sakalın o kadar önemli olmadığını, haremlik selamlık olmadan da olabileceğini, müzik dinlenebileceğini, mezheplerin İslam'ının bunlara karşı o kadar katı olmadığını zannedebilir.

AFGANİSTAN'DAKİ TALİBANLAR SUNNİLİĞİN ÖRNEĞİDİR

Oysa kitapta verdiğimiz bir örneği bir daha hatırlatmak istiyoruz. Sunni mezheplerin gerçek yaşam tarzının nasıl olması gerektiğini öğrenmek isteyen Afganistan'ın Talibanlarını, Şii mezheplerin İslam'ını öğrenmek isteyen İran'daki Şiiliği incelesin. Onlar mezheplerin abartılı birer varyasyonları değil, bilakis mezheplerin ta kendileridir. "Tebliğ yapıyoruz, ileride biz İslam'ı hakim edince şöyle şöyle yapacağız" diye sakaldan, haremlik selamlıktan, cübbeden, müzik yasağından kaytaranlar mezheplerinin yaygın görüşlerini terk etmektedirler. Mezhepler dinden birer sapmadır. Afganistan'ın Taliban'ı,

İran'ın Şii'si kendi sapması içinde tutarlıdır. Fakat Türkiye'nin grup ve tarikatlarındaki, birçok sözüm ona ortayolcu mezhepçi, kendi sapmaları içinde birer sapmadırlar.

Türkiye'nin sosyolojisine, geleneklerine, hayat tarzına birçok yönden damga vurmuş Sunniliğin ve Kuran'ın anlattığı dinin farkları aydınlarımızca ne yazık ki çok çok az bilinmektedir. Bu kitap, umarız aydınlarımızın bu konuda aydınlanmalarına katkıda bulunur. Günümüzde Sunnilik veya Alevilik, aileden çocuğa geçen etnik bir kimlik olarak algılanmaktadır. Zamanla etnik bir kimliğe dönüşen, aslında bazı insanların mezhep kurarak kendi gelenek, göreneklerini din ile karıştırması olan bu mezheplerin; etnik bir kimlikle hiçbir alakası olmadığı bile birçok kişi tarafından tam anlaşılamamıştır. Zaten birçok etnik sorunla mücadele eden Türkiyemiz, etnik kökenle hiçbir alakası olmayan ve etnikleştirilen, mensubu olunması adeta bir tarz milliyetçiliğe, hatta ırkçılığa dönüştürülen bu mezhepler yüzünden, hiç de ihtiyacı olmayan sorunlarla yüz yüze gelmiştir. Bu mezhep kavramları o kadar yanlış kullanılıp, o kadar milliyetçiliğe dönüştürülmüştür ki; bir ateist kendini Alevi diye tanıtabilmekte, müzik dinleyen, sakalsız, cübbesiz, kadınlarla el sıkışabilen biri ise Sunniliğin koyu bir savunucusu olabilmektedir.

AYDINLARIMIZ AYDINLANIRSA

Mezheplerin özü bilinmeden dini gruplara getirilen eleştiriler de mantıksız olur. Örneğin İstanbul'un Fatih semtinin Çarşamba mahallesinde Sunni-Hanefiliği tam uygulamaya çalışan bir grup şiddetle eleştirilirken, yine Sunni ve Hanefi olduğunu söyleyen bir Diyanet İşleri Başkanı, "Sunni ve Hanefiyim" diyen sakalsız bir dini grup lideri, "Sunni ve Hanefiyim" deyip kendi mezhebince bir zina türü olan kadınla tokalaşmayı gerçekleştiren sözde siyasal İslamcı, bu açıklamalarından ve fiillerinden dolayı eleştirilmemektedirler. Neden? Çünkü aydınlarımız Sunni-Hanefilik nasıl olur bilmiyorlar da ondan. Eğer bilselerdi, Fatih Çarşamba'daki kişilerin aslında inançlarında diğerlerinden daha samimi olduğunu göreceklerdi. Onlardan önce sakalsız

şeyhleri, müzik yayını yapan grupları, el sıkışan liderleri eleştirmeleri gerekecekti. Çünkü bunlar "Sunni ve Hanefiyim" diyorlar ama inançlarının gereklerini yerine getirmedikleri gibi, bir de kendilerini belli dini konumlarda görüyorlar.

Tabi ki Kuran'ın anlattığı dine göre sakal, cübbe diye bir mecburiyet yoktur, Kuran müziğe bir yasak getirmez, kadın-erkek el sıkışamaz diye bir hüküm de koymaz. Bu sözde ortayolcu, uygulamada bilinçsiz kişiler; Kuran'ın anlattığı İslam'a karşı gelip, mezheplerin İslam'ını savunmakta, fakat mezheplerinin gereğini de yerine getirmemektedirler. Mezheplerin İslam'ında daha evvel gördüğümüz gibi tüm bu yasaklar vardır. Her şeyden önce mezheplerin İslam'ına uyan bu kişileri samimiyete davet ediyor ve savundukları sistemin uygulayıcısı olmalarını istiyoruz. Hiç kimseyi "tebliğ yapıyoruz, bu tebliğ taktiğidir" diye kandırmasınlar. Siz evvela yaşamınızla savunduğunuz sistemin nasıl yaşandığını gösterin, en büyük tebliğ o olacaktır. Savunduğunu yaşamayıp, bir de "tebliğ" başlığıyla, o sistemin savunuculuğunu yapmak nasıl bir çelişkidir? Gerçek Sunniliği ve Hanefi mezhebini bilmeyenler; sakalsız, cübbesiz bu mezhepçileri kimi zaman "aydın Müslümanlar" olarak ilan etmektedirler!

Görüldüğü gibi gerçek aydınların Kuran'ı, bu mezheplerden farklarıyla beraber bir an önce öğrenmeleri çok büyük bir zarurettir. Dinsizlik adına bu gruplara yapılan hücumlar, bu grupların daha çok güçlenmesine sebep olur. Üstelik bu saldırıları seyreden halk, hücumları dinsizlikle aynı kefeye koyunca, mezhepleri din ile özdeşleştirebilir. Bu çok büyük bir tehlikedir. Bu tehlikenin yegane etkili ilacı, gerçek din ile mezheplerin uydurmalarla dolu yapısının ayırt edilmesidir. Sunni mezhepler tam anlaşılırsa, o zaman Kuran'ın anlattığı İslam'ın değeri de tam anlaşılacaktır. Savunduğunu yaşamayanların, savundukları mezhebi tam yaşamalarını bu yüzden istiyoruz. Eğer savunduklarını yaşarlarsa, halk Kuran'ın anlattığı İslam'ın değerini ve mezheplerin izahlarındaki felâketleri çok daha çabuk ve çok daha iyi kavrayacaktır. Bu arada, Kuran'ın anlattığı İslam'a inananların Kuran'a, mezheplerin İslam'ına inananların mezheplerinin kitap ve ululara sahip çıktıklarından çok daha fazla sahip çıkmaları gerektiğini hatırlatalım. Kuran'ı

dinin yegane kaynağı gören Müslümanlar, mezhepçilerden daha cesur olmalı, daha çok çalışmalıdır ki Allah'tan, bu mezheplerin hatalarını gidermesini istemeye yüzümüz olsun. Uydurmalarına sahip çıkan, onu bunu aforozlayıp kendini dine kabul, dinden ret makamı görenlerin, dinin kendisi zannedilmesi ne acıdır! Bu şahıslar din adına konuşurken, dini bilmeyen halk bunların aslında mezheplerin adına konuştuğunu bilmemekte, üstelik bu kesimin izahlarından sonra birçok kişi dinden uzaklaşmakta ya da din düşmanı olmaktadırlar. Tabi ki bunda bu uydurukçuları dinle özdeşleştirenlerin ve şahsi cahilliklerini yenmeyip, gerçek dini öğrenmeye çalışmayanların da suçu vardır. Artık hepimizin cehaleti yenip gerçek dini öğrenmemizin ve Allah adına konuşan mezhepçileri susturmamızın vakti gelmiştir. Bunu yapacak olanları kendi dışınızda aramayın. Başımıza gelenler hep "Bu sorumluluğu ben almayayım da kim alırsa alsın" kaytarmacılığından gelmektedir. Bunu yapacak olan benim, sensin, biziz, sizsiniz.

32. BÖLÜM

,,,

GERÇEK DİNDAR KİM?

Kuran'da cami imamı, şeyhülislam, müftü, tarikat şeyhi, din adamı gibi Müslümanlara hükmeden, onları temsil eden sınıfların varlığına rastlayamazsınız. Kuran bu sınıfların hiçbirinden bahsetmez iken, halkın geniş bir bölümünün cami imamlarıyla, müftülerle, şeyhlerle dini yanlış bir şekilde özdeşleştirdiklerini gözlemliyoruz. Günümüzde tarikatlar, geleneksel mezhepçi düşüncenin kalesidirler. Buradaki şeyhler, Kuran'ın değil, ancak mezheplerin savunucusu olabilirler. Bu kişilere göre "din eşittir mezhepler" olduğu için, bunlar din diye Kuran'ı değil, mezhepleri açıklayacaklardır. Diyanet İşleri Başkanlığı ve İmam Hatip Liseleri de; Hanefi İşleri Başkanlığı ve Hanefi İmam Liseleri halindedirler. Bu yüzden bu sıralardan geçen imamların ve müftülerin çoğunluğu; Kuran'ın değil, mezheplerin sözcüsüdürler. Bundan önceki bölümlerde Kuran'ın dini ile mezheplerin dini arasındaki farkı gördük. Buna göre iki şık belirmiştir: 1- Kuran dinin kaynağıdır. Kuran'ı tek kaynak kabul edip dini yaşamaya ve anlamaya çalışmak gerekir. 2- Mezhepler dine eşittir. Din, Kuran'dan değil mezheplerden öğrenilir. Günümüzdeki mezhepçi imamlar, şeyhler, müftüler dini temsil eder.

ESKİDEN BUNLARI SÖYLEYENİN KELLESİ GİDEBİLİRDİ

Eğer bu kitabı okuduktan sonra veya daha evvelden birinci şıkkın doğru olduğunu düşünüyorsanız, lütfen gereğini yapın ve mezhepçi düşüncedeki

Diyanet İşleri'ni, müftüleri, cami imamlarını, şeyhleri dinle özdeşleştirmekten kurtulun. Bilin ki bu inanışlarıyla "gerçek dindarlar" onlar değil, siz olabilirsiniz. Dinde, dinci meslek kuruluşları yoktur. Kendinize güveninizi kazanın ve dine sahip çıkın. Belki eskiden, bazı Sunni yönetimlerin altında mezhepçi düşünceye dil uzatsaydınız kelleniz tehlikeye girerdi. Kuran'ın yeterliliğini, mezheplerin sapkınlığını savunmanın karşılığı o yönetimlerde idam olurdu. Günümüzün demokrasileri, mezheplerin savunduğu yapılara nazaran, birçok hususta, Kuran'a daha uygun unsurlar içermektedir. Bu oluşum, Kuran'a dayalı bir İslam anlayışını savunanlar için çok büyük avantajları beraberinde getirmiştir. Artık Kuran'a dayalı bir İslam'ı savunanlara düşen, seslerini çok daha kuvvetli bir şekilde yükseltip, dini karanlıklarda boğan mezhepçi zihniyettekilerin dinle özdeşleştirilmesini önlemektir. Böylelikle, insanla dini birbiriyle çeliştiren mezhepçi zihniyetin dinden uzaklaştırdığı, hatta dinsizliğe ittiği kitlelerin önemli bir bölümü, umarız; insanla, bilimle, mantıkla kol kola ilerleyen Kuran'ın anlattığı İslam'ı tanıyınca, dine yeniden ısınacak ve kendi hatalarını tamir edeceklerdir.

Eğer Kuran'ın anlattığı İslam'ı savunanlar, fırsatları değerlendirip üzerlerine düşeni canla başla yapmazlarsa; Kuran'ı, para karşılığı, pazarlıklar yapıp okuyan hocalar, mevlithanlar, muska yapan, büyü yapan sahtekar hocalar, maddi ve manevi sömürünün üstadı şeyhler, bu toplumun kanını, parasını, imanını daha uzun yıllar emmeye devam edeceklerdir. Sahtekar dinci ile dinin özdeşleştirilmesindeki yanlış, Kuran ayetlerindeki açıklamalar ile örneklendirilmiştir. Fakat Kuran'ı musikisi için okuyup köşe dönmeye çalışanlar, bu ayetlerin manasını anlayamamışlardır.

DİN ADAMLARI MI, DİN TÜCCARLARI MI?

Ey iman sahipleri! Hahamlardan ve rahiplerden birçoğu halkın mallarını uydurma yollarla yerler ve Allah'ın yolundan alıkoyarlar.

9-Tevbe Suresi 34

Ayette de görüleceği gibi din adamları din tüccarına dönüşebilmekte ve insanları en başta saptıranlar, bu "din adamları" olmaktadır. Peygamberimiz de bu tarz sahtekar din adamlarından az çekmemiştir. Fakat sahtekar din adamları kadar onlara uyanlar da suçludur. Dinimizin etten kemikten insan olarak onay verdiği, dini konularda kendisine güvenebileceğimizi garanti ettiği tek kişi Hz. Muhammed'dir. Onun dışında, gerek onun döneminde yaşamış, gerek ondan sonra gelecekler içinde kimseye böyle bir onay verilmez. Oysa dinimizde Hz. Muhammed dışında "cennetlik" ilan edilmiş o kadar çok kutsal vardır ki! Bu kutsalların ve şeyhlerin dedikleri adeta vahiy gibi kabul görmüştür. Oysa gerçek dindarı ancak Allah bilir. Bunun dışındaki teşhisler ancak zandır. Allah'a inanan ve samimi bir şekilde hayır üreten bir kişi Allah'a yakın olmayı, Allah'ın sevgili kulu olmayı umabilir. Hiç kimse İmam Rabbani'lerin, İmam Gazali'lerin, Abdulkadir Geylani'lerin, İmam Humeyni'lerin maneviyattaki üstünlükleri ve mana âleminde lider oldukları şeklinde hiçbir temele dayanmayan iddialar üretmesin. Maneviyat âleminde kimin ne kadar üstün olduğunu Allah'tan başka kim bilebilir? Herhangi bir kişide Allah'tan bir vahiy mi var ki bir takım insanlara makamlar, evliyalıklar dağıtıyorlar?

Fakat din Kuran'ın anlattığı İslam olmayınca, müritlerin uçurduğu şeyhler de, "en dindar ve en takva sahibi" ilan ettikleri kimseler de, mezheplerin dinine göre oluşmuştur. Mezheplerini tartışılmaz kılmak isteyen bu kişiler, Hanefi mezhebinin kurucusu Ebu Hanife'nin Allah'ı rüyasında yüz kere gördüğü şeklindeki bir yalanı bile mezhep taassubuyla uydurabilmişlerdir. Kuran'da anlatılan Peygamber mucizelerini aşacak mucizeler yakıştırılan mezhep ileri gelenleri "gerçek dindar" ve "takip etmemiz gereken kişi" olarak sürekli lanse edilmektedirler. Halk böylece "Bak bu ne büyük adam, rüyasında Allah'ı görüyor… Falanca ölmüş tavuğu diriltiyor… Sen aciz bir insansın, Allah'ın bu üstün kullarına tabi ol. Nefsani olma. Bu Allah'ın sevgili kullarını izle ki kurtuluşa eresin." diye uyutulmaktadırlar. Oysa bu şahıslar bu iddialarda bulundularsa bu; üstünlüklerine değil, sapıklıklarına delil olur.

Dini her şeyden evvel evliya etiketlilerden, cennetin vizesini veren münasebetsizlerden, Allah adına konuşan haddini bilmezlerden kurtarmalıyız.

Bunlar dine, dinsizlerden daha büyük zarar vermektedirler. Dinsizler daha çok kendine zarar verir. Bunlarsa bilgisi kıt, geleneklerin esiri olmuş halkı hikayeleriyle kandırarak, din diye kapkaranlık, içinden çıkılmaz, çelişkilerle dolu bir hayat tarzının içine sokmaktadırlar. Üstelik, dinin tekelinin kendilerinde olduğunu zannetmekte ve kendileri dışındakileri "Sen kim oluyorsun ki din adına konuşuyorsun" diye susturmaya ve bir tek kendilerini dinlenir kılmaya çalışmaktadırlar. Bunlardan birçoğu, dinsizlerden daha çok kendilerini eleştiren Müslümanlar'a düşman olurlar. Çünkü bu Müslümanlar'ın, kiminin manen sömürdüğü, kiminin oyuncak yaptığı, kiminin ticari meta olarak kullandığı dini, ellerinden almalarından korkarlar. Kuran'ın birçok yerinde dini temsil ediyormuş gibi gözükenlerin hataları anlatılır. İbret alan nerede?

KİTAP YÜKLÜ EŞEKLER

Kendilerine Tevrat yükletilip de sonra onu taşımayanların durumu, kutsal kitap parçaları taşıyan eşeğin durumu gibidir.

62-Cuma Suresi 5

Görüldüğü gibi geçmişte Allah'ın kitabını bilip de onun gereklerini yerine getirmemiş olanlar "kitap yüklü eşeklere" benzetilmektedirler.

Kutsal kitabımız Kuran'ın gereklerinin yerine getirilmemesinin sebebinin ise Allah'ın kitabının yanına yüzlerce kitabın; hadis kitabı, mezhep kitabı diye konup, Allah'ın kitabının yüzlerce kitaptan biri haline getirilmesi olduğunu gördük. Bunun sonucu olarak lafta Allah'ın kitabını savunanlar, uygulamada mezheplerin ilmihallerini rehber edinip, yüklenmiş oldukları kitabı taşımamakta, onun yerine yüzlerce cilt fıkıh ve hadis kitabını taşımaktadırlar.

İşte en önemli noktalardan biri; bu kitlenin ve onların Kuran dışı kitaplarının asla ve asla İslam'ı ve onun biricik kaynağı Kuran'ı temsil edemeyeceklerini anlamak ve anlatmaktır. Mevkisi ister halife, ister Diyanet İşleri Başkanı, ister şeyh olsun, ister yatırı en görkemli yatır olsun, ister türbesi

en büyük türbe olsun, ister adına her yıl binlerce adak adansın, türbesine bezler bağlansın; bahsi geçen kişiler Kuran'ın değil, mezheplerin temsilcileridir. Allah'ın bizden istediği ölü tavukları diriltmemiz veya kendisini rüyada görmemiz değildir. Allah'ın mesajı Kuran'ı, yalnız Kuran'ı rehber edinmemizdir. Bunu yapmayan Kuran'ın birçok ayetiyle çelişmiş olur. Oysa "gerçek dindarlar"ın Kuran'la çelişmemesi beklenir.

Hıristiyanlar'da bizim evliyaların karşılığı olan Saint'lerin hakkında da çok büyük mucizeler anlatılır. Mezarları ziyaret edilir. Bu kişilerin büyük fedakarlıkları ve sürekli ibadet ettikleri, hayatlarını anlatan kitaplarda yer alır. Peki, bu Saintler, Hz. İsa'yı oğul tanrı olarak kabul ediyorlarsa, bu Saintler'in anlatılan olağanüstü mucizeleri onların "gerçek dindar" olduğunu gösterir mi? Tabi ki hayır. Demek ki gerçek dindarlığın göstergesi; Hıristiyanlarda da aynen gözlemlenen bu mucize hikayeleri, evliyalık ve saintlik menkıbeleri değil, Allah'ın gerçek dinini kavrayıp, uygulamaktır. Bu yüzden "evliya yolu" diye yutturulan mezhepler ve yüzlerce hikayenin ambalajladığı "gerçek dindar" portresi, hiç kimseyi kandırmasın. Bu hikayeler doğru olsaydı, Hz. İsa'nın ilah olduğu iddiası da doğru çıkardı! Ne garip tablodur ki Kuran'ı satanlar Kuran'a sahip çıkıyor, büyücülerin ve muska yazanların "hoca efendi" diye etekleri öpülüyor, dini maddi ve manevi menfaatlerini sağlama aracı görenler, bir de utanmadan kendileri gibi olmayıp kendilerince kötü örnek olanları kafirlikle suçlayıp, aforoz ediyorlar. Bu tiplerden siyasete bulaşmış, tarikat şeyhi olmuş, İslam'a hizmet diye ortaya çıkmış, Tevbe Suresi'nden alıntıladığımız ayetteki gibi saf insanların paralarıyla semirmiş olanlar da vardır. Cahil, geleneklerle dini karıştıran kişiler bunların makamlarına, milletvekili, müftü, şeyh sıfatlarına veya kimisinin uzun sarığına ve sakalına kanarak; dinin kendisi olan Kuran'a koşacağına, bunlara koşmaktadırlar. Kuran insanların güdülen sürüler değil, aklını işleten insanlar olmalarını ister ve Peygamber'e bile "bizi güt" demelerini yasaklar (2-Bakara Suresi 104). Oysa Kuran'dan uzaklaştırılan halk, menfaatler doğrultusunda güdülmek istenmiş ve Peygamber'den başka hiç kimseye onay vermeyen dinimizde, uydurma kutsallar, uydurma mezheplerle bu işe soyunmuşlardır. Halk bu yalan çarkını farketmesin diye Kuran'ın tercümesine

de karşı çıkılmıştır, yanına yüzlerce cilt uydurma kaynak da konulmuştur. Halkın geneli bu kesimi, yaptığı şamata ve göz boyama yüzünden, din ile özdeşleştirmiş ve bunları "gerçek dindar" sanmıştır.

Geniş bir kesim ise "Gerçek din bu ise din yaşanamaz" düşüncesi ile kendilerini eksik, yetersiz görüp, dinden uzaklaşmışlardır. Bir kesim, mezheplerin uydurmaları nedeniyle dinden uzaklaşınca, suçluluk psikolojisi ile Kuran'ın anlattığı dinin gereklerini de yerine getiremez olmuşlardır. Bu kesimin gerçek dini öğrenmesi ve dinin yaşanabilir olduğunu anlamaları, kendilerine güvenlerini kazanıp, dini yaşamaya niyetlenmeleri açısından hayati öneme sahiptir. Gerçek dindarlar, dine sahip çıkmalıdır ki uydurma dinlerini "din" ve uydurma kutsallarını "gerçek dindar" sananların uydurmalarından artık kurtulalım. Her konuda olduğu gibi gerçek dindarın kim olduğunu anlamada da hüküm yalnız Kuran'a göre verilirse sorun çözülecektir.

Şüphesiz Allah'ın sana gösterdiği gibi insanlar arasında hükmetmen için kitabı gerçek olarak indirdik.

4-Nisa Suresi 105

33. BÖLÜM

,,,

KELLE SAYISI SAYILARAK GERÇEK BULUNABİLİR Mİ?

Peygamberimiz'in döneminde elleri ile kendi putlarını yapanların nasıl olup da bu putlara taptığına hayret ederiz. Üstelik Peygamberimiz'in putlara tapmanın saçmalığını ve tek Allah'a ibadet edilmesi gibi mantıklı bir savı ortaya koymasına rağmen, nasıl olup da reddedildiğini, üstelik el yapımı putlar uğruna öldürülmek istendiğini hatırlayınca hayretimiz artar. Peki, Peygamberler'i putların uğruna öldürmeyi bile isteyebilen yığınları harekete geçiren mekanizma neydi? Kuran bize bu mekanizmanın "gelenek" olduğunu göstermektedir. Kendilerine gelen her mesajı; "Biz atalarımızın yolundan, geleneklerimizden vazgeçmeyiz" diye reddeden kitlelerin, doğru yolda olmak için gelenekleri taklidi yeterli görmeleri, bu kitlelerin sapıklığının sebebidir.

Onlara, "Allah'ın indirdiğine uyun" denildiğinde; "Hayır biz atalarımızı üzerinde bulduğumuza (geleneğe) uyarız" derler. Ya atalarının aklı bir şeye yetmez, doğru yolu bulamamış idiyseler?

2-Bakara Suresi 170

Kuran'ın birçok ayetinden, sapıtanların geleneğe uymak uğruna sapıttığını ve geleneğe karşı gelen düşüncelere şiddetle karşı çıktıklarını görüyoruz. Yukarıdaki ayete dikkat edersek, geleneğe karşı getirilen ilk izah, aklın kullanılmasının gerekliliği ve ataların aklı kullanmadığıdır. Kuran'da, bu

ayetle, akılsal kriterler veya vahiy üzerine oturtulmayan hiçbir geleneğin (ne kadar köklü olursa olsun), hiçbir önemi olamayacağı ortaya konulmaktadır.

PEYGAMBERLER KENDİ DEVİRLERİNİN RADİKALLERİDİR

Dinler tarihini incelersek, tarihin akıl ve gelenek çarpışması olarak geçtiğini görürüz. Her Peygamber kendi döneminin radikalidir, yani olayları kökten değiştirmeye kalkan kişisidir. Peygamberler, Allah'tan aldıkları mesajı insanlara iletirler ve iman sahipleri akılları aracılığıyla Allah'ın delillerini görerek, Allah'ın mesajlarına ve onları getiren elçiye (Peygamber'e) uyarlar. Bunu yaparken kendi toplumlarının gelenek ve göreneklerinden Allah'ın mesajı ile çelişenlerin hepsini bir kenara atarlar. Mesajı reddedenler ise geleneği yıktıkları için onları bozgunculukla, atalara ihanetle suçlarlar ve atalar (gelenek) namına aklın yolunu reddederler. Mesajı reddedenler için akıl, başvurulması gereken bir kriter değildir. Mesajı reddetmek için mesajın gelenekle çelişmesi yeterlidir. Ayrıca akılcı bir izaha gerek yoktur. Geleneği sürdüren unsur taklittir. Taklitte akılcı kriter aranmaz. Akılcı düşünce, körü körüne taklidi reddeder, delil ister. Bu yüzden taklide dayalı gelenek, aklın işletilmesine hoş bakmaz. Çünkü işleyen akıl, gelenekteki yanlışlıkları sorgulayacak ve reddedecektir. Böylece taklit ortadan kalkacaktır. Bu yüzden atalardan miras kalan gelenek ve bunu devam ettiren taklit, gerçek dine götüren akılcı düşünceyle hiçbir zaman bağdaşamaz. Tarih boyunca ataları taklidin, Allah'ın indirdiği dinlere karşı teşkil ettiği engel, Kuran'dan şu ayetlerle örneklenebilir:

Nuh Peygamber'e karşı şöyle denilmiştir:

... Hem biz, bunu geçmiş atalarımızdan da işitmiş değiliz.

23-Müminun Suresi 24

Hud Peygamber'e karşı şöyle denilmiştir:

Sen bize yalnızca Allah'a kulluk etmemiz ve atalarımızın kulluk etmekte olduklarını bırakmamız için mi geldin?

7-Araf Suresi 70

Salih Peygamber'e karşı şöyle denilmiştir:

... Atalarımızın kulluk ettiklerine kulluktan sen bizi engelleyecek misin?

11-Hud Suresi 62

Şuayb Peygamber'e karşı şöyle denilmiştir:

Ey Şuayb, atalarımızın kulluk ettiklerini bırakmamızı ya da mallarımız konusunda dilediğimiz gibi davranmaktan vazgeçmemizi senin namazın mı emrediyor?

11-Hud Suresi 87

İbrahim Peygamber'e karşı şöyle denilmiştir:

Biz atalarımızı böyle yaparken bulduk.

26-Şuara Suresi 74

Musa Peygamber'e karşı şöyle denilmiştir:

... Biz geçmiş atalarımızdan bunu işitmedik.

28-Kassas Suresi 36

Peygamberimiz'e karşı ise şöyle denilmiştir:

... Bu sizi atalarınızın kulluk etmekte olduklarından alıkoymak isteyen bir adamdan başka bir şey değildir.

34-Sebe Suresi 43

"ŞANLI ATALAR" EDEBİYATI

Kuran'a göre Allah'ın kitabı üzerinde olmadan, akılcı bir yol seçmeden doğru yola erişilemez. Kuran akıllara yolu kapayıp, geleneği din yapan zihniyeti reddeder. Oysa bugün, din adına ortaya çıkanların çoğu, akıllara tüm kapıları kapatıp, gelenek haline dönüştürdükleri mezhepleri, din diye halka yutturmaya çalışmaktadırlar. Bugün birçok kişiye, Kuran'ın sunduğu İslam'ı anlatıp midye ve karidesi haramlaştırmanın, haremlik selamlığın Kuran'da

olmadığını söylediğinizi düşünün: "Bunca yıldır atalarımızdan gördüğümüz budur, sen bunca evliyaların içinde olduğu geçmiş nesillerden iyi mi biliyorsun?" ifadesine benzer bir cevapla karşılaşabilirsiniz. Veya "Bu yolda akılla yürünmez, şanlı atalarımız bunları halletmiş, sen de onlara tabi ol, kurtuluşa er" şeklinde uyarılarla karşılaşabilirsiniz. Kuran'ın anlattığı İslam'a karşı çıkan bu kitlelerle, Peygamber'e karşı çıkan kafirler arasındaki ortak zihinsel yapıyı hemen fark edersiniz. Tüm bu kitleler "tarihsel süreçten gelmeyi" diğer bir tabirle "atalardan mirası" başka bir anlatımla "geleneği", Allah'ın vahyi Kuran'dan da, akıldan da üstün tutmaktadırlar. Siz şahıslara Kuran'a göre haremlik selamlığı, kadının gerçek yerini anlatırken, şahıslar size mezheplerle cevap vermekte ve mezheplerin doğruluğu için; atalarımızın mezheplere inandığını ve mezheplere inanan kişi adedinin çokluğunu delil olarak gösterirler. Bunlar, Allah'ın yegane kılavuzuna karşın atalarının kabullerini ve bu kabullerini içeren kitapları delil diye gösterirler.

20- ...İnsanlardan öyleleri vardır ki; hiçbir ilme dayanmadan, bir yol gösterici ve aydınlatıcı bir kitaba dayanmaksızın Allah hakkında mücadele edip durur.

21- Onlara; "Allah'ın indirdiğine uyun" denildiğinde, şu cevabı verirler: "Hayır biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız..."

31-Lokman Suresi 20, 21

Bu ayetler, genel bir şekilde herkese hitap eder. Sadece ortak koşucu putperestlere hitap etmez. 20. ayeti iyice okursak, kitapsız bir şekilde Allah hakkında konuşan, mücadele eden kişilerin yanlışına dikkat çekildiğini görürüz. 21. ayette, Allah hakkında mücadele eden bu kişilerin, Allah'ın indirdiği kitaba davette nasıl yan çizip atalarının yolunu, gelenekleri benimsediklerini anlıyoruz. Bu ayetlerden, Allah hakkında mücadele edenlerin, Allah'ın indirdiği kitaba dayanmadıkları takdirde muhtemelen gelenekçiliği, ecdatperestliği, atalarının yolunu benimsedikleri sonucunu çıkartabiliriz. Bunlardan bazıları, Kuran'a saygı gösteriyor olabilirler ama Kuran'ın yanına dini kaynak diye yüzlerce cilt eseri koyarak ve atalarının hayata bakışını ve

geleneklerini, bu kitaplarıyla dinselleştirerek, Kuran'ı yüzlerce dini kaynaktan herhangi bir kaynağa indirerek, dine büyük zarar vermektedirler.

BİLMEDİĞİNİN ARDINDAN GİTME

Bu, ayetlerini iyiden iyiye düşünsünler ve temiz akıl sahipleri öğüt alsınlar diye sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır.

38-Sad Suresi 29

Bilmediğin bir şeyin ardına düşme. Çünkü kulak, göz ve kalp; bunların hepsi ondan sorumludur.

17-İsra Suresi 36

Kuran'ın Allah'ın kitabı olduğunu anlayacak olan akıl sahipleridir. Allah aklın işletilmesini, doğru yola varma yolunda önemli bir faaliyet olarak takdim eder. Kuran'a göre, bilinmeyen bir şeyin ardına düşülmemelidir. Atalarımızın bize ilettiği bir yapıyı, sırf atalarımız iletti diye kabul ve müdafaa etmek, bu ayetle çelişir. Kuran'a göre, her iman sahibi akletmelidir, Allah'ın kitabını rehber kabul etmek, akletmenin bir neticesi olacaktır. Kuran, atalarımızın kabulleri yüzünden kabulleri oluşan sürüler olmamamızı istemektedir. Buna karşın, mezhepçi dini yapıyı savunanlar, birçok zaman aklın gereksizliği, aklın imanla çeliştiği yönünde Kuran'a ters fikirler ileri sürmektedirler. Aslında buna şaşırmamak gerekir. Yoksa uydurma mezhepçi yapılardaki akılla bağdaşmayan yüzlerce izah, din diye nasıl yutturulacaktır? Elbette ki akıl reddedilerek. Kitleler öyle bir hale getirilmiştir ki ya akıl reddedilip din kabul edilecek, ya da kişiler aklına sahip çıkıp din konusunda şüphelere boğulacaklardır. Bu kitabın temel amaçlarından biri de kitlelere bu iki şık arasında sıkışmadıklarını, din diye yutturulan mezheplerin din olmadığını, gerçek dini yalnız ve yalnız Kuran'ın temsil edebileceğini ve bu dinin akılla çelişmediğini göstermektir.

Kuran, Allah'ın varlığının delillerinin aklın işletilmesi ile bulunabileceğini söyler. Fakat Kuran, aklın kullanılmasını sadece Allah'ın varlığının delilleriyle sınırlamaz. Allah'ın varlığının, aklın işletilmesi sonucu anlaşılması,

aklın işletilmesinin önemini ve Allah'ın, aklın düzgün çalıştırılmasını doğruya ulaşmada bir aracı yaptığını gösterir.

HİNDULAR KELLE SAYARSA

Kuran'ın yanına yüzlerce kitap koyup Kuran'ı etkisiz kılan ve akla savaş açan gelenekçi-mezhepçi İslamcılar, tarihsel geçmişe sahip olmalarından ve kalabalık olmalarından delil çıkartmaya çalışmaktadırlar. Oysa Kuran'a göre bir gerçeğe, o gerçeğe uyanların kelle sayısını sayıp ulaşamazsınız. Bu mantıkla, Hindular'ın arasında doğan biri, etrafta saydığı kellelerin çoğunluğunun inancından dolayı, ineklerin kutsal olduğuna inanabilir. Böylece ataların izinde olmanın ve kendisine benzer bolca kelle saymanın, doğru yolda olduğunu gösterdiğini düşünür. Ya da daha evvel örneğini verdiğimiz bir Hıristiyan'ı düşünün. Atalarından gelen gelenekte, Katoliklik veya Ortodoksluk gibi köklü mezheplerde, Hz. İsa'nın "oğul tanrı" kabul edildiğini gören ve etrafında Hz. İsa'yı "oğul tanrı" kabul edenleri daha fazla bulan bu şahıs; Hz. İsa'yı oğul tanrı kabul ettiğinde, kelle sayıcısı mantığa göre haklı olacaktır. Geleneksel-mezhepçi İslamcı, bu örneklerdeki yaklaşımlara haklı olarak karşı çıkar ve aşağıdaki ayetleri örnek gösterebilir:

Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyarsan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak zan ve tahmin ile yalan söylerler.

6-Enam Suresi 116

Onların çoğu, Allah'a ortak koşmadan iman etmez.

12-Yusuf Suresi 106

Bu ayetlerden de anlaşılacağı gibi çoğunluğa uymak, çoğu zaman kişilerin sapıtmasına sebep olabilir. Birçok zaman diliminde azınlıklar haklı olmuşlardır. Allah, kelle sayıp gerçeği bulmamıza olanak vermemiş ve aklımızı işletmeye bizi mecbur etmiştir. Gelenekçi-mezhepçi İslamcıların bir Hindu'ya veya bir Hıristiyan'a yanlışını gösterirken yukarıdakine benzer izahlar yaptığına, bu ve benzeri ayetleri kullandığına şahitlik edebilirsiniz.

Hindu veya Hıristiyan'a akıl vermekte doğru ölçüleri kabul eden gelenekçi-mezhepçiler, Kuran'ın anlattığı İslam'a davet edildiklerinde, hemen çoğunluk olduklarının arkasına saklanmaya, tarihsel kökenlerine sığınmaya kalkarlar. Çoğunluğun ve geleneğin, Hz. İsa'yı oğul tanrı, ineği ise kutsal kabul edenleri nasıl saptırdığını gelenekçiler çok iyi anlar ve anlatırlar. Fakat Kuran'ın anlattığı İslam'a karşı çoğunluk ve geleneği, kendi delili yapmaya çalışanlar yine aynı şahıslardır!..

HEM AKLINI ÇÖPE ATIP HEM DE AKIL VERMEYE SOYUNANLAR

Kuran'a göre inananlar, inandıkları gerçekler uğruna toplumun gelenekleriyle zıt düşmekten, toplumdan dışlanmaktan çekinmemelidirler. Kuran'da, Peygamberler'in bu konuda nasıl örnek teşkil ettiklerini ve canları pahasına toplumlarının yanlış kabullerine nasıl karşı koyduklarını görebiliriz. Bizim gözlemlerimize göre, mezhepçi İslam'ı yaşayan birçok kişi arkadaşlarının, cemaatinin, ailesinin kendisini dışlamasından; "Bizim oğlan sapıttı, başörtüsünü inkar ediyor" veya "Bizim kız mezhepsiz olmuş, üstelik erkeklerle el sıkışmaya başlamış" veya "Ahmet hadis düşmanı olmuş" veya "Leyla hayızlı namaz kılıyormuş, vah vah" gibi izahlar yapmalarından, iğneli kınamalardan çekinmektedirler. Toplumun kabullerine karşı çıkamayanlar, hele hele bu kabullerin en yoğun ve en koyu yaşandığı tarikatların yakınlarında iseler, bu gruplardan gelecek baskı ve arkadaş ortamını kaybedip yalnız kalma korkusu, bu kişilerin gerçekleri görememesinin sebeplerinden biri olabilmektedir. Toplumun geleneklerini, tabularını koruması da işte bu dışlama mekanizmasıyla mümkün olmaktadır. Allah'ın rızasından uzaklaşmaktan korktuğundan daha çok toplumdan dışlanmaktan korkanlar, elbette ki geleneklerin zihinlere vurduğu zincirlerden kurtulamazlar.

Allah kuluna yetmez mi? Seni, O'ndan başkasıyla korkutuyorlar.

39-Zümer Suresi 36

Gelenekleri ve kalabalıkların kelle sayısını putlaştıranların durumu çok gariptir. Bu kitleler taklidi akla üstün tutup, geleneği ve çoğunluğu taklit ederler. Sonra taklide kurban ettikleri akıllarıyla, size akıl hocalığı yaparlar. Bunlar hem güdülen koyun olmanın erdemini savunurlar, hem de sizi gütmeye kalkarlar !..

34. BÖLÜM

,,,

KURAN'IN DİNİNİN KOLAYLIĞI

Kuran'ın sunduğu İslam'ı anlattığımız bazı kişiler, mezheplerin İslam'ı ile Kuran'ın anlattığı İslam arasındaki büyük farkı görünce; "Siz dini kolaylaştırıyorsunuz; din bu kadar kolay olur mu?" şeklinde eleştiriler yapmakta, Kuran'ın anlattığı İslam'ı savunanları nefsanilikle ve dini kendi rahatlarına uydurmakla suçlamaktadırlar. Fakat bu itiraz tarzlarıyla bir kez daha cehaletlerini sergilemekte ve Kuran'ın ayetlerinden habersiz olduklarını göstermektedirler. Çünkü Kuran'a göre dinimiz aynen Hz. İbrahim'in dini gibi kolaydır, güçlüklerden arınmıştır:

... Allah sizi seçmiş ve din konusunda size bir güçlük yüklememiştir, aynı atanız İbrahim'in dininde olduğu gibi...

22-Hac Suresi 78

ALLAH YERİNE KONUŞANLAR

Kitabımızda din adına uydurulanların birçok örneği bulunmaktadır. Allah adına konuştuğunu iddia ederken, aslında Allah'ın yerine konuşmuş olan mezhepçiler, Allah'ın rahmeti olan dini, birçok hususta Allah'ın cezası gibi göstermişlerdir. Allah'ın insanın yaratılışına uygun olduğunu söylediği dini; hem insanla, hem mantıkla, hem bilimle, hem insafla çelişir bir şekilde tarif etmişlerdir. Bu kişilere göre Allah'ın rahmetini anlatmak dini yozlaştırmaktır.

Kuran'daki 114 adet Besmele ile ve daha yüzlerce ayet ile Allah'ın merhameti anlatılır. Kuran'ın en temel mesajlarının başında, Allah'ın rahmetinin anlaşılması gelir. Mezhepçi yaklaşım, Allah'ın bize rahmetinin neticesi olan kolaylıkları anlatmamızı "dinde yozlaştırma" diye takdim eder. Allah'a iftira olarak kendi uydurdukları zorlukları ise "takva, dine titizlik" olarak satmaya kalkar. Bu kafa, dinin kolay olmasıyla alay ederken, aslında Kuran'ın ayetlerinde geçen bir ifade ile alay ettiğinin farkına varmaz. Kuran'ı sadece musikisi için dinlemeye alışanlar o kadar çoktur ki; ayetlerde geçen bu açık manalar onlara hep kapalı kalmıştır.

...Allah size kolaylık diler, zorluk dilemez ...

2-Bakara Suresi 185

İnsan zayıf olarak yaratılmış olduğundan Allah size hafiflik getirmek istiyor.

4-Nisa Suresi 28

Mezhepçiler "Kuran öyle yüce, öyle mübarek bir kitaptır ki; bizim gibi aciz insanlar, Kuran'ı ne kadar uğraşsa anlayamazlar" şeklinde izahlarla, ilk bakışta Kuran'ı övüyormuş gibi görünseler de, aslında insanları Kuran'dan uzaklaştırmaktadırlar. Kuran'ı insanlar anlayamayacaksa, Kuran niye vahyedildi? Niye Kuran insanlara hitaplarla dolu? Niye Kuran üç-beş insana değil de herkese hitap etmektedir? Kuran'ı anlaşılmaz kılmak isteyenlerin, "Kuran'ı anlamak zordur, hatta imkansızdır" diyenlerin, hesabı tabi ki başkadır. Kuran anlaşılmaz olunca kitleler, mezhepçilerin imamlarına, şeyhlerine teslim olacaktır. Çünkü bunlara göre Kuran anlaşılmazdır ve zordur ama imamlar, şeyhler anlaşılabilir; bunlar rehber edinilerek doğru yol bulunabilir.

Kuran anlaşılmaz ve zor kabul edilince, ilkel Emevi uydurmaları ve Abbasi eklemelerinin dinin bir bölümü olup olmadığı da sorgulanmayacaktır. Çünkü tüm bu ilkel eklemeler ancak Kuran'ın hakemliği ile çöpteki layık oldukları yerleri bulabilir. Kuran'ın anlaşılmaz ve zor olduğunun ilanıyla, Kuran'ın hakemliği elinden alınıp mezheplere verilince, mezheplerin bizzat kendisi olan Emevi-Abbasi patentli çelişkiler ve zorluklar, halk üzerindeki

hegemonyalarını devam ettirecektir. Kuran'ın anlaşılması için birçok ayet vardır. Sırf aşağıdaki ayet, aynı surede dört kez tekrarlanmaktadır:

And olsun ki biz Kuran'ı öğüt almanız için kolaylaştırdık. Öğüt alacak yok mu?

54-Kamer Suresi 17, 22, 32, 40

KURAN'LA ARAMIZA ÖRÜLEN DUVARLAR

Kuran birçok cahil bedeviye de, birçok bilgine de hitap etmektedir. Kuran tüm insanların rehberidir. Yukarıdaki ayetten anlayacağımız gibi Kuran insanların öğüt alması için kolaylaştırılmış bir kitaptır. İnsanlar anlamadıkları kitaptan nasıl öğüt alabilir? Anlaşılamayan bir kitap nasıl rehber olur? Kuran'ın anlaşılmaz olduğunu iddia etmek, tüm bu ayetlerle ters düşmektir. Bu iddiaların sahipleri, Kuran ile insanlar arasına duvar örmekte ve kendi ilmihal kitaplarını Kuran'ın yerine koymaktadırlar. Bunu yaparken de Kuran'ı sözde yüceltmektedirler!

Bu mezhepçi zihniyete, günümüzde çok satan ve bedava da dağıtılmış olan "Tam İlmihal Saadeti Ebediye" kitabından örnek vermek istiyoruz. Kitabın yazarı Hüseyin Hilmi Işık, Işıkçılar cemaatinin başıdır ve kimi baskılarını Sıddık Gümüş ismi ile yapmıştır. Bu kitabında Işık, Kuran'ı anlamaya çalışanlara şu uyarıları yapar: "Seyyid Abdülhakim Efendi, Kuddise siruh buyurdular ki: İbadet, emirleri yapmak demektir. Kuran-ı Kerim'i, hutbeyi okumak ibadettir. Bunların manasını anlamak emir olunmadı. Bunları anlamak ibadet değildir. Kuran-ı Kerim'i anlamak için yetmiş iki yardımcı ilmi ve sekiz temel ilmi öğrenmek lazımdır. Ancak bundan sonra Kuran-ı Kerim'i anlamaya istidad hasıl olup, Cenab-ı Hak nasip ederse anlayabilir. Herkes anlamalıdır demek, dine müdahale etmek demek olur. Kuran-ı Kerim'i anlamak için istidadı çok olan on sene, orta olan elli sene çalışmak lazımdır. Bizim gibi az olanlar ise yüz sene de çalışsak anlayamayız. Şeriatte ilim diye faideli bilgilere denir. Faideli ilim Saadeti Ebediyye'yi elde

etmeye yani Allah'ın rızasını kazanmaya vesile olan ilimdir ki bunlara İslam bilgileri denir."

Yukarıdaki alıntıyı yaptığımız "Saadeti Ebediye" kitabını okuyanlar, bizim eleştirdiğimiz zihniyetin bir örneğini göreceklerdir. Bu arada Abdulhakim Efendinin, Hüseyin Hilmi Işık'a şeyhliği devreden şeyhi olduğunu hatırlatalım. Alıntımızı dikkatle okuyanlar; Hüseyin Hilmi Işık'ın Kuran'ın anlaşılmaz olduğunu ispatlamak için gayretini; "Benim şeyhim bile anlamadıktan sonra sizin ne haddinize düşmüş Kuran'ı anlamak" dediğini kavrayacaklardır. Bu arada Işık, kişileri kurtaracak olanların faideli bilgiler olduğunu söyleyerek, Kuran'ın anlaşılmaz olduğunu açıkladıktan sonra başvurulacak kaynağa işaret eder. "Faideli bilgiler" tamlamasının Hüseyin Hilmi'nin kitabı Saadeti Ebediyye ismiyle aynı cümlede geçişi, Kuran'ın yerine neyin okunması gerektiği konusunda herhalde kitleleri aydınlatacaktır!

Kendi kutsallarını rehber, Kuran'ı musiki kitabı yapanlar, içine düştüğümüz durumun baş sebebidir. Cehalet, ilkellik, taklitçilik, akıldan feragat hep bu zihniyetin alametleridir. Bunlar "Yüz sene uğraşsak da Kuran'ı anlayamayız" diyecek kadar tevazu yaparlar, fakat sonra Kuran'ın yerini alacak, anlaşılır rehber kitaplar yazarlar!

ÇÖLDEKİ BEDEVİ KURAN'I 72 + 8 İLİMLE Mİ ANLADI?

Işık'a göre Kuran'ı anlamak ibadet değildir. Fakat ortalama kapasiteli biri Kuran'ı elli senede anlayabilir. Bir yazar "Elli senelik emeğin karşılığı ibadet olmazsa, emeğin kendisi de ibadet olmaz" diyerek, bu elli seneyi kimin, niye geçireceğini sorgulamaktadır. Aynı yazar, şeyhlerin sohbetini dinlemeyi ibadet sayanların, nasıl olur da Kuran'ı anlamayı ve bunun için gayret etmeyi bir ibadet olarak kabul etmediklerine şaşırmakta ve şöyle demektedir: "Hazretler zahmet edip Kuran'a baksaydılar, Kuran'ı anlamak için böyle bir ilimler listesinin olmadığını göreceklerdi. Ama ne hadlerine! Kuran'ı anlamaları mümkün değil ki! Kuran ümmi olarak tanımladığı bir topluma direkt olarak hitap ediyor. Mekkeliler konuştukları dille gelen Kuran'dan öğüt alıp hidayete ermeleri için hiç de 72+8 ilmi bilmek zorunda değillerdi. Hazretler,

Kainat'ın Yaratıcısı'nın kendi kelamını kolaylaştırdığı konusundaki sözlerine güvenseydiler, kısacası Kuran'ı anlayabileceklerine ihtimal verseydiler, Allah'ın izniyle anlayabilirlerdi. Ne var ki Kuran'ı anlayamayacaklarına dair verdikleri ilk şeytani kararla, zaten kendilerini layık oldukları anlayışsızlığa mahkum etmişlerdir. Şunu belirteyim ki; 'Kuran'ı anlamıyorum' demek başkadır, 'Anlayamam' demek başkadır. Hele hele kendisi anlamadığı için başkalarını da anlamamaya çağırmak çok daha başkadır. Birincisi cehalet, ikincisi delalet, üçüncüsü ise ihanettir."

Kuran'ı zor ve anlaşılmaz olarak gösterenlerin gerçek niyetinin Allah ile kul arasına şeyh, mezhep imamı, hadisçi, fıkıhçı gibi vasıtalar koyup bunları başvuru kaynağı yapmak olduğunu gördük. Oysa Kuran'ın geliş sebeplerinden biri Allah ile insanlar arasına konan putları, ilahları, rahipleri, ruhbanları, kutsallaştırılmış insan sınıflarını atmaktır.

Haberin olsun katıksız din yalnızca Allah'a aittir. O'ndan başkasını veli edinenler şöyle derler: "Biz bunlara, bizi Allah'a daha fazla yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz." Elbette Allah ayrılığa düştükleri konularda aralarında hükmedecektir. Şüphesiz Allah hiçbir yalancı kafiri doğruya eriştirmez.

39-Zümer Suresi 3

Ayette de görüldüğü gibi Allah'la aralarına aracılar koyanlar, bu aracılığı Allah'a yakınlaşmak için kullandıklarını iddia etmektedirler. Fakat Allah, katıksız dinin yalnızca kendisine ait olduğunu söylemektedir. Bu iddia sahiplerinin mazeretlerini kabul etmemektedir. Allah'ın kitabı olan Kuran'ın yanına insanların yazdığı kitapları koyarak dinde reform yapmış olanlar, dinin katıksız şekilde Allah'a ait olmasının gerekliliği ile çelişirler. Kuran tüm insanlığa hitap eder, eğer anlaşılmaz olsaydı, anlayacak olan birkaç mezhep imamına hitap etmesi gerekmez miydi? Elbette din de, Kuran da hem anlaşılır, hem de mezhepçilerin sandığından daha kolaydır. Uydurulmuş din ise zorluklarla doludur. Mezheplerin tarif ettiği yapıda, bir karı-kocanın nasıl bir hayat yaşamalarının ideal olduğunu çok kısaltarak anlatmaya çalışalım. Bu karı-kocanın sabahtan akşama bazı işlerinde gözetmeleri gereken sünnet,

sevap, helal ve haramların mezhepçi zihniyete göre neler olduğuna örnekler vererek mezheplere göre ideal yaşam tarzını sunmaya çalışalım. Böylece Kuran'ın kolay dini ile uydurulan detaycı, zor dinin farkını kavrayalım.

MEZHEPÇİ HANIM VE BEYE GÜNDELİK HAYAT TAVSİYELERİ

Mezhepçi bey ile mezhepçi hanım uyandıklarında sağ ayak ile yataklarından kalkmalıdırlar. Hayırlı işler sağ, hayırsız işler sol ayakla yapılır. Birazdan eğer birisi tuvalete girecekse sol ayakla girer. Tuvalete başı kapalı girmekte sevap vardır. Tuvalette iken konuşulmaz, eğer biri tuvaletin dışından soru sorarsa, bu münasebetsize cevap vermemek daha uygundur. Eğer evdeki tuvalet alafrangaysa, bu tuvaleti yıktırıp alaturka yaptırmak daha uygundur. Erkekler ayakta küçük tuvalet yapmak gibi uygunsuz hareketlerden kurtulmalı, oturarak küçük tuvaleti yaparak sünnet sevabı kazanmalıdırlar. Eğer çiftimizden biri yıkanacaksa, en azından belinde peştemalle yıkanması gerekir. Çünkü kişi, tek başına tuvalette iken bile avret yerini kapalı tutmaya çalışmalıdır. Her ne kadar insanlar görmüyorsa da, melekler insanları görür; meleklerden utanmak lazımdır. Yıkanırken önce sağ omuza, sonra sol omuza su dökmek gibi sıralara uyulmalı ve kitaplarda yıkanma ile ilgili yazılan Arapça dualar ezberlenip okunmalıdır. Şampuan tipi yıkanma maddelerinin alkollüleri kullanılmayacak; alkolsüzü bulunacaktır. Dişleri temizlemek için misvak kullanılmalıdır. Bu arada dişlere iyi bakılmasında fayda vardır. Çünkü kimi alimlere göre dişe dolgu yapılırsa boy abdesti olmaz, kişi cenabet gezer. Bu yüzden dişin çürümesi, komple dişi çektirip dişsiz kalmayı veya çıkmalı takma dişler taktırmayı gerektirecektir. Çıkmalı takma dişler boy abdesti alırken çıkarılıp, bunların altı ıslatılmalıdır, yoksa kişi cenabet gezmeye devam eder.

Namaz kılınacaksa sarık takıp yetmiş kat sevap kaçırılmamalıdır. Sarığın yedi metre olması daha uygundur. Giyilecek elbiseler yeşil, siyah veya beyaz olmalıdır. Sarı veya kırmızı giymemek gerekmektedir. Çiftimiz yemeğini

yer sofrasında yemeli, sonradan çıkma masa tipi uyduruk şeylerde yememelidir. Yer sofrasında sağ ayak dikilir, sol ayak alta alınıp oturulur. Yemek tek bir kap ortaya konularak yenilir. Yemekte çatal, kaşık gibi aletlerden kaçınılmalıdır. En sevap yemek yeme şekli üç parmakla olur. Bu üç parmak bile bellidir: Baş, işaret ve orta parmaklar. Yemeğe tuz ile başlamak iyidir. Yemekte su içilirse üç nefeste içilmeye gayret edilmelidir. Yemek kesinlikle sağ elle yenmelidir. Sol elle yenilenleri şeytan yemiş olur. Yemek bitince üç parmak, baş parmaktan ortancaya doğru yalanır, bu da sünnettir. Böyle sünnetleri kaçırmamak lazımdır. Aynaya bakmak sünnettir. Erkek aynaya bakıp sakalının bir tutamı geçip geçmediğini kontrol etmeli, sakalı bir tutamı geçtiyse kesmelidir. Sakalı bir tutamdan az kesmek düşünülemez, değil ki pasparlak olmak. Erkeğin gözüne sürme çekmesi, saçlarını yağlayıp ortadan ayırması da hep sevap getiren fiillerdir.

Kadın ise saçını uzatmalı, kesinlikle kesmemelidir. Kadınların kaşını aldırması çok büyük günahtır. Kadın evden çıkacaksa yanında kocası, kardeşi gibi mahremi olmadan 90 km'den fazla gitmesinin haram olduğunu unutmamalıdır. Aslında kadın için en iyisi mümkün olduğunca dışarı çıkmadan evde oturmaktır. Fakat dışarı çıkacak olursa iyice örtünmeli, koku sıkmasının haram olduğunu unutmamalıdır. Kadın için en iyisi komple örtünmesi, eldiven giymesidir. Hatta kadının kestiği tırnakları bile kadından bir parça sayıldığı için bunları yabancı bir erkeğe göstermeden toprağa gömmesi gerektiğini birçok mezhep alimi söylemiştir.

Televizyonun seyredilip seyredilmeyeceği tartışmalı bir konu olduğu için eve hiç televizyon almamak en iyisidir. Çünkü resim haramdır. Televizyondaki görüntüler, resimlerin arka arkaya geçişi olduğu için bunun da haram olduğunu iddia edenler vardır. En azından mezheplere göre bunun şüpheli olduğu kesindir. Mezheplere göre ise şüpheli şeyleri terk etmek en isabetli davranıştır. Radyo dinlemek de çok tehlikelidir. Müzik, telli sazlar, hele hele kadın sesi haramdır. Radyoda sürekli bunlar çıkacağı için mezhepçi çiftimizin bunları eve sokmaması gerekir.

Eğer çiftimiz cinsel ilişkiye girmek isterse çırılçıplak bir şekilde bunu yapmanın meleklere karşı utanmazlık olduğunu unutmamalıdırlar. Mümkünse yorgan tipi bir örtünün altında, birbirlerinin cinsel organlarına bakmadan cinsel ilişkiye girmeleri gerekmektedir.

Eve girerken de, çıkarken de sağ ayak kullanılmalıdır. Eve meleklerin girmesini engelleyen köpek kesinlikle sokulmamalıdır. Evdeki yataklar ve oturma grupları hep yerin üstünde olmalı, ayaklı olanlarından sakınılmalıdır. Uyurken abdestli uyunmalıdır. Çünkü abdestli ölenin şehit olacağı söylenmektedir. Uyurken sağ el başın altına alınıp, sol el salınacak ve sağ tarafın üstüne yatılacaktır. Yüzü koyun yatan çiftler birbirlerini ve çocuklarını uyandırıp düzeltmelidirler...

EKSİĞİ ÇOK, FAZLASI YOK

Bu çifte, mezheplerin dini adına tüm gerekli tavsiyeleri sıralamak için ayrı bir kitap yazmamız gerekirdi. Fakat bu örnekler bile Kuran'a kıyasla mezheplerin dininin ne kadar zor, karmaşık, yaşanmaz bir sistem olduğunu göstermeye yetmektedir. Bu izahların hepsinin mezhepçi kitaplarda, mezhepçi açıklamalarda yeri vardır. Bu örneklerin eksiği bir hayli çok, fazlası ve abartısı hiç yoktur. Mezheplerin sunduğu sistem yaşanmaz bir sistemdir. Bu halleriyle birçok mezhepçi, ruhbanlık uydurup, ona da uymayan Hıristiyanlar'a benzemektedirler:

Meryem oğlu İsa'yı da arkalarından gönderdik. Ona İncil'i verdik ve onu izleyenlerin kalplerinde bir şefkat ve merhamet oluşturduk. Uydurdukları ruhbanlığı biz onlara gerekli kılmamışken, Allah rızası için uydurdular. Ama buna da gereği gibi uymadılar.

57-Hadid Suresi 27

Mezhepçiler, insanın her saniyesini dolduran, rahat bir banyo bile yapamayacağı bir sistem oluşturmuşlar ve bunu da "din" diye ne yazık ki birçok insana yutturmuşlardır. Fakat Allah'ın gerekli kılmadıklarıyla dolu bu

zorlukların sistemine mezhepçilerin birçoğu bile uyamamışlardır. Yalnız ve yalnız Kuran din yapılıp, Kuran dışı kaynaklar reddedilip, Kuran'ın yeterliliğine güvenilmeden bu sorunlar çözülemez. Başarı bu en kolay, en mantıklı yoldadır.

Allah kimseye gücünü aşan bir sorumluluk yüklemez.

2-Bakara Suresi 286

Allah size zorluk çıkarmak istemiyor. Ancak sizi temizlemek ve üzerinizdeki nimetini tamamlamak istiyor ki şükredesiniz.

5-Maide Suresi 6

Seni en kolay olanla başarılı kılacağız.

87-Alâ Suresi 8

35. BÖLÜM

,,,

SORULARIN KURAN'DAN ÇÖZÜMLERİNE ÖRNEKLER

Kitabımızın buraya kadarki kısmında, Kuran'ın dinin tek kaynağı olduğunu ve dinin buna göre şekillendirilmesi gerektiğini anlattık. Bunu anlatırken, Kuran dışında kalan, fakat dinin bir öğesi zannedilen izahların ve uygulamaların, aslında dinle hiçbir alakası olmadığını gösterdik. Örneğin sanatla ilgili uydurulanların neler olduğunu 18. bölümde, kadınlarla ilgili uydurmaları 21. bölümde işledik. Bu bölümlerde ve diğer bölümlerde, Kuran'da bulunmayan yasakların ve emirlerin dinin bir yasağı veya emri olamayacağına dair temel yöntemi öğrendik. Kitabın bu bölümünde, herhangi bir konunun dindeki hükmünü öğrenmek isteyen kimsenin ne yapması gerektiğini, buraya kadar anlattıklarımızın çerçevesinde örnekleyeceğiz. Kuran'dan bir konunun anlaşılmasında dikkat edilmesi gerekenleri özetledikten sonra, 10 örnek çözümle bu konuyu daha da pekiştirmeye çalışacağız. Kitabımızın bundan sonraki bölümünde geçen namaz, oruç, hac ve zekatın Kuran'a göre anlatımının ve daha önce geçen birçok örneğin bu konuda yeterli bilgiyi vereceğini zannediyoruz. İlk önce Kuran'a göre, yani dine göre, bir konunun nasıl anlaşılması gerektiği ile ilgili temel prensiplerimizi özetleyelim:

KURAN'DAN BİR KONUYU ANLAMADA PRENSİPLER

- Kuran'ın dinin tek kaynağı olduğu yani "Din = Kuran" olduğu unutulmamalıdır. Kuran'ın Allah kelamı olduğu ve bizim dini anlamamız için indirildiği de sürekli aklımızda tutulmalıdır.

- Meseleler, Kuran'ın bütünlüğü içinde düşünülmeli ve çözümlendirilmelidir. Bir konuyla ilgili Kuran'da geçen ne kadar ayet varsa, o ayetler önceleri ve sonralarıyla ele alınmalıdırlar. (Kuran'ın bir kısmını kabul, bir kısmını inkar; Kuran'ı inkardır.) Kuran'ın bir yerinde geçen bir konunun, bir fikrin Kuran'ın başka bir yerinde geçen bir fikirle çelişmeyeceğini de unutmayalım.
- Kuran'da yer almayan bir konunun, dinde de yer almadığı anlaşılmalıdır. Bu prensibi uygulayınca dine ilavelerin % 90'dan fazlasından kurtuluruz. (Bu maddenin büyük önemine binaen, bu konuyu 39. bölümde bir daha özel olarak inceleyeceğiz.) Kuran'da yasaklanmayan bir şeyin helal olduğu, ayrıca bu şeyin helal olması için ilave bir izaha gerek olmadığını unutmayalım.
- Bazı konulardaki dini ilavelerin Kuran ayetlerinin çekiştirilmesi ile yapıldığını unutmamalıyız. Şüpheli bir konuyla karşılaştığımızda; Kuran'ın orijinalinin Arapça olduğunu bilmeli ve konuyu iyi bir şekilde Arapça bilip, samimi bir şekilde Kuran'a yaklaşanlarla çözmeliyiz. Eğer onların samimiyet ve yaklaşımından şüphelenirseniz, incelenen noktaları birbirinden bağımsız ayrı kişilere gösterip kontrol edebilirsiniz. (Kişilerin samimiyetinde en önemli gösterge, Kuran'ın dinin tek kaynağı olduğunu kabul edip etmedikleridir. Bu görüşü kabul etmeyenler, mezheplerinin görüşünü Kuran'a mal etmeye çalışabilirler.) Bu çalışma yapılırken kilit kelimenin ve kavramın Kuran'ın indiği dönemde nasıl anlaşıldığını ve aynı kelimenin, kavramın Kuran'ın tümünde nasıl kullanıldığını inceleyerek en iyi şekilde çözüme ulaşabileceğimizi unutmamalıyız.
- Kuran'ı anlamaya çalışırken, aklın ve vicdanın en önemli yardımcılarımız; gelenek, görenek, çoğunluğun kabulleri, çevre baskısı gibi aklı ve vicdanı ipotek altına alıp kullandırmayan unsurların Kuran'la aramızda en önemli engeller olduğunu unutmamalıyız. Bu temel prensiplerimizi hatırladıktan sonra örnek 10 soruya geçip Kuran'dan bir meseleyi nasıl anlayacağımızı örneklendirmeye çalışalım:

1) KADINLAR ERKEKLERE NAMAZ KILDIRABİLİR Mİ?

1. SORU: Dinimizde bir kişinin diğer insanlara namaz kıldırması var mı? Eğer varsa, kadınlar erkeklere namaz kıldırabilir mi?

1. ÇÖZÜM: Kuran'ı incelediğimizde, Peygamberimiz'in diğer insanlara namaz kıldırdığını görebiliriz (4-Nisa Suresi 102. ayete bakınız). Tek başına namaz kılınmasına engel bir ifade olmadığına, ayrıca topluca namaz kılınmasına engel bir ifade de olmadığına göre, hem topluca birinin kıldırmasıyla, hem de tek başına namaz kılınabilir demektir. Kadınların namaz kıldırmasına engel hiçbir ifade de Kuran'da bulunmaz. Demek ki dinimizde hem kadın hem de erkek bir topluluğa namaz kıldırabilir. Bu arada Kuran'da maaşlı cami imamı, cami müezzini gibi sınıfların mevcut olmadığını da hatırlayalım.

2) AYBAŞILI KADIN KURAN OKUYABİLİR Mİ?

2. SORU: Kadın, aybaşı durumunda nelere dikkat etmelidir? Aybaşılı kadın Kuran okuyabilir mi, namaz kılabilir mi, oruç tutabilir mi?

2. ÇÖZÜM: Aybaşılı kadının ve kadının bu döneminde erkeğin nelere dikkat etmesi gerektiği Kuran'da sadece tek bir ayette geçer. Yani bu ayetle aybaşı durumunda nelere dikkat edilmesi gerektiği anlaşılır, geri kalan konular için aybaşılı olma bir ayrıcalık getirmez.

> **Sana kadınların aybaşı halini sorarlar. De ki; "O bir rahatsızlıktır." Aybaşı halinde kadınlardan ayrılın ve temizlenmelerine kadar sakın onlara yaklaşmayın. Temizlendiklerinde Allah'ın size emrettiği yerden onlara gidin. Şüphesiz Allah tevbe edenleri sever, temizlenenleri de sever.**
>
> *2-Bakara Suresi 222*

Görüldüğü gibi Allah'ın aybaşı durumu için getirdiği yegane yasak cinsellik yasağıdır. Allah aybaşı durumunda Kuran okumama, namaz kılmama, oruç tutmama gibi yasakları getirmez. O zaman; namaz kılmak normalde farz olduğu gibi kadına aybaşılı iken de farzdır. Oruç normal zamanlarda

nasıl tutuluyorsa aybaşılı iken de o şekilde tutulacaktır. (Oruca güç yetiremeyenlerle ilgili oruçta istisnai bir durum vardır. Bunu 36. bölümde oruç konusunda göreceğiz. Aybaşılı kadın, aybaşılı olduğu günlerde bu sınıfa girdiğini düşünüyorsa oruç tutmayıp, gereğini yapabilir.) Kadının aybaşılı iken camiye girmesine de, Kuran okumasına da bir engel yoktur. Allah, aybaşı hakkındaki sorulara bu dönem içinde cinsel ilişki yasağı getirerek cevap vermiştir. Eğer namaz kılınmaması da aybaşı halinde gerekli olsaydı, Allah neden bunu belirtmesin? Cinsel ilişki yasağı her gün kılınan namazdan daha mı önemlidir? Kuran okuyup Allah'ın emirlerini, yasaklarını öğrenecek kadın, yaşamının 1/6'ya yakın süresinde bu hakkından mahrum edilmiş, din adına dinden, Allah'ın yerine konuşanlar yüzünden Allah'tan uzaklaştırılmıştır.

3) SİGARANIN HÜKMÜ NEDİR?

3. SORU: Sigara haram mıdır? Yoksa mekruh mudur?

3. ÇÖZÜM: Kuran'ı incelediğimizde sigara diye bir maddeye de, sigaraya benzer bir şeye de rastlamayız. Kuran'da haramlar dışında mekruhlar kategorisi diye ayrı bir liste de yoktur. Eğer böyle bir çıkarım yapılabilseydi; kiloları ortalamadan fazla olanların yağlı ve çok yemesi, kolestrolü olanların kırmızı et yemesi, herkesin kola gibi asitli içecekler içmesi, yatmadan hemen önce yemek yememiz gibi sağlığa zararlı olduğu söylenen yiyecekler ve yeme şekilleri de haram olacaktı. Hatta birçok beslenme uzmanına göre zararlı olan rafine olmuş beyaz şeker ve beyaz ekmek de sorgulanacaktı. Yani "Sağlığa zararlı olan her şey haramdır" diye, bir prensip dinde olsaydı, din çok zor bir yapıya bürünecekti. Allah ne indirdiğini bilmektedir. Allah kulları için kolaylık istemiş, dini kolay kılmıştır. Dinin bir bölümü, emri ve yasağı olan her şey bizim sorumlu tutulacağımız alandır. Din içi alanda olduğu gibi, din dışı alanlarda da (Kuran'da belirtilmemiş alanlarda) aklı kullanmak bizi en iyi sonuca ulaştıracaktır. Buna göre sigara içenler aklını kullanıp ne yapacağına karar verecektir.

4) TÜRKÇE EZAN OLUR MU?

4. SORU: Kuran'da ezan var mı? Ezan Türkçe okunabilir mi? Ya namaz Türkçe kılınabilir mi? Kuran Türkçe okunabilir mi?

4. ÇÖZÜM: Kuran'da namaz için bir çağrı yapıldığı görülmektedir. Fakat Kuran'da bu çağrının şekli açıklanmaz. Ezan dediğimiz namaz çağrısının nasıl yapılacağı bizlere bırakılmıştır. Eğer Allah isteseydi, ezanın (namaza çağrının) sözlerini de açıklardı. Ezanın sözleri açıklanmadığı gibi, hangi dilde yapılacağı da Kuran'da geçmez. Ezanın hangi dilde, hatta ne şekilde yapılacağı tamamen insanlara bırakılmıştır. "Ezanı herkes anlıyor, ezan her dilden Müslümanın ortak çağrısıdır ve değiştirilmemelidir" denebilir. Bu ifadenin yüksek oranda doğruluk payı taşıdığı kanaatindeyiz. Müslümanlar dünyanın dört bir yanında aynı şekilde okunan ezanla namaza çağrı yapıldığını anlarlar; bu "ümmetin bir sünneti" olarak önemli ve yararlı fonksiyonlar görmektedir. Bu yüzden, ezanın okunduğu dili değiştirme hakkındaki tartışmanın boş ve yararsız bir tartışma olduğu kanaatindeyiz. Fakat ezanı başka bir dilde okumanın veya ezanın okunamadığı yerlerde ışık yakarak veya herhangi başka bir metotla çağrı yapmanın, dinen bir günah veya haram olmadığını da belirtmeliyiz. (36. bölümdeki "Namaz" konusunda ve 40. bölümde Arapça dışındaki dillerde ibadet konusunu işleyeceğiz.)

Ezan gibi namazın da Cuma namazının hutbesinin de Kuran okumanın da Türkçe yapılmasında hiçbir engel yoktur. Kuran'da "tefekkür" etmemiz geçer (Tefekkür; düşünme, fikir üretme, aklı çalıştırma demektir). Kuran'da Kuran'ı "tedebbür" etmemiz söylenir (Tedebbür; derinlemesine kavramak, düşünüp taşınmak, inceliğini kavramak manalarına sahiptir). Kuran'da akletmemiz, tezekkür ile Kuran'ı okumamız, fıkh etmemiz (ince anlayış sahibi olmamız) de söylenir. Hiç şüphe yok ki bunları en iyi şekilde ancak anladığımız dilde Kuran okur, namaz kılarsak yapabiliriz. Kısacası her ibadeti anlaşılan dilde yapmak, söylenenleri daha iyi anlayacağımız için isabetli olacaktır. Böylece Kuran'ı ince anlayış ve derin düşünce ile okuma emri daha iyi yerine getirilecektir.

5) KİMLERLE EVLENİLEBİLİR ?

5. SORU: Müslüman bir kişi kimlerle evlenebilir?

5. ÇÖZÜM: Bu konuda tam bir anlayışa sahip olmak için "Kuran'ın bütünlüğü içinde Kuran'ı anlama" prensibini hatırlamalı ve bu konuyu öyle çözmeliyiz. İlk olarak Allah'a ortak koşanlarla evlenmenin haram olduğunu bilmeliyiz. (Ateistler Allah'a maddeyi ortak koştukları, yaratılışı tesadüflere bağlayıp Allah'ın yaratıcı, sonsuz, varlıkların sürekliliğini sağlayan gibi sıfatlarını maddeye verdikleri için ortak koşanlar sınıfındadırlar.) İlgili Kuran ayeti şöyledir:

Ortak koşan kadınları iman edinceye kadar nikahlamayın, inanan bir cariye, hoşunuza gitse de ortak koşan bir kadından daha hayırlıdır. Ortak koşan erkekleri de inanıncaya kadar nikahlamayın, inanan bir köle, hoşunuza gitse de ortak koşan bir erkekten daha hayırlıdır.

2-Bakara Suresi 221

Ayrıca Müslüman bir erkek ve kadın, nikahsız ilişkiler yaşayan biriyle evlenemez:

Zina eden erkek, zina eden ya da ortak koşucu olan bir kadından başkasını nikahlayamaz. Zina eden bir kadını da, zina eden ya da ortak koşucu olan bir erkekten başkası nikahlayamaz. Bu inananlara haram kılınmıştır.

24-Nur Suresi 3

Bunun dışında evlenilmesi haram olan özel durumlar da Kuran'da belirtilir:

22- Geçmişte kalanlar hariç, babalarınızın nikahlamış olduğu kadınlarla evlenmeyin. Böyle bir şey, açık bir edepsizlik, nefret gerektiren bir kötülüktür. Çirkin bir yoldur bu.

23- Sizlere şunlar haram kılındı: Anneleriniz, kızlarınız, kızkardeşleriniz, halalarınız, teyzeleriniz, erkek kardeşlerinizin kızları, kız kardeşlerinizin kızları, süt anneleriniz, süt kız kardeşleriniz, kadınlarınızın anneleri ve kendileriyle birleştiğiniz hanımlardan

doğmuş koruyuculuğunuzda olan üvey kızlarınız -eğer anneleriyle birleşmemişseniz size bir günah yoktur- soyunuzdan olan oğullarınızın eşleri ve iki kız kardeşi bir arada almanız. Ancak geçen geçmiştir. Şüphesiz Allah bağışlayandır, esirgeyendir.

24- ... kadınlardan evli olanlar da...

4-Nisa Suresi 22-24

Yukarıdaki tüm ayetleri incelersek, Nisa Suresi'nden özel bazı durumlar, akrabalık bağı ve evli olma sebebiyle kimlerle evlenemeyeceğimizi anlarız. Nur Suresi'nden zinaya devam edenlerle evlenemeyeceğimizi, Bakara Suresi'nden de Allah'a ortak koşanlarla evlenemeyeceğimizi öğreniriz. Bunların dışındaki insanlarla evlenebiliriz. Maide Suresi 5. ayetten ehli kitap olan Yahudi ve Hıristiyanlar'la da evliliğin helal olduğunu anlarız. Kuran'ı bir bütün olarak anlama prensibinin önemini bu ayetlerin incelemesinden anlayabiliriz. Yukarıdaki ayetlerin bir kısmını, örneğin Nisa Suresi'ni okuyan fakat Bakara Suresi'ni okumayan birisi, ateist biriyle evlenebileceğini düşünebilir. Oysa Kuran'a bütün olarak bakan bir kişi, ilgili konuya ait tüm ayetleri inceler. Bu örneğimize göre Bakara Suresi'nde konuyla ilgili ayet vardır. Bakara Suresi okunup ilgili ayet de değerlendirilir, böylece ateistlerle evlenmenin haram olduğu da anlaşılır.

6) ANNE VE BABANIN MİRASTAN PAYI

6. SORU: Dine göre anne ve baba mirastan pay alır mı? Alıyorlarsa ne kadar alırlar?

6. ÇÖZÜM: Kuran'ı incelediğimizde mirasta esas olanın vasiyet olduğunu anlarız. Öncelikle vasiyetin dağıtılması ve borçların ödenmesi gerekmektedir. Kuran'da vasiyet ve borç dışında kalanların nasıl dağıtılacağı da geçer. Anne babaya da bu paylaşımda pay düşer. Anne babaya düşen pay ayette şöyle geçer:

... çocuğu varsa geride bıraktıklarının altıda biri annenin, altıda biri de babasınındır. Çocuğu olmayan mirasçının, anne babası varsa

annesinin hissesi üçte birdir. Eğer kardeşleri varsa o zaman annesine düşen altıda birdir ki bu yapılan vasiyet ve ödenen borçtan sonra arta kalan içindir.

4-Nisa Suresi 11

Görüldüğü gibi anne ve babaya 1/6 oranında miras düşer. Fakat ölen şahsın çocuğu yoksa annenin payı 1/3'e çıkar.

7) YAHUDİ VE HIRİSTİYANLAR CEHENNEMLİK Mİ?

7. SORU: Yahudi ve Hıristiyanlar'ın hepsi cehennemlik mi?

7. ÇÖZÜM: Kitabımızda daha çok dini uygulamaların Kuran'a göre nasıl olması gerektiğini ortaya koyduk. Oysa bu soruda olduğu gibi din adına olaylara, insanlara bakış açımızı da Kuran belirler. Kuran ayetlerini incelersek, Kuran geldikten sonra Musevi olmaya veya Hıristiyan olmaya devam edenlerin cehennemlik olduğuna dair hiçbir iddia geçmez. Sırf bu bile mezhepçilerin bu konu hakkındaki uydurmalarını yalanlamamıza yeterlidir. Üstelik bir de Musevi ve Hıristiyanlar'ın iyi fiilerinin karşılığının verileceği, aralarında iyilerin olduğunun vurgulanması da bu tezin tamamen Kuran'a aykırı olduğunu ve mezhepçilerin yalanlarından biri olduğunu gösterir.

Şu bir gerçek ki iman edenlerden, Yahudilerden, Hıristiyanlardan, din değiştirenlerden; Allah'a ve ahiret gününe inanıp, salih amellerde bulunanların, Allah katında ödülleri vardır. Onlara korku yoktur ve onlar üzgün olmayacaklardır.

2-Bakara Suresi 62

Ayrıca Kuran'da Yahudi ve Hıristiyanlar'la evlenebileceğimizin belirtilmesi, Rum Suresi'nde Müslümanlar'ın, Hıristiyanlar'ın savaş kaybetmelerinden dolayı üzüldüklerinin anlatılması; Yahudi ve Hıristiyanlar'ı toptan cehennemlik ilan eden zihniyetin nasıl Kuran'la çeliştiğini gösterir. Aşağıdaki ayet, Yahudi ve Hıristiyanlar'ın içinde iyi kişiler olduğunu, hepsinin bir olmadığını gösterir:

Onların hepsi bir değildir. Kitap ehlinden bir topluluk vardır ki gece vaktinde ayakta durup, Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar.

3-Ali İmran Suresi 113

8) DEVLET, NAMAZDA ZORLAMA YAPABİLİR Mİ?

8. SORU: İslam devletleri olduklarını iddia eden bazı devletler namaz, oruç gibi ibadetleri zorla yaptırıyorlar. Dinde bu gerçekten böyle midir?

8. ÇÖZÜM: Bu meselenin çözümü için de Kuran'a yönelmeliyiz. Kuran'da namaz kılmanın, oruç tutmanın emredilmesine rağmen; oruç tutmayana, namaz kılmayana dünyada hiçbir ceza öngörülmez. Bu şahısların hesabı ahirete kalmıştır. İslam devleti olduklarını iddia eden bu devletlere gelince; aslında bu devletler mezheplerin, geleneklerin devletidirler. Kuran, dinde zorlama olmadığını söyler. Din adına zorlama yapmaya kalkanlar en başta dinin kendisi ile çelişirler. Böyle bir zorlama gerekliydi de, neden o zaman Kuran'da "Dinde zorlama yoktur" denilmektedir?

Dinde zorlama yoktur.

2-Bakara Suresi 256

21-Artık sen hatırlat. Çünkü sen bir hatırlatıcısın.

22-Üzerlerine bir despot değilsin.

88-Gaşiye Suresi 21, 22

9) GÜZEL AHLAK?

9. SORU: Güzel ahlak dinden bağımsız, ayrı bir olay mıdır? Yoksa dinin bir parçası mıdır? Eğer dinin bir parçasıysa, örneğin ahde vefanın, emaneti korumanın dinle bir ilgisi var mıdır?

9. ÇÖZÜM: Kuran'ı okuyan herkes güzel ahlakın, tıpkı namaz ve oruç gibi dinin bir öğesi olduğunu anlayabilir. Cömertlik, tevazu, cesaret gibi birçok güzel ahlak öğeleri Kuran'da geçmektedir. Din, sadece şekli

ibadetlerden veya iman esaslarından oluşmaz. Güzel ahlakın, Kuran'da tarif edilen öğeleri de dinin ta kendisidir. Her konuda olduğu gibi bu konuda da dinin tek kaynağı Kuran'dır. Allah'ın bizden istediği ahlakı öğrenmemiz için Kuran'ı iyice okumalıyız. Toplumun gelenekleri, zamanla oluşan değişimlerden ortaya çıkan ilişki tarzları ahlak olarak sunulabilmektedir. Dinin bir bölümü olan ahlak ile geleneğin, zamanın şartlarının oluşturduğu ahlakın ayırt edilmesi için de Kuran'a başvurmamız gereklidir. Kuran'da tarif edilen ahlak dindendir; bunun dışındakiler dinin dışındadır. Örnek olarak soruda geçen ahde vefa ve emaneti koruma konusunu ele alalım. Kuran'ı açıp bu konuyla ilgili bir ayet olup olmadığını incelediğimizde, bu konuyla ilgili birçok ayet görürüz; böylece ahde vefanın ve emaneti korumanın, dinin bir gereği olan güzel ahlaki davranışlardan olduğunu anlarız:

Onlar emanetlerine ve ahitlerine riayet edenlerdir.

23-Müminun Suresi 8

Ahde vefa gösterin. Çünkü ahid bir sorumluluktur.

17-İsra Suresi 34

... böyleleri sözleştiklerinde ahitlerine vefalıdırlar; zorluk, şiddet ve sıkıntı zamanında da sabırlıdırlar. İşte bunlar özü sözü doğru olanlar ve korunup sakınanlardır.

2-Bakara Suresi 177

10) CENNET SONSUZ MU?

10. SORU: Cennette yaşam sonsuz mudur? Dinin bu konudaki açıklaması nedir?

10. ÇÖZÜM: Dinin tüm konuları gibi, Cennet ve Cehennem ile ilgili konular da Allah'ın kitabına başvurularak anlaşılır. Kuran'ı okuyan her kişi Cennet'in sonsuz bir yerleşim yeri olduğunu anlar:

İman edip salih amellerde bulunanları, altlarından ırmaklar akan, içinde sonsuza kadar kalacakları cennetlere koyacağız.

4-Nisa Suresi 57

Sürekli kalacaklardır orada. Çıkmak istemeyeceklerdir oradan.

18-Kehf Suresi 108

15- De ki: "Bu mu daha hayırlı, yoksa sakınanlara vaat edilen sonsuzluk cenneti mi? Ki onlar için bir mükafat ve son durak yeridir.

16- İçinde ebedi kalıcılar olarak her diledikleri onlarındır. Bu Rabbinin üzerine aldığı, istenen bir vaattir.

25-Furkan Suresi 15, 16

Kitabımızın birçok yerinde, dini konularda Kuran'a gidilince meselelerin nasıl çözüleceğinin örnekleri vardır. Kitabımızın bu bölümünde 10 ilave örnekle bu konuyu pekiştirmeyi, dinle ilgili sorulara yalnız Kuran'la nasıl cevap verilmesi gerektiğini bir kez daha göstermeye çalıştık. Görüldüğü gibi uygulamalardan bakış açısına, Allah'ı tanımadan Cennet ve Cehennem ile ilgili bilgilere, yönetimden ahlaka kadar dini alanın hepsi sadece ve sadece Kuran'ın tekelindedir.

Biz bu kitabı sana her şeyin ayrıntılı açıklayıcısı, bir doğruya iletici, bir rahmet, Müslümanlara bir müjde olarak indirdik.

16-Nahl Suresi 89

36. BÖLÜM

,,,

KURAN'DA İNANÇ KONULARI, NAMAZ, ZEKAT, ORUÇ VE HAC

KURAN'DA İNANÇ KONULARI

Allah'ın varlığı, birliği, merhameti, sonsuz kudreti, ahireti yaratması gibi en temel konularda Kuran'ın anlattığı dinle, bilinen büyük mezhepler ters düşmemişlerdir. İslam'ın bu en temel noktalarındaki ortak inanç, tüm olumsuzlukların yanında çok güzel bir noktadır. (Bazı çok sapkın, çok az taraftar bulmuş, örneğin Hz. Ali'yi ilahlaştırmış veya şeyhinin içine Allah'ın girdiğini iddia etmiş sapkın mezhepleri saymıyoruz.) Fakat "Allah'ın tek hüküm koyucu olduğu" konusunda, Kuran'ın anlattığı dinle mezhepler arasında büyük bir fark vardır. Kuran'a göre tek hüküm koyucu Allah'tır. Allah'ın hükümlerinin toplandığı Kuran, Allah'ın dininin bütününü oluşturur. Mezhepler ise önce Peygamber'i Allah'ın yanında din oluşturucu gibi göstermişler, daha sonra sahabeleri, daha sonra mezheplerinin imamlarını, daha sonra ise kimi şeyhleri ve sözde din alimlerini dinin kaynağı olarak göstermişlerdir. Haramlarda, farzlarda, sevaplarda bu kaynaklara atıflar yaparak Kuran dışında bir din oluşturmuşlardır. Bu tablo, uygulamalar açısından bir sorun oluşturduğu kadar inanç açısından da bir sorun oluşturmaktadır. Kimi mezhep imamlarının kanaati (içtihat) ile vardığı bir sonuç; farz veya haram ilan edilmekte ve bu karar, Allah'ın kitabından çıkan bir farza veya harama

denk tutulmaktadır. Yani mezhep imamları, evrensel dini hükümler koyma hususunda, Allah ile aynı seviyeye konmaktadır ki bu, inanç açısından da sakıncalıdır. Örneğin Allah domuz eti yemeyi, zinayı, adam öldürmeyi Kuran ile haram kılar; mezhep imamları ise kendi kanaatleri ve hadis yorumları sonucu midye yemeyi, heykel yapmayı, erkeklerin altın takmasını da haram ilan etmişlerdir. (Bu hükümlerin bir kısmı "hadis" kaynakları kullanılarak verilmiştir, fakat bu hadisleri yorumlayan, onay veren yine mezhep imamlarıdır.) Dinimizde Allah'ın tekelinde olan haram kılma yetkisi, böylece başkalarıyla paylaştırılmıştır. Allah dışında herhangi bir insanın (her kim olursa olsun) kanaatinin, içtihadının evrensel dini hükümlerle eşitlenmesi sonucunu veren bu bakış açısı da onarılmalı, bu bakış açısının sahipleri tövbe etmelidirler.

İnanç konularındaki en büyük sorunlardan biri "Kuran yaratılmış mıdır, yoksa Kuran daima var mıydı?" sorusunun tartışılması sırasında görülmüştür. Bu sorunun tartışılması sırasında Kuran'ın yaratılmış (mahluk) olduğunu söyleyen bir grupla, Kuran'ın yaratılmamış olduğunu söyleyen bir grup oluşmuş ve her iki grup da birbirini kafirlikle itham etmişlerdir. Karşı grubun dinsiz olup öldürülmesi gerektiğine dair izahlar ve tartışmalar ile rezalet devam etmiştir. Kuran hakkındaki bu tartışma İslam tarihinin en büyük kavgalarından, çatışmalarından birisi olmuştur. En büyük mezhep olan ve dört mezhebi de kaplayan Sunnilik'te Kuran'ın yaratılmamış olduğu sonucuna varılmıştır. Buna Mutezileler ve Şiiler şiddetle karşı çıkmışlardır. İlginçtir ki dinin tek kaynağı olan Kuran'ı, dinin yüzlerce kaynağından birine çeviren, "Bir keçi ayetleri yedi" deyip Kuran'ı nesh ettiren (hükmünü iptal ettiren) Ehli Sünnet'te, diğer yandan Allah'a mahsus olan "ezeli olma, başlangıçsız olma" gibi sıfatları Kuran'a verilmiş, bu mezhepin savunucuları hatalı yaklaşımlarını bu noktada da göstermişlerdir.

İnançla ilgili konularda, dine ilaveler yaparak Allah'ın tam dinini tamamlamaya kalkanlar, gereksiz konularda gereksiz izahlar yapmışlardır. Kuran Allah'ın bağışlayıcı olduğunu, merhamet sahibi olduğunu söyler. Allah'ın

merhameti, bağışlayıcılığı gibi sıfatlarının Allah ile beraber her zaman mı var olduğu, yoksa bu sıfatların sonradan mı oluştuğu bahsedilen gereksiz tartışmalara örnektir.

Aslında bu şekilde bir tartışmaya gerek yoktur ve Kuran'da olmayan bu hususta felsefi yaklaşımlarını, dinin en temel inançları arasına sokmaya kalkanlar, bizce hata etmişlerdir. Eğer gerekse idi, Allah bu konularda gerekli izahları yapardı. Gereksiz izahların örnekleri "kader" konusunda da görülür. Tahminimiz bu izahların da temelinde; zamanı yaratan Allah'ı, adeta zamana bağımlıymış gibi düşünüp, "kader" konusunu ve diğer birçok konuyu öyle çözmeye çalışmak yatmaktadır. Kuran'ın açıklamadığı konularda kendi görüşünü, "evrensel dini hakikatler" olarak sunmanın sonucu bu konuda da hüsran olmuştur.

Hadislerde geçen, Allah'ın kudretini eksik gösterecek izahlar da mezhepler açısından sorun teşkil etmiştir. Neyse ki mezhepler bu izahları çeşitli yorumlarla, çekiştirmelerle yok etmişlerdir. Bu mezheplere uyan halkın büyük bir kesiminin ise bu hadislerden haberi bile yoktur. Buhari'de geçen "Allah'ın parmağının soğukluğunu Peygamber'in sırtında hissettiği" hadisi ile "Allah'ın baldırını açıp cenneti aydınlattığı" hadisi bunlara örnektir. En doğru hadis kitabı denilen kitapta geçen bu hadisler ve diğer hadis kitaplarındaki benzerleri, Kuran'ın anlattığı din ile çelişmekte ve inanç açısından önemli sorunlara yol açmakta; Turan Dursun ve İlhan Arsel gibi din düşmanlarına malzeme oluşturmaktadırlar.

Kuran'da yer almayan "kabir azabı"nın dine sokulması, Kuran dışındaki "Cennet ve Cehennem tasvirleri"nin dinin bir parçası kabul edilmesi de ahiret inancı açısından sapmadır. Bazıları, Kuran'ın yüzlerce ayetinde ahiret hayatı anlatılmasına karşın, bir kez bile bahsedilmemesine rağmen kabirde sorgunun, azabın ve ödüllerin olacağını dine sokmuşlardır. Üstelik ahiretle ilgili anlatımlarda; ölümden sonra doğrudan ahiret hayatının başlatılması ve dünyada çok az kalındığının zannedilmesiyle ilgili ifadeler; kabirde sorgu, azap veya mükafat olduğu izahlarıyla çelişmektedir. Buna karşın kabirde bir

hayat olduğunu iddia edenler, 40-Mümin Suresi 45 ve 46. ayetlerde belirtilen Firavun kavminin "sabah akşam" ateşe sunulmasından, ahirette "akşam" olmadığını, kısaca bu ayetlerin "kabir hayatı"nı desteklediğini söylemişlerdir. Oysa bu ayette kabir hayatından bir bahis olmadığı gibi, ahiret hayatından bahsedildiği açık olan 19-Meryem Suresi 62. ayette de ahirette rızıkların "sabah akşam" verildiği vurgulanır. Zamanın izafiliğiyle ilgili durumu anlayamayanların, erken ölenlerin binlerce yıl beklemesini anlayamamaları neticesinde kabirle ilgili uydurmaları ürettikleri kanaatindeyiz.

Kuran ile Ehli Sünnetin ve Şiiliğin; cennetin, cehennemin varlığı ve buradaki nimetlerin tükenmezliği konusunda bir ayrılığı yoktur, bu sevindirici bir durumdur. Fakat Kuran dışı ahiret anlatımlarını ve kabir azabı hikayelerini de çöpe atmak ve Kuran'la doğruyu bulmak zorundayız. Çünkü gördüğümüz gibi ne zaman insanlar, Kuran'da anlatılan dine, yani Allah'ın dinine, kendi görüşlerinin ürünü olan mezheplerle ve hadislerle ilaveler yapmaya kalkışmışlarsa, sonu hep felaket olmuştur.

KURAN'DAKİ NAMAZ VE ÜMMETİN SÜNNETİ

Kuran'daki namazın anlaşılması Kuran temelli bir İslamiyet açısından büyük bir öneme sahiptir. Kuran'a dayalı bir dini anlayışın yüzlerce konuda daha tutarlı, daha mantıklı ve daha yaşanır olduğunu görüp mezhepçi anlayışı kurtarmak isteyen birçok kişi, kurtuluşunu namaz konusuyla ilgili bir çıkışta aramaktadır (Sanki bu konu, diğer hususları hasır altı edebilirmiş gibi). Kuran'ı dinin kaynağı olarak yetersiz gören bir mezhepçi yaklaşımı benimseyenler; "Sırf Kuran'dan dini anlarsak, namazı nasıl kılacağız? Namazı sırf Kuran'a bakarak kılamayız. Demek ki Kuran dışı kaynaklar lazım..." diyerek mezheplerini kurtarmaya çalışmaktadırlar. Mezhepçilerin bu yaklaşım tarzı bile dini anlamadıklarının bir delilidir. Yapılması gereken, dinin kaynağını belirleyerek; dini ona göre anlamak ve uygulamaktır. Dinin kaynağı belli olduktan sonra dinin kaynağını önümüze alıp namazı, orucu,

ahlakı ve din adına her şeyi bu kaynaktan anlamamız gerekir. Yani namaz da dinin kaynağından anlaşılacaktır. Dinin kaynağı, kafada önceden belirlenmiş fikirlere göre, örneğin namaz fikrine göre belirlenmeyecektir. Kuran ile namaz adına bilinenler arasında fark varsa; çözüm dinin kaynağını değiştirmek değil, namaz adına bildiklerimizi düzeltmektir.

Yanlış anlamalara sebep olmamak için bazı hususları belirtmekte büyük fayda görüyoruz. Bu düzeltmede, eğer mevcut uygulamalarda namazların kılınmasında düzeni sağlayan, ümmetin toplu ibadetlerine kolaylık getiren yaklaşımlar varsa veya belli vakitte kılınması bir mecburiyet olmamasına rağmen ümmetin daha çok Allah'ı anması gibi Kurani bir ideale hizmet eden ibadetler varsa; "ümmetimizin bu sünnetleri"ni muhafazada elbette fayda vardır. Örneğin imamın namaza "Allahuekber" diye ellerini kaldırarak sesli başlamasını gören namaza başlandığını anlar ve ona göre hareket eder; namazlarda bu düzen getirici unsurun faydalarını gözlemleyebiliriz. Hz. Ömer döneminden sonra bugünkü formda (20 rekat olarak) kılınmaya başlandığı söylenen teravih namazları, Ramazan'da Allah'ın daha çok anılması gibi Kurani bir ideale hizmet eder. (Teravih namazının farz olduğu iddia edilmemiştir ama biz Kuran'da olmamasına rağmen farz olduğu iddia edilen namazlar için de teravih namazı için düşündüğümüzün aynısını düşündüğümüzü belirtmeliyiz.) Bunların Kuran'ın evrensel hükümleri arasında olmadığının farkında olmak, bu tip uygulamaları terk etme özgürlüğünün olduğunu bilmek önemlidir; fakat düzene veya Allah'ın çok anılmasına yarayan İslam coğrafyasında yaygınlaşmış bu tarzdaki "ümmetin sünnetleri"ni değiştirmeye kalkmak bize göre abesle iştigaldir.

Diğer yandan "ümmetin sünnetleri"ni Kuran'ın eksik olduğu iddiası için delil olarak kullanmaya çalışmak da büyük bir hatadır. Bize göre sadece Kuran'da geçenlerin namazın evrensel, evrenin sonuna dek geçerli hükümleri olduğuna dair yöntem benimsenmeden namazın farzlarıyla farz olmayanını ayırt eden kesin bir yöntem ortaya konamaz, zaten konamamıştır da. Bu yüzdendir ki birbirlerine yakın metodolojiler benimsemiş mezhepler

arasında bile namazların farzlarının ne olduğu gibi konularda önemli farklar vardır. Örneğin kimi mezhep Fatiha okumayı farz görürken diğeri görmez. Burada önemli olan husus Peygamber'in Fatiha'yı okuyup okumaması değildir; elbette namazda Fatiha okunabilir, fakat bunun her rekat için mecburi olup olmaması farklı bir şeydir. Peygamberimiz'in Kuran'a aykırı bir davranışı veya izahı hadislerle aktarılıyorsa bu hadislerin uydurma olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Fakat Fatiha okumak gibi "Kuran'a uygun" bir eylemden "dinin mecburiyeti" gibi bir sonuç çıkartılırsa bu da hatalıdır. "Kuran'a uygun olma" veya "yararlı olma" ile "mecburi olma" tamamen ayrı olan, karıştırılmaması gerekli kategorilerdir. Kuran'da, Peygamberimiz'le beraber aynı dönemde yaşayan Müslümanlar'ın kendilerine farz olmayan ibadetlere katılıp Allah'ı andıklarını görüyoruz. 73-Müzemmil Suresi 20. ayette, Müslümanlar'dan bir grubun Peygamber'le gece kalkıp ibadet ettikleri anlatılır; bu ibadet farz olsa tüm Müslümanlar katılırdı. Sonuçta Peygamberimiz'in döneminde ve sonrasında Müslümanlar, özellikle namaz gibi topluca yapılan ibadetler için belli düzenlemeler oluşturmuşlar, farz olan namazlar dışında Allah'ı anmak için fazladan da namazlar kılmışlardır. Bize göre bu durumu yorumlayan hadisçi mezhepler, sadece Kuran'la farzların çıkacağı ilkesini benimsemediklerinden, gönüllü kimi uygulamaları farzlarla karıştırmışlardır. Sonuçta bu sorunun çözümü de Kuran'a gitmektedir. Bugün yapılması gereken dinimizin namazla ilgili evrensel uygulamalarını Kuran'dan anlamak, Kuran'da geçmeyip faydalı olan "ümmetin sünnetleri"ni farzlaştırmadan devam ettirmek ve Kuran'ın ifadelerine ve ruhuna aykırı uygulamalardan dinimizi kurtarmaktır.

Dinin tek kaynağı olan Kuran'ı elimize aldığımızda, Kuran'ın namaz adına gerekli tüm bilgileri içerdiğini görürüz. Kuran'da en detaylı şekilde anlatılan ibadet namazdır. Fakat bu, günümüzde namaz adına anlatılan her detayın Kuran'da geçtiği manasına gelmez. Mezheplerin teferruatlaştırıcı zihniyeti her konuya olduğu gibi namaza da elini atmış ve Kuran'da, yani dinde, olmayan teferruatlar "farz" veya "vacip" gibi başlıklarla mecburi hale

çevrilmiş ve namazla ilgili kimi esneklikler yok edilmiştir. "Secdede dirseklerin yere değmemesi gerektiği" iddiası gibi kimi hususlar ise "sünnet" başlığı altında dinselleştirilmiş ve düzen için gerekenin dışında bir şekilcilik de oluşmuştur.

Kuran'da geçmeyen hususların farzlaştırılması yanlıştır, fakat bunlar yapılırsa namaz olmaz diye düşünmemeliyiz. Örneğin ileride göreceğimiz gibi namazda illaki Fatiha Suresi'ni okumak farz değildir. Fakat Kuran'ın ilk suresi olan Fatiha'yı namazda okumak tabi ki güzeldir. Yani namazda şunu yapmak "farz değildir" diye belirtmek, o hususa karşı olmak değildir. Sadece Kuran'da geçmeyen bir mecburiyetin farzlaştırılması yanlıştır. Yukarıdaki örneğimizi düşünürsek yanlış, Fatiha Suresi'ni okumak değil; Fatiha Suresi'nin her ayağa kalkışta okunmasının "farz" olduğunu söylemektir. Kitabımızın bu bölümünü ve diğer bölümlerini okurken lütfen "Bu husus Kuran'ın anlattığı namazda yoktur" diye belirttiğimiz hususlarda bu inceliğe dikkat edin. Kuran'da geçen namaz, hazırlık aşaması olan abdest ve boy abdestinden (gusül) başlayarak şöyledir:

ABDEST VE BOY ABDESTİ (GUSÜL)

Kuran'da abdest, sadece ve sadece namazın bir şartı olarak anlatılır. Ayrıca camiye girerken, Kuran okurken veya namaz dışındaki herhangi bir ibadet için abdestin ve de boy abdestinin (gusül) alınması dini bir mecburiyet değildir. Kuran'da abdest ve boy abdesti birazdan vereceğimiz iki ayette geçer. Bu iki ayet dışında Kuran'da abdest ve boy abdesti ile ilgili hiçbir ayet yoktur. Yani abdest ve boy abdestinin ne yapmamız için gerektiği, ne zaman gerektiği, su olmazsa ne yapılacağı sadece bu iki ayetten anlaşılacaktır:

Ey iman edenler! Namaza kalktığınızda, yıkayınız: yüzlerinizi ve dirseklere kadar ellerinizi; sıvazlayınız: başınızı ve aşık kemiklerine kadar ayaklarınızı. Eğer cünüp iseniz temizlenin. Eğer hasta veya yolculukta iseniz veya biriniz tuvaletten gelmiş, yahut kadınlara

dokunmuş da su bulamamışsanız, temiz bir toprakla teyemmüm edin: Yüzlerinizi ve ellerinizi sıvazlayın. Allah size zorluk çıkarmak istemez. Allah sizi temizlemek ve üzerinizdeki nimetini tamamlamak istiyor. Umulur ki; şükredersiniz.

5-Maide Suresi 6

Ey iman edenler! Sarhoş iken ne söylediğinizi bilinceye kadar, cünüp iken de -yolculuk hali müstesna- yıkanıncaya (gusül edinceye, boy abdesti alıncaya) kadar namaza yaklaşmayın. Eğer hasta veya yolculuktaysanız, biriniz tuvaletten gelmiş, yahut kadınlara dokunmuş da su bulamamışsanız, temiz bir toprakla teyemmüm edin: Yüzlerinizi ve ellerinizi sıvazlayın. Allah affedici, bağışlayıcıdır.

4-Nisa Suresi 43

Şimdi sorularımızı sorup bu iki ayete göre cevap verelim:

1) Abdest ve Boy Abdesti Niçin Lazımdır?

Ayetlerden açıkça anlaşılıyor ki; abdest de, boy abdesti de sadece namaz için lazımdır. 5-Maide Suresi 6. ayetin başında abdestin namaz için alınması gerektiği söylenir. 4-Nisa Suresi 43. ayette de cünüp olanın yıkanmadan namaz kılamayacağı anlatılır.

2) Abdest Ne Zaman Alınır?

İki ayetin de son kısımlarına dikkat ederseniz, bize suyun gerekli olup da suyu bulamadığımız hallerde ne yapmamız gerektiği açıklanır. Suyun bize gerekli olduğunun açıklandığı hal ile abdesti neyin bozduğu da açıklanmıştır. Burada "tuvaletten gelmiş" diye çevirdiğimiz ifade bize abdestin "tuvaletten" gelince alınması gerektiğini göstermektedir. "Tuvalet" diye çevirdiğimiz kelimenin Arapça'sı "gait"tir. Arapça bu kelime "çukur yer" anlamında olup, "tuvalet, ayak yolu" kelimelerine karşılık gelmektedir. Yani

abdestin çukur yerlere yapılanlardan sonra alınması gerekmektedir. Bunun dışında tarif edilen hiçbir şeyle, ne kanın akması, ne deve eti yenmesi abdesti bozmaz. Ayetten abdesti neyin bozduğu açıkça anlaşılmaktadır. Kişiler "tuvalette, ayak yolunda", çukur olan yere ne yapıyorsa abdesti o bozar.

3) Boy Abdesti (Gusül) Ne Zaman Alınır?

"Abdest"in nasıl alınacağı Kuran'da tarif edilmektedir, fakat kelime olarak "abdest" Farsça'dan Türkçe'ye geçmiştir. "Boy abdesti" ifadesiyle kastedilen ise Kuran'da geçen "cünüp" olunca gerekli olan yıkanmadır. "Gusül" zaten Arapça "yıkanma" demek olduğu için "boy abdesti" yerine Türkçe "gusül" veya "gusül abdesti" diyenler olmuştur. Suyun gerekli olduğu diğer halin iki ayette de "kadınlara dokunma" olduğu söylenir. Arapça'da da Türkçe'deki gibi deyimler vardır. Türkçe'de "kadınlarla beraber olma" ifadesi "cinsel ilişkiye girme" anlamında kullanılır. "Kadınlara dokunma" ifadesi Arapça'da "cinsel ilişki" anlamına gelen bir deyimdir; Kuran boyunca bu deyimin kullanımına bakılırsa da bu anlaşılacaktır.

Yani boy abdesti kadınlarla cinsel beraberlikten sonra alınır. Zaten cünüp olunduğunda boy abdesti alındığını söylemiştik. Cünüplük, "cenb" kökünden türemiştir. Bu kelimenin kökünde "yakında olma, beraberlik" manaları vardır. Buna göre "cenabet" terimi beraberliğin en ileri seviyesi olan birleşmenin sonucuna ad olmuştur. Ayetin içinden boy abdestinin ne zaman alınması gerektiğine dair vardığımız sonucu "cünüp" kelimesinin manası da doğrulamaktadır. Cinsel bir birleşme dışında, kimi hallerde boy abdesti almanın farz, vacip (farzla sünnet arası, farza yakın uygulama) veya sünnet olması da Kuran'da yoktur. İsteyen istediği zaman, rahat ettiği zaman boy abdesti alır, fakat Kuran'dan çıkmayan bir hüküm; farz, vacip, sünnet veya herhangi başka bir başlıkla kimseye yüklenemez. 5-Maide Suresi 101. ayette "açıklanmayan her şeyin affedildiği" söylenmektedir. Bu yüzden, "Kuran'da açıklanmayan her hususta serbest olduğumuz" unutulmamalı, hiç kimse bu açıklanmayanlara ilave bir cevap aramamalıdır.

4) Abdest Nasıl Alınır?

5-Maide Suresi 6. ayetin başında abdesti nasıl almamız gerektiği anlatılır. Bu anlatımda "yıkayın" fiilinin ardından "yüz ve dirseklere kadar elleri" ifadesi geçer, "sıvazlayın" fiilinin ardından da "baş ve aşık kemiklerine kadar ayakları" ifadesi geçer. (Aşık kemikleri, ayak bileğinin iki tarafındaki çıkıntılı kemiklerdir.) Biri size "yıkayın: banyoyu ve mutfağı, silin: salonu ve antreyi" derse ne anlarsınız, antrenin yıkanması gerektiğini mi yoksa silinmesi gerektiğini mi? Herkes antrenin silinmesi gerektiğini anlar. Fakat Sunni mezheplerden olanların birçoğu ne hikmetse "sıvazlayın" fiilinden sonra geçen "ayaklar"ın; sıvanması yerine "yıkanması" gerektiğini savunmuşlardır. (Hanbeli mezhebinde, hem "sıvazlama"nın hem de "yıkanma"nın mümkün olduğu ifade edilmiştir.) O zaman "ayak" kelimesi neden "yıkayın" fiilinden sonra geçmemektedir? Ayette, "yukarıdan aşağı ne yapılması gerektiğinin söylendiğini, sıvazlamanın ara izah olduğunu ve bir tek başın sıvazlanması gerektiğini" söylemek de mümkün değildir. Çünkü ayette; önce yüz ve ellerden bahsediliyor, sonra başa çıkılıp, sonra aşağı ayaklara iniliyor. Bu yüzden ayakları aşık kemiklerine kadar sıvazlamayı "yıkayın" fiiline göndermenin hiçbir mantığı yoktur. "Ayakları yıkama mecburiyeti" uydurma hadislerle desteklenmeye çalışılmıştır.

Oysa Şiiler'deki birçok hadise göre ayaklar elle sıvazlanır. Amacımız hadisleri hadislerle çürütmek değil, fakat Kuran'ı yeterli görmeyenlerin hadiste bile keyfi davrandıklarını göstermektir.

Süleyman Ateş birçok sahabenin de ayaklarını sıvazlamayla yetindiğini belirttikten sonra ayetin Arapça'sından anlaşılanı şöyle açıklar: "Yüce Allah, abdestte vücudun iki temel uzvunun yıkanmasını emretmiştir ki; bunlar yüz ve kollardır. İki uç uzvun da sıvazlanmasını emretmiştir ki; bunlar da baş ve ayaklardır. Yıkayınız fiilinden sonra iki tümleç getirmiştir. Bunlar yüz ve ellerdir. Demek ki yüz ve eller yıkanacaktır. Sıvazlayınız fiilinden sonra da iki tümleç getirmiştir, bunlar da baş ile ayaklardır. Demek ki bunlar da sıvazlanacak uzuvlardır. Ayette bu manayı son derece güçlendiren ince bir

nokta vardır. Kuran-ı Kerim'de her kelime birbiriyle son derece uyumlu ve mütenasiptir. Şimdi yıkayınız fiilinden sonra gelen iki tümleçten ilki nasıl tek bir uzvu, ikincisi iki uzvu (yani iki eli) gösteriyorsa, sıvazlayınız fiilinden sonra gelen iki tümleçten de birincisi bir tek uzvu, ikincisi iki uzvu (iki ayağı) göstermektedir." (Süleyman Ateş, Kuran Ansiklopedisi, 1. cilt, Abdest bahsi).

Kısacası abdestte yüz ve dirseklere kadar eller yıkanır, baş ve aşık kemiklerine kadar ayaklar sıvazlanır, bunların haricinde bir şey gerekmez. İsteyen ağzını ve burnunu çalkalar, üç parmakla ensesini sıvazlar, ayaklarını topuklarıyla birlikte yıkar, her uzvunu yıkayışta Arapça dualar okur. Fakat bunları yapan bilsin ki bunlar abdestin mecburiyetleri değildir. Abdesti Allah, Kuran'da açıklamıştır ve bunlar Kuran'daki açıklamalarda yoktur.

5) Boy Abdesti Nasıl Alınır?

Boy abdestinin cünüp iken alınması gerektiğini daha önce söylemiştik. Cünüpken ne yapmamız gerektiği iki kelime ile anlatılır. 5-Maide Suresi'nde "tahare" kelimesi "temizlenmek", 4-Nisa Suresi'ndeki "gasale" fiili "yıkanmak" demektir. Boy abdesti için "Şuradan şuraya kadar yıkanın, ağzınızı ve burnunuzu üçer kez çalkalayın, toplu iğne başı kadar kuru yer bırakmayın, sağ omzunuzdan başlayarak üçer kez su dökün" şeklinde ifadeler geçmez. Böyle sınırlamalar olmadığından "gasale" kelimesinden sadece "yıkanmak" anlaşılır.

"Tahare" ifadesi ile de bu yıkanma işleminde kirlerden arınmanın önemi anlaşılır. Bir anne beş yaşındaki çocuğuna "Yıkan" derse, o çocuk bunu anlayıp yıkanır. Oysa koskoca adamlara "Yıkan" deniyor, fakat onlar "Nasıl yıkanacağım? Toplu iğne başı kadar kuru yer kalırsa ne olur? Önce hangi omuzuma su dökeceğim?" gibi gereksiz sorular sorup, Kuran'ın anlaşılmaz olduğunu sanıyorlar. Üstelik bu anlamamanın kendi anlayışsızlıklarından kaynaklandığını da anlamıyorlar. Bir de Kuran'da anlatılan dini eksik

zannedip, bu garip soruların açıklandığı kitapları dinin tam ve eksiksiz kaynağıymış gibi rehber ediniyorlar.

6) Su Bulunamazsa Ne Yapılır?

Normalde bir insanın su bulamama ihtimali çok azdır. Kuran'ın bu durumu açıklaması bile Kuran'ın gereğinde nasıl tüm detayları verdiğinin bir delilidir. Bu durumda, kişi, suyun eksikliğini temiz bir toprağa teyemmüm ederek giderir; namazı terk etmek diye bir şey söz konusu olmaz. Temiz toprağa eller sürülerek yıkanamayan yüz ve eller sıvazlanır. Böylece namaza hazırlık suyun olmadığı zaman da sağlanmış olur.

Her iki ayetin de sonunda geçen Allah'ın bize güçlük çıkarmak istemediğine, bağışlayıcılığına, affediciliğine dair ifadeleri abdesti ve boy abdestini bir sürü gereksiz detaylara boğanlar lütfen tekrar okusunlar.

KIBLEYE DÖNMEK

2-Bakara Suresi 144, 149 ve 150. ayetlerde Müslümanlar'ın nerede olursa olsunlar Mescidi Haram'a; Kabe'nin olduğu yöne dönmeleri gerektiği söylenir. Bu, namaza düzen de veren bir uygulamadır. Özellikle toplu kılınan namazlar bu sayede daha düzgün ve düzenli olur. 2-Bakara Suresi 115. ayette; nereye dönersek dönelim Allah'ın orada olduğu söylenerek, Kabe'ye dönmeye yanlış manalar yüklenilmesi, Mescidi Haram ve çevresinin putlaştırılması önlenir. Mevcut camiler Bakara Suresi'nin ayetlerine binaen Mescidi Haram'a doğru yapılmıştır. Müslümanlar kıldıkları namazı Mescidi Haram'a dönerek kılmaktadırlar. Müslümanlar kıbleyi biliyorlarsa (Mescidi Haram yönünü) oraya dönüp namazı kılar. Eğer yönü bulamazlarsa, Allah'ın her yerde olduğunu bilip, tahmini bir yöne dönerek namaz ibadetlerine devam ederler (2-Bakara Suresi 115).

NAMAZDA KIYAFET VE TEMİZLİK

Kuran'da namaz için özel bir kıyafet geçmez. Tek başına namaz kılan namazını istediği gibi kılar. Namazın toplu kılındığı yerlere gidenin güzel,

düzgün kıyafetle gitmesi iyidir (Bakınız 7-Araf Suresi 31). 7-Araf Suresi 26. ayette; insanların avret yerlerini örtecek giyim tarzı olduğu gibi güzellik ve süs kazandıracak giyim tarzı da olduğu söylenir. Bundan beş ayet sonra 7-Araf Suresi 31'de mescit yanında (namaz kılınan bölgede) süslenmeden bahsedilir. Başörtüsü diye bir kıyafetin farz olmadığını kitabın 22. Bölüm'ünde, kitabın diğer kısımlarında ise erkeğin baldırını örtmesinin gerekmediğini gördük. Normalde olmayan bu zorunluluklar namaz kılarken de yoktur. Çünkü Kuran'da namaz kıyafeti diye özel bir kıyafet tarif edilmez.

2-Bakara Suresi 125 ve 22-Hac Suresi 26. ayetlerden namaz kılınacak bölgenin temizlenmesinin ve temiz tutulmasının önemi anlaşılır. Ayrıca 74-Müdessir Suresi 3. ve 4. ayetlerden elbisenin temiz olmasının ve pislikten kaçınmanın önemi anlaşılır; namaz dışında da geçerli olan bu ilkeler elbette namazı da kapsar.

NAMAZ VAKİTLERİ

Kuran'da namazın, vakitleri belirlenmiş bir farz olduğu geçer (4-Nisa Suresi 103). Korku zamanında bile namaz kılınmasını açıklayan Kuran, hiç şüphesiz farz namazlarının vakitlerini de eksiksiz olarak açıklamıştır. Dikkat edin, namaz vakitlerinin açıklanmasından kastımız, farz olan namazların açıklanmasıdır. Namaz övülmüş bir ibadettir. Allah'a yönelmenin, Allah'ı hatırlamanın bir şeklidir. Bu yönüyle namaz her an kılınabilen, her an yerine getirilebilen bir ibadettir. Fakat her kılınan namaz, farz namaz değildir. Örneğin gece yarısı fazladan namaz kılınabilir, fakat bu gece yarısı kılınan namazın farz olduğunu göstermez. Peygamber de, Peygamber'in yakınları da şüphesiz birçok kereler namaz kılmışlardır. Kuran'ın tek kaynak olduğu ilkesini benimsemeyen mezhepler bu namazların kimisini farz, kimisini vacip, kimisini sünnet ilan etmişler; Kuran'dan dini anlamak yerine, Peygamber yakınlarının hareketlerini kendilerince yorumlayarak mezhepler oluşturmuşlardır. Sunni mezhepler sabah, öğle, ikindi, akşam ve yatsı diye beş vakit namazı farz kılmışlardır. Şiiler üç vakit namazı farz kılıp bu üç vakitte beş vakit namazı birleştirdiklerini söylerler. Daha eski zamanlardaki

Hariciler'in iki veya üç vakit kıldıklarına dair hadisler de vardır. Bu farz namazların dışında Kuşluk, Duha, Güneş ve Ay tutulması, Tesbih, İstihare, Kadir, Regaip, Beraat gecesi namazları gibi birçok namaz da vardır. Yatsı namazından sonra kılınan vitir namazı ise kimilerine göre vacip olup farza yakındır, kimilerine göre ise sünnettir.

Savaş zamanı namazın kılınmasıyla ilgili bilgileri bile veren Kuran, hiç şüphesiz farz namazlarının vakitlerini de açıklamıştır. Kuran'dan delillendirilmeyen namazların belirli dönemlerde belirli kişilerce, halifelerce, hatta Peygamber tarafından kılınmış olması elbette mümkündür. Çünkü Kuran namazı över ve farz namazların haricinde de namaz kılınması elbette ki iyidir. Ayrıca Kuran'da farz namaz vakitlerinden daha fazla zamanda Allah'ın yüceltilmesi, zikredilmesi ve O'na hamd edilmesi geçer; bunlar ise namazın dışında olabileceği gibi namaz kılarak da yerine getirilebilirler. Bu açıdan bakıldığında yukarıda adı geçen ve yukarıda adını geçirmediğimiz, fakat namaz kitaplarında adı geçen namazların kılınmış olması mümkündür. Fakat Kuran'da adı geçmeyen namazların, farz namaz olarak algılanması veya bu namazları kılmayanların dini açıdan eksik olduğunu iddia etmek çok büyük hatadır. Bu noktadan olaya baktığımızda sorun, uygulamaların yorumlanış şeklindeki hatalardan kaynaklanmıştır. Şimdi dinin tek kaynağı olan Kuran'dan farz olan namazları isim ve vakitleriyle birlikte öğrenelim.

SABAH (FECR) NAMAZI

Kuran'da namaz kelimesi "salat" kelimesi ile ifade edilir. "Bağlantı kurmak, destek vermek" tipinde manalara sahip olan "salat" kulun yaratıcısıyla kurduğu bağlantı, yani namaz için de kullanılır. "Salat" kelimesi "ikame" fiiliyle beraber "namaz kılmak" manasında kullanılmıştır. "Salat il-fecr" yani "sabah namazı" ismi 24-Nur Suresi 58. ayette geçmektedir. "Fecir" gecenin karanlığında güneşin ilk ışıklarının çıkışını ifade eder. Bu bir süreçtir ki güneşin doğuşuna kadar devam eder. Nitekim varlığı adından belli olan bu namazın, 11-Hud Suresi 114. ayette vakti de belli olmaktadır:

Gündüzün iki tarafında, gecenin yakınlarında namaz kıl. Güzellikler çirkinlikleri giderir.

11-Hud Suresi 114

Arapça'daki "nehar" "gündüz", "leyl" ise "gece" demektir. Yukarıdaki ayette geçen "tarafeyi en-nehari" ifadesi gündüzün iki tarafını ifade eder. "Taraf" kelimesi "uç, dıştan bitişik bölüm" manalarına gelmektedir. Kuran'da geçtiği diğer ayetlerde de bu anlamlarda kullanılır. Gündüzün başlangıcını güneşin doğuşu, günün bitişini güneşin batışı olarak alırsak; günün iki tarafında sabah ve akşam namazları vardır. "Zulefen min el-leyl" ifadesi ile bu vakitlerin, aynı zamanda gecenin gündüze yakın zamanları olduğu da daha iyi vurgulanmış olur.

Yani sabah namazı, ismi ile 24-Nur Suresi 58. ayette geçer. Bu isim aynı zamanda sabah namazının vaktini de tarif eder. Ayrıca 11-Hud Suresi 114. ayette sabah namazının vakti belirlenmiştir. Sabah namazı Kuran'daki ismiyle "salat il-fecr" adından da belli olduğu gibi günün ilk ışıklarıyla başlar ve günün başlangıcı olan güneşin doğuşuyla biter.

AKŞAM (İŞA) NAMAZI

"Akşam namazı"nın ismi de 24-Nur Suresi 58. ayette geçmektedir. Sözlükten "işa" kelimesinin anlamına bakanlar, güneşin batışından havanın kararmasına kadar olan vakte, yani bizim Türkçe'de "akşam" dediğimiz vakte "işa" denildiğini görürler. 12-Yusuf Suresi 16. ve 79-Naziat Suresi 46. ayette de aynı kelime geçmektedir. Diğer iki ayetteki aynı kelimeyi "akşam" diye çeviren bazı çevirmenlerin, bu kelimeyi Türkçe bir kelime olan "yatsı namazı" diye çevirmeleri, mezhep izahlarının etkisinde kalmalarındandır. Bu tarz çeviri, "yatsı namazı" diye mezheplerin farz olarak tarif ettiği namazı Kuran'ın da farz kıldığı izlenimini vermektedir ki bu yanlıştır. Fakat "yatsı" kelimesinden kasıt "işa namazı"nın yatmadan önce kılınan son farz namaz olması ise bu doğrudur. Ayette buna işaret de vardır:

Ey iman edenler! Yönetiminiz altındakilerle, ergenlik yaşına gelmemiş olanlarınız sizden üç vakitte izin istesinler. Fecir (sabah) namazından önce, öğle vakti elbisenizi çıkardığınızda, işa (akşam) namazından sonra. Çıplak olabileceğiniz üç vakittir bunlar.

24-Nur Suresi 58

Son namazı kılmak için mescide giden ve topluca namazı kılan kişi, bu namazdan sonra mescide gitmeyecekse muhtemelen üzerini değiştirecektir. Ev kıyafetine bürünecektir. Bu yüzden yatmadan önceki son namaz "işa namazı" olarak düşünülüyorsa, bu doğrudur. Yoksa vakit olarak "akşamı" ifade eden bir kelime, namaz kelimesiyle birleşirse bambaşka bir vakit olan yatsıyı ifade eder deniliyorsa, bunun yanlışlığı ortadadır. Bu ayette son farz namazın akşam namazı olduğunu destekleyici bir ifade tarzı vardır. Arapça sözlüklerden "işa" kelimesinin manasını araştıran herkes, "işa" kelimesinin "güneşin batışından gecenin karanlığına kadar olan zaman dilimi"ni ifade ettiğini görecektir. (Evdeki çocukların çıplaklığın mümkün olduğu vakitlerde izinsiz odalara dalmamalarını öğütleyen bu ayetten bir sonraki ayette, bu çocukların ergenlik yaşına gelince, her zaman özele saygı gösterip, izin alarak ebeveynlerinin odalarına girmeleri öğütlenir.)

Akşam namazının vaktinin anlaşıldığı ayet (11-Hud Suresi 114), sabah namazının farz olduğunu gösteren belirttiğimiz ayettir. Gündüzün iki tarafında kılınan namazlardan biri sabah namazı olunca, diğeri de bu namazın simetriği olan akşam namazıdır. Bu namazın vakti de aynı şekilde gecenin (güneşin olmadığı dönemin) gündüze yakın olan zamanıdır. Bu ayet dışında akşam namazının vaktini belirleyen bir ayet daha vardır:

Güneşin sarkmasından gecenin kararmasına kadar namaz kıl. Fecir (sabah) vakti Kuran'ı, fecir (sabah) vakti Kuran'ına tanık olunur.

17-İsra Suresi 78

Gecenin kararması, akşamın bitiş vaktini vermektedir. Işığın alametlerinin ufukta yok olmasıyla akşam namazının vakti biter. Bu durumda da "güneşin sarkması" ifadesi güneşin ufukta batışını belirler. Böylece güneşin batımı ve gecenin kararmasının arasındaki vakit namaz vakti olarak belirtilir.

Bu ayette belirtilen vaktin namazı olan akşam, sabah namazının simetriği olduğundan, bu simetrilik durumuyla sabah namazının vakti de bir kez daha tasdik edilmiştir. Bu ayetin devamında sürekli akşam namazıyla beraber geçen sabah namazının vaktinin vurgulanması da ilginçtir. Fakat bu ayette sabah namazı değil, sabah Kuran okumak vurgulanır. Demek ki sabah namazının vaktinin içinde veya namazın dışında Kuran okumaya özel bir önem vermek gerekir. Görüldüğü gibi akşam ve sabah namazları isimleriyle beraber Kuran'da geçerler. Üstelik bu isimler namazın kılınacağı vakti de ifade ederler. İlaveten sabah ve akşam namazının vakti de açıklanmıştır. Üstelik 24-Nur Suresi 58. ayette sabahın günün ilk, akşamın günün son namazı olduğuna işaret vardır.

VUSTA (ORTA, EN İYİSİ) NAMAZ(I)

Kuran'da geçen namaz vakitleriyle ilgili en tartışmalı husus 2-Bakara Suresi 238. ayette geçen "salat il-vusta" ifadesinden kaynaklanmaktadır. Ayet şöyledir:

Namazları koruyun. Ve vusta (orta, en iyi) namazı da.

2-Bakara Suresi 238

Sabah ve akşam namazının vakitlerini çıkardığımız ayetler ve bu ayet dışında farz namaz vakitlerinin çıkartılabileceği hiçbir ayet yoktur. Demek ki namaz vakitleri bu ayetlerden anlaşılacaktır. Günün bir ucundaki namaz sabah namazı, günün diğer ucundaki namaz da akşam namazı olunca; orta namazını bu iki namazın ortasında aramak lazımdır. Tüm kültürlerde günün uyanmayla başladığını, gecenin dinlenmemiz için yaratıldığını, geceleyin kalkıp ibadetin bir tek Peygamberimiz'e has kılındığını (17-İsra Suresi 79) düşünürsek; orta namazının, sabah ile akşam namazının arasında gündüz kalan vakitte olduğunu düşünmek daha doğrusu olabilir. "Vusta" kelimesine "orta" manasının verilmesinden günün ortalarında kılınan bir namaz olduğunu düşünenler olabilse de bu kelimeyi sınırlayan hiçbir ifade olmadığı için sabah ile akşamın arasında kalan tüm zaman dilimini, bu namazın

vakti olarak kabul etmek de düşünülebilir. "Vusta namaz" ifadesinden, orta namazı sonucuna varıldığında "vusta" kelimesi hem namazın ismini, hem zaman dilimini belirleyen kelime olur.

Diğer bir görüşe göre "vusta" kelimesinin "en iyisi" manasına sahip olduğu, bu kelimenin bir namazı belirtmediği; ayetten namazların korunmasının ve namaz kılmanın en iyisi ve en doğru yol olduğunun anlaşıldığını söyleyenler vardır. Buna göre sadece "sabah" ve akşam" namazları farzdır. "Vusta" kelimesi üzerinde bir inceleme bu konuda yardımcı olabilir. 2-Bakara Suresi 143, 5-Maide Suresi 89, 68-Kalem Suresi 28, 100-Adiyat Suresi 5 ayetlerinde de bu kelime geçer. Bu ayetleri inceleyerek "vusta" kelimesini anlamaya çalışabilirsiniz.

HADİS NAKİLLERİ VE NAMAZ

Görüldüğü gibi Kuran'da namazın beş vakit olduğuna dair bir ifade yoktur. Namazın ne kadar uzun olacağı, rükuda, secdede ne söyleneceği de Kuran'da geçmez. Aslında namazın uzun mu kısa mı olduğu, rükuda veya secdede ne söylenmesi gerektiği hakkında kesin sınırlar olduğuna dair detaylı hadis nakilleri de bulunmaz. Mezheplerin anlattığı namazın uydurmalarla dolu hadislerle bile açıklanması mümkün değildir. Namazdaki birçok husus mezhep kurucularının şahsi görüşleriyle oluşmuştur. Bazen bu şahsi görüşler, hadislerin veya sahabe tavırlarının belli bir şekilde yorumlanmasından kaynaklanmıştır. Peygamberimiz'in hem çok kısa namaz kıldığına, hem de uzun rüku ve uzun secdelerle çok uzun namaz kıldığına dair hadisler vardır. Bu konudaki bazı hadislere göre Peygamberimiz kimi zaman rükuya gittiğinde hiç doğrulmayacak, kimi zaman secdeye gittiğinde hiç secdeden kalkmayacak kadar kalmış, bu zaman dilimleri Peygamberimiz ile namaz kılanlara uzun gelmiştir. Ama mezhepler, rükuları üç "Subhane rabbiyel azim" ve secdeleri üç "Subhane rabbiyel ala" ifadeleriyle belirlemiş, takipçilerini sadece bu ifadelere mahkum edip, Allah'ın serbest bıraktığını gereksiz yere sınırlamışlardır. Bu ifadeler, Kuran'ın ruhuna uygun, kulların Allah'ı yüceltmesi için güzel ifadelerdir. Namazlarda düzeni sağlamak için,

imamlara, bu ifadelerin söyleneceği zaman miktarının geçirilmemesini telkin eden bir uygulamanın namazlara düzen verdiği düşünülebilir. Bizce, bu tip kalıplar böyle endişelerle çıkmış, namazı çok uzun kıldırıp cemaatin bir kısmının isteklerine muhalefet edebilecek imamların önü kapanmıştır. Fakat namazlarda hep aynı ifadeleri tekrar etmenin neticesinde, birçok kişinin söylenen bu çok anlamlı sözlerin manasını düşünmeden otomatik söylemeye teşvik edildikleri gibi bir zarar da göz önünde bulundurulmalıdır. Normalde rükuda ve secdede sadece belirlenmiş bahsedilen ifadeleri söylememizin gerekmediği, namazın süresinin kişilerin şahsi görüşlerine bırakıldığı, Kuran'dan anlaşılabileceği gibi hadisler doğru yorumlansaydı da anlaşılabilirdi. Mezhepler serbest bir alanı kendi belirlemeleriyle dondurmuşlardır. Bu belirlemelerden bir kısmı bir düzenin kurulmasında yardımcı olduysa da bunların birçoğu namazda aşırı şekilciliğe ve anlamdan kopmaya da yol açmıştır.

Hadislerin hepsinden namazın beş vakit olduğu da çıkmaz. Birçok hadisten Peygamberimiz'in üç vakit namaz kıldığı çıkar. Özellikle Şiiler üç vakit namaz kılarken bunu kendi hadislerine dayandırırlar; üç vakitte beş namazı birleştirdiklerini (cem ettiklerini) söylerler. Kuran'ın hiçbir yerinde birleştirme (cem) diye bir konudan bahsedilmez. Eğer üç vakit namaz kılıp, bu üç vakitte beş veya yirmi vakit namaz kılıyorsanız yine de üç vakit kılmış olursunuz.

Yatsı namazını kılacak kişi "Ben beş vakit namazı yatsı namazında birleştirdim" dese de bir tek yatsı namazını kılmış olmaz mı? Pazartesi günü, "Ben haftanın tüm günlerinin namazını bugün kılıyorum" diyen biri, haftanın her gününün namazını kılmış olabilir mi? Namazı, 4-Nisa Suresi 103. ayette belirtildiği gibi "vakitli farz" olarak yerine getirmek, farklı zamanlarda kılınması gereken namazları tek bir zamanda toplamayla değil, herbir vakitte bu farzı yerine getirmeyle olur. Şiiler'in yanında Ehli Sünnet'in Şafi, Maliki, Hanbeli mezhepleri de namazları birleştirme konusunda çok toleranslı olmuşlardır. Bir kısmı hiç sebepsiz, bir kısmı şiddetli yağmurda bile namazların birleştirilebileceğini düşünmüştür. Yani mezheplere göre Peygamber beş vakit namazı üç vakitte cem etti (birleştirdi) diyenler, aslında

namazın üç vakitten çok olamayacağını kabul etmiş olurlar. Namazın minimumu farz namazlar kadardır. Namazın fazladan kılınması gayet doğaldır. Farz namazların beş ilan edilmesi Sunni mezheplerin bir yorumudur. Eğer farz namazlar beş vakit olsaydı, Kuran'dan bunların ismi, vakti belli olurdu. Kuran'da Peygamber'e özel, fazladan ibadet vakti bile belirtilmişken (17-İsra Suresi 79), tüm Müslümanlara farz olan bir namazın vaktinin belirtilmemesi sizce mümkün müdür?

Evvelki ayetlerden görüldüğü gibi, Kuran'dan farzlığı belli olan namazlar vardır. Tahminimiz Allah'ı zikretme (hatırlama), Allah'ı tespih etme (yüceltme, yönelme) ile ilgili ayetlerdeki tespih, zikretme faaliyetlerini düzene koymak için fazladan namazlar farzlaştırılmıştır. Zikretme ve tespih faaliyetlerini namaz kılarak yerine getirmek -böylece beş vakit namaz kılmak- güzel bir uygulamadır ama Kuran'da farzlaştırılmamış vakitleri namaz vakti olarak farzlaştırmak hatalıdır.

17- Öyleyse akşama erdiğinizde de, sabaha erdiğinizde de tespih (yüceltme, yönelme) Allah'adır.

18- Övgü O'nundur. Göklerde ve yerde, günün sonunda, öğleye erdiğinizde.

30-Rum Suresi 17,18

Onların söylediklerine sabret. Güneş'in doğuşundan ve batışından önce Rabbini överek tesbih et.

50-Kaf Suresi 39

Gecenin bir bölümünde O'na secde et ve geceleyin uzunca O'nu tesbih et.

76-İnsan Suresi 26

KAZA NAMAZI VAR MI?

Bir kez daha belirtmek istiyoruz ki hangi namazların farz olduğu Kuran'dan çıkar. Farz namazlar, Allah'ın bizden belli vakit dilimleri içinde

her gün kılmamızı istediği namazlardır. Kuran, Nisa Suresi 103. ayette bize namazın vakitli farz olduğunu, Mearic Suresi 23. ayette bu farzın hayat boyu sürekli gözetilmesi gerektiğini söylemektedir. Kuran'da "kaza namazı" diye bir kavram yoktur. Namazı kılmayan, kaçıran Allah'a bunun için tövbe eder, daha sonra titiz bir şekilde namazlarını kılmaya devam eder. Allah, oruç konusuyla ilgili olarak, tutamadığımız günler sayısınca başka günlerde oruç tutmamızı söylemiştir. Allah istese namaz için de aynısını yapardı. Bu yüzden kimse namaza başlayacak kişileri "Geçmişteki şu kadar... namazı kaza etmen gerek" diye yanlış yönlendirmemelidir.

Bizim bu yazıdaki amacımız namazın farzını, farz olmayandan ayırmaktır. Allah'ı anmak, hatırlamak için kılınan her namaz makbuldür. Namaz günde beş vakit de kılınır, on vakit de kılınır, kırk vakit de kılınır. Namazın farz olan vakitleri bize kılmamız gereken alt sınırı belirtir, üst sınır ise serbesttir. Tahminimizce mezhep kurucuları, bu üst sınırın serbestiyetinden dolayı ve Allah'ın tesbih edilmesi için belirtilen vakitlerde namaz kılan bazı sahabeleri görüp bazı namazları fazladan farzlaştırmışlardır, vacipleştirmişlerdir. Eğer Kuran'dan namazın farzlarını anlama yerine, şahısların hareketlerinden farzları anlamaya kalksaydık; o zaman karşımıza evvabin namazı, kuşluk namazı, küsuf namazı gibi birçok ilave namaz daha çıkabilir… Sonuçta her konuda olduğu gibi namaz konusunda da Kuran'da ne yazıyorsa din yalnızca odur. Kuran'da, bu dinin anlaşılması hususunda hiçbir eksiklik bulunmamaktadır.

Nitekim Hac ibadetinin bir bölümünde hacılara üç vakit namaz kıldırılmaktadır. Hac konusuyla ilgili olarak Kuran'da bir sürü detay verilirken niye Kuran'da Hacda namaz vakitlerinin azaltılması geçmiyor? Namaz eğer beş vakit farz ise hacılara neye dayandırılarak daha az namaz kıldırılıyor?

BEŞ VAKİT NAMAZ NEYE DAYANDIRILIYOR?

Namazın farzının beş vakit olmadığı daha İslamiyetin ilk yıllarında Hariciler gibi kimi fikir akımları tarafından da savunulmuştur. Namazın beş vakit olarak kılınmasında bir sorun yoktur ama bunun farz olduğunu ispata

çalışanların, bunu gerçekleştirmek için uydurduğu hadis korkunçtur. Daha evvel de belirttiğimiz bu hadise göre Peygamberimiz miraçta Allah'ın huzuruna çıkar ve Allah, namazı elli vakit farz kılar, daha sonra Hz. Musa'ya rastlayan Peygamberimiz'e Hz. Musa, bu kadar namazın çok olduğunu, ümmetinin buna güç yetiremeyeceğini söyler, sonra Peygamberimiz Allah'tan indirim ister, Allah da namazın sayısını indirir. Yolda Hz. Musa yine bu kadar namaz vaktinin de çok olduğunu söyler. Bu git gel böylece, namaz beş vakte inene kadar dokuz kez gerçekleşir. Namazların sayısı beşe gelince Hz. Musa yine indirimi tavsiye etse de Peygamberimiz artık utandığı için namaz indirimi durur… Bu hadiste öyle bir tablo ortaya konur ki; buna göre Allah insanların kaç vakit namaza güç yetireceğini bilmez, Peygamberimiz ise hiçbir şeyden haberi olmayan bir garibandır. Hz. Musa ise hem Peygamberimiz'in akıl hocası, hem Allah'ın hükmünün değiştirilmesinde aracı, hem de bizim kurtarıcımızdır. Namazın beş vakit farz kılınmasının hikayesi işte böyle kabul edilemez bir hadise dayandırılır. Namazın beş vakit farz olduğu Kuran'a değil işte böyle izahlara, özellikle de bu hadise dayandırılmaktadır. Kuran'da Peygamberimiz'in "göğe yükselme" anlamında bir miracından bahsedilmez. Fakat İsra'dan, yani bir "gece yürüyüşü"nden ve bu süreçte Peygamberimiz'e Allah'ın bazı ayetlerinin gösterildiğinden bahsedilir (Bakınız 17-İsra Suresi 1). Bu gösterilen ayetlerin ne olduğu ise anlatılmaz. İlginçtir ki bu olayın bahsedildiği İsra Suresi'nin 93. ayetinden; inkarcıların, Peygamberimiz'den, kendisine inanmak için "göğe yükselmesi"ni talep ettiklerini anlıyoruz. Buna karşı ise Peygamberimiz'e, **"Rabbimi yüceltirim, ben ancak elçi olan bir insanım"** demesi, söylenir.

"Miraç"tan önce namazların sabah ve akşam olmak üzere yalnızca iki vakit farz kılındığını söyleyen hadislerin olması da (Bakınız Buhari 1/93, Tecrid Tercemesi 2/233, Hadis no 228); namazın farz vakitlerinin bu "miraç hadisi" ile arttırıldığının delilidir. Namazlar daha evvel iki vakit olarak kılınıyorsa, sonradan ilave edilen namazlar niye Kuran'da geçmemektedir? Kuran'da sadece Bakara Suresi 238. ayetteki ifadeyle "orta namazı"nın sonradan ilave edildiği iddia edilebilir. Peki 4. ve 5. namaz olan ikindi ve yatsı namazları hangi Kuran ayetinden çıkarılacaktır, bunların ismi niye Kuran'da

yoktur? ("Orta namazı" veya "en hayırlısı namazdır" manasına gelen "Salatı Vusta" ifadesini önceden açıkladık.) Allah ve Peygamberimiz'e iftira olan böyle hadisler yerine doğruyu Kuran'da arayanlar, namaz hakkında gerekli bilgiye kavuşacaklardır. Kuran'la yetinmeyip dini pratiklerini uydurma hadislere dayandırmaya çalışanlar ise örneğini gördüğümüz gibi mantıksızlıklar, iftiralar, çelişkiler içinde kalacaklardır.

NAMAZIN KAPSADIKLARI

Namaz, Allah'ı zikretmek (hatırlamak) için yapılan bir ibadettir (20-Taha Suresi 14). Fakat Allah'ı zikretmekten farklı olarak namaz belli vakitlerde farz kılınmıştır, abdestli olarak yerine getirilmelidir ve belli hareketleri de kapsamak gibi bazı ilave özelliklere sahiptir. Namaz öyle bir ibadettir ki savaş sırasında bile yerine getirilir. 4-Nisa Suresi 102. ayette savaş durumunda bir grubun namaz kıldığını, diğer grubun ise nöbet tuttuğunu görüyoruz. Secde edildikten sonra diğer grup ilk grubun yerini alıp namazını kılmaktadır. Burada savaş tehlikesinin olduğu bir durumda bile namazın secde de dahil olmak üzere (secde kişinin en savunmasız halidir) yerine getirildiğini; fakat nöbetleşe, silahları bırakmadan, düşmana fırsat verilmeden bunun yapıldığını görüyoruz. Eğer savaşta dahi vakitli farz olunan namaz böyle yerine getiriliyorsa; normal zamanında namazın kıyamı, rükusu ve secdesi ile yerine getirilmesinin önemi daha iyi anlaşılır.

Kuran'dan (14-İbrahim Suresi 40) namazın Hz. İbrahim'den beri varolan bir ibadet olduğunu anlıyoruz. Hz. İbrahim'in ibadet evi Kabe'yi ele geçiren, Allah'a ortak koşucu putperestler bile namazı sapkın bir şekilde olsa da uygularlardı (8-Enfal Suresi 35). Kuran evvelki nesillerin de uyguladıkları namaz alışkanlıklarını şehvetlerine uyma sonucu bıraktıklarını söyler (19-Meryem Suresi 59). Yani Peygamberimiz zamanında, namaz (salat) denildiğinde namazın ne olduğu hususunda bir algı oluşmaktaydı. Aynen günümüzde de "namaz" denilince namaz kılmayan kişilerin bile namazın hareketlerini, Allah'a yönelmeyi ve ibadet etmeyi anladıkları gibi. Kuran'da hareketli ibadet manasında üç kelime geçer. Bunlar "kıyam (ayakta durma)",

"rüku (eğilme)" ve "secdedir (yüz üstü yere kapanma)". Kuran'da İbrahim Peygamber'in makamının namaz yeri edinilmesi, evin temiz tutulması geçer (2-Bakara Suresi 125). 22-Hac Suresi 26. ayette ise evin "kıyam, rüku ve secde" edenler için temiz tutulması emredilerek; namazın üç hareketinin ne olduğu bir arada gösterilmiş olur.

Namazın en önemli bölümü ve özelliği ise namazda Allah'ın hatırlanmasıdır (zikredilmesidir). Nitekim 20-Taha Suresi 14. ayetten namazın kılınmasındaki gayenin, Allah'ın hatırlanması olduğunu anlarız. Kuran'da, namazda Kuran okunmasına dair açık bir ifade geçmez, fakat 17-İsra Suresi 78'de akşam namazının vakti açıklanırken sabah namazının vaktinde Kuran okumaya vurgu yapılmıştır. Ayrıca Kuran bize tanıtılırken, Kuran'ın "zikir" yani hatırlatma olduğu söylenir. Böylece biz namaz kılarken, edeceğimiz duada, Allah'a yakarışta, rehberimizin Kuran olduğunu anlarız. Örneğin Allah'ın bağışlayıcılığı, merhameti, her şeyi yaratması, cenneti, cehennemi, bilgisinin sonsuzluğu hep Kuran'dan öğrenilir. Namazda da merhametli, bağışlayıcı gibi sıfatlara sahip bir Allah'ın karşısında olduğumuzu bilir, ona göre Allah'ı zikreder (hatırlar), ona göre Allah'a yöneliriz. Fakat namazda illa ki Arapça Kuran okumak zorunda değiliz. Arapça bilenlerin Kuran'ı vahyedilen dilde okuması elbette güzeldir ama Arapça bilmeyenlerin çoğu, Arapça Kuran okurken Arapça anlamları bozmaktadırlar. Hanefilik gibi Ehli Sünnet mezheplerde bile bu konuda esneklik varken, bu konuyla ilgili esnekliklere dair görüşler halktan saklanmıştır. "Namazda Kuran okuyun" diye açık bir emir bile yokken, Arapça Kuran okumak gerektiği nereden anlaşılacaktır? Fakat namazda Allah'ı zikrederken Kuran'daki bilgileri kullanırız; çünkü bize Allah'ı tanıtan Kuran'dır. Fakat illa ki Arapça "Kul huvallahu ahad" dememize gerek yoktur. Bunun yerine "De ki Allah birdir" şeklinde tercümesini okuyabiliriz. Veya "De ki" diye seslenişe gerek yoktur diye düşünüp "Allah birdir" diyerek Allah'ı anabiliriz. Veya edeceğimiz duanın akışına göre "Allah'ım sen birsin..." şeklinde dua edersek, zikir olan Kuran'ın rehberliğinde zikir yapmış, yani Kuran'ın bize gösterdiği şekilde Allah'ı hatırlamış oluruz. Bu şekilde namaz kılmanın, Arapça bilmeden,

Arapça ayetleri ezberden tekrarlayarak kılmaktan daha iyi olduğu kanaatindeyiz. Çünkü kişi ezberlediklerini tekrarladığında çoğunlukla söylediği kelimelerin farkına varmaz. Beyinde kodlu olan sözler otomatik olarak ağızdan çıkar ve çoğu zaman kişi ne söylediğinin farkında değildir. Hele kişi bilmediği bir dildeki metinleri ezberleyip tekrarlıyorsa, bu sorun artarak kendini gösterir. Arapça bilmeyip, her harekette aynı sözleri tekrarlayarak namaz kılanlara, kıldıkları namazların kaçında, söylediklerinin ne kadarının farkında olduklarını bir sorun, bir araştırın, bu şekilde kılınan namazın sakıncalarını anlayacaksınız. İnsan, yaratılışı gereği ezberden okuduğu sözleri düşünmeden tekrarlayabilir. Her gün, hep aynı ayetler bilinmeyen bir dilde tekrarlanınca, Allah'ı bilinçli şekilde zikretme (hatırlama) yerine bilinçsizce tekrarlar yapılmış olur. Birçok kişinin namaz kılarken aklına başka şeyler geldiğini söylediğine tanık olursunuz. Elbette ki ezber bir namazda, akla namazla alakası olmayan çok şey gelebilir. Çünkü beyin ezberde olan bir şeyi söylerken düşünmek zorunda olmadığı için başka şeyler düşünebilir. Allah sarhoş olmayan içkili kişilerin bile namaz kılmalarını istemiş fakat onlara bir şart koşmuştur: **"Ne söylediğinizi bilinceye kadar namaza yaklaşmayın"** (4-Nisa Suresi 43). Böylece Allah, sarhoşların ne söylediklerinden habersiz oldukları için namaz kılmalarını istemediğini bildirmiştir. Peki, ayık kafalıyken hem bilmediği bir dilde, hem de ezbere Arapça Kuran okuyup ne dediğini bilmeyenlerin durumunun bu sarhoşlardan anlama konusunda ne farkı vardır? Bunların namazlarında yerine getirmedikleri unsur olan "ne söylediğini bilmek", sarhoşların yerine getirmediği unsurla aynı değil midir?

Kuran'da, 2-Bakara Suresi 45. ayette, sabırla ve namazla Allah'tan yardım dilemek geçer. Peki, anladığı dilde namaz kılmayan kişi, kendi özel derdiyle ilgili özel duygularını nasıl dile getirip de Allah'tan yardım dileyecektir. Arapça dışındaki dillerde ibadete karşı çıkanlar, bu ayetin hükmünün yerine gelmesini engellemiş olmuyorlar mı? Kişiler namazla ilgili gereksiz detaylara boğulmuştur. Fakat namazın en önemli unsuruyla ilgili ciddi sorun bulunmaktadır. Allah, 20-Taha Suresi 14. ayette namazın gayesinin kendisinin hatırlanması olduğunu söyler. Mezheplerin anlattığı namaz şekliyle;

ayaktayken ellerin bilekten tutulması, rükuda sırtın gerekli açısı, secdede önce alnın sonra burnun yere konuşu, oturuşta bir ayağın dik diğerinin yatık oluşu gibi Kuran'da olmayan nice teferruat harfiyen yerine getirilir. Ama Allah'ın bilinçli bir şekilde hatırlanması; bu Arapçaperestlik, ezbercilik, teferruatçılık yüzünden gölgelenir, engellenir. Eğer "Hayır böyle bir şey yok" diyorsanız, etrafta bahsettiğimiz şekilde namaz kılan birçok kişiyi sorgulayıp söylediklerimizin doğruluğunu tartın. Bu kitapta emeği olanların birçoğu da daha evvel mezheplerin anlattığı şekilde dini öğrenmeye başladıkları, o şekilde namaz kıldıkları için kılınan namazların nasıl olduğundan haberdardırlar. Düzgün kılınan namazla:

1- Allah hatırlanmakta, kişi ne söylediğinin farkında olmaktadır (20-Taha Suresi 14).

2- Namazda huşu olmaktadır. Huşu kelimesine kalpsel ürperti, derin saygı manaları verilmektedir (23-Müminun Suresi 2).

3- Namaz kişiyi çirkin davranışlardan ve fiillerden alıkoymaktadır (29-Ankebut Suresi 45).

Düzgün kılınmayan bir namaz, birçok kişi tarafından iyi niyetle yerine getirilmiş bir ibadet olabilir. Fakat sonuç yine de anlamadığını tekrarlama ve ne söylediğini bilmeden namaz kılma olmaktadır. Bu yüzden kişinin, anladığı dilde ne söylediğini bilerek ibadet etmesi, namazla hedeflenen gayelerin gerçekleşmesi için çok önemlidir. Anlaşılan dilde ibadet kişinin söylediğinin farkında olması demektir. Bu ise gerçek manada hatırlamanın (zikir) oluşması için zaruridir. Anlaşılan dilde ibadet; bir ruhsat ve bir kolaylık olarak görülmemelidir. Anlaşılan dilde ibadet, kişinin Yaratıcısı ile gerekli olan bağı kurması için olmazsa olmaz bir şarttır. Siz, kitlelerin hepsinin Arapça öğrenemeyeceği ve İslam'ın Arap ırkının dini olmadığı kanaatindeyseniz, bu fikri kabullenmekte zorlanmamalısınız.

Ayrıca 72-Cin Suresi 18. ayete göre namaz kılınan yerlerde Allah dışında kimseye yakarılmamalıdır. Peygamberlerden, evliya zannedilenlerden veya ölmüşlerden yardım istemek Müslüman'a yakışmaz. Müslüman bir tek Allah'a yalvarır, gücün bir tek Allah'ta olduğunu bilir.

NAMAZDA REKAT SAYISI VAR MI?

Kuran'ı okuduğumuz zaman Kuran'da "rekat" diye bir kavramın geçmediğini görürüz. Allah istese Kuran'da namazların rekat sayılarını elbette belirtirdi. Namazda Allah'ın anılması, kıyam, rüku, secde gibi şartları gördük. Rekattan kastedilen kıyam, rüku ve secdeden oluşan düzenin kaçar defa tekrarlandığıdır. Günümüzdeki uygulamaya bakarsak sabaha iki, öğlene dört, akşama üç şeklinde; namazlara ayrı rekatlar biçildiğini görürüz. Oysa rekatların bu şekilde ayrı sayılarda olması; "Namaz kaç rekat istenirse o kadar kılınır; isteyen iki, isteyen dört, isteyen yirmi rekat kılar" şeklinde de anlaşılabilir (İsteyen istediği kadar rekat kılınca, yani istediği sayıda kıyam, rüku ve secde yapınca rekat sayısıyla ilgili belirli bir farzlaştırmanın mevcut olmadığı anlamı ortaya çıkar) Demek ki bu ayrı rekatların farzlaştırılma süreçleri de mezheplerin bir yorumu sonucudur.

Sahabeler, hatta Peygamber namazlarda bir düzen olsun diye "Kıyam, rüku, secde; yani rekat denilen birim şu kadar olsun…" şeklinde bir düzenle namaz kılmış olabilirler. Namazlarda şaşırılmamasını sağlayan, toplu ibadetlerde kolaylık getiren bu tip uygulamalar yapılmış olabilir. Oturmuş ve namaza düzen getiren bu tip uygulamaların, özellikle toplu kılınan namazlarda -farz olmadıkları belirlenip- devam ettirilmesinin iyi olacağı, Kuran'ın ruhuna aykırı olmayan bu düzenlemelerin gereksiz yere tartışma konusu yapılmaması gerektiği kanaatindeyiz. Fakat bu yapılırken, bu düzen uygulamalarının statüsü bilinmeli ve Kuran'ın dinin tek kaynağı olduğu gerçeğine karşı bu düzenlemelerden kaynaklı anlamsız karşı çıkışlar yapılmamalıdır. Nitekim namaza başlarken elleri kaldırıp namaza başladığını göstermek, namaz bitince sağa, sola selam vererek veya bazı mezheplerde elleri dizlere vurarak namazın bittiğini göstermek gibi uygulamalar da namazlara düzen veren uygulamalardır. Böylesi düzenleyici uygulamalar belli amaçlara yönelik yapılabilir; bu "ümmet" bu konuda bir "sünnet" oluşturmuştur, bunun statüsü doğru belirlendikten sonra Kuran'ın ruhuna uygun ve yararlı olanların devamına destek olmak gerekir. Kuran'da bu uygulamaları yasaklayıcı bir ifade yoktur. Fakat Kuran'da geçmeyen bu tür uygulamaları farzlaştırmak

kabul edilemez. Kişi on rekatlı namazı üç dakikada kılabilir, fakat bir rekatlı bir namazda saatlerce kalıp Allah'ı daha çok anabilir. Yani namazda rekat sayısının temel kriter olması için bir sebep gözükmemektedir. Allah da insanları namazda bu şekilde bir sayıma mecbur etmemiştir. Abdestte su bulunmayınca ne yapılması gerektiğini açıklayan Allah, eğer namazda rekat sayısı şeklinde bir farz olsaydı, onu da açıklardı.

Bazıları Nisa Suresi 101, 102, 103. ayetlerdeki savaş zamanı kılınan namazda, "namazın kısaltılmasında bir günah/sakınca olmaması" ifadesinden, namazın iki rekat olduğunu çıkarmaktadırlar. "Eğer kısaltılmış namaz bir rekatsa, namazın tam olarak kılınması iki rekattır" demektedirler. Peygamber'in burada iki gruba namaz kıldırdığı için iki rekat olarak kıldırmasını da delil olarak göstermektedirler. Bizce namazı kısaltmaktan kasıt; rekat olarak kısaltmak değil, zaman olarak kısaltmaktır. Çünkü daha evvel dediğimiz gibi bir rekatlık namaz saatlerce sürebilir. İki rekat namaz yarım dakikadan kısa bir sürede bitirilebilir. Savaşta düşmanın vereceği zarar kaç secde, kaç rüku yapıldığıyla değil, namazın secdesinin rükusunun vakit olarak ne kadar sürdüğüyle alakalıdır. Üstelik daha evvel değindiğimiz gibi Kuran'da rekat diye bir kavram yoktur. Birçok konuyu rekatlara endeksli düşünmemiz sanırız geleneksel alışkanlıklarımızdan kaynaklanmaktadır. 4-Nisa Suresi 103. ayetteki "Üzerinize bir günah/sakınca yoktur" diye tercüme edilen "La cunahun" ifadesi; Kuran'da, kimi yerlerde Müslümanlar'ın endişelerini yok etmek için kullanılır. Örneğin 2-Bakara Suresi 158. ayette hac veya umreye gidenlerin Safa ve Merve'yi tavaf edebileceğinin belirtilmesi için "La cunahun" ifadesi kullanılır.

Eğer bu ayet olmasaydı da Müslümanlar'ın bu bölgeyi tavaf etmesine engel bulunmazdı. Fakat belli ki Müslümanlar'ın zihnindeki endişelerin yok edilmesi için "La cunahun" ifadesi kullanılmıştır. Aynı şekilde Müslümanlar'ın namazı kısa kılmasında bir sakınca olmadığı ifadesi namazın belli bir uzunlukta olmasından dolayı değildir. Uzunluğu belirten böyle bir ayet yoktur. Fakat tahminimiz, savaştaki tehlike durumunda namazı çabucak kılan Müslümanların "Namazı baştan mı savdık" gibi endişeye kapılmalarından dolayı,

savaş halinde namazı kısa kılmalarında bir sakınca olmadığı söylenmiştir. Aynı şekilde Bakara Suresi 158. ayette de "La cunahun" ifadesiyle; Hac'da lütuf ve bereket aranmasında bir sakınca olmadığı belirtilerek bir endişe yok edilmiştir. Bu ifade olmasa yine de Hacda lütuf ve bereket aramak sakıncalı olmayacaktı.

Sizce, rekat sayısının, toplu namazlara bir düzen vermesi dışında namazın özüne ne kadar katkısı olabilir ki? Rekat sayısı kişinin Allah'ı daha fazla anmasını sağlayan bir unsur değildir. Kişi namazı daha uzun süre kılarak Allah'ı daha çok anabilir. Sürenin ise rekatla bir alakası yoktur. Namazda Allah'ın hatırlanması (zikredilmesi) gerektiği veya namazdan önce abdest alınmasıyla ilgili detaylar anlaşılıyor da rekat adeti niye anlaşılmıyor? Çünkü Allah bunu kullarının inisiyatifine bırakmıştır, bu konuda sınırlamalar yapmak istememiştir. İstese saydığımız tüm diğer detayları veren Allah; tek bir ayetle hem rekat kavramını oluşturabilir, hem de rekatı sayılandırabilirdi. Nasıl ki Allah, dua etmemiz için dakikalar, sayılar belirtmemişse; aynı şekilde namazda da evrensel, mecbur olduğumuz hükümler olarak bahsedilen detayları farzlaştırmamıştır. Zihnimizi bütün önyargı ve alışkanlıklarından arındırırsak ve Kuran'ı elimize alıp geleneklerden bağımsız bir şekilde dini anlamaya çalışırsak, sorunlar Allah'ın izniyle hallolacaktır.

NAMAZDA SES

Namazdaki ses konusunda düzenleme şu ayetle verilmektedir:

Namazında sesini yükseltme, kısma da, ikisi ortası bir yol tut.

17- İsra Suresi 110

Görüldüğü gibi namazı bağırarak kılmamak gerekir. Ayrıca kelimeleri içinden geçirip, sessiz bir şekilde namaz kılmak da uygun değildir. Bu ayetin tekil şahısla Peygamberimiz'e hitap ettiği düşünülebilir. Peygamber'in diğer Müslümanlara namaz kıldırdığı diğer ayetlerden anlaşılmaktadır. O zaman, özellikle topluluğa namaz kıldıranlar, bağırtılı ses tonuyla namaz kıldırmamalıdırlar.

CUMA (TOPLANTI) NAMAZI

Kuran'da Cuma (toplantı) namazı, Cuma Suresi'ndeki şu ayetlerden anlaşılmaktadır:

9- Ey iman edenler! Cuma günü (toplantı günü) namaz için çağrı yapıldığında Allah'ı hatırlamaya (zikretmeye) koşun. Alış verişi bırakın. Eğer bilirseniz bu sizin için daha hayırlıdır.

10- Namazı kılınca yeryüzüne dağılın. Allah'ın lütfundan nasibinizi arayın. Allah'ı çokça hatırlayın, umulur ki kurtuluşa erişirsiniz.

11- Oysa onlar bir ticaret veya eğlence gördüklerinde ona yönelirler de seni ayakta bırakırlar. De ki; Allah katında bulunan, eğlenceden de, ticaretten de daha hayırlıdır. Allah rızık verenlerin en hayırlısıdır.

62-Cuma Suresi 9-11

Buna göre:

1. Cuma günü (Cuma; hem haftanın bir gününün özel ismidir, hem de toplantı anlamına gelir) çağrı yapılınca iş güç bırakılıp namaza gidilir.
2. Ayetten Cuma'nın çalışma vaktinde kılındığını anlıyoruz. Yani gündüz vakti, sabah ile akşam namazının ortasındaki vakitte Cuma namazı kılınmalıdır.
3. Cuma suresinin 10. ayetinden namaz kılınca herkesin işine döndüğünü anlıyoruz. Buna göre Cuma'nın tatil günü olması şeklinde bir şeyin Kuran'da olmadığı anlaşılır. Ayrıca Cuma'nın farzı kılındıktan sonraki rekatların ve duaların da Cuma namazının bir bölümü olmadığı görülür. Çünkü namaz sonrası hemen işe dönüldüğü ayetten açıkça anlaşılır.
4. Kuran'dan diğer namazların da topluca kılınabileceğini görüyoruz. Fakat topluca kılınması mecbur tutulan tek namaz Cuma namazıdır.
5. Cuma namazını kılacaklar için kadın erkek ayrımı yoktur. Aslında hadislerde bile böyle bir ayrım yoktur. Birçok hadiste bile erkeklerle

kadınların topluca Cuma namazı kıldığı söylenirken, Emevi döneminin keyfi uydurmalarıyla Cuma namazının sırf erkeklere farz olduğu uydurulmuştur.

9. ayetten de anlaşıldığı üzere namaza çağrı yapıldığında Allah'ın hatırlanması için toplanılır. Bu süre içinde Kuran'ın anlattığı şekilde din anlayışına uygun izahlar yapılmalıdır. Allah'ın hatırlanması dışındaki izahlardan, hurafelerden uzak durulmalıdır. Müslümanlar Allah'ı hatırlamak için toplanırken; mezhepçi anlayışların uydurmalarıyla dolu hadis kitaplarının, ilmihallerin izahlarıyla karşılaşmamalıdırlar. Bu yüzden Cuma hutbelerinin, özellikle, Kuran'ın, hutbeyi dinleyen topluluğun anlayacağı dildeki çevirisinin okunmasıyla gerçekleşmesinin en iyi ve en yararlı çözüm olacağı kanaatindeyiz.

SAVAŞTA NAMAZ

Nisa Suresi 101, 102, 103. ayetlerde savaştaki namazın açıklandığını görüyoruz. Namazın kapsadıkları başlığında buna değinmiştik. Bu ayetlere göre kafirlerin Müslümanlara zarar verme tehlikesi varsa, namazın kısa bir şekilde kılınmasında bir sakınca olmadığını anlarız. Bu tarz bir tehlikede bir grup namazı kılar, diğeri bekler. Sonra diğer grup gelip namazı kılar ve bu sırada da ilk grup bekler. Namazı kılanlar silahlarını bırakmaz ve kafirlere koz verilmez (yağmur, hastalık, yaralanma gibi durumlarda silah bırakılabilir). Namaz bitince Allah anılır. Normal zamanda, bu tarz şeylere (nöbetleşe kılma, silahları bırakmama) gerek kalmadan, namaz düzgün bir şekilde kılınmaya devam edilir. Kuran'ın "savaşta namaz" hakkında açıklama getirmesi, hayatta karşımıza çıkması ender olan durumlarda bile, Kuran'da, gerektiğinde açıklamalar getirildiğinin önemli bir delilidir. Bu yüzden, her gün namazda yerine getirilmesi gerekli olan farzları, Kuran dışında aramamamız gerektiğini; "Kuran ana konuları anlatıyor, farzlardaki detaylar ise diğer kaynaklarda…" izahlarının geçersiz olduğunu anlamamız gerekir.

KORKU HALİNDE NAMAZ

Kuran'da namazla ilgili gerekli detayların olduğunun diğer bir delili "korku durumları"nda namaz ibadetini nasıl devam ettirmemiz gerektiğinin bile açıklanmış olmasıdır. Müslüman nüfusun az bir bölümünün, hayatlarındaki sınırlı sayıda durumda karşılarına çıkacak olaylarda ne yapmaları gerektiğini söyleyen bu ayet; Müslümanlar'ın hepsinin her günkü ibadetleriyle ilgili konularda bir eksiğin Kuran'da bulunmadığı iddiamızı desteklemektedir. Eğer bir korku, endişe olursa ne yapılacağı Kuran'da şöyle geçer:

Eğer korkuyorsanız; yaya olarak veya binek üzerinde kılın. Güvene kavuştuğunuzda Allah'ı, bilmediğiniz şeyleri size öğrettiği gibi hatırlayın (zikredin).

2-Bakara Suresi 239

Görüldüğü gibi Kuran'da, zor durumlarda bile namazın vaktinde kılınması buyurulmuştur. Su bulunamazsa yeryüzünün tamamını kaplayan toprakla teyemmüm edilir; korkulacak bir durum varsa bir bineğin üzerinde veya yaya olarak kişi Allah'ı zikreder. Namazın hareketlerini tam yapamazsa da, bu hareketlere yaklaşık hareketlerle namazı kılar. Fakat namaz terk edilmez. Kuran, namazı asla terk edilemeyecek bir ibadet olarak sunar ve mazeret durumları için kolaylıklar sağlayarak, bu durumlarda bile namazın devamını, böylece de namazın temeli olan Allah'ın hatırlanmasının (zikrinin) devamını sağlar.

CENAZE NAMAZI

Kuran'da "Cenaze namazı kılın" şeklinde bir ifade yoktur. Demek ki cenaze namazı kılmak farz değildir. Fakat 9-Tevbe Suresi 84. ayette Peygamber'e ihanet edenlerin ardından cenaze namazı kılınmaması, mezarlarının başında durulup onlara destek verilmemesi belirtilir. Demek ki Peygamber'e -dinimize- ihanet etmemiş Müslümanlar'ın cenaze namazlarının kılınabileceği, onların mezarlarına gidilip, destek verilebileceği anlaşılır. Ölenin arkasından

Allah'ı anacak ibadetler yaparak; namaz kılarak, Kuran okuyarak ve dua ederek ölüyü toprağa vermek, İslam'ın ruhuna uygundur. İslam'da yerleşmiş bu uygulamaları devam ettirmek elbette güzeldir. Fakat Kuran'da yer almayan kabir sorgusu, kabir azabı ve kabir mükafatı gibi uydurma kavramlara göre şekillenen; İmam'ın ölüye mezarında kabir sorgusunda yardımcı olması için bir şeyler ezberletmesi (telkin vermesi) gibi Kuran'a aykırı uygulamaların da cenaze törenleriyle ilgili uygulamalardan çıkarılması gerekir. (Öldükten sonra verilen "telkin"e Ehli Sünnet içinden de bazı muhalefetler olmuştur, fakat bu uygulamanın yaygın olduğunu hatırlatmalıyız.)

NAMAZA ÇAĞRI (EZAN)

Kuran'da namaz için çağrı yapıldığını, kafirlerin ise bu çağrıyı alaya aldıklarını görüyoruz. Kuran, namaz için belirli bir çağrıyı farzlaştırmamıştır. Amaç namaz için kişilerin toplanmasıdır ki bunun için gereğinde çağrı yapılır. Cuma namazı, toplu kılınması söylenen bir namaz olduğu için Cuma namazına çağrı yapılır (62-Cuma Suresi 9). Çağrının nasıl yapılacağı belirtilmediğine göre çağrının (ezanın) dili ve şekli yapısı Müslümanlar'ın inisiyatifindedir. Esas olan çağrının yapılmasıdır. Çağrı (ezan) en iyi nasıl gerçekleşip, kişiler nasıl bir araya getirilecekse, hoparlörlü veya hoparlörsüz, o şekilde yapılır…

Aktarılan hadislerde de ezanın vahiy sonucu veya Peygamber'in emri ile oluştuğu ifade edilmez. Hadislere göre namaza erken gelenler işlerinden geri kaldıkları, geç gelenler ise namazı kaçırdıkları için yakınıyorlardı. Bunun üzerine namaza nasıl çağrı yapılabileceği ile ilgili değişik görüşler ortaya atıldı. Sonunda görülen bir rüya üzerine bugünkü gibi insan sesinin kullanılması suretiyle ezanda karar kılındı (Bakınız Ebu Davud, es Sünen, 1/16). Hadislerde anlatılanlara göre Peygamber bu rüya için "İnşallah hak rüyadır" demiştir. Yine hadislere göre Bilal kendi inisiyatifiyle sabah namazında "Es Salatu Hayrun Minen Nevm" (Namaz Uykudan Hayırlıdır) ifadesini eklemiştir. Görüldüğü gibi hadisleri tarafsız bir şekilde okuyan bir kişi;

Peygamberimiz'in döneminde, ümmetin ihtiyaçlarına yönelik bir şekilde, ezanın mevcut şeklinin kabul edildiği sonucuna varır. Eğer ezanın mevcut şeklinin emir olduğu hadisten çıkacaksa, Peygamber'in "Bu böyledir, böyle ezan okuyun" diye emretmesi gerekmez miydi? Dini emir olan bir konuda ise Bilal'in ezana bir cümle eklemesi düşünülemezdi.

Gerçi biz Kuran'da açıklanmayan her şeyin kendi inisiyatifimize bırakıldığını, hadislere atıfa gerek duymadan, Kuran'a dayanarak söylüyoruz; fakat mezhepçi yaklaşımı benimseyenlerin, ezanın mevcut şeklini adeta farz gibi sunmaları üzerine ezanın nasıl oluştuğunun anlatımını aktardık.

Bilal'in ezana kendi keyfince cümle eklemesi, yani ezanı değiştirmesi mümkün oluyorsa; ezanın mevcut şeklinin bir farz değil, bu ümmetin yerleşmiş güzel bir sünneti olduğunu düşünmek gerekmez mi? Ezanın mevcut formunu değiştirmenin gerekip gerekmediği tartışılabilir, ama buna karar vermenin bizim inisiyatifimizde olduğu, bu hususta farklı kararların mümkün olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Bize göre, İslam dünyasında aynı şekilde okunan ezanı değiştirmemek; "İslam ümmetinin bu ortak sünnetini" bozmamak gerekir. Bu konuda yapılan girişimler gereksiz tartışmalar çıkarmanın ötesine gitmeyecektir. Fakat ezan okunmasının yasak olduğu ülkelerde namaza çağrı; ışık yakarak, mail yollayarak veya herhangi başka bir şekilde yapılabilir. Böylece ezanın farz olan bir kalıbı olmamasının getireceği esneklikten yararlanılır.

NAMAZDAN SONRA ALLAH'I HATIRLAMAK

Namazı bitirdiğinizde Allah'ı ayaktayken, otururken ve yan yatarken hatırlayın (zikredin).

4-Nisa Suresi 103

Namazı bitirdiğimizde de Allah'ı hatırlamalıyız. Namazdaki oturuşlar namazın bir bölümü değildir. Tahminimiz bu ayete ve secdelerden sonra da Allah'ın hatırlanmasını söyleyen 50-Kaf Suresi 40. ayetindeki gibi ayetlere

binaen namazın sonunda oturuşlar oluşmuştur. Bu oturuşlarda namazdan sonra Allah'ın hatırlanmasını söyleyen ayetlerin hükmünü yerine getirebiliriz. Fakat bu anmayı ayakta veya yan yatarak da yapabileceğimizi ve oturmanın namazın bir bölümü olmadığını bilelim.

SONUÇ OLARAK: CAMİLERDE KILINAN NAMAZ NASIL OLMALI?

Kuran namaz adına tüm detayları verir. Namazın vakitleri, namaz için abdest alınması, kıyam, rüku, secde, namazın Allah'ın hatırlanması için kılınması, namazın gösteriş için kılınmaması gibi gerekli olan her şey açıklanmıştır. Açıklanmayan konular unutulmuş değil, Allah'ın farzlaştırmak istemediği konulardır. Allah namazı övmüştür. Şu anda camilerde kılınan namazlarda şeklen Kuran'daki tüm unsurlar yerine gelmektedir. Fakat mezhepçilerin farz veya sünnet olduğunu iddia ettikleri birçok husus Kuran'da geçmemektedir. Mezheplerde olan detayları Kuran'da bulamayanlar "Bak Kuran eksik, mezheplerin izahı olmazsa, biz nasıl namaz kılacağız" demektedirler. Böylece mezheplerini Kuran'ın üstünde bir yere koyan bu kişiler, akılları sıra Kuran'ı mezheplerine denetlettirdiklerinin farkında değildirler. Oysa bu şahıslar, mezheplerdeki namaz izahlarını Kuran'a denetlettirmeli; Kuran'da geçmeyen namaz ile ilgili izahların farz olamayacağını bilmelidirler. Allah'ın baldırını açtıran, dünyayı balık ve öküz üzerine koyan, kadınları erkeklerin cerahatli vücutlarını yalasalar da haklarını ödeyemeyecek varlıklar olarak gören uydurma hadislere dayalı mezhepler hangi konularda isabetlidirler ki, namaz konusunda isabetli olmalarını bekleyelim? Harici, Mutezile, Şii kaynaklarının namaz vakitleri ve namazın kimi uygulamaları hakkındaki Ehli Sünnet mezheplerden değişik görüşleri, zaten namaz konusuna yanlış yorumların karıştığını, bu konunun baştan incelenmesi gerektiğini göstermektedir.

Kitabımızda mezheplerle, mezheplerin dayandığı hadislerle ilgili açıklamalarımız, mezheplerin nasıl güvenilmez olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu yüzden dinin diğer unsurlarını, nasıl mezhepleri bir kenara bırakıp Kuran'dan anlamalıysak, aynı şey namaz için de geçerlidir. Bir hadise göre Peygamberimiz'in yakın arkadaşı Enes bin Malik, Emeviler döneminde yapılan tüm bozulmalarla beraber namazın da bozulduğunu görmüş ve "O mescitlerde kılınan namaz Peygamberimiz'in bize öğrettiği namaz değildir. Emeviler bir yığın uydurmayla namazı tanınmaz hale getirdiler" demiştir (İbni Kayyum Zad'ül Mead 1/222). Dinin temeline hadisleri koymak isteyenler bu hadise ne diyeceklerdir?

Bütün bu izahlarımızla beraber, şu anda camilerde kılınan namazların ve ezanın değiştirilmesi gerekmediğini, hatta İslam âleminde ortak bir kabule dönüşmüş bu konudaki düzenlemelerin birçoğunun muhafazasının yararlı olacağını vurgulamak istiyoruz. Ezanın bütün İslam âleminde aynı şekilde okunmasının, namazın bütün camilerde birbirine çok benzer şekilde kılınmasının yararlı birçok fonksiyonu vardır. Bu sayede Arapça ezanı duyan birçok kişi namaza çağrıldığını hemen anlamakta, ezanın ortak ve Kuran'a uygun sözleri, Müslümanlar arasında birlik hissi uyandırmaktadır. Namazın belli bir formda camilerde kılınması ise muhtemel kargaşaları önlemektedir. Örneğin daha önce vurguladığımız gibi namazların çok uzun kıldırılması suretiyle namazdan sonra işine gitmesi gereken cemaate sorun çıkartılmasının önüne geçilmektedir veya baştaki tekbirle namaza başlandığı, sondaki selamlarla namazın bittiği anlaşılarak, topluca kılınan namaza sonradan yetişen kişi, bunlara göre kendini ayarlamaktadır.

Önemli olan Kuran'da farz kılınmayanların farz olduğunun ve Kuran'ın yetersiz olduğunun iddia edilmemesidir. Yoksa Müslümanlar'ın muhakkak Kuran dışında bir takım kararları ve düzenlemeleri olmuştur, olacaktır ve -Kuran'a aykırı olmamak kaydıyla- olmalıdır da. Kuran'dan, Peygamber'in yakınındaki Müslümanlar'ın, kendilerine farz olmayan ibadetleri de yaptıklarını anlamaktayız. Bu konuda verdiğimiz örneği bir daha hatırlayalım. Müzemmil Suresi 20. ayette; Müslümanlar'dan bir grubun, Peygamber'le beraber; bazen gecenin üçte birini, bazen yarısını, bazen üçte ikiden eksiğini ibadetle geçirdiğini okuyoruz. Eğer bu ibadetler, Müslümanlar'dan hepsine farz olsa, Müslümanlar'dan "bir grup" değil, hepsi ibadete katılırdı. Eğer bu

ibadetlerin belli katı bir formu olsa, bazen gecenin üçte ikiye yakını, bazen üçte biri ibadetle değerlendirilip, farklı uygulamalar sergilenmezdi. Bu ibadetler gerçekleştirilirken, gece vaktinde nerede, hangi saatte toplanılacağına karar verip uygulamak da "şahsi inisiyatif " ile -farz veya vacip olmayan- bir düzenleme yapmaktır. Bir araya gelince kimin Kuran okuyacağına, Kuran'ın neresinden başlanıp, neresine kadar okuma yapılacağına karar vermek de bir düzenleme gerektirir. Müzemmil Suresi 20. ayette geçen ibadetler yapılırken elbette böyle düzenlemeler olmuştur ama hiç kimse bunların farz olduğunu iddia etmemiştir. Ortaya çıkan sorun, namazlarla ilgili birçok hususta aynı yolun benimsenmemesi, Kuran'da olmayan kimi düzenlemelerin farzlaştırılması olmuştur. Sonuçta Peygamber döneminde ve sonrasında Müslümanlar, birçok farzı uygularken ve belli formda farzlaştırılmamış ibadetleri kendilerince bir formda yaparken, kaçınılmaz olarak "kendi inisiyatifleri" ile belli düzenlemeler oluşturmak durumundaydılar. Toplumun birlikteliği, sosyolojik bir gereklilik olarak bir takım düzenlemeler gerektirir. Burada önemli soru şudur: Değişmeyen farzlar hangileridir, düzen için inisiyatiflere bağlı yapılan tarihsel uygulamalar hangileridir? Bu soruya Kuran'da anlatılan İslam'ın yaklaşımıyla verilecek cevap açıktır: Kuran'da farzlaştırılanlar farzdır, geri kalan uygulamalar düzen için oluşturulmuş uygulamalardır. Farzlar (örneğin sabah namazı kılmak, namazda secde etmek) evrensel, kıyamete kadar geçerli, değiştirilemeyecek ibadetlerdir. Düzen olarak yapılan uygulamalar (örneğin namaza tekbirle, elleri kaldırarak başlamak) ve nafile ibadetler ise (Kuran'da geçmeyen teravih gibi namazlar) evrensel, kıyamete kadar geçerli, değiştirilemeyecek uygulamalar olmamakla beraber, bunlarla eğer Müslüman ümmete Allah'ın daha çok anılacağı ortamların oluşturulması gibi bir katkı sağlanıyor, yararlı bir fonksiyon yerine getiriliyorsa, uygulanmaya devam edilmeleri yararlı olacaktır. Namaza tekbirle, elleri kaldırarak başlamak namaza düzen verdiği gibi; teravih, bayram namazı gibi farz olmayan namazlar, Müslümanlar'ın bir araya gelmesine ve Allah'ı daha çok anmalarına katkıda bulunur…

Kuran'da geçmeyip, mezheplerce farzlaştırılmış veya gelenekselleştirilmiş birçok hususun, iyi niyetlerle başlatılmış düzenlemeler ve uygulamalar

olduğu, sonradan bunların farzlaştırıldığı veya gelenekselleştirildiği kanaatindeyiz. Muhtemeldir ki, hem öğlen hem ikindi namazlarının düzenli olarak iki ayrı vakit olarak topluca kılınma sebebi; 30-Rum Suresi 18. ayette vurgulandığı gibi hem "günün sonunda" hem "öğlen vakti" Allah'ı övmek/hamd için olmuştur. Toplu kılınan namaz içinde topluca bu övgüyü/hamdi gerçekleştirmekle, günlük koşturmalarda insanların bunları unutmaması hedeflenmiş olabilir. (Buna göre, Kuran'da bu iki vakitte övgü/hamd şeklinde geçen ifade, sonradan iki ayrı farz namaza -Sunnilik'te- çevrilmiştir.) Kuran'da, geceleri kıyam ve secde edenleri övenlerle ilgili ifadelere uygun bir yaşantının, bir düzen içinde uygulanma isteğinin "yatsı" namazının da farzlar listesine eklenmesine sebep olduğunu tahmin edebiliriz (25-Furkan Suresi 64; 39-Zümer Suresi 9). Özellikle Türkiye'de -diğer birçok Müslüman ülkede okunmaz- namazdan sonra okunan tesbihatın da (33'er kere Subhanallah, Elhamdulillah, Allahuekber denilen), Kuran'da geçen, namazlardan sonra Allah'ın hatırlanmasıyla ilgili ifadelere (4-Nisa Suresi 103) uygun hareket edilmesine bir düzen vermek için gelenekselleştirildiğini tahmin edebiliriz. Camilerin çoğunda namazlarla ilgili uygulanan format Kuran'a uygundur ama Kuran'ın, belirlenen bu düzeni açıklamadığı bilinerek, bu düzeni takip edeceklerin, uygulamalarını devam ettirmeleri gerekir. Müslümanlar'ın birliği ve Allah'ı daha çok anmaları Kuran'da övüldüğüne göre, buna katkı sağlayan, ibadetlere düzen getiren hususların muhafazası faydalı olacaktır. Fakat bu yapılırken, nafile ibadetlerin ve Kuran'da belirtilmeyen düzene katkısı bulunan unsurların, Kuran'da açıklanmayan her şey gibi farz olmadığı da mutlaka tespit edilmelidir. Kuran'da geçmeyen bu nafileler ve düzenlemeler, muhafaza edilecekse bile, bunların varlığı, Kuran'ın dinin tek kaynağı olarak yeterliliğine karşı bir argüman olarak kullanılamaz. Farz olmayan hususların evrensel hükümler olmadığı unutulmamalı, böylece dindeki mevcut esneklikler muhafaza edilmelidir. Örneğin daha önceden verdiğimiz misalleri hatırlayabiliriz; ezanın (namaza çağrının) genel uygulanan formuyla okunmasının yasak olduğu ülkelerde Müslümanlar, ezan yerine cep telefonuyla mesaj göndererek veya minarenin üstünde ışık yakarak namaza çağrı yapabilirler; namazı uzun kılmak isteyen bir topluluk, rüku ve secdelerde

3'er kere "Subhane Rabbiyel Azim" ve "Subhane Rabbiyel Ala" demek yerine rükuda ve secdede uzun sureler okuyabilirler, genel uygulamaya fazladan rekatlar ilave edip namaz kılabilirler…

Kısacası camilerde kılınan namazların ve okunan ezanın mevcut formunun muhafazası faydalı olacaktır. Sosyolojik gereklilikler, Kuran'da açıklanmayan kimi hususlarda Müslümanlar'ın düzenleme yapmasını gerektirir. 73-Müzemmil Suresi 20. ayetten anladığımız gibi, Peygamber döneminden başlayarak Müslümanlar, kendi "inisiyatifleri doğrultusunda" düzenlemeler yapmışlar, nafile ibadetler gerçekleştirmişler, ibadetlerinde belli bir formu farzlaştırılmayan hususları "kendi görüşlerine göre" şekillendirmişlerdir. Sonradan gelen mezhepçiler, "şahsi inisiyatifler" ile belirlenen ve düzen sağlayan tarihsel hususların bir kısmını farzlaştırmış, vacipleştirmiş, gelenekselleştirmiş ve evrensel ilkelere çevirmeye kalkmışlardır. Mezhepçi görüşü Kuran'ın süzgecinden geçirerek neyin farz, neyin "inisiyatiflerle oluşturulmuş" insani düzenlemeler olduğunu anlayabiliriz.

"Kuran'ın yeterliliği" ilkesini kabul etmeyenlerin, Peygamberin ve sahabelerin farzlarla beraber nafileleri de içeren uygulamalarından neyin farz, neyin nafile ve düzen için oluşturulmuş uygulamalar olduğunu ayırt etmek için hiçbir rasyonel, objektif kriterleri yoktur. Bu ayırt etme işlemi sadece Kuran'ın otoritesine başvurularak gerçekleştirilebilir. Bahsedilen uygulamaların içinde Kuran'ın ifadelerine ve ruhuna aykırı olanların uygulanmasına elbette son verilmelidir. Fakat Kuran'da yer almayan hususlardan, Müslümanlar'ın Allah'ı daha çok anmasına ve ibadetlerini düzenli- kargaşasız bir şekilde yapmalarına hizmet edenler ise, farzlaştırılmadan, muhafaza edilmelidir. Camilerde şu anda kılındığı formuyla namazın ve okunduğu formuyla ezanın da şekli -bizce- muhafaza edilmesi gerekenlerdendir.

KURAN'DAKİ ZEKAT

Kuran'da malların, maddi değeri olan varlıkların Allah yolunda sarfedilmesi "zekat, sadaka, infak" gibi kelimelerle, kimi zaman da "Yoksulu yedirin" gibi ifadelerle (örneğin 74-Müdessir Suresi 44) veya mallarla Allah

yolunda mücadele etmeden (örneğin 4-Nisa Suresi 95) bahsedilmesiyle anlatılır. Kuran'da birçok ayette anlatılan bu ibadet, dinimize göre en temel vazifelerimizden biridir.

Kuran'daki birçok ayette mallarımızdan sarfetmemiz anlatılmıştır. Fakat hiçbir ayette "Kuran'a göre zekatın miktarı 1/40'tır" diye bir ifade yer almaz. Kuran'da birçok ayette anlatılan bu konuda, eğer 1/40 şeklinde bir ölçü evrensel ve belirlenmiş olsaydı, hiç şüphesiz Allah bunu kitabında açıklar, bizi yalanlarla dolu başka kitaplara muhtaç etmezdi. 1/40 şeklinde oran getiren mezheplerin bu yargısı, halkın birçoğu tarafından dinin oranı sanılmaktadır. Oysa bu oran, Kuran'da geçmediği gibi, mezheplerin tek ölçüsü de değildir. Mezhepler altın, gümüş para gibi değerlerin zekat oranını 1/40 olarak öngörmüşlerdir. Mezheplere göre tarladaki ürünün zekatının ölçüsü, koyunun zekatının ölçüsü gibi oranların hepsi birbirinden farklıdır. Mesela tarladaki ürünün zekatı 1/10'dur. Eğer suyu taşıyarak tarlanıza getiriyorsanız bu ölçü 1/20'ye düşer. Yani Kuran'da geçmeyen ve tarihsel kanaatlerden ibaret birçok ayrı oran evrensel dini ölçülere çevrilmiştir. Üstelik bu oranlar, kimi hususlarda mantıksızdır. Niye çiftçilik yapan kişi ürününün 1/10'unu verecekken, altını, gümüş kazanan biri 1/40'ı gibi bir oranla, çiftçilerin dörtte birini versin? Çiftçiler tüccarlardan daha mı zengindirler, yoksa çiftçilik tüccarlıktan çok daha avantajlı bir meslek midir? Kuran'da geçmeyen ölçüleri uyduranların, uydurduklarında evrensel dini ölçü olacak bir basiret görülmemektedir. Kuran'la yetinmemenin sonucu bu konuda da felaket olmuştur.

Kuran'da geçen "infak" kelimesinin Türkçe karşılığı "harcamak, sahip olunan mallardan vermek"tir. Kuran'da geçen bu kelime Türkçe'deki "harcama" kelimesi gibi hem Allah yolunda harcamayı, hem de bunun dışındaki harcamaları ifade eder. Genelde Allah yolunda harcamayı ifade etmek için kullanılmış olan bu kelime, Allah yolundan alıkoymak için yapılan harcamalar için de kullanılmıştır (Bakınız: 8-Enfal Suresi 36). Oysa "sadaka" kelimesi hep "Allah yolunda harcamalar" manasında kullanılır. "Sadaka" kelimesi kökünde "doğrulama" manasına sahiptir. Allah yolunda yapılan harcamaların, Allah'ın hükümlerine inanmanın ve bu hükümleri doğrulamanın bir sonucu olması; "sadaka" kelimesinin bu kullanılış tarzına sebep olmuş

olabilir. "Zekat" kelimesi ise "temizlenme" manası taşır. Kuran'da "zekat" kelimesi "sahip olunan değerlerden başkalarına vererek temizlenme" manasında kullanılır. Nitekim 9-Tevbe Suresi 103. ayetten "sadaka vermenin", "temizlenme" yani "zekat" olduğunu anlayabiliriz. "Zekat"ı, "sadaka"yı da kapsayan daha geniş anlamlı bir kavram olarak düşünebiliriz. Bu anlayışa göre "zekat", sahip olunan tüm imkanlardan vererek temizlenmeyi gerektirir. Yani kişi mallardan vererek "zekat" vazifesini yerine getireceği gibi, sahip olduğu bilgisinden başkalarını faydalandırmakla da "zekat" vazifesini yerine getirmiş olur. Kuran, sahip olduğumuz mallardan ve maddi değerli varlıklardan kimlere vereceğimizi şu ayetleriyle açıklar:

...yakınlara, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, özgürlüğe kavuşma gayretindekilere veren...

2-Bakara Suresi 177

Sana neyi infak edeceklerini (harcayacaklarını) sorarlar. De ki: "Hayır olarak infak edeceğiniz (harcayacağınız) anne, baba, yakınlar, yetimler, yoksullar ve yolda kalmışlaradır. Hayır olarak yaptıklarınızı şüphesiz Allah bilmektedir."

2-Bakara Suresi 215

Kendilerini Allah yoluna adayan yoksullar içindir ki yeryüzünde dolaşmaya güç yetiremezler. Onurlarından dolayı, bilmeyen onları zengin sanır. Sen onları yüzlerinden tanırsın. Yüzsüzlük ederek insanlardan istemezler. Hayır olarak infaklarınızı (harcamalarınızı) şüphesiz Allah bilmektedir.

2-Bakara Suresi 273

Sadakalar, Allah'tan bir farz olarak yalnızca şunlar içindir: Yoksullar, düşkünler, görevli olanlar, kalpleri ısındırılacaklar, özgürlüğünü kaybetmişler, borçlular, Allah yolundakiler, yolda kalmış kişi. Allah bilendir, hakimdir.

9-Tevbe Suresi 60

Görüldüğü gibi ayetlerden, Allah için yapacağımız harcamaların, sadakaların kimlere gideceğini anlıyoruz. Allah yolunda yapılacak harcamanın miktarına gelince, bu soru Kuran'da sorulmuş sonra da cevabı verilmiştir:

Ve sana neyi infak edeceklerini (harcayacaklarını, vereceklerini) sorarlar. De ki: "Bağışladığınızı". Böylece Allah size ayetlerini açıklar, umulur ki düşünürsünüz.

2-Bakara Suresi 219

Görüldüğü gibi Allah neyin harcanacağı sorusuna Kuran'da cevap vermiştir. Bu cevap ne 1/40'tır, ne de 1/10'dur, ne de başka rakamsal bir orandır. Birçok kişi eğer Kuran çevirilerini incelerse "bağışladığınızı" diye yaptığımız çevirinin "ihtiyaçtan artanı" diye çevrildiğine de rastlayabilir. Tahminimiz bu, Kuran çevirilerinde birbirini taklit ederek yazmanın ve burada geçen kelimenin Kuran'ın diğer yerlerinde nasıl geçtiğini araştırmamanın neticesidir. Burada bizim "bağışladığınızı" diye çevirdiğimiz ve diğer bazı çevirilerde "ihtiyaçtan artanı" diye çevrilen kelime "afv"dır. İsteyen aynı kelimenin geçtiği; 2-Bakara Suresi 187, 3-Ali İmran Suresi 152, 3-Ali İmran Suresi 155, 5-Maide Suresi 95, 5-Maide Suresi 101, 9-Tevbe Suresi 43, 42-Şura Suresi 40, 64-Teğabun Suresi 14 ayetlerini inceleyebilir. Tercümelerde bu ayetlerdeki aynı kelimenin karşılığını "affetmek" ve "bağışlama" olarak bulacaksınız; fakat "ihtiyaçtan artanı" şeklinde bir manaya rastlamayacaksınız. Aynı kelime Türkçe'ye de "affetmek" şeklinde girmiştir. Ayetten "gönlümüzden kopanı, isteyerek ayırdıklarımızı" vermemiz anlaşılmaktadır.

Bu ayet yapılan harcamaların gönül rızası ile gerçekleşen harcamalar olduğunu gösterir. Bu yüzden kişinin, ekonomik hayatında vermeye zorunlu tutulduğu vergi, KDV gibi harcamaları ile "infağı (sadakayı)" gerçekleştirdiğini düşünmek hata olur. Allah yolunda yapılan harcamalar gönül rızası sonucudur, ekonomik mecburiyetler, zorla alınmalar buna dahil edilemez. Kuran'ın mallarımızdan, Allah'ın rızık olarak verdiklerinden harcamamızı söyleyen birçok ayeti vardır. Kuran'da cimrilik kınanmış ve Allah'ın verdiklerinden yine Allah rızası için sarfetmemiz söylenmiştir. Kuran, özel mülkiyeti helal kılmış, fakat Allah'ın tüm nimetlerin sahibi olduğu bilinci

ile kulların, Allah'ın verdiklerinden sarfederek sosyal adaleti sağlamalarını istemiştir. Kuran bize yoksulların malımızda hakkı olduğunu öğretmekte (70-Mearic Suresi 24,25) ve sadaka ile bizim yoksulların bu hakkını kendilerine teslim edip temizlendiğimizi (zekat verdiğimizi) anlatmaktadır:

Allah rızıkta kiminizi kiminize üstün kılmıştır. Üstün kılınanlar, rızıklarını ellerinin altındakilere aktarıp onda eşit hale gelmiyor. Allah'ın nimetini inkar mı ediyorlar?

16-Nahl Suresi 71

Ey iman sahipleri! Hahamlardan ve rahiplerden birçoğu halkın mallarını uydurma yollarla yerler ve Allah'ın yolundan alıkoyarlar.

9-Tevbe Suresi 34

Mallarını Allah yolunda harcayacak kişi, malların gerçek sahibinin Allah olduğunu unutmayacak, bu konudaki tüm Kuran ayetlerini göz önünde bulunduracak ve dinimizin çok önem verdiği bu ibadeti gerçekleştirecektir. Yukarıdaki ayetlerden anlayabileceğimiz gibi ideal olan herkes birbiriyle eşit seviyeye gelene kadar verme faaliyetinin devamıdır. Sosyal adalet dengesizliğini yaratan hırsla para yığma alışkanlığı, dinimizce hiç hoş karşılanmamaktadır. Ayrıca 9-Tevbe Suresi 34. ayetindeki ifadeyi göz önünde bulundurarak; zekatımızın, harcamalarımızın sahtekar din adamlarına gitmemesine, onların mal yığıcılığının aracı olmamasına da dikkat etmeliyiz. Bu ibadette, herkes kendi bütçesine göre elinden geleni yapmalıdır:

Geniş imkanı olan bu geniş imkanından harcasın. Rızkı kısıtlı tutulan da Allah'ın kendisine verdiği kadarıyla versin.

65-Talak Suresi 7

Allah kendi rızası için harcamalarımızın gizli de, açık da olabileceğini söylemekte, fakat gizli şekilde vermeyi üstün tutmaktadır:

... Kendilerine verdiğimiz rızıktan gizli ve açık olarak infak ederler (harcarlar)...

13-Rad Suresi 22

Sadakaları açıktan verirseniz ne iyi, fakat gizleyip fakirlere verirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır.

2-Bakara Suresi 271

Bu harcamaların yapılmasında Allah rızası dışında yollara sapılıp; gösteriş yapılmaması ve verilenin başa kakılmaması da Kuran'da geçer:

262- Mallarını Allah yolunda harcayıp, sonra da harcamaların peşinden başa kakıp eziyet vermeyenlerin ödülleri Rableri katındadır. Onlara korku yoktur ve tasalanmayacaklardır onlar.

263- Güzel bir söz ve bağışlama, peşinden eziyet gelen bir sadakadan daha hayırlıdır. Allah cömerttir, yumuşak davranandır.

264- Ey iman edenler! Allah'a ve ahiret gününe inanmadığı halde insanlara gösteriş olsun diye malını infak eden (harcayan) kişi gibi sadakalarınızı başa kakarak ve eziyet ederek boşa çıkarmayın.

2-Bakara Suresi 262-264

9-Tevbe Suresi 91 ve 92. ayetlerden, harcayacak bir şey bulamayanların üzerinde herhangi bir sorumluluk olmadığı anlaşılmaktadır. 2-Bakara Suresi 267. ayette ise düzgün mallardan harcama yapmamız, tiksinilecek şeyleri infak etmememiz gerektiği anlatılır. Kuran servet sahiplerine, mallarında fakirlerin hakkının olduğunun, malın gerçek sahibinin Allah olduğunun dersini verir.

Tarihin belli bir anında verilmiş tarihsel hükümlerin, evrensel dini hükümler gibi sunulmasındaki felaket zekat konusunda da kendisini göstermektedir. Şahsi ve tarihsel kanaatleri din gibi sunanlar, Kuran'da olmayan zekat ölçülerinin yanında, "bir malın bir kişide en az bir sene kaldığında zekat verilmesi gerektiği" gibi hükümler de getirmişlerdir. Oysa günümüzde, büyük holding sahiplerinin birçoğu bile parasını bir sene bir yerde bekletmemekte, sürekli işlerinde sermaye olarak döndürmektedirler. "Borçlu zekat veremez" veya "mal üretiminde kullanılan mallardan zekat verilmez" gibi Kuran'da olmayan prensipler düşünülürse; krediyle iş yapan holdingciler,

üretim aracı fabrika olan fabrikatörler, aşağı yukarı hiç zekat vermeyecek, fakat çiftçi ürününü topladığında bunun 1/10'unu, ev hanımı sahip olduğu altının 1/40'ını her sene zekat olarak verecek demektir. Mezhepçilerin bir diğer izahına göre binek için zekat verilmez. Bu izaha göre milyarlık arabası olanlar zekat vermeyecek ama 10 kilo domates toplayan 1 kilosunu verecektir. Kuran'ın verdiği esnekliğin kaldırılması hoş görülemeyeceği gibi, Kuran'ın bir farzının uydurma izahlarla yok sayılması sonucunu doğuracak izahlar da hoş görülemez. Daha doğrusu Kuran dışı olanın, yani insani olanın, Allah'tan olan ile karıştırılması asla hoş görülemez. Bu gayretin sonucunda ortaya çıkan felaket tablosu ortadadır. Kuran, diğer konuları olduğu gibi, mallarımızı nasıl harcayacağımızı ve kimlere yardımlar yapmamız gerektiğini de tam ve eksiksiz bir şekilde açıklamıştır.

Sevdiğiniz şeylerden harcamadıkça asla iyiliğe eremezsiniz. Her ne harcarsanız şüphesiz Allah onu bilir.

3-Ali İmran Suresi 92

KURAN'DAKİ ORUÇ

Kuran-ı Kerim'de Bakara Suresi'nin 183, 184, 185 ve 187 numaralı dört ayetinde oruçla ilgili tüm bilgiler verilir. Bu dört ayeti inceleyen kişi Ramazan orucuyla ilgili bilmesi gereken her noktayı öğrenir. Bu ayetler şöyledir:

183- Ey iman sahipleri! Oruç sizden öncekilerin üzerine yazıldığı gibi sizin de üzerinize yazıldı. Umulur ki sakınırsınız.

184- Sayılı günlerdedir. Sizden kim hasta veya yolculukta olursa, tutamadığı günler sayısınca başka günlerde tutar. Zorlukla dayananlar, fidye olarak bir yoksulu doyurmalıdırlar. Kim gönülden bir hayır yaparsa, bu kendisi için daha hayırlıdır. Oruç tutmanız, bilirseniz sizin için daha hayırlıdır.

185- Ramazan ayı ki; insanları doğru yola ileten, apaçık ve ayırt edici olan Kuran onda indirilmiştir. Öyleyse sizden kim bu aya tanık olursa, onda oruç tutsun. Hasta ya da yolculukta

olanlar, tutamadıkları gün sayısınca diğer günlerde tutarlar. Allah sizin için kolaylık ister, zorluk istemez. Bu, sayıyı tamamlamanız, sizi doğru yola ilettiğinden dolayı Allah'ı yüceltmeniz içindir. Umulur ki şükredersiniz.

187- Oruç gecesi kadınlara yaklaşmanız helal kılınmıştır. Onlar sizin giysiniz, siz de onların giysilerisiniz. Allah sizin benliklerinize yazık etmekte olduğunuzu bilmiş, tevbelerinizi kabul edip, sizi bağışlamıştır. Artık onlara yaklaşın ve Allah'ın sizin için yazdığı şeyi arayın. Tan yerinde beyaz iplikle siyah iplik, sizce ayırt edilinceye kadar yiyin için, sonra da orucu geceye kadar tamamlayın...

2-Bakara Suresi 183, 184, 185, 187

Arka arkaya gelen bu dört ayetten orucu öğreniyoruz. Bu ayetleri incelersek, Ramazan orucu hakkındaki tüm bilgiyi öğrenmiş oluruz. Bu ayetlerin ışığında orucu şöyle açıklayabiliriz:

1- Oruç Kuran'ın emrettiği, üzerimize yazılmış bir farzdır (2-Bakara Suresi 183).

2- Oruç Ramazan ayında tutulur (2-Bakara Suresi 185). Ramazan Kuran'ın indirildiği aydır ve oruç bu ayın günlerinde tutulur.

Ramazan, Ay takviminin bir ayıdır. Ay'ın hareketlerine göre belirlenir. Ay'ın görünmesiyle başlayan bu ayın başlangıcını, astronomik hesaplarla aylar, hatta seneler önce bilebiliriz. Günümüzde bu ayın başlangıcını, takvimlerle çok önceden ve çok rahat bir biçimde bildiğimiz için Ay'ı gözetlememize gerek kalmamıştır. Günümüzde Ay ve Güneş tutulması gibi çok daha kritik gök olayları bile senelerce önceden, hem de nereden en iyi gözlemlenebileceğiyle beraber bilinmektedir. Bazıları "Biz takvimlere itibar etmeyiz, Ay'ı gözetleriz, gökyüzünde Ay'ı gördüğümüz zaman Ramazan ayı başlar" demektedirler. Üstelik Ay'ı ilk görene ödüller de vaat edilince, beklenenden bir gün önce Ay'ı gördüğünü iddia edenler çıkmış ve Müslümanlar'ın kimi Ramazan ayına bir gün önceden başlamışlardır. Son zamanlarda bu hatanın

düzeltildiğini ve astronomiye dayalı hesabın geç de olsa bazılarınca da kabullenildiğini görüp seviniyoruz.

3- Hastalık ya da yolculuk sebebiyle oruç tutamayanlar, tutamadıkları günlerin sayısı kadar başka günlerde oruç tutarlar (2-Bakara Suresi 184). Buna karşılık orucunu kasten bozanın arka arkaya 61 gün oruç tutması gerektiği, uydurma hadislerin ve mezheplerin bir izahıdır; Kuran'da böyle bir izah geçmez. Kuran'da, hacla ilgili bazı eksikliklerde orucun fidye olarak tutulması (2-Bakara Suresi 196), yanlışlıkla ölüme sebebiyet verip köle affetme cezasını yerine getiremeyenlerin iki ay kesintisiz oruç tutması (4-Nisa Suresi 92), yemin bozanların kefaret olarak oruç tutması (5-Maide Suresi 89), hacda avlanma yasağını çiğneyenlerin kefaret olarak oruç tutması (5-Maide Suresi 95), hanımlarını cahiliye adetlerinde olduğu gibi anası, kız kardeşi gibi yakın akrabası ilan edip, boşanmaya kalkmanın cezası olan köle azadını yerine getiremeyenlerin, kesintisiz iki ay oruç tutması (58-Mücadele Suresi 4) geçer. Görüldüğü gibi Kuran, bazı suçların cezasında orucun; suçun bu dünyadaki bir karşılığı olarak tutulmasını söyler. Tüm bu detayları veren Allah, orucun kasten bozulmasının iki ay kesintisiz oruç tutma gibi bir cezası olsaydı, bunu da açıklamaz mıydı? Madem açıklamamıştır, böyle bir ceza yoktur. Yukarıdaki suçları incelersek, bu suçlardan kiminin oluşma ihtimali binde birden bile az bir ihtimaldir. İnsan hayatında olma ihtimali bu kadar az olan şeyleri açıklayan Allah'ın, kişilerin kasten oruç bozması gibi olma ihtimali çok daha yüksek olan bir olayın böyle bir cezası olsa, bunu açıklamamış olması hiç mümkün müdür?

4- Oruca zorlukla dayananlar bir yoksulu doyuracak kadar fidye verirler (2-Bakara Suresi 184). Bazı mezhepçiler "zorlukla dayanma" ifadesini yaşlılık, iyileşmeyen hastalık gibi ifadelerle sınırlamaya çalışmışlardır. Bu şekildeki yorumlar, Allah'ın ifadesini şahsi görüşle sınırlamaya çalışmaktır. Eğer gerekseydi Allah, kendisi bu sınırlamayı yapardı. Allah oruca zorlukla dayananların, bir yoksulu doyuracak şekilde fidye vermelerini öngörmüş ve zorlukla dayanmaya bir kayıt getirmemiştir. Herkes 2-Bakara Suresi 186. ayetinde belirtildiği gibi Allah'ın bize yakın olduğunu unutmadan değerlendirmesini yapacaktır. 2-Bakara Suresi 185. ayetin sonundaki oruç tutmanın

bizim için daha hayırlı olduğu göz önünde bulundurularak "zorlukla dayanma" ifadesi değerlendirilmelidir. Yoksulu doyurmak isteyenlerin, yoksulu neyle, ne kadar, kaç öğün doyuracakları hususları belirlenirken; aynı ayetteki "**Kim gönülden bir hayır yaparsa, bu kendisi için daha hayırlıdır**" ifadesinin, göz önünde bulundurulmasında fayda vardır.

5- Orucun vakti tan yerinin ağarmasıyla başlar. Bu vakitte (tan yerinde) siyah ipliğin beyaz iplikten ayrılması ifadesi açıklanırken; tan yerinde beyazlığın, ufukta yatay uzanan bir ip gibi görülmesinden dolayı, tan yeri ağarmasına "hayt" (ip) dendiğini söyleyenler olmuştur. Birçok kişiye göreyse, gecenin karanlığının, belli bir mesafedeki siyah iplikle beyaz ipliğin ayırt edilmesini engellemeyecek şekilde dağılması ayette kastedilmektedir. (Bizce, bu yorum daha uygundur.) "Sizce" ifadesiyle; orucun başlangıç vaktinin tan yerinin hemen başı değil, karanlığın biraz daha açıldığı sonraki zaman olduğu anlaşılmaktadır. Şimdiki takvimlerin çoğunda, oruç, tedbiren; tan yerinin hemen başı olan ilk ışık belirtileriyle başlatılmaktadır. Yani takvimlerin çoğuna göre orucun başlangıcında bir miktar daha esneklik olduğu düşünülebilir. Orucun süresi geceye dek devam eder. Kuran'da günün gece ve gündüz diye iki kısım olduğunu görüyoruz. Orucun bitiş zamanı gecenin başı yani gündüzün sonudur (2-Bakara Suresi 187).

6- Oruç gecesi kadınlara yaklaşabileceğimiz söylenir (2-Bakara Suresi 187). "Yaklaşma" kelimesi mecazi anlatımlı bir kelimedir. Kadın erkek cinselliği için aynı şekilde Türkçe'de de "beraber olma" gibi deyimler kullanılmakta, bu deyimle "cinsel ilişki" kastedilmektedir. Yine 2-Bakara Suresi 187. ayette, orucun başlangıç vaktine kadar yiyebileceğimiz ve içebileceğimiz söylenir. Böylece orucu oluşturan üç unsur olan; 1- yememe, 2- içmeme, 3- cinsel ilişkiye girmemenin oruç vaktinde yerine getirilmesi anlaşılır. Belirtilen zaman dilimi içinde bu üçünün yapılmamasıyla oruç gerçekleşir. Orucun bitiş vakti olan gecenin başlangıcından sonra bunlar serbesttir. Kan vermenin, kusmanın, küfretmenin, kavga etmenin orucu bozduğu şeklindeki izahlar uydurmadır. Orucu oluşturan unsurlar bellidir. Yemek, içmek ve cinsel ilişki dışında hiçbir şey orucu bozmaz.

Görüldüğü gibi Kuran'ın anlattığı oruç, bu dört ayette açıklanmıştır. Oruç adına ne anlaşılacaksa bu dört ayetten anlaşılmalıdır.

KURAN'DAKİ HAC

Kuran'daki Hac, 2-Bakara Suresi 158, 189, 196, 198, 199, 200, 203; 3-Ali İmran Suresi 97; 5-Maide Suresi 1, 2, 95, 96, 97; 9-Tevbe Suresi 3; 22-Hac Suresi 25, 26, 27, 28, 29. ayetlerinden anlaşılır. Bu ayetler bize Hac hakkında gerekli bilgiyi verecektir. Kuran'ın bu ayetlerinin ışığında Haccı şöyle özetleyebiliriz:

1- Hac kelimesine sözlüklerde "kastetmek" anlamı verilir. Kuransal bir terim olarak Hac, belli bir zaman diliminde belli ibadetleri de içeren Kabe'ye yapılan bir ziyarettir. 3-Ali İmran Suresi 97. ayetten Haccın yapılmasının gücü yeten kullar üzerinde Allah'ın bir hakkı olduğunu öğreniyoruz. Ayetten Haccı, gücü yetenlerin yapacağı anlaşılır. Allah "gücü yetmek" deyimini açıklamamış, bu deyimin anlaşılmasını bize bırakmıştır. Mezhepler, "gücü yetmek" deyiminin anlamını kısıtlamaya çalışmışlardır. Bu deyimden esir olmamak da, maddi güç yeterliliği de, sağlıksal şartlar da anlaşılabilir. Fakat her şartta, sağlığın da, maddi gücün de hangi ölçüde "güç yetirme" kavramına dahil olup olmadığı izafi bir kavramdır. Kişiler, Allah'a kaşı sorumluluklarını, Allah'ın tüm şartları ve düşünceleri bildiğini, vicdani kanaatlerden de mesul olduklarını göz önünde bulundurup; "güç yetirme" kavramını en iyi şekilde değerlendirecek ve kendilerinin Hacca gitmeye güçlerinin yetip yetmediğine karar vereceklerdir.

2- Hac, İbrahim Peygamber döneminden beri yapılan bir ibadettir (22-Hac Suresi 26, 27). Hz. İbrahim'in ilk kurucusu olduğu Kabe'de, Hz. İbrahim'in makamı ve apaçık deliller vardır (3-Ali İmran Suresi 97).

3- 2-Bakara Suresi 197. ayette Haccın bilinen aylarda olduğu söylenir. Üstelik "aylar" şeklinde çoğul bir ifade kullanılır. Oysa günümüzde hacılar, Haccın kısa bir süreye sıkıştırılması yüzünden kalabalıktan birbirlerini ezmekte, birçok ölüm vakası meydana gelmekte ve hacılar perişan olmaktadırlar. Hz. İbrahim döneminden beri uygulanan Haccın "bilinen aylar"da

olduğu söylenir. Aynı ilkbahar denilince Mart, Nisan, Mayıs aylarının anlaşıldığı gibi, Hac aylarının da başta bu şekilde anlaşıldığını görüyoruz, fakat bu konu da mezhepçi tahribatın dışında kalamamıştır.

Ehli Sünnet birçok kaynakta "Şevval, Zilkade ve Zilhicce" Hac ayları olarak belirtilmekte; fakat Hac, Zilhicce ayının içindeki on güne sıkıştırılmaktadır. Diğer yandan haram aylar olarak "Zilkade, Zilhicce, Muharrem ve Receb" ayları sayılır ama Kuran'dan haram ayların bitişik olduğu anlaşılmasına rağmen Receb ayı önceki aylara bitişik bir ay değildir. Görülüyor ki, Ehli Sünnet bu konuda da Kuran'la çelişkili bir yaklaşımı benimsemiştir ve bunun da düzeltilmesi gerekmektedir. Burada, öncelikle haram aylarla Hac aylarının tamamen aynı olduğu yönündeki kanaatimizi, sonra bunların hangi aylar olduğu yönündeki görüşümüzü belirteceğiz.

Hac aylarının bilinen aylarda olmasından kasıt, aynı zamanda bu ayların haram aylar olmasındandır. Haram aylarda savaşmak yasaktır. Bu yasak, Hac görevinin yerine getirilmesine olanak sağlamaktadır. Kabe'nin etrafındaki kavimler haram aylara riayet ederek, Hac ibadetinin durmamasını, kendi çekişmelerinin kişileri Hacdan alıkoymamasını sağlamaktadırlar. Hz. İbrahim'den sonraki nesillerdeki putperestler de Kabe'nin koruyucusu olarak kendilerini görmüşler, haram ayları bozarak da olsa kısmen uymuşlardır, Haccı bir ticaret kaynağı olarak değerlendirmişler ve haram aylara da ticaretlerini kurtaran bir unsur olarak riayet etmişlerdir. (8-Enfal Suresi 34 ve 35'ten ortak koşanların kendilerini Kabe'nin varisi olarak görmelerini anlayabiliriz.) Haram aylardan bahseden 2-Bakara Suresi 194. ayetten iki ayet sonra Hacdan bahsedilmesinden, 2-Bakara Suresi 217'de haram aylarda savaşmanın büyük suç olduğunun vurgulanmasından ve Haccın yapıldığı yer olan Mescid-i Haram'a ulaşılmasının engellenmesinden bahsedilmesinden, 5-Maide Suresi 2'de haram ayın ve Hac ibadetindeki ihramın beraber anılmasından, yine aynı sure 97. ayette haram ayların ve Hacda ziyaret edilen Kabe'nin beraber anılmasından; bilinen Hac aylarının haram aylar olduğu anlaşılır. Zaten bu ayların haramlığı da Hacla ilintilidir.

Tevbe Suresi'nin 2. ve 36. ayetlerinden ise bu ayların arka arkaya gelen dört ay olduğunu öğreniyoruz. 2-Bakara Suresi 189. ayetten bu dört ayın

Ay (kameri) takvimindeki "aylar" olduğunu anlarız. Yani Hac art arda gelen dört ayda yapılan bir ibadettir. Bu dört ay aynı zamanda içinde savaşılmasının haram olduğu aylardır. Bu ayların ilki "Hac ayı" anlamına gelen "Zilhicce"dir. Bizce, hac bu ayla başladığı için Haccın ilk ayının ismi Arapça'da "Hac ayı" manasına gelen "Zilhicce"dir. 9-Tevbe Suresi 3. ayette haram ayların ilk günü olan, Haccın da ilk gününe "Hac günü" isminin verilmesi bu görüşümüzü desteklemektedir. Bu ve bir önceki ayette, bu tarihten itibaren haram ayların dört ayı boyunca serbest dolaşılabileceği söylenir; bunun açıklandığı gün ise "Büyük Hac günü" olarak nitelenir, sonuçta bu günün ne özelliği olduğunu düşündüğümüzde şunu görürüz: Dört ayın başlangıcı olan bu gün, Hac ibadetinin başlangıç tarihi olmasıyla özeldir. Zilhicce ilk ay olunca Zilhicce'yi takip eden Muharrem, Safer ve Rebiulevvel'in diğer hac ayları olduğu kanaatindeyiz. Burada enteresan ek bir delile de değinmek istiyoruz. Rebiulevvel ayı iki kelimeden oluşan birleşik bir kelimedir. "Rebiul" kelimesi dört, "Evvel" kelimesi ise ilk demektir. Bu aydan sonra "Rebiul-Ahir" ay'ı gelmektedir ki bu ayın ismi ise "Sonraki Dördüncü" demektir. "Rebiul-Evvel" ay'ı haram ayların dördüncü ve sonuncu ayı olduğu için bu ismi almıştır. Ay takviminin ilk ayı Muharrem olduğu için, "Rebiul-Ahir" ay'ı, takvim sırasındaki dördüncü aydır. Bu da bu ayın isminin neden "Sonraki" (Ahir) "Dördüncü" (Rebiul) olduğunu açıklar. Eğer Rebiul-Evvel'in haram ayların dördüncü ayı olduğu anlaşılmazsa, Rebiul-Ahir'in neden "Sonraki Dördüncü" anlamına geldiği açıklanamaz. Bu da haram ayların Zilhicce (Hac Ay'ı) ile başlayıp, dördüncü ay olan Rebiul-Evvel ile bittiğini bir kez daha desteklemektedir. Hac bu dört ayda yapılabilen bir ibadettir. İnsanların birbirlerini ezip öldürmelerine yol açan Haccı birkaç güne sıkıştırma uygulaması bırakılıp, Kuran'ın izahlarına dönülmelidir.

Mezhepler, hayatında bir kez Hac yapan Peygamberimiz'in, bahsedilen birkaç günde Hac ibadetini yaptığını söyleyerek Haccı birkaç güne sıkıştırmışlardır. Bahsedilen husus doğru olsa bile, bu günlerde Peygamberimiz'in Hac yapmasından, sadece bu günlerde Haccın farzının yerine getirilebileceği anlaşılmaz. Bu husus, sabah namazının tam 10. dakikasında Peygamberimiz'in namaza başladığı ile ilgili bir rivayet olsa, sabah namazının daha önceki ve

daha sonraki zaman dilimlerinde namaza başlanamayacağının söylenemeyeceği kadar açıktır. Kuran'da 9-Tevbe Suresi 37. ayette haram aylarla oynamak, kötü bir fiil olarak takdim edilmektedir. Ama öğüt alan nerede!

4- Hac, kişinin davranışlarına dikkat ettiği, insanlarla bir araya geldiği bir ibadettir. Hacda kavga, kötülüğe sapma, eşler arasında cinsel ilişki yoktur. (2-Bakara Suresi 197). Hac ibadeti sırasında kişi kendisine helal olan bazı şeyleri de haram eder (Eşlerin cinsel ilişkiye girmemesi gibi). Hacda dikkat edilmesi belirtilen bu hususlara uymaya "ihram" denir. Hacının ihramda olması budur. "İhram"ın sözlük manasından anlaşılan da bu süre boyunca belirtilen yasakların gözetilmesidir. Fakat günümüzde belli bir elbiseye de "ihram" adı verilerek bu elbisenin giyilmesi farzlaştırılmıştır. Kuran'da sözlük anlamı dışında başka bir "ihram" anlaşılmamaktadır. Eğer Allah, Hacda böyle bir elbisenin giyilmesini isteseydi, onun giyilmesi gereken bir elbise olduğunu söyleyerek, şüpheye meydan vermeden bunu açıklardı. Böyle bir izahın olmaması ve bu kelimenin sözlük manasının, Kuran'daki anlatımla tam örtüşmesi yüzünden ihramın; belli bir süre içinde, belli şeylerin yasaklanması dışında bir manası olmadığını anlarız. İhram sırasında yasak olan şeylerin biri de avdır (5-Maide Suresi 95, 96). Bu avın bir tek kara avını kapsadığı, hacıların deniz avını yiyebileceği ve yapabileceği gibi Haccın detayları bile Kuran'da bahsedilen ayetlerde mevcuttur.

5- Kim ihram sırasında kara avı yasağını bilerek çiğnerse, cezası öldürdüğü hayvanın bir benzerini Kabe'ye varacak bir kurbanlık yapmasıdır. Bu benzer kurbanı adaletli iki kişi belirler. Av yasağını çiğneyen kişi, bunun yerine yoksulları doyurarak veya onun dengi oruç tutarak bu yasağı çiğnemesinin kefaretini yerine getirebilir (5- Maide Suresi 95).

6- "Umre", ziyaret etmek demektir. Haccın belli dönemde yapılmasına karşılık, umre her zaman yapılabilen bir ziyarettir. Hac da, umre de Allah için tamamlanmalıdır (2-Bakara Suresi 196). Siyasi propagandalar, menfaatler, köşe dönmeler, halkı kandırmalar değil; Allah'ın rızası Haccın da, umrenin de şartı olmalıdır. Bu ibadetleri yapmaları engellenenler kurban keser veya kestirirler. Kurban yerine varıncaya kadar başlar traş edilmez. Hasta ya da başından rahatsız olan oruç tutarak, sadaka vererek ya

da kurban keserek fidye yoluna gider. Güvene kavuştuğunda Hacca kadar umre yapmak isteyen kolayına gelen bir kurbanı keser veya kestirir. Bunu bulamayan ise üçü Hacda, yedisi döndüğünde olmak üzere on gün oruç tutar. Bu ailesi Mescid-i Haram'da olmayanlar içindir. Tüm bunlar 2-Bakara Suresi 196. ayette geçer.

7- Kurbanların üzerine Allah'ın adı anılır ve bunlardan yoksullara verilir ve yenir (22-Hac Suresi 28). Hac ibadeti yapılırken kirlerden arınılmalı, adaklar yerine getirilmelidir (22-Hac Suresi 29). "Kirleri arındırmak" genel bir ifade olduğundan, birçok insanın buluşma yeri olan Hacda, her türlü hijyen kuralına dikkat etmek iyi olur. Mescid-i Haram'a saçların kısaltılmış, ya da traş edilmiş olarak girilmesinden bahseden 48-Fetih Suresi 27. ayet de bu çerçevede değerlendirilebilir. Kabe'nin tavafı (çevresinde yürünmesi) böylece temiz bir şekilde yerine getirilecektir (22- Hac Suresi 29). Kabe'nin temiz tutulmasına, böylece Hac ibadetinin yapıldığı yerin temiz olmasına da dikkat çekilmiştir (22-Hac Suresi 26).

8- Arafat'tan ayrılıp topluca inilince Meşari Haram'da Allah'ı hatırlamak (zikir) lazımdır. Bu hatırlama Allah'ın bize öğrettiği şekilde olmalıdır (2-Bakara Suresi 198). Allah'ı nasıl hatırlayacağımızı (zikredeceğimizi), Allah bize Kuran'da öğrettiğine göre, bu hatırlama faaliyeti de Kuran'a uygun olacaktır.

9- Sonra insanların topluca akın ettiği yerden akın edilip Allah'tan bağışlanma dilenmelidir (2-Bakara Suresi 199).

10- Gerekli ibadetler bitince Allah'ı kuvvetli bir biçimde hatırlamak (zikretmek) gerekir (2-Bakara Suresi 200).

11-Sayılı günlerde Allah hatırlanır. İsteyen iki gün içinde işini bitirir, isteyen daha geniş bir zamana işini yayar (2-Bakara Suresi 203).

12- Bakara Suresi 158. ayette Safa ile Merve'yi ziyaret etmenin bir sakıncası olmadığı söylenir. Oysa Kuran'ın bu beyanına karşın bu iki tepenin arasında koşmanın, diğer mezheplerde "farz", Hanefilik'te "vacip" olduğu uydurulmuştur. Hanefi mezhebinde bunun "farz" olduğunun söylenmemiş olması olumludur ama Kuran'da mecbur olmayan bir hususun "vacip" ilan edilerek, gerekli gösterilmesi de kabul edilemez. Yaşlı, sağlıksız birçok kişi

mecburi olmayan bu zorlukla karşı karşıya getirilmiş, daha sonra bunların para karşılığı arabalar ve sedyelerle taşınması şeklinde uygulamalar gerçekleştirilmiştir. Bu, mecburi olmayan bir ziyarettir. Fakat ayetin ifadesiyle bir sakıncası da yoktur.

13- "Şeytan taşlama" diye bir faaliyetin Hacla hiçbir ilgisi yoktur. Kişilerin birbirini en çok ezdiği ve ölümlerin en çok olduğu yer, Hac ibadetine sokuşturulan bu uydurmanın yapılmaya çalışıldığı yerdir. Bu uygulamaya farz değilse de "vacip" denmiş, hangi gün kaçar taş atılacağı şeklinde detaylı ritüeller üretilmiştir. Bu uydurmanın atılması, Haccın dört aya yayılması ve Safa ile Merve arasında koşturmanın farz olmadığının gösterilmesiyle, yani Hac ibadetinin de Kuran'daki aslına döndürülmesiyle; Hac insanları öldüren, perişan eden bir ibadet olmaktan çıkacaktır.

14- Hacerül Esved denilen taşın etrafında yapılan gariplikler ve bir taşı selamlamak için insanların birbirlerini ezmesi de Kuran'da yoktur. Kadının tek başına Hacca gidemeyeceği de; kadının seyahat haklarını kısıtlayan, dine fatura edilmeye çalışılan, ama dinde yeri olmayan bir yalandır. Hacda güzel koku sürülemeyeceği, dikişli elbise giyilmeyeceği de Kuran'da yer almayan ifadelerdir. Hacdan gelen veya başka bir yerden gelen zemzem suyu, koku, takke, seccadenin özel sevaplar getireceği veya kutsallığı şeklindeki izahlar da hep uydurmadır. Temel prensibimiz olan Kuran'ın izahlarını baş üstüne koymak, geri kalan izahları kenara atmak; Kuran'a göre, yani dinimize göre Haccın anlaşılmasını sağlayacaktır.

37. BÖLÜM

,,,

DİNE İLAVELERİN LİSTESİ

Kitabımızın buraya kadar olan kısmında dine yapılan birçok ilaveyi nedenleri, nasılları gibi ayrıntılarıyla işledik. Kitabımızın bu bölümünde ise "Dine yapılan ilaveler nelerdir" sorusuna karşılık olarak 200 tane örnek ilaveyi açıklamasız olarak veriyoruz. Bu ilavelerin bir kısmını detaylı bir biçimde daha önce gördük. Bu listedeki örnek 200 tane ilaveyi görünce dinimize yapılan ilavelerin boyutunu daha da iyi anlayacağız. Dine yapılan ilaveler, şu ya da bu kesim tarafından veya halktaki batıl inançlar yüzünden "din" sanılmış veya "din" olarak gösterilmiştir. Bu ilavelerin birçoğu, toplum hayatını zorlaştırıcı mantıksız ilavelerdir. Fakat bu ilavelerin arasında topluma, sağlığa yararlı ifadeler de olabilir. Örneğin dişleri misvakla temizlemek sağlık açısından çok yararlı bir uygulama olabilir. Fakat Kuran'da olmayan bir şeyi (bu örnekte misvağı) bir sevap kaynağı, dinin makbul tuttuğu bir ibadet gibi göstermek de hatadır. Bu yüzden bu listede gördüğünüz her şeyin yapılmaması gerektiğini sanmayın. Kişiler misvak kullanabilir, cübbe giyebilir, karides yemeyebilir; yeter ki bunların dinle bir ilgisi olduğunu iddia etmesinler. Kuran din adına her türlü detayı verir. Bunun dışında dine yapılan her ilave din açısından bir hatadır. Kendimizce sağlığa yararlı birçok uygulama sayabiliriz. Fakat bunları din yapmaya kalkarsak, o zaman dine kendisinde olmayan ilaveler yapıp dini dejenere etmiş oluruz.

Kuran dinin tek kaynağıdır. "Yalnız ve yalnız Kuran" diye, niye ısrarla tekrarladığımızı, dine ilavelerin bir kısmını kapsayan 200 örnekli bu listeyi

okuyunca daha da iyi anlayacağız. Dine bunlar dışındaki ilaveleri bulmada yöntemimiz bellidir. Kuran'dan delillendirilmeyip sünnet, sevap, günah, mekruh, haram tipi izahlarla dinle ilişkilendirilmeye çalışılan her şey ilavedir. Şimdi listemizi görelim:

BUNLAR KURAN'DA = DİN'DE YOK

1- Kuran'ın tek başına yetersiz olduğu iddiası
2- Hadislerin dinin kaynağı olması
3- Mezhep alimlerinin fetvalarıyla helal ve haram belirlenmesi
4- Mezhep çıkarımlarına göre Kuran'dan ayet iptal etmek
5- Mezhepleri dine eşitlemek, mezhep bağımlılığını farzlaştırmak
6- Kuran'ı musiki kitabı gibi anlamadan okumak
7- Kuran'ı ölüler için okunan bir kitaba çevirmek
8- Peygamber'in hadislerle Kuran dışı hükümler, farzlar, haramlar oluşturduğu iddiası
9- Tüm canlıların Peygamberimiz sayesinde yaratılmış olması
10- Peygamberler'i yarıştırma, Peygamberimiz'i en üstün Peygamber ilan etmek
11- Peygamberimiz'in, Peygamberlik öncesi hayatını bile taklide kalkmak
12- "Kuran eksiktir, detaylar başka kitaplardadır" demek
13- Bazı kimseleri evliya kabul edip Cennetlik ilan etmek ve mezarlarında dinin özüne aykırı saygı gösterileri yapmak
14- Tarikat şeyhlerini ilahlaştırmak
15- Tarikatlardaki rabıta gibi uygulamalar
16- Bir tek Sunniler'in veya bir tek Şiiler'in Cennetlik olduğunu iddia etmek
17- Yahudi ve Hıristiyanlar'ın hepsini Cehennemlik ilan etmek

18- Dine Arap geleneklerini sokmak
19- Şahsi görüşlerine uydurmak için dini, reformla değiştirmeye kalkışmak
20- "Peygamber'in sünneti" başlığıyla, hayatın her alanıyla ilgili dinsel ritüeller oluşturmak
21- Çoğunluğun her zaman doğru olduğunu savunmak
22- Mezheplerin tarihsel sürecini mezheplerin doğruluğuna delil saymak
23- Hanefilik diye bir mezhep
24- Şafilik diye bir mezhep
25- Hanbelilik diye bir mezhep
26- Malikilik diye bir mezhep
27- Caferilik diye bir mezhep
28- Maturudiye, Eşariye veya itikadi herhangi bir mezhebin taklitçiliği, eleştirilmezliği
29- Kuran'ın yaratılmadığı, ezeli olduğu iddiası
30- Mezhep değiştirenlere sopa veya herhangi bir ceza öngörmek
31- Aklı inkar etmek, taklitçiliği üstün tutmak
32- Bilim düşmanlığı
33- Sanat düşmanlığı
34- Buhari diye bir hadis kitabına Kuran gibi uymak
35- Müslim diye bir hadis kitabına Kuran gibi uymak
36- Kütübü Sitte veya başka hadis kitaplarına Kuran gibi uymak
37- Peygamberimiz'in dışındaki herhangi bir kişinin kutsallığının mutlak olduğuna dair iddialar
38- Sahabelerin (Peygamberimiz'i gören herhangi bir Müslüman) hangisine uyarsak uyalım doğruya erişeceğimiz iddiası
39- Başörtüsü takmak

40- Peçe takmak
41- Haremlik-selamlık uygulaması
42- Kadının tek başına seyahat edememesi
43- Kadının, erkeğin tüm vücudu irinle dahi kaplı olsa, o vücudu yalayarak temizlese, yine de erkeğin hakkını ödeyemeyeceği düşüncesi
44- Allah'tan başkasına secde edilseydi, kadının kocasına secde etmesinin gerekeceği iddiası
45- Kadının yönetici, devlet başkanı olamayacağı
46- Kadının yöneticileri seçme hakkının olmadığı
47- Kadının sesinin erkek tarafından duyulmaması gerektiği
48- Kadının Cuma namazını kılmaması
49- Kadının aybaşılıyken namaz kılmaması, oruç tutmaması, Kuran okumaması, camiye girmemesi
50- Kadınları çarşaf, pardesü gibi üniformalarla örtmek
51- Kadınla erkeğin el sıkışma yasağı
52- Kadının kalktığı yere soğumadan oturulamayacağı
53- Kadının kapalı bir yerde, erkekle baş başa kalmasının haram olması
54- Kadının, köpek ve domuzla beraber namazı bozan unsurlardan olması
55- Kadınların çoğunun Cehennemlik olması
56- Kadınların şerli olması
57- Kadınların eksik akıllı olması
58- Kadınlara evde hapisvari hayat yaşatmak
59- Kadınların kocası dışında erkeklerin duyacağı koku sıkmasının haram olduğu
60- Kadınların kaş aldırmasının veya makyaj yapmasının haram olduğu
61- Kadının kocasına her işte itaatinin farzlaştırılması

62- Kadının kocasının cinsel çağrısına her seferinde cevap vermesinin mecburi olması
63- Şahitlikte, "bir erkek eşittir iki kadın" ilkesinin uygulanması
64- Kadının ailesinden izin almadan evlenmesinin yasaklanması
65- Zina edenin taşlanarak öldürülmesi
66- Zina ayetinin bir keçinin yemesiyle yok olduğu iddiası
67- Maymunların bile zina edenleri öldürdüğüne dair izahlar
68- Erkeklerin altın takmasının haram olması
69- Erkeklerin ipekli giysiler giymesinin haram olması
70- Yemekte altın, gümüş takımların kullanılmasının yasak oluşu
71- Heykel yasağı
72- Resim yasağı
73- Satrancın yasak oluşu
74- Müzik enstrümanları ve müzik dinleme ile ilgili yasaklar
75- Midye, karides gibi deniz ürünlerinin haramlaştırılması
76- At, eşek, vahşi hayvan etlerinin haramlaştırılması
77- Böbrek ve koç yumurtasının mekruh sınıfına sokulup, yenmesinin çirkin gösterilmesi
78- Sigaranın mekruh olması veya haramlaştırılması
79- Mekruh diye haramlardan ayrı yasaklar listesi ve belli oranda mekruhların harama eşit olacağı izahı
80- Cinsel ilişkinin örtü altında olmasının gerekliliği
81- Eşlerin cinsel ilişki esnasında bile birbirlerinin cinsel organlarına bakamayacağı
82- Mastürbasyonun yasaklanması
83- Doğum kontrolünün yasaklanması
84- Yıkanırken bile kişinin cinsel organının açıkta olmaması gerektiği, meleklerden utanması gerektiği, peştemalle yıkanmak gerektiği

85- Erkeklerin sünnet olması
86- Kadınların sünnet olması
87- Sakal bırakmanın sevaplığı
88- Sakal kesmenin haram olması
89- Saçları ortadan ayırmada sünnet sevabı arama
90- Saçları yağlamanın sevaplığı
91- Saçlara, sakala kına yakmanın sevaplığı
92- Erkeklerin sürme çekmesinin sevaplığı
93- Yüzükoyun yatmanın yasaklanması
94- Yer yatağında yatmak
95- Sağ ayakla evden çıkmak, eve girmek, yatağa girmek
96- Sol ayakla tuvalet gibi pis yerlere girmek
97- Tuvalet temizliğinin suyla olmasını farzlaştırmak
98- Oturarak küçük tuvalet yapmak
99- Tuvaletin kıbleye karşı yapılmasının haram olması
100- Sol elle yenenleri şeytanın yemesi
101- Sarık sarmak
102- Misvak kullanmak
103- Cübbe giymek
104- Entari giymek
105- Şalvar giymek
106- Beyaz, yeşil, siyah renkli giysilerde sevap aramak
107- Sarı, kırmızı renkler giymemek
108- Hurma, kabak gibi yiyeceklerde sünnet sevabı aramak
109- Yemeği yer sofrasında yemek
110- Yemeği aynı kaptan yemek
111- Elle, üç parmakla yemek

112- Suyu üç yudumda içmek
113- Suyu oturarak içmek
114- Yemeğin bitiminde parmakları yalayarak temizlemede sünnet sevabı aramak
115- Alkollü koku sürmemek
116- Kolonya kullanmamak
117- Kara köpekleri öldürmek
118- Köpekleri eve sokmayı yasaklamak
119- Geceleri aynaları kapamak
120- Kuran'la veya Kuran'sız büyü yapmak
121- Muska yazmak, taşımak
122- Kuran'ı üfürük kitabı gibi kullanmak
123- Islık çalmanın şeytan işi olması
124- Tahtaya vurmaktan, nazar boncuğundan hayır beklemek
125- Falcıları, cincileri dindar hoca sanmak
126- Kurşun dökmek veya merdiven altından geçmemek
127- Kara kediyi, kara köpeği uğursuz saymak,
128- Çamaşırı belli günlerde yıkamanın, cinsel ilişkiye belli günlerde girmenin gerekliliğini iddia etmek
129- Mevlit
130- Ölünün 7., 40., 52. günlerinde törenler yapmak
131- Kabir azabı ile ilgili hikayeler, kabir azabının kendisi
132- Sırat köprüsünün kıldan ince olduğu, kesilen kurban üzerinde sıratın geçileceği izahları
133- Üzerine idrar sıçratanın en çok kabir azabı çekecek kişi olması
134- Ölünün yerine oruç tutmak
135- Ölünün yerine Hacca gitmek veya birisini göndermek
136- Ölünün arkasından ağlayınca ölüye azap olması

137- Kıyametin saati hakkında açıklamalar
138- Mehdi
139- Deccal
140- Dabbenin fil kulaklı, hınzır gözlü, öküz başlı olduğu
141- İsa'nın yeniden yeryüzüne geleceği
142- Yecuc ve Mecuc'un Türkler olması
143- Irkçılık, Arap ırkını veya dilini üstün görmek
144- Yecuc ve Mecuc'un yerin altında bir karışlık adamlar olması
145- Evrenin sonunda Güneş'in batıdan doğacağı
146- Kuran'da belirtilmeyen namaz vakitlerini farzlaştırmak
147- Namazın yalnız Arapça kılınması gerektiğini iddia etmek
148- Namazı kadının kıldıramaması
149- Rüku ve secdede hep aynı şeyleri söylemenin gerekliliği
150- Fatiha Suresi'ni her rekatta okumayı farzlaştırmak
151- Önünden birinin geçmesiyle namazın bozulacağı
152- Namazın farzı, sünneti, vacibi gibi ayrımlar listesindeki birçok detay
153- Namazda el bağlama şeklini, ayakların kaç santim aralıklarla duracağını belirlemek
154- Orucu kasten bozanın iki ay kesintisiz oruç tutması gerektiğini söylemek
155- Teravih namazı, bayram namazı
156- Haccı birkaç güne sıkıştırıp insanları perişan etmek
157- Hacda şeytan taşlamak
158- Kurban bayramında kurban kesmek
159- Belli haramların Hacdan sonra başladığı veya haramlık derecesinin arttığı düşüncesi

160- Zemzem suyunda, okunmuş şeker, tuz gibi maddelerde sevap aramak

161- Zekata 1/40'lık evrensel bir ölçü getirmek ve zekatın ancak para elde bir sene durursa farz olduğu iddiası

162- Deveye, koyuna veya tarım ürünlerinin her birine farklı ve evrensel zekat ölçüleri getirme

163- Abdesti, tuvaleti yapma dışında başka şeylerin de bozduğu iddiası

164- Boy abdestini cinsel ilişki dışında başka şeylerin bozduğu iddiası

165- Abdestin sırasını farzlaştırma

166- Abdestte ve boy abdestinde ağız burun çalkalamayı farzlaştırma

167- Namazda gülmenin abdesti bozduğu

168- Boy abdestinde önce sağ, sonra sol tarafa üçer defa su dökmek gibi teferruatlarda sevap aramak

169- Abdestin veya boy abdestinin, namaz dışında Kuran okumak için de mecbur tutulması

170- Boy abdestsiz atılan her adımın günah olması

171- Diş dolgusu olanların abdest ve boy abdestinin geçersiz olması

172- Dövmesi olanların abdestinin ve boy abdestinin geçersiz olması

173- Deprem ve selde ölenlerin şehit olması

174- Karın ağrısından ölenlerin şehit olması

175- Dünya'nın öküz ve balık üstünde olduğu

176- Depremin bu balığın sallanması sonucu olduğu

177- Ay'a gidilemeyeceği iddiası

178- Güneş'in batışının, Güneş'in secde etmek için kaybolması olarak açıklanması

179- Güneş batarken namaz kılmamak gerektiği

180- Boğa, aslan, kartal suretinde meleklerin var olduğu iddiası

181- Cebrail'in 600 kanadına ilişkin açıklamalar

182- Allah'ın Cennet'te baldırını açması
183- Allah'ın Peygamber'in sırtına dokunması
184- Allah'ın özel günlerde yeryüzüne inip, insanlarla tokalaşması
185- Allah'ın Peygamber'in pazarlığı sonucu namazı elli vakitten, beş vakite indirmeye razı olduğu
186- Halifelik müessesesi
187- Saltanat, halkın siyasi otoriteye kullaştırılması
188- Cami imamı, müezzini gibi sınıflar
189- Arap dilini Cennet dili, harflerini Cennet harfi diyerek kutsallaştırmak
190- Darül harp iddiasıyla kendi dışındakilere şiddeti meşrulaştırmak
191- Darül harp iddiasıyla kendi dışındakileri soymak, haklarını çiğnemek
192- Namaz kılmayanı öldürmek veya dövmek
193- Orucu zorla tutturma, tutmayanı dövme
194- Makyajlı veya açık kadınları dövmek
195- Araba kullanan veya tek başına seyahat eden kadınları engellemek
196- Müslümanlığı bırakanları öldürmek
197- Sırf ganimet için fetihlere kalkışmak
198- İçki içenleri dövmek
199- Baskıyla dini yaymak
200- Baskıyla dini yaşatmak

38. BÖLÜM

,,,

DİNDE OLANLARIN LİSTESİ

Bundan bir önceki bölümde dine ilavelerin 200 örneğini gördük. Onlar dinde olmayanlardı. Peki dinde neler var? Kitabımızın bu bölümünde dinde olanlara 200 örnek vereceğiz. Kuran'da ne varsa din odur. Din eşittir Kuran. Vereceğimiz 200 örnekle Kuran'dan nelerin anlaşıldığını göstermeye çalışacağız. Size tavsiyemiz iyi bir Kuran çevirisinden dinde neler olduğunu, Kuran okuyarak öğrenmeye çalışmanızdır. Bunu yaparken bir iki tane Kuran çevirisini karşılaştırmalı olarak okursanız daha da iyi olur. Eğer şüphelendiğiniz veya anlamadığınız bir bölüm olursa Kuran'ın Arapça orijinalinden baktırılması gerektiğini unutmayın. Piyasadaki Kuran çevirilerinin zamanla daha iyilerinin yapılacağına inanıyoruz. Ayrıca bu konuda, Kuran ayetlerini konularına göre ayıran kitaplardan da yararlanabilirsiniz. İnsan yorumları, gelenekler, uydurmalar atılınca ve Kuran tek kaynak kabul edilince gerçek din ortaya çıkacaktır.

BUNLAR KURAN'DA = DİN'DE VAR

1- Allah'ın varlığı ve birliği
2- Allah'a eşler koşmadan iman etmek
3- Allah'ın merhameti, cömertliği ve affediciliği
4- Allah'ı hem sevmek, hem de Allah'tan korkmak

5- Allah'ın her şeyin yaratıcısı olduğu
6- Allah'ın yaratılışı devam ettirmesi ve kontrol etmesi
7- Allah'ın her şeyi görücü, bilici, işitici olduğu
8- Allah'ın tüm eksikliklerden arınmış olduğu
9- Allah'ın ezeli ve ebedi olduğu
10- Allah'ın doğmadığı ve doğurulmadığı
11- Allah'ın yüceliği ve ululuğu
12- Övgülerin Allah için olması
13- Allah'ın daima üstün ve galip olduğu
14- Allah'ın rızık, şifa vermesi
15- Allah'ın vaadinin doğruluğu
16- Allah'ın yaşatan, öldüren, dirilten olması
17- Allah'ın şaşırmadığı, unutmadığı
18- Allah'ın en güzel isimlerin, sıfatların sahibi olması
19- Allah'ın iman edenleri sevmesi
20- Allah'ın en güzel şekilde, tüm detayları anlattığı
21- Allah'ın dini oluşturan tek otorite olması
22- Allah'ın kitabı Kuran'da dinle ilgili her şeyin açıklandığı
23- Kuran'ın din adına rehberimiz ve gerekli hususların hatırlatıcısı olduğu
24- Kuran'ı Allah'ın koruduğu
25- Kuran'ın çelişkisiz bir kitap oluşu
26- Kuran'ın eksiksiz oluşu
27- Kuran'ın rahmet oluşu
28- Kuran'ın doğru yola iletmesi
29- Kuran'ın detaylı olduğu
30- Kuran'ı ince ince düşünmenin gerekliliği

31- Kuran okumak
32- Allah'ı çok anmak
33- Sırf Allah rızası için ibadet etmek
34- Gerçek dostun bir tek Allah olması
35- Allah'a sığınmak, Allah'a dua etmek
36- Peygamberler'in tümüne iman etmek
37- Peygamberimiz'i çok sevmek
38- Peygamberimiz'in Kuran ile hüküm verdiği
39- Peygamberimiz'in son Peygamber oluşu
40- Peygamberimiz'in, Allah'ın vahyetmediği bir şeyi Allah'a isnat etmeyeceği
41- Namaz kılmak ve namazda süreklilik
42- Kıyam, rüku, secde etmek
43- Kıbleye dönmek
44- Namaz kılmak için abdest almak
45- Cinsel ilişkiye girilmişse önce yıkanıp, sonra namaz kılmak
46- Su bulamayanın toprakla teyemmüm etmesi
47- Namazda huşunun önemi
48- Namazın kötülüklerden alıkoyduğu
49- Cuma (toplantı) namazı
50- Namazı gösteriş amacıyla kılmamak
51- Namazda Allah'ı anmak
52- Namazdan sonra Allah'ı anmak
53- Ramazan ayında oruç tutmak
54- Orucu yeme, içme ve cinsel ilişki yasağının oluşturması
55- Orucun başlangıç ve bitiş zamanları
56- Oruç tutmaya güç yetiremeyenin ne yapması gerektiği

57- Malları Allah rızası için sarf etmek
58- Bu sarfiyatta malları yetime, yolda kalmışa, fakire, yakınlara vermek
59- Verilenleri başa kakmamak
60- Gönülden severek vermek
61- Hacca gitmek
62- Hacda Allah'ı anmak
63- Hacda kirlerden arınmak, adakları yerine getirmek
64- Haccı ve umreyi Allah için tamamlamak
65- Hacda cinsel ilişki, kavga, sapkınlık yasağı
66- Hacda ihramlıyken avlanmamak
67- Hacda ihramlıyken avlanma yasağını çiğneyenin ne yapması gerektiği
68- Uygun olanı emretmek
69- Uygun olmayandan alıkoymak
70- Allah rızası için mücadele etmek
71- Gereğinde mücadeleyi hem malla, hem canla yapmak
72- Kuran'ın rehberliğinde mücadele etmek
73- Kınayanın kınamasından korkmamak
74- Riba yasağı
75- Tartıda, ölçüde hile yapmamak
76- Adaletsizlik yapmamak
77- İsraf etmemek
78- Cimri olmamak
79- Adam öldürmemek, adam öldürmenin cezası
80- Hırsızlık yapmamak, hırsızlık yapanın cezası
81- Fitne çıkarmamak, fitne çıkarmanın cezası

82- Zina etmemek, zina edenin cezası
83- Hanımlara zina iftirası etmemek, bunun cezası
84- Lezbiyenlik, homoseksüellik yasağı, bunların cezası
85- Büyünün kınanması
86- Şeytandan Allah'a sığınmak
87- Şeytanı dost edinmemek
88- Şeytanın düşmanımız olduğu
89- Şeytanın kuruntular, vesveseler vermesi
90- Şeytandan korkmaya gerek olmadığı
91- Yalnızca Allah'a yönelmek
92- Duayı için için yalvararak yapmak
93- Allah'tan bağışlanma dilemek
94- Allah'tan ümidi kesmemek
95- Günahlara hemen tövbe etmek
96- Sabırlı olmak
97- Sabırda yarışmak
98- Bilgimizin olmadığı dini bir konuda tartışmamak
99- Körü körüne, bilmediğimiz bir şeyin ardınca gitmemek
100- Anlaşmalara uymak
101- Yemini önemsemek
102- Yemini bozmanın kefareti
103- Yemini bozgunculuk unsuru olarak kullanmamak
104- Yakınların aleyhine bile olsa adaletten şaşmamak
105- Şahsi kin yüzünden adaletten sapmamak
106- Hoşgörülü ve bağışlayıcı olmak
107- Yetimlerin mallarını kendilerine vermek
108- Yetimlere güzellikle davranmak

109- Yetimleri itip kakmamak
110- Dünya hayatına aldanmamak
111- Mal, eşler, ticaret gibi helal unsurların da insanları dinin öngördüğü hayattan uzaklaştırmaması gerektiği
112- Hayatın Allah rızası için yaşanması
113- Allah'a karşı aczini bilmek
114- Güç ve imkana değil, sadece Allah'a güvenip dayanmak
115- Allah'ın ayetlerine gönülden boyun eğmek
116- Allah istemeden hiçbir şeyin olmayacağını bilmek
117- Münafıkların (ikiyüzlülerin) detaylı tarifi
118- İnananlarla edilen alayların anlatımı
119- İnananlara nefret duyanların anlatımı
120- Fitnenin kınanması
121- Kibrin kınanması
122- Nankörlüğün kınanması
123- Aklını çalıştırmayanın kınanması
124- Aklını çalıştırmayanın pisliğe batacağı
125- Doğruyu çoğunlukta aramanın hata olacağı
102- Atalarını üzerinde bulduğuna inanmanın, gerçeği bulmada bir metot olamayacağı
127- Aklı kullanmadan taklitçi olmanın hata olduğu
128- Hamrın (sarhoşluk verici madde veya şarap) şeytan işi bir pislik olması
129- Tapılmak için dikilen taşların şeytan işi bir pislik olması
130- Fal oklarının şeytan işi birer pislik olması
131- Kıyamete inanmak
132- Kıyametin dehşetli manzarasının anlatımı
133- Cennet'in varlığı

134- Cennet'teki güzel nimetlerin tarifi
135- Cehennem'in varlığı
136- Cehennem'deki azabın tarifi
137- Cennet ve Cehennem'in sonsuzluğu
138- Cennet ve Cehennem'i göz önünde bulundurarak yaşamak
139- Allah'ın rızasının Cennet'ten de önemli olması
140- Bizi ilk defa Yaratan'a, yeniden yaratmanın çok kolay olması
141- Allah'ın elçi göndermeden azap etmeyeceği
142- Allah'ın kendisine ortak koşulmasını bağışlamayacağı, bunun dışında dilediği günahı dilediğine bağışlayacağı
143- Cennetliklerin mutlu, Cehennemliklerin pişman olacağına dair anlatımlar
144- Cennet'te yorgunluk, bıkkınlık olmayacağı
145- Din adamı diye gözükenlerin bir kısmının insanların mallarını haksızlıkla yediğinin anlatımı
146- Din adamlarının ve Peygamberlerin rableştirilmesiyle ilgili olumsuzluğa dikkat çekilmesi
147- Hz. Musa'nın Peygamberliği ve ona Tevrat'ın verilmesi
148- Hz. İsa'nın Peygamberliği ve ona İncil'in verilmesi
149- Hz. Davud'un Peygamberliği ve ona Zebur'un verilmesi
150- Kuran'da kendisinden bahsedilmeyen daha birçok Peygamber'in olduğu
151- Hz. Adem ve onunla ilgili anlatımlar
152- Hz. Nuh ve onunla ilgili anlatımlar
153 - Hz. İbrahim ve onunla ilgili anlatımlar
154- Hz. Süleyman ve onunla ilgili anlatımlar
155- Hz. Musa'nın Firavun'la olan mücadelesi
156- Hz. İsa ve annesi Meryem'in kıssaları

157- Hz. Yusuf'un kıssası ve rüyaları yorumlaması
158- Hz. Yakup'tan bahsedilmesi
159- Hz. İsmail ve Hz. İshak'tan bahsedilmesi
160- Zülkarneyn'den, Lokman'dan anlatımlar
161- Peygamberler'in karşılaştığı sıkıntılar
162- Bu sıkıntılara rağmen Peygamberler'in mücadelesi
154- Peygamber'in babası veya oğlu olmanın bile kimseyi kurtarmayacağı
155- Peygamberler'i inkar eden kavimlerin dünyada da cezalandırılmaları
163- Anne ve babaya iyi davranmak
164- Allah'ın yarattıklarını incelemek, düşünmek
165- Allah'ın gökteki ve yerdeki sanatlarını araştırmak ve incelemek
156- Leş, kan, domuz eti ve Allah'tan başkası adına kesilenleri yememek
166- Allah'ın helal ettiği rızıkları haram etmemek
170- Günahın açığından da, gizlisinden de kaçınmak
171- Allah'a yönelenlerle beraber olmak
172- Parçalanıp ayrılmamak
173- Allah'ın yolunda kurşunla kaynatılmış binalar gibi kaynaşmış olmak
174- Saldırgan olmamak
175- Saldırganlarla Allah yolunda çarpışmak
176- Saldırana saldırdığı şekil ve ölçülerde saldırmak
177- Güzel düşünüp güzel işler yapmak
178- Emanetleri hak edene, becerikli kişilere vermek
179- Yönetimde danışmayı esas almak
180- Kendi kendini hesaba çekmek

181- Selama aynıyla ya da daha güzeliyle karşılık vermek
182- Sapkın kişilerden gelen haberi incelemeye tabi tutmak
183- İman edenlerin arasındaki çekişmeleri gidermek
184- İman edenlerin kardeşliği
185- Dinde fırkalara (mezheplere) bölünmemek
186- Dinde baskı, zorlama olmadığı
187- Tanıklığı gizlememek
188- Gevşememek, inananların üstün olduğunu bilmek
189- Mal ve çocukların Allah'ı anmada engel olmaması
190- Gerçek hayatın ahiret hayatı olması
191- Anne rahminde geçirilen evrelere dikkat çekilmesi
192- Matematiğe, her şeyde bir ölçü olduğuna dikkat çekilmesi
193- Zamanın izafiliğinin anlatımı
194- Uzayın genişlediğinin anlatımı
195- Güneşin, dünyanın, ayın hareket ettiği
196- İki ayrı suyun birleşmesine rağmen suların karışmaması
197- Rüzgarların aşılayıcı özelliğinin belirtilmesi
198- Yeryüzündeki çatlaklara (fay hatlarına) dikkat çekilmesi
199- Göğün korunmuş bir tavan gibi olması
200- Bu dünyanın sonunun geleceğinin ve o andaki bazı manzaraların anlatımı

39. BÖLÜM

,,,

KURAN'DA YER ALMAYAN KONULARDAKI TAVIR

Kitabımızın başından bu yana Kuran'ın her şeyi açıkladığını, gerekli her türlü detayı verdiğini görüyoruz. Yine kitabımızın başından bu yana sanki Kuran'ın açıklamaları yetersizmiş, Kuran din adına her konuyu kapsamazmış gibi Kuran'da yer almayan birçok hükmün Kuran dışı kaynaklarca dinselleştirildiğini ve dinde en büyük tahribatın böyle yapıldığını gördük. Kitabımızın bu bölümünde 20 tane örnek soruyu inceleyerek Kuran'da geçmeyen bir konuda soru sorulursa, bu sorunun cevabının nasıl verileceğini göstermeye çalışacağız.

Şu noktaya dikkatinizi çekmek istiyoruz. Her dini yasak kötüdür, yapılmaması gerekir. Fakat her kötü gördüğümüz şey dinen yasak değildir. Hırsızlık yapmak, Allah'a karşı nankörlük Kuran'da yasaklanmıştır; bu yüzden bunlar kötüdür ve bunları yapmamamız gerekir. Sigara içmenin, saçları mora boyatmanın da isabetli davranışlar olmadığı kanaatindeyiz. Fakat "Bunlar dinen sakıncalıdır, haramdır, mekruhtur" diyemeyiz. Beğenmediğimiz bu davranışları dini etiketle çirkin göstermeye çalışmamalıyız. Kendi öngörümüz isabetli bile olsa, kendi öngörümüzle vardığımız kanaatleri dinselleştiremeyiz. Bu fiilleri kötü, yapılmaması gereken fiiller olarak görebiliriz. Fakat bunları din adına yasaklamaya kalkarsak büyük bir hata yapmış oluruz. Her haram, her günah bize mesuliyet yükler ve ahirette hesap vermemizi

gerektirir. Örneğin nankör kişi, hırsız kişi ahirette bu davranışlarından dolayı hesap vereceklerdir. Fakat sigara içmenin veya saçları mora boyatmanın dinen sakıncalı olduğunu ve ahirette cezası olduğunu iddia edemeyiz. Allah, rahmeti sebebiyle haramları, yasakları sınırlı tutmuştur. Yapılmaması iyi olacak birçok şeyi de haramlaştırmamış, yasaklamamıştır. Geleneksel-mezhepçi yaklaşımı benimseyenler ise Allah'ın rahmetinin bir sonucu olan bu uygulamayı anlamamış, dinimiz eksikmiş gibi Allah'ın dinine ilaveler yapmışlardır. Bu arada şunu da bilmeliyiz ki örnek verdiğimiz saçı mora boyatmayı ve sigara içmeyi dini etiketle kötü göstermek ne kadar hatalıysa, aynı şekilde "Dinde saçı mora boyatmak var" veya "Dinde sigara içmek var" gibi ters bir mantıkla dinin yasaklamadıklarını, dinin tavsiye ettikleri gibi göstermek de çok büyük ve çok tekrarlanan bir hatadır (21. bölümdeki kadın konusunun çok eşlilik ile ilgili kısmında da aynı mantığı örneklerle anlattık).

Ey iman edenler! Size açıklandığında hoşunuza gitmeyecek şeyleri sormayın. Kuran indirildiği zaman sorarsanız size açıklanır. Allah onları affetmiştir. Allah bağışlayıcıdır, yumuşak davranandır.

5-Maide Suresi 101

Ayette görüldüğü gibi Kuran'da açıklanmayan her şey Allah'ın affettikleri kapsamındadır, her ne olursa olsun... Birçok davranışın dinen serbest olması sırf dinin bu davranış hakkında izah getirmemesindendir. Ayetin başından anlayacağımız gibi Allah birçok sorunun cevabını verseydi, Allah'ın o konudaki tavrı yasaklayıcı olabilirdi. Fakat Allah, eğer açıklama yapsaydı ilave hüküm getirebileceği bir konuda, açıklama yapmamasını, bizim o konudaki serbestiyetimiz için yeterli görmektedir. Bu yüzden Allah ayette "Allah onları affetmiştir" demektedir. Nihayet ayetin sonundan Allah'ın bu tavrının Allah'ın kullarına karşı bağışlayıcılığının ve yumuşak davranmasının sonucu olduğunu anlıyoruz. Bu yüzden defalarca tekrarlayarak diyoruz ki; her ne olursa olsun, her ne olursa olsun, her ne olursa olsun eğer Kuran'daki bir izahla temellendirilemiyorsa bu helal, haram, sünnet, farz, mekruh veya her ne olduğu iddia ediliyorsa bu şey din dışındadır, dini alanla hiçbir ilgisi yoktur. Kimse Allah'ın rahmetini sınırlamaya, Allah'ın Kuran'da kolay

olduğunu söylediği dini zorlaştırmaya kalkmasın. Kimse kendi kafasındaki doğruların, bin yılı aşkın bir zaman diliminde, apayrı kültür ve çevrelerde yaşayan tüm insanlar için de doğru olduğunu iddia etmesin. Dine yapılan bu ilaveler ve yasaklar dini detaylara boğmuş, kişileri dinin özünden uzaklaştırmıştır. Namazda ayakların arasının kaç parmak olacağını, hangi ayakla hangi işe başlanacağını, sakalın boyunu ayarlamaya çalışanlar; teferruatla uğraşmaktan, Allah'ın asıl istediklerine yeterli dikkati yöneltememişlerdir. Şimdi 20 örneğimizi inceleyelim ve Kuran'da yer almayan konulardaki sorulara nasıl cevap verilebileceğini görelim:

20 ÖRNEK SORU VE CEVAPLARI

1. SORU: Kurban bayramında kurban kesmek gerekir mi? Bu ibadet vacip midir?

CEVAP: Kuran'da kurban bayramı diye bir bayramdan da, böyle bir bayramda kurban kesmekten de bahsedilmez. Kuran'da geçmeyen bir uygulama ne farz, ne vacip, ne de sünnet diye dinselleştirilebilir. Bu bayram Müslümanlar'ı kaynaştıran yapısıyla Kuran'ın koyduğu hedeflere hizmet etmektedir. Bu yüzden bu bayramlara sahip çıkılıp, bu geleneğin yaşatılması gerektiği kanaatindeyiz. Ama bunun, Kuran'ın/dinin evrensel bir hükmü olmadığını da bilmeliyiz.

2. SORU: Kravat takmanın hükmü nedir? Hıristiyanlar'a benzemek olduğu için günah olur mu?

CEVAP: Kuran'da ne erkeğe, ne kadına üniforma gibi bir kıyafet tarif edilmez. Demek ki kravat da, şapka da giyilir. Kuran'da Hıristiyanlar'a benzemek başlığıyla bir yasaklar listesi geçmez. Hıristiyanlar gibi yılbaşı kutlayan, hindi kesen, kravat takan, anneler günü kutlayanın bunları yapmasında dini hiçbir engel yoktur. Bunları yapmanın kendi geleneklerimiz ya da strateji açısından doğru veya yanlış olduğu ayrı konudur. Bunları uygulayanlar elbette "özenti" olmakla veya başka şekillerde eleştirilebilirler, onlar da

kendilerince uygun cevabı verirler; fakat bunlar yapılırken, dine atıfla karşı tarafı "haram" işleyen veya "kafir" ilan etmenin Kurani bir dayanağı yoktur. Her fikrimizi dinsel kılıfa sokup başkalarını din-dışı gösterme hastalığından kurtulmamız önemli bir zarurettir. Hıristiyanlar gibi giyinmenin günah olduğunu söyleyenler, olmayan bir günahı uydururken kendileri, bazı Hıristiyanlar gibi; evliyalarını, din adamlarını aşırı bir şekilde yüceltmekte, böylelikle Hıristiyanlar'a benzememiz gereken, Kuran'ın bizi uyardığı asıl konuda onlara benzemektedirler.

3. SORU: Gebe suyu ile abdest alınır mı?

CEVAP: Kuran abdest almak için yıkanmaktan bahseder. Yıkanmak ise normal su ile olur. Böyle mantıksız sorular soranlara ilgili abdest ayetini söylemek yeterlidir. Gerisini kendileri anlasınlar. Bazı insanlar anlamak yerine anlamamaya çalışmaktadırlar. Allah abdesti anlatmış, eğer su yoksa toprakla teyemmüm gibi bir detayı da vermiştir. Ne yazık ki örneğini verdiğimiz bu soru, sözde ciddi din kitaplarının açıklamaya çalıştığı bir sorudur.

4. SORU: Kuran'a göre meclis, başbakan ve cumhurbaşkanından oluşan bir sistem olabilir mi?

CEVAP: Kuran yönetim konusunda uzun detaylar vermez. Böylece kişilere zaman, şartlar, nüfus yoğunluğu ve diğer etkenlere uygun bir idare oluşturma şansı verilir. Kuran emanetin ehline verilmesi gibi, yönetimde danışılması gibi genel prensipler verir. Meclisli, başbakanlı, cumhurbaşkanlı sistem de, yarı başkanlık sistemi de, tam başkanlık sistemi de, daha başka sistemler de olabilir… Kuran yönetimle ilgili genel prensipler vermiş, her dönem ve şartta geçerli bir yönetim sistemi emretmemiş ve önermemiştir. Sonuçta bu konuda karar insanların tercihlerine kalmıştır. Fakat Müslümanlar açısından bu durumda farklı sistemleri benimseme olanağı olsa da Kuran'ın ortaya koyduğu "adalet" gibi ilkeleri sistem ne olursa olsun gözetmek dini bir zarurettir.

5. SORU: Namazda ellerim nasıl durmalı?

CEVAP: Kuran'da namazda eller şöyle dursun diye bir izah yoktur. Yani ister eller göbeğin üstünde bağlanır, ister yana sarkıtılır, ister havaya kaldırılır.

6. SORU: Küçük tuvaleti oturarak yapmak dinen daha mı makbul?

CEVAP: Kuran, tuvaleti nasıl yapmamız gerektiğini söylemez. Dileyen oturarak tuvaletini yapar. Dileyen ayakta yapar.

7. SORU: İpek gömlek giyilebilir mi?

CEVAP: Kuran'da erkeğin de, kadının da ipek gömlek giymesine engel hiçbir izah yoktur. İsteyen ipek gömlek de giyebilir, ipek pantolon da, ipek çorap da...

8. SORU: Kadınlar makyaj yapabilir mi?

CEVAP: Kuran'da kadının makyaj yapmasıyla ilgili hiçbir izah yoktur. Dileyen herkes makyaj yapabilir.

9. SORU: Sünnet olmak dini bir zorunluluk mudur?

CEVAP: Kuran'da sünnet olmak diye bir şey geçmez. Tevrat'ta sünnet olmak geçer. Allah dileseydi Kuran'da da sünnet olmamızı belirtir, bizim dinimizin de bir mecburiyeti yapabilirdi. Yani isteyen sünnet olur, isteyen olmaz. Dinimizde ne sünnet olun diye bir izah vardır, ne de olmayın diye. Geleneksel İslam'ın adetleri dinselleştirmesi ile sünnet dinselleşmiştir. Gerçi uydurmalarla dolu hadislerin içinde kadınların da sünnet olmasının gerekliliği vardır ama bu izah halka pek açıklanmamaktadır. Sünnet adeti öyle bir dinselleşmiştir ki, neredeyse bazılarınca, Allah'ın varlığına imandan sonra dinin ikinci şartı gibi algılanmıştır. Sağlığa yararlı olduğuna kanaat getiren sünnet olur, istemeyen olmaz. Sünnet dinimizin ne bir hükmüdür, ne de alameti farikasıdır.

10. SORU: Dövme yapılabilir mi?

CEVAP: Kuran'da dövme ile ilgili hiçbir izah geçmez. Eğer birisi dövmenin altına su geçmez, o zaman da boy abdesti olmaz izahını yaparsa, şunu bilmelidir ki dövme derinin üstünü kaplamaz, içine işler. Ayrıca Kuran'da gusül abdesti diye bahsedilen genel bir yıkanmadır. Kuran'da "Toplu iğne başı kadar kuru yer kalmayacak" şeklinde bir izah yoktur. O zaman minnacık bir tükenmez kalem çiziği olanın da gusül abdesti kabul olmaz. Kısacası Kuran'ın hiçbir izahından dövme yapmanın haram olduğu çıkmaz. Boy abdestine dinde olmayan detaylar ilave eden zihniyet dövmeyi de haramlaştırmıştır.

11. SORU: Hangi elle yemek yiyelim?

CEVAP: Kuran insanların hangi elle yemelerinin gerektiğini, hangisinin sevap olduğunu anlatmaz. Dileyen dilediği eliyle yemeğini yer.

12. SORU: Kadın erkek el sıkışabilir mi?

CEVAP: Kuran'da kadınla erkeğin el sıkışmaması gerektiğine dair hiçbir izah yoktur. Demek ki kadınla erkek el sıkışabilirler.

13. SORU: Mastürbasyon yapılabilir mi?

CEVAP: Kuran'da cinsellikle ilgili haramlar açıklanmıştır. Örneğin zina, homoseksüellik, lezbiyenlik haramdır. Mastürbasyon hakkında Kuran'da bir yasak geçmez. Demek ki dileyen erkekler de, kadınlar da mastürbasyon yapabilir. (Dini internet sitelerine yollanan sorulardan, bu konunun en çok merak edilen konulardan biri olduğunu anlıyoruz.)

14. SORU: Doğum kontrolü yapmanın dinen bir sakıncası var mı?

CEVAP: Kuran'da "Doğum kontrolü yapmayın" diye de, "Aileniz çok kalabalık olsun" diye de bir izah geçmez. Dileyen çok çocuk yapmaya çalışır, dileyen hiç çocuk yapmamak için önlemini alabilir.

15. SORU: Ölünün arkasından Kuran okunabilir mi?

CEVAP: Kuran her zaman okunabilir. Ölümlerden sonra da, doğumda da, herhangi bir toplantıda da Kuran okunabilir. Fakat ölünün arkasından 1, 7, 40, 52. geceler gibi; gözetilmesi zaruri farz olan geceler yoktur. Bu gecelerde Kuran okumak veya okutmak farz değildir. Fakat bu, Kuran okunamayacağı manasına gelmez. Ölünün anıldığı gecede Kuran okumak veya okutmak elbette ki güzel bir anmadır. Kuran'ın okunmasının iyi olmayacağı bir ortam olabilir mi? Yeter ki Kuran sırf Allah rızası için okunsun. Kuran'da olmayan merasimler farz gibi takdim edilmesin.

16. SORU: Kusmak orucu bozar mı?

CEVAP: Kuran'da orucun üç şeyden oluştuğunu görüyoruz; yememe, içmeme ve cinsel ilişkiye girmeme. Bu üçünü belli bir zaman diliminde yapmamakla oruç ibadeti gerçekleşir. Kuran'da "kusmama" diye dördüncü bir şart belirtilmediğine göre, kusmanın oruçla hiçbir alakası yoktur.

17. SORU: Erkekler sarı veya kırmızı renklerde elbise giyebilirler mi? Altın takabilirler mi?

CEVAP:

Kuran'da erkeklerin giyimdeki renk tercihlerinin ne olması gerektiği veya takılarının nasıl olması gerektiği hususunda bir açıklama getirilmemiştir. Bu hususlar kişilerin şahsi tercihlerine bırakılmıştır.

18. SORU: Orucu hangi yiyecekle açmak daha sevaptır?

CEVAP: Kuran'da orucu açmanın makbul olduğu yiyecek diye bir şeyden bahsedilmez. Demek ki orucu açma noktasında helal her yiyecek eşittir.

19. SORU: Kadın kocasından habersiz kaç kilometre uzağa gidebilir?

CEVAP: Kuran bu konuda hiçbir izah, dini bir kısıtlama getirmez. Demek ki evli çiftler bu tarzdaki iç sorunlarını kendi içlerinde çözeceklerdir.

Fakat bu sorunlarını çözerken kendi görüşlerini, Kuran'da olmayan uydurma izahlarla din adına temellendirmemelidirler.

20. SORU: Dinimizde kandil geceleri var mı?

CEVAP: Kuran'da "kutsal kandil geceleri" diye bir kavram geçmez. Kuran'da sadece Kadir gecesinin faziletine dikkat çekilir. Bunun dışında Kuran'da ne özel bir geceden bahsedilir, ne de bu özel gecelere has özel ibadetlerden. İsteyen Peygamberimiz'in doğum günü diye veya herhangi bir zafer günü diye bir günü elbette ki kutlayabilir. Bu kutlamalarda namaz kılınması, Kuran okunması da çok güzeldir. Fakat bu gecelerde falanca ibadeti yapanın tüm günahlarının af olacağı gibi uydurmalar tehlikelidir, çeşitli istismarlara yol açabilir.

40. BÖLÜM

,,,

ANLAŞILAN DİLDE İBADET VE SON SÖZLER

BURAYA KADAR NE YAPTIK?

Kitabımızın buraya kadarki bölümlerinde, gerçek dinin ortaya çıkması için dinin kaynağının ne olduğunun belirlenmesi gerektiğini ortaya koyduk. Bu noktadan hareketle dinin kaynağının sırf Kuran olduğunu bizzat Kuran'ın kendisine başvurarak gösterdik. Yanlış anlaşılmalara meydan vermemek için bu yöntemin bir reform hareketi değil, dine yapılan ilaveleri temizleme ve Kuran'ın buyruğunu yerine getirme hareketi olduğunu belirttik. Sonra dinimize ilavelerin, başta hadisler kullanılarak yapıldığını tespit ettik ve hadislerin Peygamber'e yapılan iftiralarla dolu olduğunu, Peygamber'in Kuran dışı hadisleri dinselleştirmek gibi bir hedefinin olmadığını ve hadislerin birçok yönden dinin kaynağı olmaya layık olmadıklarını gördük. Daha sonra hadislerin hem Kuran'la, hem kendi aralarında, hem de mantıkla çeliştiklerini, dine ilaveler yaptıklarını; bu yüzden hadislerin Kuran'la beraber dinin kaynağı olmaya layık olmadıklarını anlayıp, sırf Kuran'ın dinin kaynağı olduğu fikrini zihnimize iyice oturttuk. Bu mantığı pekiştirmek için hadislerin niye uydurulduğunu, dört halifenin hadisleri yazdırtmadığını, en önemli hadis uydurucularının kimler olduğunu da inceledik. Daha sonra dinimizin dejenerasyonunun tarihi arka planını, Kuran'ın dininin ve uydurulan dinin neler olduğunu sergiledik. Dine en çok ilavenin, Kuran'da

yer almayan konuları çözmeye kalkanlar tarafından şahsi çözümlerini dinselleştirmek yoluyla yapıldığını tespit ederek, kitap boyunca örneklediğimiz bu hatayı ayrı bir bölüm olarak bol örnekli bir şekilde işledik...

Bunlar gibi hedefimiz açısından önemli konuları irdeleyerek kitabımızın sonuna geldik. İbadetlerin anlaşılan dilde yapılmasının önemine binaen, kitabımızın bu bölümünde anlaşılan dilde ibadetin önemini bir kez daha vurgulayacağız.

Kuran'ın mucizevi yönünü ve güvenilirliğini diğer kitabımız "Kuran Hiç Tükenmeyen Mucize"de göstermeye çalıştık. Sahte dinin ortaya çıkması kadar dinin tek kaynağı olan Kuran'ın değerinin anlaşılması ve Kuran'a güvenin sağlanması da çok önemlidir. Böylece kişiler uydurma dini ellerinin tersiyle itip Kuran'a sımsıkı sarılacaklardır.

TÜRKÇE İBADET

Kuran'ın anlattığı İslam'ın yaşanması için yapılması gereken en temel faaliyet Kuran'ın, dini yaşayacak toplumun diline çevrilmesidir. Kuran Arapça inmiştir ve orijinali Arapça'dır. Fakat Kuran'a göre Arapça, kutsal bir dil değildir. Kuran, her kavme Peygamberler'in gönderildiğini ve bu Peygamberler'in kavimlerine kendi dillerinde mesajlar getirdiklerini söyler. Tevrat Hz. Musa'nın kavminin dilindedir, İncil de Hz. İsa'nın kavminin dilindedir. Hz. Lut'un vahiyleri kendi kavminin dilindedir, Hz. Nuh'unkiler de öyledir... Bu mesajları kutsal yapan Allah'tan indirilmiş olmalarıdır ve bu mesajların hiçbiri Arapça değildir. Allah'ın mesajı Arapça yazılabileceği gibi; Allah'a, dine karşıt sözler, putlara iltifatlar da Arapça yazılabilir. Arapça'yı Allah'ın özel dili, Cennet'in lisanı; Arapça harfleri Allah'ın özel harfleri, Cennet'in harfleri gibi gösteren mezhepçi zihniyete sahip kişiler, dinimizin kaynağı Kuran'ın, Arapça bilmeyenlerce anlaşılmasını engellemişlerdir. 41-Fussilet Suresi 44. ayetten Kuran'ın Arapça olmasının sebebinin, Kuran'ın ilk olarak Arap toplumuna hitap etmesi olduğunu anlıyoruz. Kuran, Allah'ın din gönderdiği her kavme kendi dilinde hitap etme adetinden dolayı Arapça'dır. Araplar'a dinlerinin yabancı dilde bildirilmesi saçma

olduğu gibi, Türkler'e de anlayabildikleri dilleri dışında bildirimde bulunmak saçmadır. Türkler'e kendi dillerinde bildirim ancak Kuran'ın çevirisi ile mümkündür. Daha önceden Kuran çevirisinin okunmasına karşı mezhepçi çevrelerden gelen tepkilerin günümüzde oldukça azalmış olduğunu görmek sevindirici bir gelişmedir. Fakat uzun bir dönemde, mezhepçi zihniyeti benimseyenler tarafından, Arapça bilmeyen Müslümanlar'ın Kuran'ın çevirisini okumaktan mahrum edildikleri de unutulmamalıdır.

Kuran'da geçen kelimeler, kavramlar Kuran'da geçmeden önce de Araplar'ın kullandığı kelimeler, kavramlardı. Kuran'da, "Allah" denildiğinde neyin kastedildiği, "domuz" denildiğinde domuzun ne olduğu, "miras" denildiğinde mirasın ne olduğu, "vasiyet" denildiğinde vasiyetin ne olduğu biliniyordu. Kuran evvelden varolan kelimelerle geldi. Kuran'ı okuyan bir kimse bu apaçık gerçeği rahatça kavrar. Kutsal olan Arapça veya kelimeler değil; Allah'ın bu kelimelerle, kavramlarla oluşturduğu Kuran'dır.

Arapça'yı kutsallaştırıp, dinin anlaşılmadan yaşanmasına sebep olanların düştüğü komik durumun bir örneği şöyledir:

"Arap Bedevi kadınları ellerinde defler, yanık sesle türküler söylüyorlardı. Türkülerin konusu da deve etinin lezzetiydi. Bu etin kebabının, haşlamasının, kızartmasının ne kadar lezzetli olduğu yanık yanık, makam içinde anlatılıyordu. Töreni tertipleyen Osmanlı Teşkilatı Mahsusa Reisi Eşref Sencer Kuşçubaşı Bey bir de gördü ki, hazır ol vaziyetinde olan Anadolu'nun aslan yapılı Osmancık Taburu'nun erlerinden bazılarının Arapça deve eti kasidesini dinlerken gözyaşları şıpır şıpır damlıyordu. İyi Arapça bilen Eşref Bey şaşırdı, bir ere:

- 'Oğlum ne ağlıyorsun?' diye sordu. Hazır ol vaziyetindeki Mehmetçik durumu değiştirmeden cevap verdi:

- 'Kumandanım bakınız ne güzel Kuran okuyor...'

Bu saf, pırıl pırıl yürekli Anadolu çocuğunun duyguları önünde gözleri dolan Eşref Bey dayanamıyor:

-'Oğlum o bedevi kadınları kendilerine dağıtılacak olan deve etinin lezzetini anlatan kasideyi makamla okuyorlar, sil gözyaşlarını...'" (Cemal Kutay, Türkçe İbadet, sayfa 61)

TÜM KAVİMLERİN DİLLERİNİN YARATICISI ALLAH'TIR

Gelin ayrı dilleri, ayrı ırkları nasıl değerlendireceğimizi Kuran'ın aydınlatıcı ayetlerine başvurup öğrenelim:

Göklerin ve yerin yaratılması ile dilleriniz ve renklerinizin başka oluşu O'nun delillerindendir. Şüphesiz bunda bilgi sahipleri için deliller vardır.

30-Rum Suresi 22

Eğer Allah dileseydi sizi bir tek ümmet yapardı, ancak bu sizleri verdikleriyle sınaması içindir. Tümünüzün dönüşü Allah'adır.

5-Maide Suresi 48

Ey insanlar! Gerçekten biz sizi bir erkekten ve bir dişiden yarattık. Birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler yaptık. Allah açısından en üstün olanınız en çok sakınanınızdır.

49-Hucurat Suresi 13

Bu ayetleri örnek gösteren Cengiz Özakıncı şunları söyler: "Kuran'ı benimsemiş bir kişi kendi bildiği dilden başka bir dille, kendi soyundan başka bir soyla, kendi toplumundan başka bir toplumla, kendi yazısından başka bir yazıyla karşılaştığında bunları Tanrı'nın bir ürünü olarak görecek, bir üstünlük ya da aşağılık duygusuna kapılmayacak, bunları tanımaya, anlamaya, öğrenmeye girişecektir. Daha açığını söyleyelim: Kuran'a göre bir Müslüman Arap, Türkler'in ulus olarak varlığını, dilini, yazısını ancak bir inceleme, araştırma, öğrenme, yararlanma konusu edinebilir. Türkler'in ulus olarak varlığını ortadan kaldırmaya, ya da eritmeye girişmesi durumunda Tanrı katında suçlu olacaktır. Türkçe'yi at, Arapça'yı kullan, ya da kendi yazını at, Arap yazısını kullan diyemez. Öteki ulusları Araplaştırmaya

yeltenemez. Eğer yeltenirse, bu girişimi Tanrı'nın buyruklarına aykırı olur. Geçmişte Tanrı'nın buyruklarını çiğneyen pek çok Müslüman Arap, Müslüman Türk çıkmış, Türkler'in dilini, yazısını Araplaştırmaya girişmiş ve bunu belli oranda başarmışlardır. Bundan 900 yıl önce kimi Arap, kimi Türk kandırıcı kişiler Tanrı ile Türkler'in arasına dilden bir engel koydular. Türkler'in Tanrı'ya Türkçe seslenmesinin Tanrı'yı kızdıracağını söyleyerek, Türkler'i bu yalana inandırdılar. Türkler Tanrı'nın yalnızca Arapça seslenişlere ilgi gösterdiğine kandırıldılar." (Cengiz Özakıncı, Dil ve Din, sayfa 120, 156) Özakıncı'nın Türkçe için anlattıkları, elbette Müslüman tüm milletlerin dilleri için; Urduca, Farsça, Boşnakça, Kürtçe için de geçerlidir…

Alıntıladığımız ayetlerden anlayacağımız gibi Arapça da, Türkçe de, İngilizce de, Fransızca da, Urduca da, tüm diller de Allah'ın isteğiyle oluşmuştur; tümü Allah'ın delilleridir. İnsanlar bu renkliliği yok etmeye değil, bu farklılıkların içinde kaynaşmaya, tanışmaya çalışmalıdırlar. Her dil bir güzelliktir. Hiçbir dilin özel bir kutsallığı yoktur. Allah'ın beğendiği bu çeşitliliği, uydurma kutsal etiketiyle yok edenler, Allah'ın kitabı Kuran ile çelişmektedirler.

Allah, meleklere Hz. Adem'in üstünlüğünü açıklarken, Hz. Adem'e isimleri öğretmesine ve Hz. Adem'in isimlerle tanımlamalar yapmasına dikkat çekmektedir. İsimlendirerek tanımlama, kelimelerle düşünme gibi dilin temel fonksiyonları, insanı üstün kılan özellikleridir. Hiç şüphesiz dilin bu tarz kullanımında, ne söylediğinin bilincinde olma unsuru vardır. Aklı işletme faaliyeti, kelimelerle isimlendirmenin sonucunda yapılan bir faaliyettir. Kullanılan akıl ise insan olmanın ayırt edici özelliğidir.

Kuran'ın herkesin anladığı dilde, tercümesinden okunmasının önemini ilahiyatçı Prof. Dr. Beyza Bilgin de şu sözleriyle vurgulamaktadır:

"Kuran'ın anlaşılması esastır ve vahiyler yoluyla tebliğ ve yol gösterme daima milletlerin konuştuğu dilde yapılmıştır. Öyleyse, milletin fertleri, Allah'ın Kitabı'nı anlamak, ondaki haber ve öğütlerden yararlanarak terbiye olmak, davranış geliştirmek için, onu yabancı dilde değil, konuştukları dilde ve anlayarak okuyacaklardır. Böyle bir okuyuş temin edilmedikçe, Kuran

belli bir zümrenin, bir azınlığın elinde kaldıkça, ondaki ilahi amaca yönelik yöntem etkinliğinin ve anlam zenginliğinin meydana getirebileceği bütün gelişmelerden mahrum kalınacaktır. Kuran'ın vahyolunduğu dönemde, Arap edebiyatı çoğunluğun ilgilendiği, zevk alarak izlediği bir alandı. Kuran, şiirle nesrin birleştiği bir üslûpla, yeni konulardan söz ediyordu.

Kuran'ı dinletmeyin. Kuran okunduğunda gürültü yapın, belki bu yolla O'na galabe edebilirsiniz.

41-Fussilet 26

Anlamışlardı ki, Kuran dinlenir ve anlaşılırsa, onunla başa çıkamayacaklardır. Oysa geleneklerimizden gelen günümüzdeki okuyuşta, musiki ile okuyuştan etkilenmekten söz edilebilir ama o şiirli üslup kullanılarak verilmiş olan haber ve öğütlerden etkilenmekten söz edilemez. Kuran'ı inanarak, güvenerek, sevgi ile okuyan insanlar, onu okurken, onda anlatılanları, onu üslubu ile anlayarak okusalar, bilgilenseler ve etkilenseler, duyguları o yönde aksa, o yönde içerik kazansa, neler olabilir, kabiliyetli müminler onları nasıl kullanır, bir düşünülse! Güzel sanatların bütün dalları, şiir, roman, film, tiyatro, müzik, estetik, gazete, dergi, radyo, televizyon gibi güçlü araçlar, onları kullanan inançlı insanların belleklerinde yüksek fikirlerle seslense, sevgiyi, güzelliği, temizliği, merhameti, adaleti, barışı ve yardımlaşmayı ifadeye dökseler, ülkede ince bir ruh hali, bir yüksek terbiye, bir bilgiseverlik, bir aydınlanma meydana gelmez mi? Meydana gelen bu aydınlık dışa vurmaz mı?" (Beyza Bilgin, 1. Kuran Sempozyumu, sayfa 82)

OSMANLI DÖNEMİNDE KURAN'IN YERİ

Allah dinde akledilmesini, ince ince düşünülmesini, araştırılmasını, emirlerinin uygulanmasını, kitabının rehber edinilmesini ister. Kişiler Allah'ın kitabının manasını bilmeden üzerinde nasıl inceden inceye düşünebilirler? Sonuçta kişiler dini yaşamak için, dinle ilgili bilgileri anladıkları dilden duymak veya okumak zorundadırlar. Geleneksel, mezhepçi İslamcılar kendi din adamlarının veya ilmihal kitaplarının Türkçe anlatımlarında bir sakınca

görmemişlerdir. Onlar da herkesin Arapça öğrenmesinin farz olduğunu savunmamışlardır. İlmihal kitaplarının, kendi öğretileri doğrultusunda yetişen müftülerin, imamların, şeyhlerin dini Türkçe olarak anlatmasını normal görenler; Kuran'ın Türkçe'ye çevrilmesine karşı çıkmışlardır. Amaç kişi ile Allah arasına din adamlarının sokulması ve mezhep izahlarıyla yetişmiş din adamlarının ve mezheplerin izahlarının "din" diye sorgulamasız yutturulmasıdır. Oysa dinin tek kaynağı olan Kuran'ın çevirisi elde olunca, kişilerin Allah'ın dini ile uydurulan dini ayırt etmeleri mümkün olabilmektedir.

Kuran'ın çevrilmesi teşebbüslerine karşı mezhepçi, gelenekçi grupların önemli bir kısmının direnmiş olmasının altındaki temel neden budur. Bunlar, dinin mezheplerin tekelinden çıkmasına ve uydurmaların sorgulanmasına tahammül edememektedirler. Kuran'ın anlattığı İslam'ın, Osmanlı tarihinde doğru dürüst ortaya çıkmamasının, Osmanlı'nın bilemediğimiz bir yerinde bu şekilde fikirler ifade edilmişse bile kökleşip yerleşmemesinin altındaki temel sebeplerin; mevcut sistemin baskısı ile beraber, bu çeviri yasağı olduğu kanaatindeyiz. Çevrilemeyen, Arapça'sının bile matbaada basılmasına izin verilmeyen Kuran'ın ismi vardı ama kendisi ortada yoktu. "Çok şanlı" diye nitelenen atalarımız ne yazık ki Kuran'ı çevirttirmediler, insanlara anladıkları dilde okutturmadılar. Yıllarca "günah" dedikleri matbaanın "günah" olduğu iddiasından vazgeçtiklerinde bile Kuran'ın matbaada basılmasının "günah" olduğu iddiası devam etti. Hattatların el yazısı ile çoğaltığı, sadece bazı evlerde bulunan Kuran ise bulunduğu evlerde de bohçalar içinde saklandı. Bohçalar açılıp okunduğunda ise manası için değil, melodisi için okundu. Halk hiçbir konunun çözümü için Kuran'a doğrudan müracaat edemedi. Şeyhülislamlar, şeyhler, imamlar halka dini öğretti. Onlarsa dini Sunnilik ile eşitleyen bir sistemin parçasıydılar ve Sunniliğin halifesi olan padişaha itaatli kişilerdi.

Kuran tercüme edilemez iddiası yanlıştır. Kuran "Allah birdir" diyor, tercüme ediyoruz; "Allah bağışlayıcıdır" diyor, tercüme ediyoruz; "Kuran her şeyi açıklar" diyor, tercüme ediyoruz; "Hz. Musa'ya Tevrat verildi" diyor, tercüme ediyoruz; "Kan içilmez, domuz yenilmez" diyor, tercüme ediyoruz. Bunların hangisi anlaşılmıyor?

Çeviride ortaya çıkan bazı zorluklar, Arapça'dan Türkçe'ye çevirinin zorluklarından ziyade, kavramın Arapça'sının neyi ifade ettiğinin tartışmasından ortaya çıkmaktadır. Bu da bir çeviri sorunu değil, anlaşılma sorunudur. Araplar da bu sorunu Türkler kadar yaşarlar. Kuran'da anlatılan Yahudiler'in dinlerindeki kelimelerin yerlerini, manalarını kaydırma eğilimi, dinimizde de yaşanmıştır. Bunun da baş sorumlusu dini uydurma izahlarıyla bozmaya kalkan zihniyetin, Kuran'ın kelimelerinin manasını kaydırarak Kuran'ı kendi arzularına uydurma çabalarıdır. Kuran'da aynı kelimenin farklı yerlerdeki kullanımı gibi noktaların irdelenmesiyle, kısaca Kuran'a bütüncül bir yaklaşımla çözülebilen bu sorun, istisnai bazı yerlerde ortaya çıkar ve bahsettiğimiz şekilde titiz bir incelemeyle çözülebilir.

Anlamadığımız dilde ibadet etmek birçok açıdan hatalıdır. Cengiz Özakıncı bu sakıncalardan bir kısmını şöyle açıklamaktadır: "...Eğer Türkçe söylenirse Tanrı bu yakarıları işleme koymaz, kesin sonuç almak istiyorsanız, bu duaları Arapça yazın, söyleyin denilerek öğretilmektedir. Oysa bir Türk bu yakarıları Arapça'yı gereği gibi seslendirerek yapamaz. Arap dilinde öyle sesler vardır ki, bunlara boğaz sesleri denir, ancak Arap olanlar söyleyebilirler. İçinde böylesi Türk gırtlağına yabancı sesler olan Arapça sözcükleri bir Türk söylemeye kalkıştığında, o sesi çıkartamayacağı için, onu andıran başka bir ses çıkarır. Bu durumda Arapça sözcüğün anlamı da değişir. Tıpkı "sevmek" ve "sövmek" sözcüklerinde olduğu gibi, Arapça'da da küçük bir ses değişimi anlamı tersine dönüştürebilmektedir, çünkü bütün dillerde olduğu gibi Arapça'da da böylesi yakın sesli, ters anlamlı sözcükler vardır. Bir Arap Türkçe konuşurken nasıl "sev" diyeceği yerde "söv" diyebilirse, bunun gibi bir Türk de Tanrı'ya Arapça sesleneyim derken "fağfirlene (bizi bağışla, koru)" diyeceği yerde "fakfirlene (bizimle ilişkini kes, bize boşver)" diyebilir. Çünkü Arapça'da bulunan "ğ" sesi çok özel bir sestir. Türk dilinde bu ses yoktur. Bir Türk özel bir eğitim almadıkça bu iki sözcüğün söylenişini birbirine karıştıracaktır. Görüleceği üzere Türk'ün Tanrı'ya kendi diliyle değil de seslendirmeyi beceremeyeceği Arapça sözcüklerle yakarması, her açıdan yanlıştır." (Cengiz Özakıncı, Dil ve Din, sayfa 118)

SARHOŞVARİ NAMAZ

Kuran'da geçen Kuran'ı rehber edinmemiz, Kuran'ın üzerine düşünmemiz, ancak anlayacağımız dilde Kuran'ı okumamızla mümkündür. Namazda da gerçek manada Allah'a yönelmemiz ancak anladığımız dilde ne söylediğimizi bilerek namaz kılmamızla mümkündür. Namazı anlamadıkları kelimelerin tekrarıyla kılanlar, namazı bitirdikten sonra bir an dursunlar ve kendilerine Allah'a ne kadar yönelebildiklerini sorsunlar. Allah'ın istediği şekilde aklı işletmek, Allah'ın delilleri üzerinde düşünmek, Allah'tan günahlara bağışlanma dilemek, ancak kişinin ne söylediğinin bilincinde olmasıyla mümkündür. Allah savaşta ve korku zamanında bile namaz kılmamızı özel tedbirlere bağlayıp emreder. Kuran'a göre kişilerin namaz kılmamaları gereken tek durum vardır; o da kişinin ne söylediğinin farkında olmayacak şekilde sarhoş olduğu durumdur. Ne söylediğinin farkına varacak şekle gelen içkili kişinin bile Kuran'a göre namaz kılması gerekir (Bakınız: 4-Nisa Suresi 43).

Ne yazıktır ki ülkemizde "dinci gazete" diye bilinen bazı gazeteler, Kuran'ın anlaşılmasının gereksizliğinin baş savunucularıdır. Örneğin bir gazetenin "Bir Bilen" köşesinde şu izahlar yazılmıştır: "Hiç kimseye Kuran tercümelerini tavsiye etmiyoruz... Kuran tercümesi okumak fayda yerine zarar verir... Herkesin Kuran'ı anlamasını tavsiye etmek büyük sapıklıktır... Kuran'ı hiç okumayıp sırf hayır ve bereket için evinde saklamak caiz ve sevaptır... Anlamadan Kuran okunmaz diyenler büyük sapıktır." Bu yüksek tirajlı gazetenin iddiaları hiç de şaşırtıcı değildir. Zaten Kuran'ın yüzyıllarca Türkçe'ye çevrilmesini engelleyen hep bu kafadır. Kuran'ın anlaşılması için çaba sarfedilmesi Allah'ın emridir. Öyle ki Kuran'ın sırf anlamamız için kolaylaştırıldığı Kuran'da geçmektedir. Kuran'ı herkesin anlamasını tavsiye edenlere "sapık" diyenler, başta Kuran'da bunun söylendiğinden nasıl habersiz oluyorlar? Mezheplerinin hatırı için Kuran ile çelişen kafa kendisine "Bir Bilen" adını takmış. Bileni buysa, bilmeyeni nasıldır acaba! Böyle bilenler oldukça, Müslümanlar'ın kendi dışında düşmanlar aramasına hiç gerek yok, kendisini "bilen Müslümanlar" ilan edenlerin zihniyeti dine zaten en büyük zararı vermektedir.

Arapça'yı öğrenenlerin Kuran'ı vahyedildiği dilde okumaları elbette güzeldir. Fakat Müslüman toplumların büyük kısmını oluşturan Endonezyalı, Türk, Hintli, İranlı gibi topluluklardan Arapça'yı gereğince öğrenecek olanların ufak bir yüzdeyi geçemeyeceği realitesi ortadadır. Arapça bilmeyen Müslümanlar'ı Arapça ibadet etmeye zorlamak, Allah'ın bizden manasını anlamadığımız ibadetler istediğini iddia etmek Arapça'yı kutsallaştırmanın, dini mantıksızlaştırmanın bir ürünüdür. Bildiğimiz dilde Allah'a daha bilinçli, daha güzel bir şekilde yönelebiliriz. Allah her dili bilmektedir.

SONUÇ OLARAK...

Kitabın tümü boyunca Kuran dışı kaynakların niye dinin kaynağı olamayacağını gösterdik. Anlattığımız, savunduğumuz metot çok açıktır: Kuran'ı elimize alıp, Kuran'ın dışında "din" diye ortaya sürülenlerin dinle bir ilişkisi olmadığını belirlemek. Israrla vurguladık ve yine vurguluyoruz; Kuran dine eşittir. Dinin % 100'ünü Kuran oluşturur. Her kim olursa olsun hiç kimsenin dine, yani Kuran'a bir ilave veya Kuran'dan bir eksiltme yapması kabul edilemez. Maksadımız dinin, yani Kuran'ın, onun sahibi olan Allah'ın tekeline girmesidir. Allah'ın tekelinde olana ortaklık etmeye kalkmak, biraz da olsa kendi fikrini, geleneğini, şahsi görüşünü dine sokuşturmak kabul edilemez. Allah'ın hüküm konusunda hiçbir ortağı yoktur. Kuran'a dönüş hareketi her şeyden önce Allah dışında hüküm koyucu bırakmama hareketidir.

Dini belirleme ve dini anlama gayretinde temel prensibimiz olan Kuran'ın dinin tek kaynağı kabul edilmesinin, fikri ve pratiği ile tüm dinin bu yönteme göre şekillenmesinin; dinimizi boğmuş olan karanlıkları dinimizin üstünden ve insanların zihninden kaldırmada temel şart olduğu kanaatindeyiz. Ayrıca Kuran'ın emri olan bu temel prensibi yerine getirmek, dinci yobazlar kadar popülist zihniyetlerin ve şahsi görüşünü dinselleştirmek isteyen menfaatçi zihniyetlerin de dini bozmasını önleyecektir. Kuran'da aldatıcıların insanları Allah'ı kullanarak aldattıkları söylenmektedir (Bakınız: 35-Fatır Suresi 5 ve 31-Lokman Suresi 33). Kısacası Allah adına, din adına yapılan konuşmalarda aldatılma ihtimalimizi hiç unutmamalı ve aldatılmamak

için din adına söylenen her şeyi, dinin tek kaynağı olan Kuran'ın süzgecinden geçirmeliyiz.

Kuran kendi tabirleriyle detayları veren kitabımızdır, her şeyi açıklayıcıdır, rahmettir, müjdedir, ışıktır, anlamamız, uygulamamız için indirilmiş rehberimizdir. Elimizde Allah'ın böyle nitelendirdiği mucize kitabımız varken, niye başka dini kaynaklar arayalım? Kuran her yaramıza merhem, her derdimize şifa, zihnimize aydınlık, yolumuza rehber olacaktır. Yeter ki biz Kuran'ı, yalnız ve yalnız Kuran'ı rehber edinelim. Unutmayalım ki ahirette, Allah'ın vahyi olan Kuran'dan sorumlu tutulacağız:

43- Sana vahyedilene sımsıkı sarıl. Şüphesiz sen dosdoğru yol üzerindesin.

44- Ve şüphesiz O (Kuran) sana ve toplumuna bir hatırlatmadır. O'ndan sorumlu tutulacaksınız.

43-Zuhruf Suresi 43, 44